"aşkın için savaş"

KARANLIK SANRI

II

BÜŞRA NUR

"Kale misin, yoksa kırılmak için insa edilmiş bir duvar mı?
Unutma...
Şah'ı korumak,
bazen kalbini taht üstünde bırakmaktır."

Efsun Mina Öner, adının üzerine yazılan 380 damgasını söküp atmak için döndüğünde *savaşı kanla değil, kalpleriyle verecekleriyle yüzleşir.*

Akademinin karanlık koridorlarında, Efsun'un omzuna yüklenen Vezir taşı, ona yalnızca güç değil, bedel de ödetecektir.
Her hamle, birini kurtarırken başka birini yakacaktır.

Atlas Katrivas, kaybettiklerinin ardından artık bir asker değil, bir enkazdır.
Ve Hera, adı bile anıldığında sistemin damarlarında alarm çalan bir sırdır.

İki taraf.
İki gerçek.
Ve aynı kadının içinde büyüyen iki savaş.
Efsun artık birini seçmek zorundadır:

Aşk mı? İntikam mı?
Ve en zor soru:
Birini yaşatmak için kendini feda edebilir misin?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN: 978-625-8642-31-5

indigo

THG
0499707
ZKV

YETİŞKİN OKUMA ARALIĞI İÇİNDİR

ISBN: 978-625-8642-31-5

indigo

KARANLIK SANRI - 2

BÜŞRA NUR

Baskı: Nisan 2026
ISBN: 978-625-8642-31-5
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2026, Büşra Nur
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Seda Durdu
Kapak Tasarımı: Feyza Köse

Baskı Hünkar Ofset Topkapı/İstanbul
Sertifika No: 47656

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÜŞRA NUR

KARANLIK SANRI

II

İNDİGO KİTAP

Ninova

Ninova

Savaşa doğan çocuğun kalemi kılıçtır,
küçük adamlar çekmez büyük acılar.
Sen hayal kur, çiz dünyaya ***ölüm portreni.***
Bir gün herkes ödeyecek geçmişin bedelini.

1

"TANRI ADAMI"

*İnsanın içinde kaç yüzü olur geçmişin? İyi misin aynaya baktığında yoksa kötülük mü var kalbinde? Kötü adamlar, iyi seçimler yapar mı sevdiğinde bir kadını? Kötü adamların sevmeye yüzü olur mu kendisinden başkasını?**

Aynadaki görüntüsüne baktı. Çıkık elmacıkkemikleri ve sert yüz hatları içinde taşıdığı cehennemle kasılıyor, çehresi daha sert gözükmesine sebebiyet veriyordu. Soğuk İstanbul akşamlarında başında oturduğu şöminenin yanındaki aynaya kayıyordu gözü. Yüzüne bakıyor, kendi gözlerinin içini elindeki viski bardağıyla dakikalarca izliyordu.

O gözlerde bir şey aradığı kesindi ama neydi? Geçmişini mi? Hayır. Onun bir geçmişi yoktu. Kötü adamların geçmişi olmazdı.

Kalbimi, dedi kendine. Kalbimi arıyorum.

İçinde bir vicdan taşıdığıma inanmak istediğim o et parçasını arıyorum. Ellerimle kavramak, paramparça etmek istiyorum. Aslında kim olduğumu arıyorum.

Bu onun bile kendine itiraf etmekte zorlandığı bir gerçek olmalıydı. Akın Mir Safkan, oturduğu dağ evinde, şöminesinin başında kendiyle yüzleşiyordu. Kapısına gelen felaketin sesini işitiyor, ne kadar kaçmak isterse istesin o felaketin onları yakalayacağını biliyordu.

Zeki bir adamdı ve laneti ona bahşedilen zekâsıydı. Seçim hakkı olmadığı halde o babanın evladı olmak ona şeytani bir zekâ bahşetmişti. Zaten o zekâya sahip olmasaydı çoktan ölmüş olurdu, biliyordu. Yine de böyle bir yaşamı ölüme tercih eder miydi, emin değildi.

Etmezdim, dedi kendine. Böyle yaşayacağıma canlı canlı gömülürdüm toprağın altına. Peki onu ayakta tutan neydi? Neden hâlâ buradaydı, devam ediyordu?

Gözleri şöminenin yanındaki kristal kutunun içinde saklanan örümceğe kaydı.

Gövdesi mürekkep gibi siyah, bacakları neredeyse cetvelle çizilmiş kadar keskindi. Zarifliğin ardına gizlenmiş ölümcül bir anatomiye sahipti. Sekiz bacağının her hareketi bir cerrah hassasiyetindeydi. Avını yakaladığında yalnızca acı değil, öldürücü bir soğuk hissedilirdi. Sanki yaşamla ölüm arasındaki sınırda yürüyen bir silah gibiydi. Karadula benziyordu ama kıvrımları ondan daha farklıydı.

Kristal saydam kutunun içindeki bu örnek, yıllar önce bu oyunu başlattıkları gece onlara miras bırakılan izden ibaretti. Üç Yüz Seksen'i onun hayatına bir karadul sokmuştu. Onu bu savaşa bir karadul sokmuştu. Tanrı olduğunu sanmıştı küçük aklınca, hükmedeceğini, zaferler kazanacağını.

Yanıldın küçük oğlan. Sahip olmak istiyorsan her şeye, önce kayıplar vermelisin. Yalnızca kaybedeceğin hiçbir şey kalmadığında kazanabilirsin oyunu.

Oyunun nasıl başladığını hatırladı.

Şöminenin loş ışığı kristal kutunun içindeki örümceğin üzerine vururken Akın'ın zihni geçmişin gölgelerine kaydı. O geçmiş ki bir çocuğun ellerine bırakılmaması gereken bir dehayı, insanlığın kaderini biçimleyecek bir laneti büyütmüştü. Onun adı bu

projeye ilk satranç taşını çizendi. Henüz on yaşındayken geceleri uykusuz kalıp soğuk laboratuvar zeminine dizdiği taş modelleriyle başlamıştı her şey.

Zekâsı, o zamanlar küçük bedenine fazla geliyordu. Küçücük elleriyle çizdiği formlar, aslında yalnızca figür değildi. Her biri genetik kodlarla eşleşmiş, taşıyıcısına hükmetme kapasitesi olan birer bilgi kristaliydi. "Selekt Satranç Sistemi" insan bedenine stratejiyi ve sadakati genetik bir yazgı gibi işliyordu. Şah, Vezir, Fil, Kale, At ve Piyon... Her taş bir kaderin kapısını açıyor, her hamle bir ömrün sonunu getiriyordu. Ve ilk taş -Vezir- onun ellerinden çıkmıştı.

Akın Mir Safkan, ilk taşı kendi kalbine gömmüştü. Çünkü o zamanlar başka kimseye güvenemeyecek kadar yalnızdı. Henüz çocuktu ama tanrı rolünü üstlenmişti.

Yıllar sonra onu ilk kez korkutan şey, o taşların karşısına bir "can" koyduklarında başladı.

Efsun Mina Öner. Üç Yüz Seksen numaralı prototip.

O bir projeydi. Bir yapay başarıydı. Laboratuvarlarda yetiştirilen genetik bir başarı anıtıydı. Fakat hiçbir projede olmadığı kadar hızlı gelişmişti. Hücre bölünmesi standart hızın on katıydı, organik zekâ seviyesi kıyas kabul etmezdi. Diğer denekler yaş almadan çürürken, Efsun zamanla yarışarak büyüdü. Kimi zaman sadece gözleriyle konuştu kimi zaman hiç konuşmadan anlattı. Çünkü sistem, onu yetişkin bir beyin yapısıyla ama çocuksu bir bilinçle yaratmıştı. Ve ne zaman ona baksalar, onun sadece "kodlanmış" olmadığını, hissettiğini anladılar.

Akın ise onu izlemekten hiç vazgeçmedi.

Sistem onun büyümesini hızlandırmıştı ama zamanla birlikte büyüyen sadece Efsun'un bedeni değildi, aralarındaki mesafe de küçülüyordu. Şimdiyse... şimdiyse aynaya baktığında kendi

yaşlarında bir kadın görüyordu ve içten içe onun geçmişini bildiği kadar geleceğini de biliyordu.

Zaman onları eşitlemişti.

Ama eşitlik, asla adalet getirmezdi.

Çünkü o, onu yaratandı.

Çünkü o, ona taşları yükleyendi.

Üstelik Efsun'un içinde, Akın'ın kaderine karşı yazılmış bir kod vardı. Hem onun devamıydı hem de sonu.

O gece laboratuvar sessizdi. Sadece cam tüplerin içindeki sıvıların kabarcıkları ve monitörlerde yanıp sönen veriler, yaşadıklarına tanıklık ediyordu. Burası bir yaşam alanı değil, tanrıcılık oynayanların sahnesiydi. Masaların üzerinde titreyen ışıklar, kusursuz biçimde sıralanmış cihazlar ve her şeyden çok... cam kapsülün içindeki o varlık.

Efsun Mina Öner.

Sistem ona Üç Yüz Seksen numaralı denek demişti. Ama Akın hiçbir zaman onu böyle anmadı. Onun gözlerinde bu, bir üretim değil; başlatılan bir kehanetti.

Efsun'un bedeninin çocuksu hatları vardı ama bir yetişkin gibi orantılıydı. Teninde neredeyse transparan damarlar kıvrılıyor, soluk alıp verişi sessiz fakat bilinçli ilerliyordu. O bir makine değildi. Uyuyordu ama düş gören bir zihne sahipti. Beyin dalgaları uyaranlara tepki veriyor, kalp atışları kontrollü bir düzenin içinde değişiyordu. Akın, monitörün başına geçtiğinde içini garip bir tedirginlik kapladı.

Ona yalnızca bir taşı yüklemeyecekti. Ona ***seçme hakkı tanıyacaktı.***

Kristal kapsülün önündeki kumanda paneline parmaklarını uzattı. Her tuş, bir etik sınırı ihlal ediyordu. Hafifçe titreyen

elleri, yalnızca soğuktan değil; içini kemiren duygudan dolayı öyleydi. Kendisinin bile adını koyamadığı bir şeyden ötürü. Efsun'un gözleri açıktı ama hâlâ konuşmuyordu. Gözbebekleri sisteme alışmaya çalışırken yüzünde tuhaf bir tanıma ifadesi vardı. Akın'ı değil, acıyı. Bu dünya, onun için acıyla başlıyordu.

Akın bir kutu açtı. İçinden lacivert renkte parlayan bir taş çıkardı: ***Vezir taşı.***

Bu taş, yalnızca bilgi yüklemesi değildi. İçine genetik düzeyde sadakat, strateji ve "dengeyi koruma" dürtüsü işlenmişti. Akın, taşı eline aldığında taş onunla bütünleşti. Çünkü onu yaratan da Akın'dı. Taş, sadece taşıyıcılarını tanıyor, sadece onlara açılıyordu.

Efsun'un göğsüne doğru eğildi. Kalbinin üzerinde soluk atan o noktaya taşı hafifçe yaklaştırdı. Taş titreşti. Sanki onun ruhunun dilini çözmüş gibiydi.

İşte o an... Efsun'un gözlerinden bir damla yaş aktı.

Sistem böyle bir tepki öngörmemişti.

Akın ise nefesini tuttu. Bilimsel hiçbir veri o damlayı açıklayamıyordu.

O bir hata mıydı?

Yoksa bir mucize mi?

Kristal kutunun üzerinde yazan kod titremeye başladı. Tüm ekranlarda aynı cümle belirdi:

Taşıyıcı kabul edildi.

Aktarım başlatıldı.

Akın o an anladı.

Efsun artık sadece bir proje değildi. O, satranç tahtasında taşları yerinden oynatacak bir hamleydi. Akın ise o taşı ilk kez biri için değil, birinin içinden doğacak gelecek için üretmişti.

*"**Tanrı Adamı,**" dedi elleri cam kapsülün üzerindeyken. "**Tanrı Adamı ve Kibritçi Kız hikâyesini bilir misin?**" Üzerine bir lanet gibi bıraktığı güçle birlikte küçük kızdan özür dilemek istedi.*

Kız cevap vermedi. Onu işitiyor muydu? Yoksa bu hiç duymayan birine masallar anlatmaktan mı ibaretti?

O gece Tanrı Adamı, Kibritçi Kız'la tanıştı. Tanrı Adamı o gece Tanrı'ya layık olabilmeyi küçük bir kız çocuğundan öğrendi.

GÜNÜMÜZ
ATLAS KATRİVAS

Bir zamanlar insanın içindeki bahçeye çiçekler ekenler, kendi elleriyle kazıdıkları toprağa, suladıkları cana ihanet eder mi? Kalbinde büyüttüğün sevgi, güneşsiz kalan bir çiçek gibi yavaş yavaş solmaya başladığında insanın içindeki bahçe tümüyle çürürdü. Emek verdiğin her şey, senden sana ait bir parça alırdı.

Sevgin, bir silah gibi göğsüne saplanır.

Yaşadığım hayata ait kareler birer birer gözlerimin önünden geçti. Her sabah yüzümün önüne düşen gülüşü, gözlerinin kısılışı, kızdığında yüzüme beni her an kaybetmekten korkarken inatla, duruşunu bozmadan bakışı.

Özlem.

Karanlık bir kuyunun en dibinde, yukarıda görmeyi umut ettiğin ışığa tutunmak kadar acı vericiydi. Yaşadığımız her güzel an, enseme saplanan bir bıçaktan farksızdı.

Yıllar önce hayatın, sadece içinde yaşadığım o küçük dünyadan ibaret olduğuna inandığım beyaz yalanlarla yaşarken bir gün bizi böyle bir felaketin beklediğini bilemezdim.

Lisedeydik. Efsun karşıma geçip *abi* dediğinde, yardım istediğinde, ülkedeki herhangi bir lise öğrencisinden farksızdım. Hayalini kurduğum bir gelecek, yarını merak ettiğim bir hayat vardı. Sonra her şey birer birer üzerimize yıkıldı.

O enkazın altında can verenler oldu. Kaybettiklerim oldu. Eksile eksile, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar, canım acıya acıya bu adam olmayı kabul ettim.

Hayır sevgilim, zorunda kaldım. Babam küçük çocukları bilim fuarları aracılığıyla kaçırarak birer denek olarak

kullandığında, annemi bir deney uğruna Üç Yüz Seksen numara için göz göre göre öldürdüğünde... Geçmişim beni yakaladığında... Zihnimde parça parça anılar dolaştı. Annemin gözleri gözlerimin önüne düştü. Efsun'unki gibi. Masmaviydi gözleri. İçinde koca bir cennet saklardı. Ona dair hatırladığım her şey o kadar azdı ki fotoğraflarına sahip olmasaydım belki yüzünü bile unuturdum.

Bir baba çocuğuna neyi miras bırakırdı? Haldun Katrivas bana yalnızca acısını miras bırakmıştı. Beni yıllarca kandırarak çeşitli eğitimlerle bu savaşa hazırladığında... Ama en çok da...

En çok da seni, seni benden aldığında.

Çünkü benim bu hayata dair tek umudum, tek savaşım sendin. Artık korkabileceğim hiçbir şey yok çünkü eksilecek parçası kalmadı kalbimin. Bu gece kollarında ölebilecek olsaydım, bütün hayatımı yalnızca o an için feda ederdim. Biliyordum.

Bizler ailelerimizin günahlarının bedeliydik. Efsun haklıydı. Bizler bu savaşın çocuklarıydık ve istesek de istemesek de savaşa dahil olmak, kazanmak zorundaydık. Bütün bu oyunu bitirmek için ya da sahip olmak için her şeye.

Benim her şeyim sendin, Hera. Her an, içimde seninle konuşmaktan delirecek gibi hissediyorum. Mektup yazar gibi, sanki hiç bitmeyecek bir mektubu ellerimle kazır gibi. Kendi içime adını işler gibi. Her gece, her sabah, her an, içimde hayaletinle konuşuyorum.

Defterine not aldığın cümleleri artık daha iyi anlıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum. Karşımdasın. Elinde bir silah var. Şakaklarımın tam üstünde. Bu da her gece gördüğüm rüyalardan biri mi? Rüya diyorum çünkü seni gördüğüm hiçbir an kâbus gibi hissettiremez bana. *İster öp ister öldür beni.*

"Çık dışarı." Sesini duydum. Zihnim bana oyun mu oynuyordu? Deliriyor muydum? Sevgilim, yıllar sonra sesini duydum. Bu delilikse ben aklımı kaybetmek istiyorum. Gözlerine bakıyorum. Ellerine, saçlarına... O kadar gerçek gibi ki her şey, aklımı kaybediyorum.

Ekin Korhan usulca sözlerini dinledi. Korkak herif. Yere tutunarak yavaşça ayağa kalktı. "Sana güveniyorum," diye mırıldandı. Gözlerimdeki acı, öfkeye dönüştü.

O adam neden sana güveniyor? Sevgilim, bu bir sanrıdan mı ibaret? Gidecek misin? Bitmesin. *Aklımı sende kaybetmek istiyorum.*

İçerideki herkes Ekin'le birlikte o hangardan çıktı. Ekin Korhan'ı öldürmek için geldiğimiz hangarın içinde sen ve ben baş başa kaldık. Elindeki silahı hâlâ başımdan çekmedin.

"Ayağa kalk." Sesini yükselttiğinde olduğum yerden kımıldamadım. Şakaklarıma bastırdığın silah canımı acıtsa da ses çıkarmadım. Tenin, her an dokunabilirmişim gibi önümdeydi ama dokunmaya korkuyorum. Ya kaybolursan? Ya her şey bir rüyadan ibaretse?

"Atlas Katrivas." Dudaklarından ismim döküldü. Sanırım aklımı kaybediyordum.

"Gerçek değilsin." Kendimde konuşma gücünü bulduğumda aynı zamanda başımı yukarı kaldırdım. Gözlerinin içine baktım. Rüyadan uyanmam gerek. Bu bir klondan ibaretse, bir ilaçtan, sanrıdan ibaretse... Delirmek için çok erken sevgilim.

Unuttun mu?

Önce kalplerini sökeceğim.

Sonra.

Sen atlarsan ben de. Hep beraber boğulacağız o sularda.

Karşımda gördüğüm bedene inat gücümü toplayarak ayağa kalktım. "Nasıl yaptılar seni?" dedim özlemle baktığım gözlerin içinden kurtulmaya çalışarak. "Nesin?"

Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. "Gerçeğim Katrivas," dedi karşımdaki beden bütün güzelliğiyle. "En az senin kadar gerçeğim."

"Aptal değilim," dedim net bir sesle. "Beni böyle ucuz bir numarayla öldürebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Öldürmeyeceğim." Elindeki silahı indirdi. "En azından şimdilik." Gözlerindeki gerçeklik bir an tereddüde düşmeme sebep olsa da gardımı indirmedim. O ölmüştü. Gözlerimin önünde boğularak can vermişti.

Yaşananların gerçek olma ihtimali yoktu.

"Ne istiyorsunuz?"

"Efsun'u," dedi karşımda ne olduğunu bilmediğim, sevdiğim kadının bedenine sahip olan varlık. O değildi. O değildi. Ona Hera demeyecektim. Benim Hera'm değildi.

"Şu an seni öldürebilirim," dedim net bir sesle. "Bunun için silaha ihtiyacım olmadığını bilirsin." O olmadığını biliyordum. Sesim keskin ve soğuk çıkmıştı. İçimde yaşadığım fırtınanın bir nebze bile dışarıya yansımadığına emindim. Ne de olsa ben bir askerdim. Hislerimi gizlemesini, acımı saklamasını, kalkanımı kaldırmasını bilirdim.

"Yapamazsın Katrivas," dedi inatla. Ardından elindeki silahı yere attı.

"Ne yazık ki ben de yapmam." Kaşlarımı kaldırdım.

"O niye?" Gerçek olmadığı için.

Eli üstündeki tişörte gitti. Tişörtü aşağıya doğru sıyırdı. Ardından göğsünde parıldayan beyaz kale dövmesini gösterdi.

"Kale XVI," dedi alayla. "İkimiz de kaleye sahibiz. Birbirimizi beslemekten fazlasını yapamayız."

O an dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Belki de yıllar sonra gözlerimden gerçek bir duygunun yansıması geçti. Gözümden hafifçe bir damla yaş süzüldü.

Askerler ağlamaz. Askerler sevmez. Askerler hissetmez.

Bütün gardım kristal bir vazonun yerde yuvarlanışı gibi paramparça olurken içimde keskin bir acı hissettim. Kalbimin üstüne üç el ateş etse göğsüm bu kadar yanar mıydı, bilmiyordum.

Gerçekti. Karşımdaydı. Göğsünde o taşa sahipti. Gözümden birkaç damla yaş süzüldü. Zihnimde onunla geçirdiğim anlar dolaştı. Kollarına sarıldığım anlar. Göğsünde uyuduğum anlar. Bir sanat eserini izler gibi, gece boyu onu izlediğim anlar.

"Hera," diye mırıldandım sessizce. "Sevgilim." Sesim gitgide kısıldı. Dizlerimin üzerinde küçük bir çocuk gibi ağladım. Boğazımda bir düğüm. "Buradasın." Sanki hiç yaşanmamış gibi yaşanan her şey. Sanki kokusuna hiç muhtaç kalmamışım gibi. Sesine hasret değilmişim gibi.

Gözlerime baktı. Acımasızca. Hera. Benim Hera'm. Küçük Kaplan'ım.

"Yok etmek için," dedi.

Yok etmek için.

EFSUN MİNA ÖNER

Tenimin üstünde hissettiğim soğuğun havayla hiçbir alakası yoktu. Karanlık, bir canavar gibi üzerimize çökmüş, içimdeki korkuyu besliyordu. İçerde ne olduğuna anlam veremediğim bir şey dönüyordu ve biz bunu kontrol edemiyorduk.

Ekin Korhan, arka kapıdan çekip gitmişti. Atlas ve Hera dakikalardır içerideydi. Ne bir silah sesi ne de başka bir ses duyuluyordu fakat ihtimallerin yarattığı korku ensemde sinsi bir duman gibi geziniyor; damarlarımın sıkışmasına, kalbimin hızla inip kalkmasına sebep oluyordu.

Korkuyordum. Ona bir şey olmasından, canının yanmasından, hiç korkmadığım kadar korkuyordum. İçimde beni kemiren, göğsümü daraltan ihtimallerle bu ihtimallerin sebebi olana adama tutundum. Akın'ın eli, belimi kavradığında kendimi olduğumdan daha güçsüz, olduğumdan daha yetersiz hissettim.

İzin verme, dedim kendime. *Sana olduğundan daha azı gibi hissettirmelerine izin verme.*

"Ne bekliyoruz?" diye bağırdım ardından. "Atlas'ı içeride mi bırakacağız? Ne bekliyoruz?"

"Kendi isterse oradan çıkar," dedi Akın net bir sesle.

"Çıkmaz." Belimi tutan elinden kurtuldum. Binanın hemen dışında, arabalarımızın önündeydik. "Biliyorsun ki çıkmaz."

"Tek düğmeye bakar." Hera'yı öldürebilirdi. Olası durumlara karşı çıkış planımız her zaman vardı ama yapmazdı. Kendimizi kandırmamıza gerek yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk. İçimde biriken öfke yeniden Akın'a döndüğünde bir silah gibi kullandım kelimelerimi. Onun canını acıtmayacağını bilsem de. Kalbi katrandandı. Kapkaraydı.

"Kimseye tercih etmediği bir hayatı bahşedemezsin, Mina," dedi Akın. "O senden bunu istemiyor. Bırak seçimini kendisi yapsın."

"Nasıl olur?" dedim kendime hâkim olamayarak. "Onu nasıl bulurlar? Buraya nasıl gelir?"

"Bunun bir gün olacağını sana söylemiştim."

"İmkânsız," dedim. "İmkânsız." Yeniden bana yaklaştı. Avcuyla çenemi kavradı.

"Bu dünyada imkânsız diye hiçbir şey yok, Üç Yüz Seksen. Seninle bir anlaşma yaptık. Ben Atlas'ı aldım, sen Hera'yı korudun. Şimdi daha fazlasını isteyemezsin."

"Senin bir kalbin yok," dedim yeniden yüzüne. Gözlerinde bir an için korku gördüğümü hissettim fakat bu o kadar kısa bir andı ki gerçekliğine emin olamamıştım. O gerçek bir askerdi. Hisleriyle hareket etmezdi. Bilirdim.

"Son zamanlarda bunu çok duyuyorum, leydim," diye mırıldandı her zamanki alaylı tavrıyla. Dik durmaya çalışsa da içeride olanların onu da şaşırttığını biliyordum.

"İlk kez," dedim Akın'a. "İlk kez kendime yalan söylemekte zorlanıyorum."

"Korkarım ki artık gerek kalmayacak, Mina," diye mırıldandı. Ardından gözlerim içinden çıktığımız hangara döndü.

Birden, bulunduğumuz yerin tüm dengesi tek bir sesle yerinden oynar gibi oldu. İçeriden işittiğim patlama sesi içimdeki umudu besledi. O tıkırtı Atlas veya Hera'dan geliyor olabilir miydi?

Uzaktan, görünmeyen bir kilidin çevrilmesi miydi yoksa içimde bir kapının kırılması mı, kestiremedim. Tam o an nefesimi istemsizce birkaç saniye tuttum.

"Atlas!" diye bağırdım.

Koşmaya başladım. Çukurları ezerek, eğrilmiş rayların üzerinden atlayarak, çığlığımı dişlerimin arasına sıkıştırarak koştum. Tam o sırada belimde bir kemer gibi kilitlenen bir kuvvet beni geri çekti. Kolumun arkasına bastıran eli, bir komut gibi sertti.

"Bırak!" dedim, omzumu silkelerken. "İçerideler! Atlas..."

"Yaşıyorlar." Nefesi başımın arkasında kısa ve sıcaktı. "Şimdi değil."

"Şimdi!" dedim. "Sana güvenmiyorum. Bütün bunların başımıza gelme sebebi sensin."

"Güvenmek zorundasın," dedi Akın. O ve en acı dolu anlarda ortaya çıkan ruhsuz dili. Kaybolan kalbi.

Alevler bir süreliğine patlamanın hatırasını anar gibi sarsıldı; ardından içten içe yanışın o kederli, usul sesi başladı. Gözlerim sulandı; duman, akciğerlerimde yeni bir kalp gibi atmaya başladı. Akın kolumu bırakmadı. Parmakları bileğimin kemiğini bulmuş, nabzımı sayar gibi duruyordu.

"Abi!" diye bir daha bağırdım, sesim bu defa çatladı. "Atlas!"

Akın bedenimi kendi bedenine yasladı, göğsü taş gibi sertti. Onun göğsüne yaslanınca, içimdeki fırtına daha da büyüdü.

"Beni bırak," dedim dişlerimi sıkarak. "Beni bırak, Üç Yüz Seksen değilim ben. Adım Efsun Mina ve onları oradan çıkaracağım." Olduğum şeyi, yaşadığım hayatı inkâr etmek istedim. Sanki geçmişte bir yerdeydim. Kayıplar verdiğim o laboratuvarda, seçemediğim o hayatın en başında acıları çektiğim, işkencelere maruz kaldığım bir aralık gecesindeydim.

"Üç Yüz Seksen, senin bir parçan Mina," dedi kulağımın dibinde. "O olmadan seni öldürürler."

"Sen de öldürdün," dedim. "Sen de öldürdün, Akın. Defalarca kez, hiç acımadan."

Beni biraz daha kendine çekti, tetiği çekmek üzere olan bir elin kararsızlığında bir yumuşama belirdi parmaklarında. "Bilmiyorsun," dedi. "Bazen kendini koruyabilmen için bir yanını feda etmen gerekir."

"Bazen de feda ettiğin şey yaşamanın anlamını kaybetmene sebep olur." Gözlerim alevlerin içindeki boşluğa saplandı. İçeride bir şey çöktü, çatı kirişleri domino taşları gibi birbirine devrildi. Alevlerin arasında bir kapı, yaralı bir göz gibi açılıp kapandı. O gözün içinden bir gölge fırladı: İnsan boyunda, eğri, sendeleyerek. İçimden, kendinden bağımsız bir kuş uçtu: *Umut.* "Gördün mü?" dedim, bir anlığına nefesim geri geldi.

"Gördüm." Sesi bu kez daha boğuk, daha yakındı. "Ama şimdi gidemezsin. İkinci dalga geliyor."

Söylediği an, toprağın derininden bir iç geçirme gibi, ağır ve derin bir uğultu yükseldi. Bu patlamanın devamıydı. Alevler yeniden yükseldi, bu defa daha beyaz, daha kör ediciydi. Sıcaklık yüzümü kırbaçladı, kirpiklerim yanacak sandım. Akın bütün gücüyle beni arkasına aldı, yere doğru bastırdı. Yere yapıştım. İçimde bir taş kadar sert bir irade taşırken kalbime bir nebze olsun söz geçiremiyordum.

Akın haklıydı. Ben, hiçbir zaman asker olamazdım.

Kulağım toprağa değdiğinde yerin altından gelen bir sürü nabız duydum: cıvataların gevremesi, camların çatlaması, su borularının kan gibi akması. Aralarındaysa sanki bir yerlerde düzensiz ama inatçı bir ritim daha vardı. Atlas'ın kalbi mi, Hera'nın nefesi mi? Belki uydurdum, belki duydum. Belki hissettim. Belki insan, sevdiğinin yaşadığına inanmak için

kendine yalanlar söylerdi. *Belki de gerçekten bir yerlerde biri, benim için nefes almayı seçmişti.*

"Bırak," dedim yine ama bu kez yalvarmakla emir vermek arasında sıkışmış bir tonda. "Bırak, Akın."

"Hayır." Tek kelime, bir anahtar gibi. Bende kilitlediği kapıların sayılarını sayamadım. "Bana güven diyorum sana."

"Güven falan yok."

"Ne diyorsam onu yapacaksın, Üç Yüz Seksen." Aramızdaki bütün tartışmayı bıçak kadar keskin bir isimle kesmişti. Sözlerinin arasında, saklı bir itirafın kıvılcımını sezdim. Nefesi, ensemde bir an serinledi. *"Seni kaybedemem, leydim."*

Durdum. Patlamanın uğultusunun içinden bu cümleyi seçip aldım, avuçiçinde tuttuğum kar tanesi gibi erimeden bakmaya çalıştım. "Beni mi?" diye fısıldadım. "Kaybedemez misin?"

Cevap vermedi. Kaybedemezdi. Sen onun en değerli taşısın. Yine de parmaklarının hafifçe titrediğini hissettim, ya soğuktan ya da yaşadıklarımızdan. Sonrasında uzaktan, bir sirenin yarım yamalak sesi geldi. Yakında birileri bu yangını fark etmiş olmalıydı. Kırmızı ışıklar, gecenin gövdesine dikiş atar gibi yanıp sönmeye başladı.

"Üç dakika," dedi Akın nihayet. "İkinci dalganın gücü artık azaldı, yapısal çöküş yavaşlıyor. Üç dakika sonra içeri gireceğiz. O zamana kadar dur."

"Üç dakika," dedim. Üç dakika, bir hayatı bitirmek veya başlatmak için yeterli bir süreydi. Üç dakika bir kalbi durdurmak için yeterli bir vakitti. Ama biliyordum, inat etsem bile değişmeyecekti. Beni durduracaktı ve benim ona gücüm yetmeyecekti. En azından şu an için. "Say."

Akın, nefesiyle saymaya başladı; bir asker gibi sessiz, bir günahkâr gibi dikkatli. "Bir." Alevler, rüzgârın yönü değişince bir an yana devrildi; gözlerimin önünden içeriye açılan bir koridor belirdi, yaralı bir nefes gibi girdi çıktı. "İki." Dumanın rengi koyudan griye döndü; ıslak kumaş kokusu geldi burnuma. İçerideki sprinkler* sistemi gecikmeli çalışmış olmalıydı. "Üç."

Kalktım. Akın elini bileğimden çekti ama çekişinde tekrar dokunmak için hazırlanmış bir boşluk vardı. Göz göze geldik. Bir an için ikimiz de başkası olduk; ben daha güçlü, o daha kırılgan. Sonra aynı anda başımızı çevirdik, alevlere baktık.

Koştuk.

Isınmış taşlar ayaklarımın altını yakarken içeri daldık. Dumanın içinden, kırık kapıların omuz hizasında çizdiği siyah dumanı izledim. Akın öndeydi ve hareketleri kesilmiş bir bıçak kadar netti; ben arkada, içgüdünün kurduğu köprülerden geçen bir gölge gibiydim.

"Sağ," dedi. Sağdan girdik. Tavanın bir parçası yere düşerken kıvılcımlar saçıldı; saçılan kıvılcımlar, küçücük yıldızlar gibi ayaklarımızın eteklerine yapıştı. "Dur." Durdum. Sesler... evet, bu kez gerçekti. Boğuk ama insan sesi olduğuna emindim.

"Hera!" dedim, dumanı yırtan bir bıçakla. "Atlas!"

Bir inilti işittim. Kalbimdeki korku alevlendi. Ya geç kaldıysam? Akın bir levhayı kaldırdı, altında açılan boşluğa doğru eğildim, karanlığın içinden parıldayan gözleri gördüm. Hera'ydı. Saçları alevlerin içinde külle karışmıştı, alnında kesik vardı. Gözleri yarı açıktı. Yaşıyordu fakat her an bayılabilecek kadar yarımdı. Elimi uzattım.

* Yangın algılandığında su püskürterek yangını kontrol altına alır. -ed.n.

Ellerimle okyanusun dibine ittiğim kadını şimdi yangının içinden çekip alıyordum.

Parmağının ucu parmağıma değdi. *Abi*, diye bağırmak istedim. Onu yukarıya çekerken ağzımdan Atlas'ın ismi döküldü.

"Atlas?" diye fısıldadım.

Hera dudaklarını araladı, sesi çok ince bir ip gibi geldi. "Orada, arkada. Destek kirişinin altında. Nefes alıyor."

Akın hiçbir şey demedi. Ama o an, yüzündeki taş maskede ince bir çizik daha belirdi. Bedenini kirişe dayadı, gerildi. Ben Hera'nın kolunu kavrayarak onu yukarı çekmeye başladım. Duman üstümüzden yükselirken istemsizce öksürdüm. Alevler yeniden yükseldi. Zaman yine taş kesildi.

"Dayan," dedim. "Dayanın." Kime dediğimi bilmiyordum. Hera'ya, Atlas'a, ya da kendime mi yoksa kalbi olmadığını sandığım adama mı? Belki hepimize. *Bazen bir cümle, herkes için aynı anda doğru olabilir. Bilemezsin.*

Tam orada, yanık demirin ve ıslak külün kokusu arasında, bu dünyanın imkânsız dediği şey, bir kez daha elini uzattı. Bize. Bana. Ona. İmza atılmamış ama çoktan yürürlükte olan bir anlaşma gibi: Yaşamak. Akın kirişin altına eğildi, bense Hera'yı yukarıya çekiyordum. Arkadan ağır bir gövdenin yerinden koptuğunu duydum.

"Kapı yanıyor!" dedi Akın telaşla. "Bırak onu, Atlas'ı alıp çık."

"Ne?" Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. "Gidebilirsin Akın. Kimseyi burada bırakmayacağım."

Kolumu tuttu. Gözlerimin içine baktı. "Senin yanmana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Biliyorum çünkü ben en değerli taşınım. Beni kaybedemezsin.

"Anlaşma yaptık!" dedim ona geçmişi hatırlatarak. "Onu burada bırakmayacağım!"

Bu cümleyi kurmamla kapının çatırdayarak yere düşmesi bir oldu.

"Siktir!" Atlas sıkıştığı yerden kalktığında Akın'ın ettiği küfür kulaklarımı doldurdu. "Amına koyayım böyle işin!"

"İyi misin?" Hera'yı çıkarırken Atlas'a seslendim. Başıyla beni onayladığında bir şeyi olmadığını anlamıştım. Fakat Hera, onunla aynı durumda değildi. Zar zor nefes alıyor gibiydi.

"İçeride acil durum için kontrol odası olmalı," dedi Atlas telaşla. "İçinde ısı saptırıcı bulunan, çelikle kaplanmış. Odaya inebilirsek yardım gelene kadar dayanırız."

"Nerede?" Buranın haritasını Atlas incelemiş, planı o kurmuştu. Akın'ın sorduğu soruya aceleyle cevap verdi.

"Sol tarafta olmalı."

Hera'yı sıkıştığı yerden çekip çıkarmıştım fakat yürüyebilecek gibi değildi. "Bırak," dedi Akın emir vererek. Eğildi ve yerde yarı baygın yatan Hera'yı sırtına aldı. Atlas'ın gözlerinin Hera'ya ve Akın'a kaydığını gördüm.

İçeride ne olmuştu? Ona nasıl bu kadar uzak bakıyordu? Ölümün kıyısında dolaşırken, onu kaybedebilecekken nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu?

Hera, hikâyenin ne kadarını hatırlıyordu?

"Hera değil," dedi Atlas net bir sesle. "O olamaz. Bırakın burada kalsın. Yanarak ölsün. Kiminle savaştıklarını bilmiyorlar."

Duyduklarım içimdeki cehennemi beslerken Atlas'ın neden ve nasıl sakin kaldığını anladım. İnanmamıştı. Gördüğüne,

duyduğuna inanmamıştı. Yüzündeki yorgunluk, gözlerindeki özlemin içinde parıldıyordu. Onu görmeye şu an nasıl dayanıyordu, bilmiyordum.

Belki de yanan ateşin içinde onun da kalbi kavruluyordu.

"İşimize yarar," dedi Akın ustaca durumu toparlayarak. "Buradan sağ çıkacak."

"O zaman hareket etsek iyi olur." Atlas ters cevap vererek ilerlemeye başladığında öksürdüm. Tahta kapıların çıtırtısı kulaklarımda uğuldadı. İçimdeki bitmek bilmeyen o kötü ses bugün masalımı bir kâbusa çevirdi.

Hikâyeyi dinlediğinde Atlas beni anlayacak mıydı?

Çevir sayfayı.

Bu bizim hikâyemiz.

Yok oluşumuzun hikâyesi.

Kapıya vardığımızda boğazım paslı bir kilit gibi kitlendi, içimde bir yerde kırmızı bir zil çaldı; dumanın karıştığı o keskin koku ciğerlerimi tırmaladı.

Öksürdüm. *Bir, iki, üç.* Göğsüm daraldı.

Tırnaklarım toprağın soğuk yüzeyinde iz bıraktı. Akın omzuma dokunduğunda elini ittim ama parmakları kemiklerimin üstünde sabit kaldı, titreyen bir nabzı vardı ya da o nabız benimkini taklit ediyordu.

"Derin nefes al." Sesi alıştığım o alayla değil, sanki içimde bir cam kırığına sarılır gibi yumuşaktı.

"Derin nefes alacak hava mı var?" diye karşılık verdim, kelimelerin arasına bir öksürük daha sıkıştı.

Kapı, laboratuvar katına inen dar bir koridorun ucundaydı. Tavandaki şerit ışıklar alarm modundaydı, mavi beyaz yanıp sönmeleri gözümün altındaki gölgeleri daha da koyulaştırıyordu. Kapının yanında okuması zor bir panel

vardı: parmak izi, frekans, kod. Hepsi bir aradaydı. Hepsi bize kapanmıştı.

Atlas dizinin üstüne çökmüş, panelin altındaki servis kapağını sökmeye çalışıyordu. Ellerinin üstündeki çiziklere, tırnak diplerindeki siyaha baktım. *Bizim için mi veriyor bu savaşı*, dedi iç sesim, *yoksa Hera için mi?*

Neredeyse bayılacak gibiydi ama kalan son gücüyle yanan kapıya inat bir çıkış yolu arıyordu. Bir yandan Hera'ya göz ucuyla bakıyor, diğer yandan kapağı kurcalıyordu.

İnsan, kendini de kazımak zorunda kalırdı bazen. Onun bir çıkış ararken aynı zamanda zihninde daha demin yaşadıklarını kazımaya çalıştığını biliyordum.

"Atlas," derken sesim kısıktı. "Bırak, Akın halletsin."

Öksürük yeniden geldi. Bu kez sanki göğsümün ortasında eski bir yara tekrar açıldı. Nefesim yaprak gibi titredi. Eğildim, dizlerimi kapağa dayadım. Akın yanımda çömeldi, elindeki küçük şişeyi uzattı.

"Nebulizatör* değil," dedi dudaklarıma yaklaşan soğuk başlık için. "Ama buharı bronşlarını açar."

"Beni zehirlemeye çalışıyorsan geç kaldın," dedim ama başlığı kabul ettim.

"Ben sana yalnızca yaşam bahşederim, Üç Yüz Seksen," dedi bana yeniden kod adımla hitap ederek. Gözlerinde aynı hissi gördüm. Aynı değerli bakışı. Sanki onun tek değerlisi bendim.

İlaç ciğerlerime hafif bir şekilde girip bir bıçak gibi çıktı; iki nefes, üç öksürük daha, sonra biraz olsun nefes alabildim. Burnumun ucunda keskin bir nane kokusu kaldı.

* Astım ve KOAH gibi nefes almada zorluk yaşayan hastaların tedavisinde kullanılan tıbbi bir cihazdır. -ed.n.

"Hera?" dedim, gözlerim Akın'ın omzunun üzerinden geçti. Arkamızdaki duvara sırtını vermiş, dizleri yana kaymıştı; Hera yarı baygın, başı bir yana düşmüş bir geceye benziyordu. Kirpikleri birbirine yapışmıştı, saçlarının ucu kanlıydı. İsmini fısıldadım. "Hera."

O fısıltıda içimdeki küçük kız bir an nefes aldı.

Duvarlarına çömelerek ağladığım, dizlerim kanarken gözyaşlarımla kanımı temizlediğim o anlar geldi. Geçmiş, anlardan oluşan bir mezarlığın kapısını aralıyordu. Orada insanlara acıyor, nefret ediyor ve seviyordum. Belki de bu yüzden artık yeni birine karşı hissedebileceğim hiçbir duygum, hissim kalmamıştı.

"Ben bakıyorum," dedi Akın ve gitti. Giderken omzuma bıraktığı ağırlık, dönmesi için imza gibi kaldı.

Atlas başını kaldırdı, panelin içinden bana baktı. "Kablo seti üçlü," dedi. "Biri kilit, biri alarm, biri de..."

"Biri de bizi yakacak olan sürpriz," dedim. Elini tuttum. "Aklımı oynatacağım!" Parmaklarını bıraktığımda, koridorlarda is kokusu doldu. Cehennemde gibiydik. Duman, tekrar boğazımı yakmasın diye ağzıma kıyafetimden kopardığım parçayı bağlamıştım. Bu benzetmelerin hepsi bir masaldan kalmaydı. Masal anlatan bir Tanrı Adamı yoktu burada, yalnızca bir kapı ve o kapının ardında kalan ölümler vardı.

Akın, Hera'nın yanına çömelmişti. Öldürmek için yola çıktığı o kadının yaşaması için çabalıyordu.

Tiz bir tıkırtıyla bir ampulü kırar gibi sakin bir hareket, Hera'nın gözkapağını kaldırdı. "Reaksiyon var," dedi, sesi bir rapor gibi gelmedi; daha çok, *iyisin* demenin tıbbi yolu gibiydi. Ceplerinden birinde taşıdığı ampul şırıngayı kırdı, kokusu keskin bir amonyak gibi yayıldı.

Her duruma hazırlıklı olmayı nasıl başarıyordu?

Hera irkildi, kahve gözleri içeri döndü, sonra yeniden kaydı. Yarı rüya, yarı baygın. "Seni burada bırakmam," dedi Akın ona, kaşlarının arasında yeni bir çizgi belirdi.

"Bırakmayacaksın zaten," dedim. "Ama çabuk da olacaksın." Bir emir kadar net çıkan sesime tepki vermedi.

Atlas kapının panelinde iki kabloyu birbiriyle bağladı. Alarm sesi yükseldi, ışıklar daha hızlı çakmaya başladı. Omuzlarım istem dışı kulaklarıma yaklaştı.

"Dayan," dedi Akın, Hera'nın şakağını ovarken. "Efsun, nefes."

Atlas gözlerimin içine baktı. Orada görmek istediği şey belki de onaydı, belki bir masalın son sayfasıydı. "Bir deneme daha," dedi. "Ama alarmla eşzamanlı bir frekans kilidi var. Kaydırırsam kısa bir saniye açılacak."

"Saniye?" Kaşımı kaldırdım. "Saniye ve dakika arasında bir yer." Benimle dalga mı geçiyordu?

Akın elini uzattı, Hera'nın başını yavaşça duvardan çözüp dizine aldı, sonra bana döndü. "Efsun, bir saniye boyunca bile düşmezsen kazanırız. Düşersen..."

Öksürük geldi, içimdeki tozu tükürdüm. Dilimin ucunda demir tadı aldım. *Şu kapı*, dedim içimden, *şu kapı açılırsa.* "Atlas," dedim. "Kapıyı aç."

Atlas sağ elini panelin içine soktu, soluyla arkasındaki küçük modülü yokladı. Parmaklarının arasında gezdirdiği o küçücük şey, bir kum tanesi gibi tıkırdadı. "Üç... İki..."

Akın'ın sesi yanı başımdaydı, bir rüzgâr gibi. "Efsun, hazır ol."

"Bir," dedi Atlas ve benden daha hızlı nefes aldı.

Kapının kilidi bir anlık serbest kaldı. Dizlerimden ittim, bütün ağırlığımı kapıya verdiğimde göğsüm yeniden kasıldı, öksürdüm ama ittim. Kapının çıkardığı ses içimdeki gerginliği artırırken durmadım. Atlas aynı anda paneli kısa devreye aldı, kıvılcım parmağına vurunca küfretti. Işıklar sönüp yandı, kapı bir parmak açıldı, ardından kapanmak için zorladı. Omzumu aralığa soktum.

"Saçmalama!" diye bağırdı Akın. "Omzunu kıracaksın."

"Kırılmış şeylerin bağı daha sağlam olur," dedim. "İt beni!"

Akın Hera'yı yere, sırtına montunu yastık yaparak bıraktı ve bir hamlede yanımdaydı. Omzunu benim omzuma verdi, ağırlığımızı kapıya dayadık. Atlas, panelin içinden bir kabloyu dişiyle çekti, bir kıvılcım daha. Kapı bu kez daha uzun inledi ve tekrar açıldı. Yarık genişledi, metalin sürtünmesi kemiklerimin içine kadar girdi. İçerideki hava dışarı saçıldı.

Akın içeri bir bakış attı, eli beline gitti; silah taşımıyordu, taşımıyorsa bile bir planı vardı. Biliyordum, buraya ardını düşünmeden gelmemişti. Vücudunun hafifçe öne kapanışı o planın kıyısını gösterdi.

"İlk ben girerim," dedi.

"Atlas, Hera'yı çek."

"Onu neden burada bırakmıyoruz?" Atlas'tan duyduğum bıçak kadar keskin ses ne işittiğimi anlamlandıramama sebep olsa da ona aldırmamaya çalıştım.

Akın'ın da bana baktığını gördüğümde gözlerinde şaşkınlık değil, karanlık gördüm. Evet, Atlas ilk gün tanıdığım o adam değildi. Ama Hera'ya hâlâ deliler gibi âşık olduğuna emindim.

"Ne?"

"Bir oyundan ibaret," diye yineledi. "Aptal mısınız? İçeriyi o patlattı. Bir illüzyondan ya da makineden ibaret. Gerçek olduğuna inanıyor musunuz?"

İşte şimdi, Atlas'ın neden bu kadar sakin olduğunu anlamıştım. Fakat bunu anlamak içimdeki acıyı beslemekten ve vicdanımdaki toprağı kazımaktan başka bir işe yaramamıştı.

Onu bu hale biz getirmiştik.

"Onun cesedini bile bulamadım ben," dedi Atlas yıllar sonra Hera'dan bu kadar açık bahsederek. "Onun bir parçasını bile bulamadım ben o okyanusun içinde. Bir an durmadan yüzlerce adam, on yıldır o okyanusu arıyor. Bırakın ölsün. Ben *onun gerçeğini* bir kere öldürdüm."

"Tamam," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ne olursa olsun. Bırak çıkaralım. Sonra çaresine bakarız."

"Ölsün dedim," dedi Atlas net bir sesle. "Canımızı kurtarmamız gerek."

"Katrivas," dedi Akın araya girerek. Net, keskin bir sesle devam etti. "Senin aptal duygularınla hareket etmeyeceğiz. Makine ya da değil. Hera'nın bize verebilecekleri var. Buradan çıkartılacak ve incelenecek."

Hera, adını duyar duymaz kısa bir mırıltı çıkardı. Gözleri açıkla kapalı arasında gidip gelirken dudakları kıpırdadı. "Ses, çok gürültü..." dedi anlaşılmayan bir dille.

"Şşş," diyerek eğilip saçlarını geri ittim, alnına değen parmaklarımda bir an ısı buldum. "Çıkartacağız seni buradan."

Akın'ın gözleri benim ellerime takıldı; bir anlık, çok kısa bir yumuşama ve sonra gitti. Her zaman olduğu gibi.

Çömeldim, Atlas'la birlikte Hera'yı sürükleyerek kapı eşiğinden içeri aldık. İçerisi bir kavşaktı: üç koridor, biri

çizgilerle maviye kesmiş, biri siyah fayanslarla gölgelenmişti; biriyse kör bir duvarla son buluyordu. Duvarın ortasında kalın cam; camın ardında, mavi sıvıyla dolu bir tank. Tankın dibinde kablolar, yüzeyinde minik baloncuklar vardı.

"Burası..." dedim ve cümlem yarıda kaldı.

"Arşiv ön odası," dedi Akın, sesi keskindi. "Ya da perdenin sahneye açılan kenarı."

"Ve perdenin ipleri kimin elinde?" dedim.

Akın, Hera'yı duvarın altındaki boş sedyeye yatırdı. Sedyenin ayaklarına elini vurdu, frenleri kilitledi. "Buradaki hava temiz," dedi. "Dolaşım sistemi bağımsız çalışıyor. Bir süre idare eder." Bana döndü, gözleri bir soru gibi yüzüme kondu. "Sen?"

"Bilmiyorum," dedim ama içimdeki öksürük dinmişti biraz. Bilmediğim neydi? Buradan kurtulmak mı yoksa bundan sonrasının bize yaşatacakları mı? İlacın etkisi gecikmeli de olsa bir yol açmıştı. "İyiyim."

Akın kapıya dönüp aralığı kapatmak için itti. "Alevler buraya giremez," dedi. "Ama yalnızca yarım saat."

"Poyraz'a haber verdin mi?" dedim.

"Ardını düşünmeden yanan binaya koşarken de bu kadar zeki olsaydın keşke. Binaya girmeden önce haber verdim." Ona cevap vermedim. Ölmek üzereydi belki ama egosundan hiçbir şey eksilmiyordu.

"Ben ekiple konuştum. Zaten yangın söndürme çalışmaları başlamış. Alevler buraya ulaşamadan sönmüş olur ve bizi çıkarırlar."

"O zamana kadar buradayız," diye mırıldandım. Ben, Atlas, Akın ve Hera.

Sanki bir kâbusun içinde gibiydik. Gerçek olamayacak kadar kötü. Gerçek olamayacak kadar can yakıcı. *Ama unuttun. Bu dünyada yaşayamayacağın hiçbir kötülük yok. Masasında yemek yediğin o adam, dilsiz şeytanın.*

Her şeye rağmen, yıllar sonra alevlerin arasında tutsak kaldığımızda zamanın acımasızlığıyla yüzleştim.

O an anladım: Yalan söylemek artık gereksizdi. Oyunun sonuna gelmiştik. Yüzleşmemiz kaçınılmazdı ve biz, neyle savaştığını bile bilmeyen bir avuç çocuktan ibarettik.

Hep bir şey olduğunu sanan ve aslında hiçbir şey olamamış olan.

Bir avuç çocuk. Kimsesiz. Eksik. Bu savaşın çocukları.

Gerçek; bu gece, bu oyunu kuranların harladığı alevlerin diliyle, dumanın yazısıyla çoktan yazılmıştı. Biz yalnızca o yazıyı yüksek sesle okuyor, nefesimizle mühürlüyorduk.

Zaman, bir kapsülün içine hapsolmuşuz gibi ilerlemiyordu. Gözüm zaman zaman kolumdaki saate kayıyordu.

Beş dakika geçmişti ama sanki saatler geçmiş gibi hissediyordum. Hera, bir köşede yerde uzanıyordu. Başında Akın vardı ve bana verdiği ilaçtan az az ona da veriyordu. Elindekini olası bir duruma karşı dikkatli kullandığının farkındaydım.

Geldiğimiz noktayı düşündüm ve hikâyenin başını. Herhangi biri olduğumu iddia ederek çıktığım bu yolda, gerçeklerim yalanlarımın önüne geçiyordu. Yere damlayan su damlası gibi, son gücümle tutunduğum yalanlarım birer birer yere düşüyor, sert zeminde dağılarak yok oluyordu.

Atlas, hemen yanımda yerde oturuyordu. Dizlerini hafifçe karnına doğru çekmiş, bacaklarını aralamıştı. Gözleri zaman zaman karşısında yatan Hera'ya, daha doğrusu Hera

olduğuna inanmadığı o kadına kayıyordu ve uzun süre onu izliyordu.

"Burada olsaydı," diye mırıldandı yalnızca benim duyacağım şekilde. "Burada olsaydı her şeyi bırakıp giderdim. Gerçek olsaydı..." Sonra sustu. Ağlamamak için zor durduğunu gördüm. Gözündeki o soğukluk yalnızca konu Hera olduğunda tuzla buz oluyordu.

"Yapamazdın," dedim ona sert bir cevap vererek. "Buradayken de yapamadın. Denedin ve olmadı Atlas. Sana yıllarca bunu anlatmaya çalıştım. Kaçamazsın, kabullenmek ya da yok etmek zorundasın."

"Bir an inandım," dedi bana cevap vermeyerek. "O kadar onun gibi baktı ki bir an onun gerçek olduğuna inandım."

Yalanlar söylemeye devam ettim. Yarın, o yalanların bizi boğacağını bile bile.

"Mucizelere inanmak istiyor insan. Ama altındaki gerçeği öğreneceğiz. Yaşadığını öğrendiklerini de unutma. Tehlikedesin."

"Yaşadığımı zannediyorlar," dedi Atlas net bir sesle. "Ama ölüme dair hiçbir korkusu olmayan bir adamı nefes alıyor diye var sayamazsın." *Gerekirse ölürüm* demenin başka bir yolunu arıyordu. Ama hayır, buna izin vermeyecektim.

"Sen," dedim. "Unutulmak istemiyorsun. Hera'yla birlikte yaşadıklarınızı hep yaşatmak istiyorsun."

"Ben..." Sesini alçalttı. "Beni unutmalarını değil, beni hatırlarken canlarının acımasını istiyorum."

Gözlerimizin arasında bir kıvılcım, mavi ışıkların ritminde titredi. Akın araya girdi. "Tartışmayı sonra yapın," dedi. "Hera'nın durumu stabil değil. Şu tankların biri acil durumda serum üretimine ayrılmıştır. Sıvıyı Hera'ya verebiliriz."

"Güveniyor musun?" dedi Atlas bana bakarak.

"Güven, bu hikâyede maliyeti en yüksek kelime," dedim. "Ama başka şansımız yok gibi." Ayağa kalktım ve güvenli odanın içindeki tanka doğru ilerledim.

Çelik duvarlar, dışarıdaki alevlerin uğultusunu boğuyor, sanki yangın bir kat daha öteden rüyamıza sızıyordu. Havalandırma bacası ince bir ıslıkla nefes veriyor, geniş gövdenin içinden titreşim geçiyordu. Zeminde su değil, çamur tabakası vardı; her adımda çamurun altında çakıltaşları gıcırdıyordu.

Hera sedyede uzanırken başı yana düşmüştü, nefesi ip gibi inceydi. Akın, ilaç şişesini tutarken zamanı sayar gibi fısıldıyordu. "Bir damla, bekle, iki..." Aşırıya kaçmıyordu; elindeki ampulün değeri bir sınav sorusu gibiydi, yanlış cevap hayatını bitirirdi. Benden çok Hera'ya bakıyordu ama kulakları Atlas'taydı.

Atlas dizlerinin üzerinde panele çömelmişti. Panel şeffaf kapaklıydı, üzerinde beş haneli bir tuş takımı ve küçük bir ekranda dönen bir kilit simgesi vardı. Kasanın sağ yanındaki servis gövdesini açmış; içeriden sarı, yeşil, gri kablolar çıkarıp yüzeye sabitlemişti.

"Ne var elinde?" dedim.

"Eski bir Heli-Gen modülü,*" dedi çalışırken. "Acil serum, anti-hipoksik. Şifre beş hane, deneme üç. Yanlış girersek modül** kendini kilitler, sıvıyı atık kanalına verir." Kısaca bana baktı. "Tek şans."

* Acil durumlarda damar yoluna verilebilen, hücrelere oksijen taşıma kapasitesini artıran sentetik serum modülüdür. Yangın, karbonmonoksit, oksijen yetersizliği gibi durumlarda kısa süreliğine kişiyi hipoksi (oksijensizlik) krizinden çıkaran bir sıvı üretir. -y.n.

** Şifreyle açılan ve yanlış girişte içindeki sıvıyı boşa akıtan güvenlikli bir tanktır. -y.n.

"Şirketin acil durum paneli?" dedi Akın. Sistemin kendini kapatıp kapatmamasından bahsettiğini anlamıştım.

"Var," dedi Atlas, çenesini ekrana uzatıp toz üfledi. "Ama servis moduna girmek için üretici seri numarası ve süre parametresi gerekiyor. Seri numarasını buldum, süreyi tahmin edeceğim."

"Ne kadar vaktimiz var?" dedim ve kolumdaki saate baktım. "Yirmi dakika."

Akın kısa ve net bir hareketle onayladı. "Oksijeni artırıyorum." Hera'ya yerleştirdiği maskenin lastiğini düzeltti. "Karbonmonoksit yüklenmiş olabilir. Nabız zayıf ama ritim var."

Hera'nın avuçiçini tuttum. Soğuk ve nemliydi; parmak uçları kül gibiydi. "Hera," dedim. "Buradayız. Söz." Bunu ona en son söylediğimde, kendini bir okyanusun içinde bulmuştu.

Gözkapakları titredi. Ses çıkmadı.

Atlas panele iki tuşu aynı anda basılı tutup bekledi. "Servis moduna giriş kombinasyonu... İki ve beş," dedi. Ekrandaki sembol bir anlığına durdu, sonra alt satırda minik bir metin belirdi: AUTH/ID? Atlas gülümsedi, kısa, yorgun bir gülümsemeydi. "Tamam. Seri: HG-07-541K." Parmakları durmadı. "Süre parametresi muhtemelen kurulum tarihinin gün/saat *checksum*'ı. Üç denemem var."

"Çıkmadan önce ekibine *ping* attın mı?" diye sordum Atlas'a. Derisinin içinde bir iletişim ağı gizliydi. Bu M.E.E'in Atlas'ı bunca zamandır korumasını kolaylaştıran yöntemlerin başıydı.

* Bir kontrol toplamı, iletim veya depolama sırasında ortaya çıkmış olabilecek hataları tespit etme amacıyla başka bir dijital veri bloğundan türetilen küçük boyutlu bir veri bloğudur. -y.n.

Sol elini cebine attı, iki kez ıslık gibi kısa bir nefes verdi. "Botumdaki verici sürekli yayın yapmıyor, patlama sonrası gürültüde kaybolmasın diye kısa atım modunda. Az önce bir *ping* geçti. Eğer antenleri hayattaysa en fazla on dakikaya sinyalimi alırlar."

Atlas başını çevirmeden sordu: "Asıl soru ekip bizi bulduğunda, Akın'ı nasıl karşılayacak?"

"Beni bulmaları için saklanmam gerekir," dedi Akın hafif alaycı bir gülüşle. "Ben hiçbir zaman fare deliğinde olmadım." Atlas'a laf çarptığını anladım fakat Atlas sandığım kadar sert tepki vermedi.

"Kelime oyunları, kelime oyunları."

"Şükretmelisin ki bir anlaşmamız var," dedi Akın net bir sesle, ardından göz ucuyla bana baktı. "Ve kardeşinin büyüleyici bir güzelliği var." Atlas kaşlarını kaldırdı.

"Siktir git işine bak, piç."

Akın'ın onunla alay ettiğini ve eğlendiğini biliyordum. Bir cevap vermeden işini yapmaya devam etti.

Akın'ın elindeki şişe boşaldı, kapağını kapatıp cebine koydu. "Daha fazlasını veremem," dedi. "Basıncı düşürür."

Atlas bir sayıyı denedi. Ekran kısa bir bip verdi, ekranda yanlış olduğuna dair terimsel bir ifade belirdi.

Atlas dudaklarını birbirine bastırdı. "Yanlış." Başını kaldırmadan konuştu. "Efsun, duvar dolabında acil kit olmalı. Oksijen tüpüne ek maske ve bir ısı battaniyesi ara. Onun ısısı düşüyor."

Onun, dedi. Hera olduğuna inanmadığını söylüyordu ama ben içinde bir yerlerde Hera olması umudunu taşıdığı ve hatta o olmasa bile, yıllar sonra onun bedenini bir kere olsun görme şansı bulduğu için bu kadar yardım ettiğini biliyordum.

Yaşananları öğrendiğinde, gerçek kaosu ve savaşı öğrenecektik.

Dolabı açtım. İçeride gri bir termal battaniye, küçük bir oksijen tüpü, turnike, serum seti, jel yanık pomadı, sargılar ve portatif bir ölçüm cihazı vardı. Battaniyeyi Hera'nın üzerine yaydım, çenesine kadar çektim. Akın maskeyi daha iyi saran bir modelle değiştirdi; maskenin kenarından kaçan havayı avcumla hissettim, ılık ve düzenliydi. İyiye işaretti.

"Atlas," dedim. "Bir şey daha var burada: 'ECP-Bypass' etiketli kısa bir kablo."

Atlas'ın gözleri parladı. "Güzel. O üretici test kablosu. Portu bulursak cihazı fazladan saymaya ikna eder."

"Port nerede?" dedim.

"Sol alt," dedi. "Kapağın içinde küçük bir üçgen işaret olmalı."

Elimi sürüp işareti buldum, kapağı kaldırdım. İçeride üç pinli minik bir yuva vardı. Kabloyu yuvaya taktım.

Ekrandaki yazı değişti: SERVICE AUTH LINKED*. Atlas hızlandı. "Şimdi ID'yi okuttuk, süre parametresi gerekiyor ama deneme hakkı harcanmıyor. Güzel."

"Zaman," dedim. "On beş."

Akın, Hera'nın alnını yokladı ve sonra bana döndü. "İyi gidiyor. Ama serum gelmezse bu nefes yetmez."

Atlas derin bir nefes aldı. "Tamam. Heli-Gen'ler kurulum gününün UTC saatini iki haneye, ay ve gün toplamının mod 9'unu da üç haneye yazar. Seri numarasındaki 541K içindeki 'K', kurulumun gece vardiyasında yapıldığını gösterir. Gece vardiyası... 20.00-04.00."

* (İng.) Hizmet kimlik doğrulaması. -ed.n.

"Bütün bunları nasıl biliyorsun?" dedim.

"Benim işim bu," dedi ve omzunu silkti. "Yıllarca bu iş için gece gündüz demeden eğitimler aldım."

Akın, kısa ve net konuştu. "Hesapla."

Atlas, panelde rakamlara dokundu: 23-4-0... Ekran sonunda mavi bir ışıkla aydınlandı. Hepimiz aynı anda nefes verdik.

"Kaç ml?" dedi Atlas.

"Yüksek doz tehlikeli," dedi Akın, soğukkanlı dursa da acele ediyordu. "Kilo hesabını kabaca yapacağım. Yağsız kütleyi düşük alıyorum." Ekrandaki barı kırk ml'de durdurdu, sonra otuz beşe çekti. "Başlangıç dozu otuz beş ml. Yanıt verir, yükselirse keseriz."

"Gir," dedim.

Atlas onayladı. Tankın içinden yumuşak bir uğultu yükseldi, valf açıldı. Şeffaf borunun içinde açık mavi sıvı ağır ağır yürüdü, damla odacığından Hera'nın damar yoluna karıştı. Hepimiz saniye sesini bekleyen çocuklar gibi, monitörsüz bir kalbin etrafında sessizleştik.

Bir dakika. İki.

Hera'nın göğsü biraz daha dolu kalktı. Akın'sa bileğine iki parmağını koydu. "Daha belirgin," dedi. Sesinde rahatlama yoktu; işin bitmeden, kendini sağlama almadan bunu yapmayacağını da biliyordum.

"On beş," dedim. Yangının uğultusu biraz daha yakından geldi, duvarın içinde uzak bir tıkırtı gezdi. "Ateş yürüyor."

Atlas kısa bir bakış attı. "Onlar da yürüyor olmalı." Sağ bileğinin içini kazıdı, derinin altındaki minik vericiye iki kez bastı. "M.E.F-2, burası Atlas. İşaret sabit. Güney servis paneli, kat eksi bir. Çelik bariyer, ısı yüksek ama dayanıyor."

Kısık bir cızırtı, sonra altından boğuk bir ses geldi: "M.E.F-2 aldı. Duman yoğun. Termal kesiciyle üst panelden ineceğiz. Beş ila yedi."

Akın kıpırdamadı. "Silahların?"

"Çevre temiz değil," dedi ses. "İnişte ses yapacağız."

"Yapın," dedi Atlas.

Hera hafifçe inledi. Gözkapakları aralandı, kahve gözlerinin üstünde kül rengi bir sis vardı. "Atlas..." diye fısıldadı. Atlas'ın dudakları titredi ama yaklaşmadı, mesafe onun zırhıydı.

Atlas'ın kaskatı kesildiğini gördüm. Belli etmemeye çalışıyordu ama içinde bir ceset taşıyordu. Ona koşmak, sarılmak istediğini biliyordum.

"Biraz daha ver," dedi Akın.

Atlas dozu beş ml artırdı, sonra saatine baktı.

"İşinin başındasın," dedi, başını kaldırmadan. "Ama ekip geldiğinde komut bende." Akın'a baktım. Bu bakışın olumsuz olduğunu biliyordu.

"Yine aynı asi bakışlar, leydim," dedi gözlerime bakarak.

"Hayatta kalmak için inatçı olmak gerekiyor," dedim içinde bulunduğumuz duruma rağmen. Ölmek üzereydik. Son on dakikamız kalmıştı.

"Meraklanmıyorum o halde çünkü inat sende olması gerektiğinden fazla," dedi Akın.

"Sus ve nabız say."

Tavandan bir titreşim yayıldı; kesicinin sesi, çeliğin derisini açan uzun bir diş gibi inledi. Toz serpildi. Akın, Hera'nın üzerine eğildi, kıvılcım girmesin diye gözlerini kapadı.

"Üstünüzdeyiz," dedi bir ses. "Paneli açıyoruz."

Atlas bir an sustu, sonra bana döndü. "Efsun, içeride bir şey daha var. Şu küçük siyah kutu." Elimle dolabı yokladım;

köşede, üzerinde "THERMO" yazan avuçiçi kadar bir cihazdı. "Bu ne?"

"Isı saptırıcı," dedi Atlas. "Yerel sensörleri şaşırtır. Yangın odanın bu kısmında boşluk algılar, burada ısıyı düşük görür. Ekip inerken fayda sağlar." Cihazı aktif ettim. Duvarın içinden hafif bir vınlama geçti, panelin üstündeki buğulanma azaldı.

"İyi düşünmüşsün," dedi Akın.

"Düşünmesem çoktan ölürdük." Atlas ilk defa keskin, öfkeli bir sesle konuşuyordu. Bu öfkesi kendineydi, biliyordum.

Sıvı borusunda damlalar sabit ritme oturdu. Hera'nın dudak kenarına renk geldi, soluk bir pembelik. İçimdeki gevşeme, hızlıca yerini tetikte bekleyen bir gerilime bıraktı. Alışkanlık.

"Yedi," dedim. "Ve üst panel."

Tavan birden aralandı. Dar bir kesit açıldı, içeriden kalın eldivenli iki el göründü. Birinin vizöründe mavi bir çizgi yandı, sonra merdiven itilip içeri sarkıtıldı. "Atlas!" diye ses geldi yukarıdan. "Görüyorum."

"Bir yaralımız var," dedi Atlas.

"Kim?"

"Kimliği belirsiz. İşimize yarayabilir."

Derin bir nefes aldım. Ondan her bahsettiğinde göğsümde bir yangın başlıyordu. Yaşananların ağırlığı altında eziliyordum.

Akın sedyeyi merdivenin altına sürerken ekipten biri aşağı indi. Göğsünde "M.E.F-2" işareti vardı ve kaskında "ADA" yazıyordu. Diğeri de hemen arkasıydı: "KAYA". İkisi birlikte Hera'yı vakit kaybetmeden sedyesine transfer etti. Ada, hızlı ve saygılı bir sesle sordu: "Damar yolu?"

"Sol kolda," dedi Akın. "Sıvı Heli-Gen, ilk doz kırktan otuz beşe çektik, sonra beş ekledik. Oksijen yüksek akış."

Ada başını salladı. "Güzel. Devam." Hera'nın maskesini kendi portatif setleriyle değiştirdiler, satürasyon probu takıldı. Küçük ekranda sayı yükseldi: Seksen bir... Seksen altı... Doksan. Elimdeki nefes büyüdü.

Kaya, göz ucuyla bize baktı. "Siz?"

Atlas kısaca, "Çıkıyoruz. Ama önce alt paneli kilitleyin. Ateş burada basıncı değiştirirse çekiş tersine döner," diye cevapladı.

"Anlaşıldı." Kaya tırmanmadan panelin kenarına manyetik bir kilit yerleştirdi, çıt etti. "On saniye sonra otomatik kapanır. Buradan sonra yukarı, doğu koridoru, sonra kuzey bacası. Dışarısı sıcak ama geçilebilir."

Akın bana baktı. "Önde ben çıkarım. Arkada Atlas. Sen ortada kal."

"Emredersin," dedim alayla.

Hera'yı yukarı taşırken Ada bize döndü. "Üç kişilik yer var. Biriniz bir sonraki inişte gelecek."

Atlas hiç düşünmeden konuştu: "Siz çıkın. Ben kalırım."

Akın anında itiraz etti. "Hayır. Efsun ve Hera aynı hatta olacak. Sona ben kalacağım." Bu Akın'dan beklemediğim bir cevaptı. O, her ne olursa olsun kendisini düşünürdü.

Atlas ona baktı. "Neden?"

"Çünkü kodlar sende," dedi Akın. "Yol üstünde iki kapı daha var, onları açacaksın."

Atlas'ın itiraz edecek vakti yoktu, Ada işaret verdi. Hera yukarı çekildi, tavanın ışığı onu kısa süreliğine beyaza boyadı

ve kayboldu. Ben merdivenin ilk basamağına ayağımı koydum. Demir ağırdı, bacaklarım titriyordu ama tutundum.

"Efsun," dedi Akın, altımdan. "Sıvıyı kapatıyorum. Dönüşte tekrar başlatmayacağız. Fazlası zararlı."

"Tamam," dedim. "Güveniyorum."

Akın alttan eliyle sırtımı korudu, merdiveni sallanmasın diye sabitledi. "Dikkat," dedi. Ses tonu yumuşaktı.

Üste çıktığımda sıcak hava yüzüme vurdu ama içerideki ısı saptırıcı işini yapmıştı ve panellerin arasındaki koridorda nefes alınabiliyordu. Ada, Hera'yı dar geçitte hızla çekiyordu. "Yukarıda hava daha iyi," dedi. "İkinci ekip çıktığınız anda aşağı inecek."

Aşağı baktım. Atlas merdivenin ortasındaydı. Akın en altta paneli kontrol ediyordu. Bakıştık.

"Geliyorum," dedi Atlas.

"Çabuk," dedim.

Akın tırmanmaya başladığında çelik kilidin otomatiği devreye girdi, panel yavaşça kapanmaya koyuldu. Kaya, yukarıdan bir mandalı çekti, paneli bir süre daha açık tuttu. "Üç, iki..."

Akın son basamakta durdu. Aşağıdaki odaya bir kez daha baktı. Panele, tanka, yarı yola bıraktığımız gri çamura. Sonra bakışları bana döndü. "Bitmedi," dedi.

"Hiçbir şey bitmedi," dedim. "Ama bugün burada ölmedik ve bu oyunu kazanana kadar ölmemize izin vermeyeceğiz."

Akın başını azıcık eğerek yukarı çıktı. Panel arkamızdan klik sesiyle kapandı. Yangının uğultusu bir perde arkasından gelen yağmur gibi duyuluyordu. Ada, önden yol açtı. Kaya, arkamızı tuttu. Koridor dardı ve tavandan su damlıyor,

yağmurla dumanın garip kokusu karışıyordu. Bir viraj daha. Hera'nın satürasyon cihazı doksan üçü gösterdi. Ada rahat bir nefes verdi. "Yaşıyor."

Atlas, arkamdan sessizce geldi. "M.E.F-2," dedi mikrofona, "Kızın durumu stabil. Üst çıkışta beklemenize gerek yok. Bizi karşılayın."

Cızırtılı ses, "Alındı," dedi.

Son basamaklara geldiğimizde dışarıdaki gece, kırmızı ve siyahın birbirine dolandığı bir kumaş gibiydi. Yukarıda ikinci ekip kısa, net hareketlerle bizi karşıladı. Hera sedye raylarına kilitlendi, tıbbi taşıyıcıya bağlandı. Ada eldivenlerini çıkarmadı, gözleriyle bana teşekkür etti. Sözler gereksizdi.

Atlas yanında durdu. "Şifresi..." Durdu. "İşe yaradı."

"İşe yaradı," dedim. "Bizi bir süre daha yalan söylemeye mahkûm etti."

Akın bunu duydu ve yüzünde yalnızca benim anlayabileceğim bir ifade belirdi.

"Devam etmek zorundayız."

Panel kapanıp tok sesi arkamızda yankılandığında geceyi delen ilk şey farların titrek ışığı oldu. Dışarı çıktığımızda soğuk hava ciğerlerimizi bir bıçak gibi yardı. Yağmur yeni kesilmişti ama toprağın üstünde hâlâ nemli bir koku vardı. *Yaşam*, dedim kendime. Yaşam kokuyordu. Küçük bir bebeği kucağına aldığında hissettiğin gibi. Toprak ilk kez ölüm değil, yaşam kokuyordu. Çamların gövdeleri, gökyüzüne yükselen siyah duvarlar gibiydi.

Kapının önünde iki araç bekliyordu. Biri bizim kullanacağımız koyu renkli arazi aracıydı, diğeri M.E.F-1'in taşıyıcısı. O taşıyıcının başında Ada ile Kaya duruyordu. Vizörlerini

çıkarmışlardı. Yüzleri dumanla kararmış, terle parlayan çizgiler yanaklarına yapışmıştı. Ada'nın alnında ince bir kesik vardı, saçlarının arasından sızan kan kurumuştu. Kaya'nın elleri hâlâ siyah eldivenlerin içindeydi ama omuzları düşmüştü, uzun boyunun verdiği gölge ayışığında daha da sert görünüyordu.

Gözlerimi kapattım. İçimde hissettiğim acı, ciğerimi yırtıp kalbime doğru yürüyor, yaşanılanların ağırlığı omzuma izler bırakıyordu.

Atlas onların yanma yürüdü. Kısa bir selamlaşmadan fazlası olmadı ama gözlerindeki anlaşma her şeyden fazlasını söylüyordu. Ada başını bana çevirdi, bakışlarında yorgun ama güven verici bir ton vardı. "Onu iyi koru," dedi, Hera'yı kastederek. "Biz Atlas'ı alıyoruz."

Atlas bana baktı. Dudakları kıpırdadı ama kelime çıkmadı. Sadece gözlerinde o bildiğim kırık ışığı gördüm. *Perde kapanır ama sahne kalır*, diye içimden geçirdim.

Akın, arabanın önünde durarak anahtarı çevirdi. Motor çalışınca uğultusu geceyi böldü. "Hadi," dedi kısa bir tonla. "Vakit kaybetmeden yola çıkmalıyız."

Ada başıyla selam verdi, Kaya ise sadece omzunu dikleştirdi. "Dağ yolunda dikkatli olun," dedi. "Hava bu gece sıcakkanlı değil."

"Dost aramıyoruz," dedi Akın, kısa bir gülümsemeyle. O ve benim dışında hiç kimseye boyun eğmemesi.

Ben Hera'nın başını destekleyerek onu arabanın arka koltuğuna uzattım. Başını kucağıma koydum, ince battaniyeyi üzerine çektim. Yüzü solgun, nefesi düzensizdi ama hâlâ oradaydı. O nefes bizimleydi.

Atlas'ın inanmak istemediği gerçeği, sevgilisi, ilk aşkı, uğruna savaşı başlattığı kadın. Titrek bir nefesle kucağımda uzanıyordu.

Akın sürücü koltuğuna geçti. Direksiyona sıkı sıkıya sarıldı. Gözlerinde o alışıldık soğukkanlılık vardı ama parmaklarının direksiyon üzerindeki gerginliği fark ediliyordu.

Kapılar kapandı. Dışarıdaki Ada ve Kaya, Atlas'la birlikte karanlıkta kayboldu. Artık bizim yolumuz başka yöne dönmüştü.

Araba karanlığın içinde ilerlerken yorgunluğumuza, soğuk havaya aldırmadan camı araladım. Akın dikiz aynasından zaman zaman bana bakıyordu. Aramızdaki sessiz anlaşma.

Bu gece, dedim kendime. Bu gece yalanlar söylemeyeceğiz, masallarla avutmayacağız kendimizi. Kanmayacağız, kandırılmayacağız. Gerçeklerle ve acımızla baş başa kalacağız.

Araba ağır bir homurtuyla hareket ettiğinde gecenin bütün sessizliği parçalanmıştı. Motorun uğultusu, rüzgârın ince ıslığına karıştı, farların solgun ışığı ıslak zemini yarmaya çalışıyor ama yolun kenarındaki karanlığı delmeye yetmiyordu. Camlardan içeri giren soğuk, yüzümü ince bıçak darbeleri gibi kesiyor, dudaklarımda kuruyan kanı daha da acıtıyordu. Akın direksiyonun başında sessizdi; bakışları önündeki yola sabitlenmiş, dudakları düz bir çizgi gibiydi. Ne Ada'nın yorgun yüzü ne de Kaya'nın sert bakışları artık bizimleydi. Atlas'ın gölgesi bile geride kalmıştı. Bu arabada sadece üç nefes vardı: Biri düzenli atmaya çalışan Akın'ın, biri incecik bir ip gibi sönüp geri gelen Hera'nın, diğeri de yalanlarla karışık ama hâlâ inatla var olmaya çalışan benim.

Arka koltuğun karanlık köşesinde uzanan Hera'nın üzerindeki ince battaniye her rüzgârda dalgalanıyordu, bense kenarlarını titreyen parmaklarımla daha sıkı tutmaya çalışıyordum. Akın'ın montu da onun üstündeydi; montun ağır kokusu, ilaç ve yanık dumanının karıştığı bir koku, arabayı değil ama içimi dolduruyordu. Her nefesinde hafifçe kıpırdıyor, gözkapakları yarı kapalı bir şekilde titriyordu. Dudaklarından çıkan solgun bir, "Soğuk," fısıltısı hâlâ kulaklarımda asılıydı.

Dışarıda ağaçların gövdeleri hayalet gibi yanımızdan geçiyor, dalları gökyüzünü parçalıyor, bazen rüzgârla birlikte cama vuruyordu. O sesleri dinledikçe zihnimdeki kapılar açıldı. Bugün yaşananların ağırlığı, yangının uğultusu, çığlıkların boğuk yankısı birden çocukluğumun karanlık odalarına bağlandı. Sekiz yaşında, gözlerimi ilk kez açtığım o soğuk odanın havası geldi aklıma. Ne pencere vardı ne de gökyüzü. O zaman da nefes almak böyle zordu. Nefes, bana ait olmayan makinelerin ritmine bağlıydı. Yıllarca kendi bedenimin içinde esir kalmıştım. Ve işte yine... bu kez arabada, yine bir makineye bağlı gibiydim; motorun ritmi ciğerlerimin üstünde ağır basıyor, özgürlüğüm bana ait olmayan bir gürültünün içinden akıyordu.

Kendime "ben özgürüm" diye defalarca yalan söylemiştim. Bugün o yalanların son damlası da yere düşmüştü. Herkese hatta kendime bile başka kimliklerle yaşadığımı söyledim. Ama gerçek, en sonunda yangının alevleri gibi önüme dikildi. Beni yakan dışarıdaki ateş değildi, kendi içimde yıllardır sakladığım yalanlardı.

Akın direksiyon başında hiç konuşmadan ilerliyordu. Bazen göz ucuyla dikiz aynasından bana bakıyordu, bakışlarında alay yoktu ama sanki içimde sakladığım her şeyi görüyor gibi

bir ağırlık vardı. "Ateşi yüksek," demişti az önce. "Dağ evinde damar yolunu yenilemem gerekecek." Sesinde kesinlik vardı ama ben onun soğukkanlılığının da ardında derin bir yorgunluk duyuyordum. Sanki o da artık bildiği bütün kuralları birer birer kaybediyordu.

Araba keskin bir virajı döndüğünde Hera'nın bedeni yana kaydı. Onu daha sıkı tuttum. Saçlarının arasından duman ve ilaç kokusu geldi. O koku, beni Atlas'ın gözlerine götürdü. "*Burada olsaydı, her şeyi bırakır giderdim,*" demişti. Gidecek miydi? Hayır. Biliyordum, kaçmasının sebebi inançsızlığından değil, kendine söylediği yalanlardandı. Bir yanı gerçek olmasından korkuyordu. Hera'ya yaşattıklarından daha kötüsünü yaşamaktan korkuyordu.

Ama gitmedi. Kimse gitmedi. Gitmek, bizim hikâyemizde ölmekten ibaretti. Gerçek dünyada herkes birbirine zincirle bağlıydı. Kaçmaya çalışsan bile zincir ya boğazına ya da kalbine dolanırdı.

Farların ışığı yolun kenarında bir tavşanı aydınlattı, sonra tekrar karanlığa gömüldü. Ben gözlerimi yumdum ama karanlık içimde daha çok büyüdü. İç sesim kendi kendine fısıldadı: "*Sen unutulmak istemiyorsun. Hep yaşatmak istiyorsun. Ama yaşatmak bazen bir işkenceye dönüşür. Çünkü hatırlayan herkes acı çeker.*" Atlas'ın sözleri zihnimde yankılandı. Ben de ona cevaben düşünmüştüm: "*Beni unutmalarını değil, beni hatırlarken canlarının acımasını istiyorum.*" İşte şimdi arabanın içinde, kendi kendime soruyordum: Bu ne kadar adildi? Bir insan, ardında yalnızca acı bırakmayı neden isterdi?

Yağmur yeniden başladı. Damlalar farların ışığında ince çizgiler gibi görünüp kayboldu. Camdan aşağı süzülen her damla, bir ömrün parçası gibi akıp gidiyordu. Dışarıdaki

dünya yanarken ben arabada geçmişin yanık kokusunu taşımaya devam ediyordum.

Zihnimde geçmişle şimdi birbirine karıştı. Atlas'ın *bitmedi* diyen gözleri, Akın'ın soğuk ama emin elleri, Hera'nın titreyen nefesi... Hepsi aynı zincirin halkasıydı. Ben bu zincirin neresindeydim? Taşıyıcı mıydım, kurban mıydım yoksa yalnızca yalanların üzerine oturmuş bir hayal miydim?

Akın'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Az kaldı. Biraz daha dayan." Kime söylediğini bilmiyordum. Bana mı, Hera'ya mı yoksa kendine mi? Belki hepimize.

Yolun kenarındaki taş duvarlar arabanın farlarında kısa süreliğine parladı, sonra kayboldu. Soğuk, daha keskin esmeye başladı. Camdan sızan rüzgâr yanaklarımı kesiyor ama aynı zamanda beni ayık tutuyordu. Eğer rüzgâr olmasa bu karanlıkta uykuya kapılır, bir daha uyanmazdım.

İç sesim yeniden konuştu: "*Ölüme dair hiçbir korkusu olmayan bir adamı, nefes alıyor diye var sayamazsın.*" Atlas'ın sözleri, damarlarıma buz gibi yayıldı. Ben korkuyordum. Ölümden değil, yarım kalmaktan, sahne bitmeden perde kapatmaktan. Korkum buydu.

Araba nihayet yavaşladı. Farların önünde taş duvarlı, çatısı ahşap bir dağ evi belirdi. Çam ağaçlarının gövdeleri etrafını sarmıştı, rüzgâr dalları birbirine çarpıyordu. Motor sustuğunda gece birden daha ağır bastı. İçimdeki bütün sesler susmuş, sadece Hera'nın zayıf nefesi kalmıştı.

Akın kapıyı açtı, soğuk hemen içeri doldu. Bana baktı. "İçeri alıyoruz. Buradan sonrası bende." Sesinde tartışmaya yer yoktu.

Hera'yı birlikte kaldırarak evin içine taşıdık. İçerideki ağır ahşap kokusu dışarıdaki yanık kokusunu bastırdı. Yatak

odasına geçtiğimizde Akın çantasını açtı, ilaçları ve serumları çıkardı. "Yatır," demesiyle yatağa yerleştirdim ve battaniyeyi üzerine çektim. Akın montunu yeniden Hera'nın üstüne serdi.

Ben yatağın kenarında kaldım. Elini tuttum. İçimde tek bir cümle yankılandı: *Bugün burada ölmedik. Ama yarının ne getireceğini bilmiyorum.*

Odaya girdiğimizde gecenin bütün uğultusu kapının dışına hapsoldu. Sanki evin taş duvarları yangını, yağmuru, rüzgârı dışarıda bırakıyor ama içeriye bambaşka bir sessizlik, insanın omuzlarına çöküp nefesini daraltan bir ağırlık doluyordu. Hera'yı yatağa yatırdığımız an, odanın serinliği tenime işledi. Çarşafların soğukluğu, onun solgun teninde daha da keskin görünüyordu. Üzerine örttüğüm battaniye hafifçe kıpırdadı, dudaklarından belli belirsiz bir inilti çıktı.

Akın hiç zaman kaybetmedi. Çantasını masaya bıraktığında içindeki aletlerin şıngırtısı odada yankılandı. Ellerini yıkamak için köşedeki küçük lavaboya geçti. Akan suyun sesi, bütün gecenin kaosundan daha gerçek, daha ağırdı. Bazen en basit seslerin bile insanın içini daha derinden yaraladığını o an fark ettim. Ellerini ovuştururken yüzüne baktım; gözleri yere sabitlenmişti, omuzları gergindi. Sanki sadece kirden değil, bütün gün boyunca üzerine yapışan ölüm kokusundan arınmaya çalışıyordu.

Ben yatağın kenarına oturmuş, Hera'nın elini tutuyordum. Soğuktu, buz kesmiş gibiydi. Onun nefesi, odanın sessizliğinden bile daha narindi. Nefes almak istiyor ama alamıyordu, göğsü sanki her yükselişte kırılacakmış gibi titriyordu.

İçimden geçen tek şey şuydu: *Ölüm burada, pencerede duruyor, sadece izin verilmesini bekliyor.*

Akın geri dönüp çantasını açtı. İğneler, şırıngalar, serum setleri, steril bezler... Hepsini bir düzenle masaya dizdi. Yılların alışkanlığıyla hareket ediyordu. Ellerinde en ufak bir tereddüt yoktu ama yüzünde, gözlerinin kenarında ince bir gölge dolaşıyordu. Yorgunluk, kaygı ya da başka bir şey... emin olamadım.

"Damar yolu tıkanmış," dedi Hera'nın kolunu incelerken. Sesi sertti ama altında bir telaş gizleniyordu. "Yeniden açmam lazım."

Başımı onaylayarak salladım. Kelimeler boğazıma düğümlendi, cevap veremedim.

Akın iğneyi hazırladı. İğneyi damarına batırdığında Hera hafifçe kıpırdandı, dudaklarından kısık bir ses çıktı. Elini daha sıkı tuttum.

"Refleks var," dedi Akın. Göz ucuyla bana baktı. "Bu iyiye işaret."

"Ya kötü olsaydı?" Sesim çok alçak çıktı, neredeyse fısıltı gibiydi.

"O zaman konuşuyor olmazdık." Cevabı sertti ama gerçekti. İçimde ince bir çizik açıldı.

Serum şişesini yüksek standa astı. İçindeki mavi sıvı damla damla tüpe indi. Sesini duymuyordum ama her damlayı kalbimde hissediyordum. Ölümle yaşam arasındaki mesafe bazen sadece birkaç damlaydı.

Akın stetoskopunu çıkarıp Hera'nın göğsüne koydu. Uzun uzun dinledi. Yüzü ciddi, gözleri sabitti. Sonunda doğruldu. "Kalp zayıf ama düzenli atıyor. Şimdi oksijen maskesi."

Maskeyi Hera'nın yüzüne yerleştirdi. Lastikler gerildi, maskenin kenarından çıkan buhar camı kısa süreliğine buğuladı. O buğuda onun hâlâ hayatta olduğunu gördüm. O buğu kaybolmadıkça umut da kaybolmayacaktı.

Bir süre kimse konuşmadı. Serumun damlama ritmi ve Hera'nın nefesi odanın tek sesi oldu. Bu sessizlik beni geçmişime çekti. Akademide, sekiz yaşında gözlerimi ilk açtığım o soğuk odanın havası geldi aklıma. Makineler bana zorla nefes aldırırken ben kendi bedenimde esirdim. Şimdi Hera da öyleydi; kendi nefesinin değil, bizim çabalarımızın esiriydi. Onun yerine nefes alıyor gibiydik. Üstelik ben bunu daha önce yaşamıştım.

"Dayanır mı?" dedim gözlerimi Akın'a dikerek.

"Dayanacak," dedi hiç tereddüt etmeden. "Ben izin vermem."

"Öldürmek için can attığın kadını yaşatmaya çalışıyorsun," dedim öfkeyle. "Bir anlaşma uğruna."

Gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadı. "Hayır," diye mırıldandı. "Senin uğruna." Sustum. Onun beni kendine çeken anlamsız iltifatları... Sonra kendime sordum. Gerçekten anlamsız mıydı?

"Senin izin vermemen yeter mi?" Sesim biraz daha sertti.

Bir an sustu. Gözlerini bana çevirdi. "Bazen yeter. Eğer konu bensem hiçbir işi şansa bırakmam, Mina."

İnanmak... O kelime kalbimde taş gibi düştü. Yıllarca bana unutturulmuştu inanmak. İnanmanın bedeli çoğu zaman benim dilimde kayıptı.

Hera hafifçe kıpırdandı. Gözkapakları titreyerek aralandı. Açmaya çalıştı ama başaramadı. Dudakları belli belirsiz kıpırdadı. "Atlas..." diye fısıldadı.

Zihninde Atlas'a dair anılarının canlandığına emindim. Gözümün önüne onunla lise bahçesinde oturduğumuz anlar geldi. Beni anladığı, her şeye rağmen beni affettiği o an.

"Tanrı seni hiçbir zaman affetmeyecek Efsun," dedim kendime. Hiçbir zaman affetmeyecek.

Akın başını çevirdi, yüzünde belli belirsiz bir kasılma oldu. Sanki bu ismi duymak bile ona fazla geliyordu. Ben elini bırakmadım, parmaklarını daha sıkı tuttum. "Sessiz ol," dedim Hera'ya. "Dinlenmen gerek."

Hera'nın gözleri yeniden kapandı. Nefesi biraz daha düzenliydi. Maskenin buğusu artık daha ritmik çıkıyordu.

Akın doğruldu. Yorgun bir nefes verdi. "Geceyi atlatırsa yaşar."

Gözlerimi pencereye çevirdim. Dışarıda rüzgâr çam ağaçlarını savuruyor, dallar camı tırmalıyordu. Yağmur ince çizgiler halinde aşağı kayıyor, sanki gökyüzü ağlıyordu. İçimden bir fısıltı geçti: *Geceyi atlatmak bazen ömür boyu sürer.*

Akın masanın kenarına oturdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. Omuzları biraz düşmüştü. Yüzünde o bildiğim soğuk ifade yoktu artık. Gözlerinde, kelimelerle saklamaya çalıştığı bir yorgunluk vardı.

"Sen de yoruldun," dedim sessizce.

Kısa bir gülüş attı. "Ben yorulmam. Sadece zaman ve yaşananlar bazen ağır gelir." Yalnızca bizim anlayabileceğimiz anlamlarla yüklü o cümleler...

"Zaman herkese ağır gelir," dedim. "Özellikle de hatırlayanlara."

Aramızda yeniden sessizlik oldu. Ama bu sessizlik önceki gibi değildi, daha derindi. İçinde hem kabullenme hem de gizli bir korku taşıyordu.

Ben Hera'nın elini tutmaya devam ettim. O ince parmakların içinde kendi geçmişimi sıkıştırıyordum. Onun nefesiyle kendi nefesimi birleştiriyor, kendi acımı onun acısında buluyordum.

Serum damlamaya devam etti. Her damla bize biraz daha zaman veriyordu. Zamanın bedeli ağırdı ama o anda tek istediğim şey biraz daha zamandı.

Akın masadaki şişeleri düzenlerken göz ucuyla bana baktı. "Sen de dinlenmelisin," dedi.

"Dinlenemem," dedim. "Bedenim dinlense de zihnim durmaz. Geceyi düşündükçe gözlerim kapanmaz."

"Belki de kapanmaması daha iyidir. Uyanık kalan, hayatta kalır."

Başımı eğdim. Haklıydı. Ama bazen uyanık kalmak da ölmek kadar acıtıyordu.

Dışarıdaki rüzgâr bir an şiddetlendi. Cam gıcırdadı, ağaçların dalları kırılacak gibi savruldu. İçimdeki fırtına da onlara eşlik etti. Hera'nın nefesi, serumun damlası, Akın'ın yorgun gözleri... Hepsi aynı ritimde birleşti.

O gece, ölümü kapının dışında tutmaya çalışıyorduk. Belki sabaha kadar belki daha uzun. Ama tek bildiğim şey şuydu: Nefesi hâlâ buradaydı. Ve nefesi, bazen bütün yalanlardan daha gerçekti.

Merdivenden yavaş yavaş indim. Her adımda taş duvarların içine sinmiş soğuğu hissettim, sanki duvarlar nefes alıyor ama nefesi buz kesiyordu. Arkama dönüp üst kata baktım, kapı kapalıydı. Hera içeride, sessizliğin içinde uyuyordu. Ama ben biliyordum ki o uyku ölümün kıyısında verilen kısa bir mola gibiydi. Onu geride bırakmak istemedim, yine de Akın'ın gölgesi önümden akıp gidince ayaklarım itaat etti.

Salon genişti ama içimdeki boşluk kadar değildi. Orta yerde tanıdık bir şömine vardı; içinde ateş yanıyor, alevler odanın taşlarına dans eden gölgeler çiziyordu. Yine de o ateş hiçbir şeyi ısıtmıyordu. Baktıkça içimde büyüyen bir çelişki vardı. Gözümün gördüğü sıcaklıkla tenimin hissettiği buz birbirini tutmuyordu. Alevler sadece gösteriş, sanki gerçeği saklamak için yakılmış bir kandildi. O ateşin içinde bir soğuk vardı ve ben o soğuğu çok iyi tanıyordum.

Bu ev bana en başından beri yabancıydı. İlk adımımı attığım anda hissetmiştim; taş duvarların ardında bir sır vardı, yıllardır kapalı kalmış bir kutunun içinden yükselen ağır koku gibiydi. İnsan bazen mekânlara bakınca onların geçmişini hisseder ya... İşte bu ev bana, üst üste yığılmış ölümlerin, yarım kalmış gecelerin kokusunu taşıyordu. Sığınak değildi, huzur hiç değildi. Bu ev, unutmak için seçilmiş bir mezarlık gibiydi.

İlk geceyi burada geçirecek olmanın ağırlığı içime çöktü. Merdivenlerden inerken taşıdığım soğuğun salona indiğimde daha da çoğaldığını hissettim. Akın bir şey söylemedi, söylemesine gerek yoktu. Onun bu eve alışkın hali, benimse yabancılığım arasındaki farkı her nefeste görüyordum. O buradaki duvarları tanıyordu, bense onların arasında kayboluyordum.

Şöminenin önüne geçtiğimde alevlere baktım. Çıtırdayan odunların sesi bana geçmişimden kopan anılar gibi geldi. Akademinin odalarında hiç ateş görmemiştim, sadece makine uğultuları. Belki de bu yüzden gerçek ateşle ilk defa karşılaştığımda ona sarılmak istemiştim ama ateş bile bana sırtını dönmüştü. İçine gizlenmiş o soğukluk, bana ait olmayan bütün anılarımı hatırlatıyordu.

Kendime sordum: *Burada tekrar, öğrenilen bu gerçeklerle kalabilir miyim?* Bu ev bana nefes vermiyordu. Pencerelerden

sızan rüzgâr, şöminenin ateşiyle dalga geçer gibi içeriye giriyor, yanan alevi küçümsüyordu. İçimdeki bütün duvarları aşan o rüzgâr, bana çocukluğumda üzerime kapanan kapıları hatırlatıyordu. Kaç kez nefessiz kalmıştım, kaç kez içimden çıkamayan çığlıkları boğazıma gömmüştüm... Bu ev, aynı boğuntuya başka bir kılıf olmuştu sadece.

Akın yanımdaydı ama onun varlığı bile bu evin taşıdığı soğukluğu kapatamıyordu. Onun gözleri ateşe bakıyordu, benim gözlerimse ateşin ardındaki karanlığa. Benim için burası bir ev değil, bir hatırlatıcıydı. Sığınacak hiçbir yerim olmadığını, ne kadar kaçarsam kaçayım geçmişin hep beni bulacağını gösteren bir hatırlatıcı.

Bu evde ilk kez kaldığımda anladım ki bazı evler insanın üstüne kapanan tabut kapakları gibidir. Taş duvarları ne kadar sağlam olursa olsun, içinde ısıtılmamış bir yalnızlık taşır. Ve ben, o yalnızlığı çok iyi tanıyordum.

Şöminenin önünde uzun süre sessizlik oldu. Alevler çıtırdadı ama odanın içindeki soğukluğu yenemedi. Ben gözlerimi ateşe dikmiştim, Akın ise ellerini dizlerinin üzerinde kenetlemiş, gölgeler içinde oturuyordu. Sessizliği ilk o bozdu.

"Bu ev sana soğuk geliyor, biliyorum. Ama bana hep aynı şeyi hatırlatıyor. Hiçbir ateş, insanın içindeki buzları eritemez."

Başımı ona çevirdim. "Senin içinde buzdan bir kalp mi var yoksa o kalbe hiç sahip olmadın mı, Akın? Bazen farkı anlayamıyorum."

Kısa bir gülüş attı; alaycı değil, daha çok küçümser gibiydi. "Hangisini isterdin?"

"Bilmem." *Birini istemem mi gerekirdi?*

"Benim içimde." Gözlerimin içine baktı. Aynı hisle, aynı değerli bakışla. "Yalnızca sana ait bir kalp var, Mina. Başkasına buz, duvar, çamur olan."

"Neden yapıyorsun bunu?"

"Neyi?"

"Bunu," dedim yutkunarak.

"Neyi güzelim?" Pes etmedi. "Ne yapıyorum sana? Etkiliyor muyum seni?" Böyle bir durumun içinde bile o zehirli dilini benden uzak tutmadı. "Gerçek bir kalbe sahip olmak seni bu savaşın içinde yalnızca kanatır, Mina," dedi cevap vermeyeceğimi anladığında.

Sözleri göğsümde yankılandı. İçimden geçenleri saklamadım. "Ben kanamaktan yoruldum. Ama yine de kanayan yanlarım bana hâlâ yaşadığımı hatırlatıyor."

Gözlerini bana dikti. Gözlerinde o keskin soğukluk vardı ama altında gizli bir yorgunluk da seziliyordu. "Yaşamak mı istiyorsun yoksa sadece ölmediğini kanıtlamak mı?"

Bir an düşündüm. "Belki de ikisi aynı şeydir," dedim. "Ama ben yaşamak istiyorum. Her şeye rağmen. Sen?"

Omuzlarını geriye yaslayarak gözlerini ateşe çevirdi. "Benim istediğim tek şey, her şey bittiğinde geriye hiçbir şey kalmaması. Ne isim ne yüz ne de iz."

Başımı salladım. "O zaman seninle benim aramızdaki fark bu. Ben iz bırakmak istiyorum, sen izlerini silmek."

"İzler acıtır." Sesi sertleşti. "Ne kadar derinse o kadar kanatır."

Yaklaştım, sesimi alçalttım. "Ama iz bırakmazsan, hiç var olmamışsın gibi olmaz mısın?"

Bir süre sessiz kaldı. Şöminenin alevi gözlerinde kırık bir parıltı bıraktı. Sonunda fısıldadı: "Belki de ben zaten hiç var olmadım, Efsun. Belki de sadece görevlerin, emirlerin ve hataların toplamıyım."

Onun bu itirafı içime bir taş gibi düştü. Kalbimle beynim aynı anda sızladı. "Ben de yıllarca öyle düşündüm. Beni onlar yaptı, onlar büyüttü, onlar şekillendirdi. Ama bir gün fark ettim ki... kendi yalanlarımı seçebiliyorsam, biraz da kendimim. Senin de bir parçan var, emirlerden bağımsız."

Bakışları bana döndü, gözlerinde anlık bir çatlak belirdi. "Ya o parça çoktan öldüyse?"

Gözlerimi kırpmadan baktım. "O parça hâlâ nefes alıyor. Benim karşımda oturuyor. Bana arsızca iltifatlar ediyor. Bu savaşın ortasında, düşman toprağı olmama rağmen." Ona ilk kez bu kadar açık davrandım.

Sessizlik yeniden çöktü. Şöminenin alevleri çıtırdadı, dışarıda rüzgâr çam ağaçlarını dövdü. Ama içeride kelimelerin arasına gizlenmiş bir sıcaklık vardı. Akın bakışlarını kaçırdı, sonra kısık sesle mırıldandı: "Bazen senden nefret etmek istiyorum."

Gülümsedim, acı bir gülümsemeydi. "Bazen ben de senden. Ama nefret bile bir bağdır, Akın. Koptuğunu sandığın her şeyin hâlâ seni tuttuğunun kanıtıdır."

O an gözlerimiz birbirine değdi. Ne alevin sıcaklığı ne rüzgârın soğuğu vardı, sadece ikimizdik. Söylenmeyen, yarım bırakılan cümleler ama içimizde yankılanan koca bir gerçek.

Akın uzun süre sustu. Gözleri alevlerin üzerinde gezindi, sanki her kıvılcımda kendi hatırasından bir parça buluyordu. Sonunda sesi neredeyse fısıltı gibi çıktı: "Benim ellerimle ölen çok insan oldu. Pişman mısın diye sorarsan, değilim. Ya da değildim."

"Ne zaman pişman oldun?"

"Tanrı Adamı ve Kibritçi Kız masalını bilir misin, Üç Yüz Seksen?" dediğinde gözlerimin dolduğunu, içimde acının ve pişmanlığın yeniden yeşerdiğini hissettim.

Bilirdim. Karanlığın içinde, acıyla kıvranırken başucumda bana masallar anlatan, bir anne gibi şefkatle başımda bekleyen öfkeli küçük oğlanın bizim için yazdığı o masalı bilirdim.

"Bilmem," dedim yine de inkâr etmek isteyerek.

"Tanrı Adamı'nın özünü bulması için Kibritçi Kız'a ihtiyacı var," dedi ve bana baktı. "Sana ihtiyacı var, Mona. Ama o kadar ulaşılamaz, o kadar narinsin ki nasıl seni paramparça etmeden uyanırım bilmiyorum."

"Değilim," dedim sert bir sesle. "Sandığının aksine hiç kırılgan değilim, Akın. Paramparça etmeye hazır bir bomba gibi yakacağım, yıkacağım anı bekliyorum." Onu ilk defa böyle çıplak, böyle savunmasız duydum. İçimde bir şey kırıldı. "Uyanıyorsun işte," dedim, sesimde öfke değil, hüzün vardı. "Şimdi burada, bana bunu söyleyerek uyanıyorsun."

Başını eğdi, dudaklarının kenarı acıyla kasıldı. "Bazen keşke hiç uyanmasaydım diyorum. Gözlerimi kapatmasaydım. Çünkü her uykuda biraz daha kirleniyorum."

Ona yaklaşarak gözlerinin içine baktım. "Bu senin gibi bir adamı korkutabilecek bir şey değil. Asıl korkulması gereken, hiç hissetmemek. Eğer o gözler hâlâ sana bakıyorsa hâlâ insansın demektir. İnsanı diri tutan şey suçluluk değil midir zaten?"

Akın başını iki yana salladı. "Biz bu savaşa doğduk, Üç Yüz Seksen. Sen inkâr etsen de o karanlığı ellerimizle yarattık. İkimiz de ilk günden beri tek bedene ait ruhlardık. Karanlığız. Ve o karanlığı seviyoruz. Işığın yanmaması için savaşıyoruz."

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. "Evet," dedim. "Ben de karanlığım. Ama ikimizinki farklı. Sen kendi karanlığını saklamaya çalışıyorsun, bense ona bakmaya alıştım. Bu yüzden seninle aynı odayı paylaşabiliyorum. Çünkü biliyorum, içimizdeki karanlık bazen birbirini susturur."

Bir an gözlerimiz birbirine değdi. O bakışta kelimelere dökülmeyen bir yemin vardı. Onun gözlerinde gördüğüm şey neydi, bilmiyordum. Belki suçluluk, belki de kurtuluş isteği.

Şöminenin çıtırtısı arasında Akın yeniden konuştu: "Beni değiştiremezsin."

"Değiştirmek istemiyorum." Kararlılığım ses tonuma da yansımıştı. "Ben senin karanlığını kabullendim."

Bu bir itiraftı.

Uzun bir sessizlik oldu. Dışarıda rüzgâr camları döverken içeride sadece ateşin kırmızı ışığı vardı. Sonunda Akın, bakışlarını ateşten bana çevirdi. Gözlerinde ilk kez keskin olmayan bir şey gördüm: Bir anlık kırılganlık.

"Bu geceyi atlatsak bile..." dedi. "Yarın bizi yine ateş bekliyor."

Başımı salladım. "Olsun. Ben ateşten korkmuyorum. Çünkü biliyorum, ateşin içinde bile buz var. Ve biz, o buzun içinde nefes almaya alıştık."

O an söylenmeyen her şey, aramızda ağır bir yük gibi asılı kaldı. Ama ilk defa, bu yükün altında ezilmekten korkmadım. Çünkü yalnız değildim.

Şöminenin çıtırtısı arasında bir süre sessiz kaldı. Alevlerin kıvılcımları yüzüne vuruyordu ama gözlerinde ateşten çok daha büyük bir yanma vardı. Dudakları arasından ağır ağır kelimeler döküldü: "Atlas buraya gelecek."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Burayı bilmiyordur bile."

"Konu Hera olduğunda yapamayacağı hiçbir şey yok," dedi Akın net bir sesle. Ardından devam etti. "Çünkü gelmek zorunda. Onu burada tutan şey emirler değil, yollar değil, hiçbir harita değil. Onu buraya getiren şey... inanç. Bir

adamı, bütün ihtimallerin karşısında bile yürümeye zorlayan tek şey budur. Atlas'ın içindeki o inançsa ne kadar bastırmaya çalışsa da onu sonunda bu kapıya kadar sürükleyecek."

Bakışları bende olsa da aslında çok daha uzağa bakıyordu. Ardından alevlere döndü, ellerini ateşe doğru uzattı ama dokunmadı. O konuşmadığında ben konuştum.

"Hera ölmesin istiyorum. Çünkü bana inancı hatırlatıyor. Çünkü ben kaybettiğim bütün savaşlarda, bütün odalarda, bütün emirlerde inancı gömdüm. Şimdi karşımda bir nefes var ve ben bu nefesin gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Bu savaşı onunla başlattım. Bu savaşı onun için başlattım. Şimdi buraya nasıl geldi? Onu kim bu hale getirdi, bilmiyorum ve ben ilk kez aklımı susturup kalbimi dinlemek istiyorum."

Sesim titremedi ama kelimelerim derinden geldi. Akın bana cevap verdi. "Atlas da aynı yükün altında. Onu buraya getirecek olan emirler değil. O da kendine yüzlerce kez söyledi: *Bu bir yanılsama, bu bir oyun, bu bir tuzak.* Ama sabah olduğunda hâlâ yol alıyorsa sebebi tek bir şeydir: İnanmak. Bazen bir insanı yaşatan şey kendisinin yaşaması değil, sevdiğinin yaşadığını bilmesidir. Atlas için de bu böyle. O buraya gelecek çünkü Hera'nın nefesini duymadan yaşayamayacak."

Başını eğdi, gözleri gölgelere kaydı. "Benim için de öyle değil," dedi Akın, gözlerini ateşten ayırmadan. "Ben kimseyi yaşatmaya çalışmıyorum. Benim derdim, onu elimde tutmak. Çünkü o yaşıyorsa kontrol bende demektir. Eğer ölürse... benim düzenim çöker. Ve ben düzenimi kaybedersem bütün bu sistem, bütün bu oyun anlamını yitirir. Hera, benim irademle nefes alıyor. İster inan ister inanma ama gerçek bu. Onu ayakta tutan şey benim kararım. Bu da bana çok büyük bir güç veriyor."

Şöminenin alevleri çıtırdayarak yükseldi. Akın sustu. Odada ağır bir sessizlik vardı. Ama o sessizlikte ilk kez buzların altından sızan ince bir umut sesi duydum.

Alevlerin kıvılcımları gözlerimin önünde dans ederken Akın'ın sesi hâlâ kulaklarımdaydı: *Atlas buraya gelecek.*

İçimde bir anlık titreme oldu. Oysa ben emindim, gelmeyecekti. Gelmemeliydi. Onun adımlarının sesini duymak, benim bütün yalanlarımın duvarlarını yerle bir ederdi.

"Gelmeyecek," dedim içimden ama sesim neredeyse dudaklarımdan sızacak kadar yüksekti. "Gelmemesi gerek." Eğer buraya gelirse... Ben onun gözlerine nasıl bakacağım? Yıllarca sakladığım bütün sırlar, her nefeste söylediğim yalanlar, hepsi onun bakışlarında yanacaktı. Bense yanmayı göze alamıyordum.

Atlas'ı düşündüm. Soğuk gözlerini, Hera'nın adı geçtiğinde buz gibi kırılan bakışlarını. Biliyordum, burada olsaydı tek bir bakışı bile beni darmadağın etmeye yeterdi. Çünkü o bakışlarda hâlâ geçmiş vardı. Ben o geçmişin önünde çıplak kalmaktan korkuyordum.

Gözlerimi ateşe diktim. Alevler kıvrılıyor, odunlar çıtırdıyordu. Bense hâlâ üşüyordum. Çünkü asıl soğukluk içimdeydi. Atlas gelirse bana hesap soracak. Ve ben cevap veremeyeceğim. Ona anlatacak kelimelerim yok. Yalanlarım yok. Onu tutacak elim yok.

Birden kalbim hızlandı. Gelirse yüzleşmem gerekecekti. Ve yüzleşmek... İşte bu şu an için ölümden bile daha çok korktuğum şeydi. Ölüm bana alıştığım bir el gibiydi. Ama onun bakışı... O bakış bütün yalanlarımı açığa çıkaracak bir bıçaktı.

Akın hâlâ "gelecek" diyordu. İnancı ağır, inadı derindi. Küçük ihtimal zihnimi zehir gibi sardı. *Ya gelirse?* O an

kalbimden yükselen fısıltı, kendi içimde duyduğum en çıplak itiraftı: *Ben, onun gözlerine bakacak kadar cesur değilim.*

Gece, taş duvarların içine sıkışmış bir sır gibi ağırdı. Şöminenin alevleri gözlerimin önünde kıvrılıp yükseliyor ama içime dokunmuyordu. Ateş sadece görüntüydü; bana ısı vermeyen, bana teselli olmayan... sadece izlenmek için yanıyordu. İçimdeki buz, bütün alevleri susturuyordu. Biliyordum; hiçbir odun, hiçbir kıvılcım içimdeki karanlığı yakıp geçemezdi.

Ve sonra oldu.

Kapının ardında, taş duvarlarda yankılanan tok bir ses. Bir, iki, üç. Ağır, sabırlı ama kararlı. O ses, yıllardır zihnimde bekleyen kâbusun kendisiydi.

Kapı çalmıştı.

Bütün damarlarımdaki kan geri çekildi. Dizlerim titredi. Nefesim boğazımda düğümlendi. Akın bana baktı, gözlerinde tek bir şey vardı: *Aç.*

Ama ben donmuştum. İçimdeki çocuk çığlık atıyordu: *Açma!*

Yüzleşmekten ilk kez bu kadar korkuyordum.

Adımlarım ağırdı. Taş zeminde yankılanan her ses birer ölüm ziliydi. Kapıya doğru yürürken gölgeler üzerime kapandı. Elim kapı koluna uzandı. Parmaklarım titriyordu. Soğuk, bana buz gibi gerçeği hatırlattı.

Eğer açarsam...

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Zihnimde tek bir cümle dolaşıyordu: *Şimdi bitiyor.*

Ve açtım.

Kapının ardında gece vardı. Yağmurun çam ağaçlarının kokusuna karışan keskin serinliği yüzüme çarptı. İşte orada... Atlas Katrivas.

Onun silueti geceyle birleşmişti. Ama gözleri... gözleri bütün karanlığı yarıyordu. Bakışlarımız birleştiği anda zaman kırıldı. Yıllar, anılar, sakladığım bütün yalanlar tek bir çizgide üzerime yıkıldı.

"Buradasın," dedi.

Sesi sertti ama altında titrek bir yankı vardı. Benim kalbim parçalandı.

Evet, buradayım. Ama hangi ben buradayım? Yıllarca yalan söyleyen mi yoksa hâlâ sana bakmaya cesaret edemeyen mi?

Sustum. Çünkü kelime bulamadım. Kelimeler, dudaklarımın arasından çıkmayı reddetti. O sustuğumu öfke sandı. Adımı söyledi, bıçak gibi.

"Efsun."

O anda içimdeki bütün zincirler kırıldı. Onun adımı söyleyişiyle bütün maskelerim düştü. Yalın, çıplak, savunmasızdım.

Atlas öne çıktı. Gözleri ateş gibi değildi. Ateş bile yanmaktan korkardı o bakışların karşısında. "Sen..." Sesi titriyordu. "Bunca zaman bana ne yaptığını sanıyorsun?"

Sözleri kalbime çarptı. Nefesim kesildi. Dudaklarım kıpırdadı. "Ben..." dedim ama devam edemedim. İçimde yankılanan cevap şuydu: *Sadece seni korumaya çalıştım.* Ama hayır. Onu değil, kendi yalanlarımı korumuştum.

Atlas'ın sesi yükseldi. "Benden kaçabileceğini mi sandın? Yalanlarınla beni kör edebileceğini mi?"

Gözleri ateşin aleviyle birleşerek karanlığı yardı. Benim içimdeki bütün kaçış yolları kapandı. Kaçacak bir gölge, saklanacak bir yalan kalmadı.

Tam o an Akın araya girdi. Sesi tok, keskin, emir gibiydi. "Yeter." Atlas ona dönüp öfkeyle baktı. Ama Akın'ın bakışları sabitti. "Kıza bağırma."

Atlas'ın sesi daha da sertleşti. "Sen karışma."

"Karışırım," dedi Akın. Sesinde tartışmaya yer yoktu. "Benim evimdesin, Katrivas."

İkisi arasında kıvılcım çaktı. Ben onların ortasında, iki ateşin arasında sıkışmıştım. İçimdeki buzsa daha da derinleşti.

Atlas yeniden bana döndü. Sessizlik oldu. O sessizlikte bütün hayatım gözlerimin önünden geçti. Çocukluğumun zincirleri, akademinin odaları, kendi yalanlarım, kendi kaçışlarım. Şimdiyse Atlas'ın gözleri, hepsini ortaya çıkarıyordu.

Ben nasıl yüzleşeceğim?

Soru beynimde yankılandı. Cevap yoktu. Çünkü yüzleşmek bütün yalanlarımı teslim etmekti. Ama saklamak da artık imkânsızdı.

Atlas bir adım daha attı. Ben geri çekilmedim. Artık kaçacak yerim kalmamıştı. Kalbim boğazıma düğümlendi. İç sesim fısıldadı: *İşte burası. Bütün yalanların bittiği yer.*

Kapı kapandıktan sonra odanın içinde başka hiçbir şey kalmadı. Yağmurun camda ritmi artarken içeriye nefes bile aldırmayan bir ağırlık çöktü. Sanki bütün dünya üç kişiye daraltılmıştı: ben, Atlas ve Akın. Ateşin çıtırtısı vardı ama ısı yoktu. Bütün sıcaklık sadece görüntüdeydi; geriye kalan her şey taş kadar soğuk, demir kadar sertti.

Atlas'ın gözleri üzerime saplandı. Sustukça daha çok konuşuyordu. Çenesi kilitli, kasları gerilmişti; sanki kendini zor tutuyordu.

Sonunda patladı. "Bana gerçeği anlatın." Sesi bir tokmak gibiydi. "Tamamen. Her şeyi. Benden ne çaldığınızı, bizden neleri aldığınızı."

O cümle odanın taşlarını çatlatabilirdi. İçimdeki bütün duvarlara çarptı. Bir an nefesim kesildi, kalbim sanki

gerçeğin ağırlığını çoktan biliyordu da sadece dile gelmesini bekliyordu.

Akın'ın dudakları kıpırdadı. Yüzünde alışık olduğum o çizgi vardı: Soğuk, her kelimeyi önceden hesaplayan bir adamın çizgisi. Sesini çıkardı ama bu defa alaylı değildi. Savunmasız da değildi. Daha çok, bilerek açılmayan bir kapının kilidiydi.

"Ne gerçeği?"

Atlas oturduğu yerde öne eğildi, bakışları ateşi yarıp Akın'a saplandı. "Ne gerçeği mi?" diye tekrarladı, sesi öfkeyle çatallandı. "Bütün o sahneler. Bütün o yalanlar. Hera'nın ölümü, bedeninin yokluğu... Bana gerçeği söyleyin. Neden *öldü* dediniz bana? Neden ben yıllarca sevgilimi aradım? Yukarıda yatan kim? Bana gerçeği verin."

Dilimin ucunda binlerce kelime vardı ama hepsi demir bir kapının ardında kilitliydi. İçimdeki küçük kız çocuğu hâlâ aynı yerdeydi: Sekiz yaşındaki halim, bir yatakta, kablolarla dolu bir odada. O zaman da konuşamadım. Şimdi de.

Adas'ın sesi o kilidi zorladı. "Anlatın!" Yumruğunu dizine vurdu, oturduğu sandalye gıcırdadı. "Burayı ateşe vermemem için tek bir sebep verin."

Akın delirtici bir sakinlikle konuştu. "Yavaş ol, Katrivas." İkisinin de gözlerinde öfke vardı. Atlas'ın öfkesinin sebebini biliyordum, Akın neye öfkeliydi?

Atlas'ın gözleri bana kaydı. Ateşin yansıması gözbebeklerinde titredi. "Sen söyle, Efsun," dedi. "Anlat artık. Yıllardır her ne yapıyorsanız zehir dudaklarınızdan doğru tek bir kelime dökülsün."

Beni orada, köşeye sıkıştırılmış gibi hissettirdi. İç sesim ikiye bölündü: *Söyle, kurtul*, diyen bir taraf ve *sus çünkü söylersem bütün dünya biter*, diyen diğer taraf. Ateşe baktım.

Kıvılcımlar havada küçük yıldızlar gibi dağıldı. "Tamam." Sesim önce ince bir tel gibi titredi, sonra kalınlaştı. "Ama bil, her kelimem içini kanatacak. Hazır mısın bununla yüzleşmeye, abi?" Bazen yalanlara tutunmak daha iyiydi. Bunu bu gece öğrenecekti.

Atlas gözlerini kısmadan bana baktı. "Hazırım," dedi. "Sen benim kanayacak bir yanım olduğuna mı inanıyorsun?"

Böylece konuşmaya başladım. Dudaklarımdan çıkan her kelime taş gibiydi.

"Senin kapına geldiğimde öldürülmekten kaçıyordum. Ölümle burun burunaydım. O gece Yakuza beni bulmuş olsaydı ya da ben seni bulamasaydım çoktan ölmüş olacaktık."

Atlas'ın gözleri duvara kaydı. O akşama gittik. 12 Kasım gecesine. Çırağan Sarayı'ndaki görkemli davete. Hera'nın sürpriz doğum gününe...

"Bir seçim yapmak zorundaydım, abi. Bir amaç uğruna savaşıyordum. Savaşmak zorundaydım."

"Sadede gel," dedi Atlas onu hiç görmediğim kadar acımasız bir tavırla. "Ne oldu?"

"Bu cevabını duymak istemeyeceğin bir soru." Eğer ağlayabiliyor olsaydım gözümden bir damla süzüleceğini biliyordum. İçim parçalanıyor, kalbim ağır bir taşın altında can çekişiyordu. Derin bir nefes aldım.

"Sen Akın'ın kapısına gitmeden önce, Hera'nın öldürüleceğini anladığımda onun kapısına ben gittim."

"Ne?" dedi Atlas. "Ne diyorsun sen?" Yutkundum. Şiddetle ayağa kalktı. "Devam et!" diye bağırdı.

"Onunla bir anlaşma yaptım."

"Ne anlaşması?" Atlas'ın gözleri Akın'a kaydı. Akın sessizdi. Yarattığı felaketi öylece izliyordu.

"Hera'nın yurtdışına çıkması için bir yol bulduk. Ama sadece kaçırmak yetmeyecekti. Onu öldü gibi göstermek zorundaydık. Sana da öyle göstermek zorundaydık. Yoksa peşini bırakmayacaklardı."

Atlas'ın yüzü bir anlığına bozguna uğradı.

"Ölmedi mi?" Gözlerinden süzülen damlaları gördüm. Şoka girmiş gibiydi. "Ölmedi mi? Yukarıda uzanan benim sevgilim mi?" Yere çöktü. Dizlerini o gece olduğu gibi karnına çekti. "Bunu bana neden yaptın?" Hıçkırdığını işittim. Koskoca adam karşımda bir çocuk gibi ağlıyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

Akın ağır ağır doğruldu, sesi gürleşti. "Çünkü seçeneğin yoktu. En azından bir hayatın vardı. Bizim hiç olmadı. Bizim seçim şansımız yoktu. Ya sahte bir ölüm ya da gerçek bir mezar. Ben sahteyi seçtim. Çünkü Efsun bunu istedi."

Atlas oturduğu yerde sandalyesini tekmeyle yana savurdu. Taş zeminde çıkardığı ses odanın damarlarına yayıldı. Bir hışımla ayağa kalktı ve öne atıldı, Akın'la burun buruna geldi. "Benim hayatım mahvoldu lan!" diye bağırdı. "Senin yüzünden! Onun yüzünden! Hepinizin yüzünden! Ben yas tuttum, ben öldü sandım! Ben ona bir mezar bile kazamadım."

Akın'ın bakışları bir an bile titremedi. Dudaklarının kenarında keskin bir çizgi belirdi. "Senin hayatın mahvoldu, öyle mi?" dedi. "En azından bir hayatın vardı. Benim hiç olmadı. Biz laboratuvarda doğduk, görevlerle büyüdük. Çocuk gibi mızmızlanacağın bir hayatın içinde değilsin, Katrivas. Sana o gece de söyledim. Büyü çocuk. Büyü."

Atlas'ın eli Akın'ın omzuna çarptı, itiştiler. Sandalye devrildi. Ben olduğum yerde donakaldım.

İçimdeki çocuk ağlıyordu, büyümüş halimse sadece izliyordu. Çünkü kelimelerim kan gibi aktığında geri dönüş olmayacaktı.

Atlas'ın omzu Akın'ın göğsüne çarptığında ilk konuşan Akın oldu. "Fazla ileri gidiyorsun."

"Senin ilerini gerini..." Atlas cümlesini tamamlamadan Akın'ın suratına yumruğu indiriyordu ki Akın geri çekilerek onu engelledi fakat ikinci hamlesinden kaçamadı. Göğsüne inen diğer eli Akın'ı ufak bir sarssa da geriye gitmedi.

"Senin küçük çocuk tavırlarınla uğraşamayacağım, Katrivas! O elini bir taraflarına monte etmemi istemiyorsan sus ve uslu otur."

Atlas derin bir nefes aldı. "Dua et o kız sağ salim uyansın. Dua et, orospu çocuğu." Akın ona cevap vermedi. Bu sessizliği ve sakinliği benden ötürüydü, biliyordum.

Ben nefesim kesilmiş bir çocuk gibi köşeye sinmiştim. İçimde hâlâ o sekiz yaşındaki halim vardı. Laboratuvarın beyaz ışığında, başıma geçirilen kaskın ağırlığını hissettim yeniden. Elektrik gibi vücuduma işleyen sesleri. O zaman da susmuştum. Şimdi de. Ama bu kez sessizlik sadece benim bedenimi değil, Atlas'ın kalbini de öldürüyordu.

Atlas bana döndü. Gözlerinde hem öfke hem de acı vardı, o ikisinin birleşiminde insanın yüzü çirkinleşirdi ama gerçeği de en çok o zaman gösterirdi.

"Devam et," dedi. "Devam et, her şey nasıl bu duruma geldi? Anlat!"

Boğazım düğüm düğüm oldu. Dudaklarımda kan tadı vardı, belki dişlerimi çok sıktığımdandı ama anlatmaya başladım.

"Geldiğimiz gece... sahte bir ölüm sahnesi kurduk. Okyanusun içinde, onu orada bıraktığımızı sandın. Ama her şey planlanmış bir oyundan ibaretti. Seni kandırdık. Çünkü başka çaremiz yoktu."

Atlas'ın yüzü kasıldı, dudakları gerildi. "Bir an inanmıştım," dediğinde neyden bahsettiğini anlamadım. "Kardeşim olduğuna." Tek bir cümlesi beni paramparça ederken içimdeki çocuk yere düştü, dizleri kanadı. Canı acırken seslenebileceği bir abisi bile kalmadı. Bunun acısı, yaşadığım her şeye bedeldi.

Yumruğunu masaya indirdi, ahşap gıcırdadı. "Bana kendi ellerinizle cenaze mi kurdunuz? Ben ağlarken siz bir köşede bu oyun mu seyrettiniz?"

Akın'm buz gibi sesi araya girdi. "Dramayı kes."

Atlas hızla ona döndü. "Sen ne anlarsın orospu çocuğu! Benim hayatımın üzerine mi inşa ettiniz kendi zaferinizi?"

Akın'ın gözleri loş ışıkta çelik gibi parladı. "Zafer değil, sonuç. Merhamet değil, hesap. Eğer o yaşıyorsa bunu senin gözyaşına değil, benim kararlarıma borçlu."

Atlas öne atılarak bu sefer masayı devirdi. Üstündeki vazo yere düştü, kırık camların sesi kulaklarıma bıçak gibi saplandı. İçimdeki çocuk kollarını başının üstüne kapadı, sanki kırıkların bana değeceğini sandı. Ama ben büyümüştüm. Artık kırık camlar bana değil, sadece vicdanıma batıyordu.

Nefesimi toparlamaya çalıştım. "Sonra..." dedim sesim titreyerek. "Onu Akdeniz kıyısındaki küçük bir eve sakladık. Sahte belgeler verdik. Yeni bir kimlik, yeni bir hayat. Ona başka bir isim söyledik. Yeni anılar verdik. Hafızasına dokunduk... bazı parçaları sildik, bazılarını yeniden yazdık. Ona sıradan bir hayat verdik. Sabahları ekmek aldığı bir fırın,

önünden geçtiği bir kedi, çalıştığı küçük bir iş. Bir düzen. Biz kurduk. Her şeyi. Sen de bunu isterdin, Atlas. Onun için bunu isterdin."

Atlas'ın nefesi kesildi, gözleri büyüdü. "Hafızasına mı dokundunuz?" Sesi kırıldı. "Bambaşka bir adam oldum," dedi kan dolu gözleriyle. "Simsiyah bir adam oldum. Onun ışığından geriye beni aydınlatan hiçbir şey kalmadı."

Akın'ın sesi yükseldi ama öfkeyle değil, sanki bir karar bildiriyormuş gibiydi. "O yaşıyorsa, senin feda ettiklerinle değil. Benim sayemde."

Atlas aniden öne atılarak Akın'ın yakasına yapıştı. Kumaşın gerginliği duyuldu, düğmeler çekildi. İki adamın nefesi birbirine karıştı. "Sen benim hayatımı çaldın!" diye haykırdı Atlas. "Ben yas tuttum! Ve sen bana diyorsun ki ben yaptım."

Akın'ın mimikleri kıpırdamadı. "Evet," dedi. "Ben yaptım. Çünkü senin yasın bana hiçbir şey kazandırmıyordu. Benim yaptığım en azından bir nefes kazandırdı. Sen yalnızca küçük bir çocuk gibi gözyaşı akıttın."

Atlas'ın eli Akın'ı duvara itti, gövdesi taş zeminde yankılandı. Gölgeler sarsıldı, alevler neredeyse söner gibi oldu. Ben çığlık atmak istedim ama sesim çıkmadı. İçimdeki kız çocuğu hâlâ yatağın üstünde gözlerini kapatıyordu.

Atlas dişlerinin arasından konuştu. "Seni öldüreceğim."

Akın'ın bakışları hiç değişmedi. "Beni mi?" dedi alayla. "Ben sana bir şans verdim, Katrivas. Şans bazen parçalamaktır. Eğer onu parçalamamış olsaydık, şimdi seninle burada olmazdı. Sen o yasla çoktan ölmüştün. Ben seni de yaşattım, farkında değilsin."

Atlas'ın çığlığı odanın taşlarını doldurdu. "Ben yaşamadım! Ben öldüm. Benden geriye hiçbir şey kalmadı!"

Gözlerimi kapattım. Ateşin çıtırtısı kulağımda ağlayan çocuk sesine karıştı. Kendi içimde ikiye bölündüm: suçluluk ve çaresizlik. Suçluluk daha ağırdı. Çünkü ben de Akın'la birlikteydim. Ben de yalanın ortağıydım.

Atlas ellerini Akın'ın göğsünden çekti ama yüzünde hâlâ o keskin öfke vardı. Bana döndü, kaçmama izin vermeyerek tam önümde durdu. Gözümün içine baktı. Bakışlarımı ondan kaçırmaya cesaretim yoktu. "Sen," dedi. "Sen bu adam benim hayatımı cehenneme çevirirken ona odun taşıdın."

Dudaklarım titredi. Sesim zor çıktı. "Çünkü... çünkü seni kaybetmekten korktum," dedim. "Eğer bilseydin, onu elimizden alacaktın. Onu koruyamazdık. Senin için sustum, Atlas. Yaşa diye. O yaşasın diye. O benim küçük kız kardeşimdi."

Atlas'ın gözleri parladı, içinde hem öfke hem de kırık bir sevgi vardı. "Beni korumak mı? Yalanla mı? Sevgiyi yalanla mı koruyorsun?"

Acıyla dudaklarımı ısırdım. İç sesim yankılandı: *Ben seni korumak isterken aslında kendimi sakladım.*

Atlas ellerini yavaşça Akın'ın göğsünden çekti ama öfkesi hiç dağılmadı. Yüzü, taş zeminde yanmaya bırakılmış bir iz gibi sertti. Bana döndü, gözleri karanlıkla doluydu ama altından hâlâ tanıdığım bir bakış parlıyordu. O bakış bana yıllar önce ilk defa adımı söylediğinde de böyleydi: keskin, inatçı, karşısında kim olursa olsun geri adım atmayan.

"Bitti." Sesi çatlak bir kaya gibiydi. "Artık dinlemeyeceğim. Bana onu getirin."

Akın hemen araya girdi. "Hayır." Sesi karanlık ve buyurgandı. "Şimdi değil."

Atlas yumruklarını sıktı, damarları o kadar şişti ki bileklerinden fırlayacak gibiydi. "Benim kararım bu," dedi. "Onu göreceğim. Şimdi."

Akın'ın yüzünde ince bir tebessüm dolaştı, merhametten yoksun bir gölgeydi o. "Ben karar veririm," dedi. "Her zaman ben. Çünkü kilidin anahtarı bende. Sen kapıları kırabilirsin ama kırık kapının ardında ezilecek olanı da düşün. Onun bu halini görecek halde değilsin. Daha ne olduğunu bile bilmiyoruz. Ekin Korhan onu nasıl buldu? Orada işi neydi? Sana neden silah doğrulttu?"

Cevaplanmamış onlarca soru. Göz ardı edilen cehennem.

Atlas'ın nefesi hızlandı. "Sen kim oluyorsun da bana ne zaman göreceğimi söylüyorsun?" diye haykırdı. Sandalyeye tekme attı, ayağı duvara çarpıp devrildi.

"Atlas..." diyerek titreyen bir sesle araya girmeye çalıştım. "Onun için hazır değilsin."

Atlas gözlerini bana çevirdi. "Hazır değil miyim?" dedi. Dudakları acıyla büküldü. "Ben onu gömmeye hazırdım, Efsun. Mezarına çiçek bırakmaya hazırdım. Sonsuza kadar kaybetmeye hazırdım. Şimdi yaşadığını bilip de görmemeye nasıl hazır olmayabilirim?"

Sözleri kalbime bıçak gibi saplandı. İçimdeki ses, fısıltıyla yankılandı: *O haklı.* Ama haklı olmak, doğru yapmak demek değildi. Haklılık, bazen en ağır baltaydı.

Atlas hızla masayı itti. Gölgeler birbirine karıştı, alevler titredi. Atlas merdivene yöneldi.

Akın önünü keserek geniş gövdesiyle set oldu. "Atlas." Sesi buz gibiydi. "Bir adım daha atarsan geri dönüşü olmaz. Senin için de onun için de. Ben uyarıyorum."

Atlas omzuyla Akın'a çarptı. İki beden taş zeminde yankılandı, masanın yanındaki lamba devrildi, alevler kıvılcımlar saçtı. "Ben karar veririm!" diye kükredi Atlas. "Onunla ne zaman karşılaşacağımı sen söyleyemezsin!"

Akın'ın gözleri çelik, sesi hüküm gibiydi. "Ben söylerim. Çünkü ben seçerim. Seçme şansı bana ait. Sizin hiç olmadı. Senin bile."

Ben gözlerimi kapattım, iç sesim geçmişe gitti.

Sekiz yaşındaydım. Akademide gözlerimi açtım. Bana kim olduğumu söylemediler. Benim adıma karar verdiler. Benim hayatım benim elimden alınmıştı. Şimdi Atlas'ın öfkesi, benim çocukluğumun çığlığına benziyordu. O, gerçeği görmek için bağırıyordu. Ben, gerçeği saklamak için susuyordum.

Atlas ilk basamağa bastı. Taş zeminde ayakkabısının ıslak izi kaldı. Kalbim sanki o izle beraber ağırlaştı.

"Dur," demek istesem de dudaklarım açılmadı. Çünkü dur demek, yeni bir yalan kurmak olacaktı. Yalanlarım tükenmişti.

Akın basamağın altına geçti, korkuluğa sıkıca tutundu. "Atlas!" Sesi alçak ama ölümcüldü. "Eğer şimdi çıkarsan bunu telafi edemeyiz. Onu bu halde görmek hem onu hem seni bitirir. Anlamıyor musun? Senin öfken, onun kırılganlığıyla birleşirse ikiniz de yok olursunuz."

Atlas arkasına dönmeden cevap verdi. "Benim için çoktan geri dönüş yok. Onun nefesini kendi gözlerimle göreceğim. Gerisi umurumda değil."

İçimdeki çocuğa döndüm. Yatağın üstünde hâlâ ağlıyordu. Ona fısıldadım: *Bazen doğruyu söylemek yetmez. Bazen doğruyu görecek göz yoktur.*

Atlas ikinci basamağa bastı. Gölgeler büyüdü. Yağmur camdan daha sert vurdu. Akın dişlerini sıktı, taş gibi sabit kaldı. Bense yerimden kalkamıyordum. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

Atlas üçüncü basamağa geldiğinde gözlerim doldu. Dudaklarım istemsiz kıpırdadı. "Atlas..." dedim. "Eğer o seni görür de tanımazsa? Eğer bakışları boş kalırsa? O an ne yapacaksın?"

Atlas durmadı. Sadece bir an omzunu gerdi, sesi titredi. "Ben hatırlarım," dedi. "İkimize de yeter."

Akın kısa, keskin bir kahkaha attı. Bunun alaylı bir gülüş olduğunu görecek kadar onu tanıyordum.

Atlas beşinci basamağa bastığında içimdeki bütün nefesler çatladı. Gölgem duvarda parçalandı, Atlas'ın gölgesi büyüdü. Akın'ın gölgesiyse hiç değişmedi: hep aynı, hep sabit, hep kural koyan.

Üst kattaki kapının ardında bir cihazın yeşil ışığı titredi. O titreme bana bir ömür gibi geldi. Atlas yedinci basamağa çıktığında o ışık gözlerime saplandı. *Ona ulaşacak*, dedim içimden. *Ve dünya yeniden kırılacak.*

"Ben buradayım," dedim sessizce. Dudaklarım titredi. "Ben buradayım."

Atlas dokuzuncu basamakta durdu. Elini kapının koluna uzattı. O anda yağmur sustu, ateş kıpırtısız kaldı. Dünya, onun parmaklarının ucunda asılı kaldı.

Ben gözlerimi kapattım. İçimdeki çocuk hâlâ ağlıyordu. Ama bu kez büyümüş yanım ona sarıldı. "*Ne olursa olsun*," dedim içimden. "*Biz artık gerçeklerin içindeyiz. Yalanlar bitti.*"

Atlas, Hera'nın kapısının önünde durdu. Elini kapıya bastı. O an, bütün taş duvarlar, bütün demir kapılar, bütün yalanlar tek bir noktaya toplandı: bir kapı kolunun küçük hareketine.

Kaçış yok, dedim kendi kendime. *Kapı açılacak. Ve biz her neysek o olacağız.*

Atlas'ın eli kapının kolunda asılı kaldı. O an bütün ev nefesini tuttu. Yağmurun sesi bile geri çekildi, alev bile çıtırtısını unuttu. Benim için zaman yoktu artık, sadece kalbimin göğsümden dışarı taşacak ritmi vardı.

Bir kapının ardında saklanan geçmiş, bir kolun ucunda asılı kalan gelecek... Ve ben, ikisinin arasında sıkışmış bir gölge.

Akın'a döndüm. Bana bakıyordu.

"Sana söylemiştim," dedi Atlas'ın duyup duymamasını umursamayarak. "Seni hiçbir zaman umursamayan abini mi seçeceksin yoksa kötü adam bellediğin müttefikini mi? İnan Efsun." Eli saçlarıma uzandı.

"Hangi savaşın ortasında olursak olalım, saçının bir teline ateş değmesine izin vermem. Sen benim en değerli taşımsın. Sen istesen bile..." Gözleri merdivendeki Atlas'a kaydı. "Sana zarar vermelerine izin vermene göz yummayacağım, Kibritçi Kız."

Ben büyüdüm sanıyordum ama içimde hâlâ sekiz yaşında bir kız çocuğu vardı. Yatağın üzerinde gözleri kapalı, makinenin uğultusunu dinleyen... O çocuk, "Sus," diyordu. Ama başka bir yanım, kanayan, yanmış, parçalanmış yanım, "Konuş," diye bağırıyordu.

Kibritçi Kız ve Tanrı Adamı.

Küçükken dinlediğim bir masaldı. Artık biliyordum. Benim Tanrı Adamı'm Akın'dı. Bana sarılmasına izin verdim. Gözlerimi kapadım. Bir şeytanın kollarında, bana güvende hissettirmesine müsaade ettim.

İçimdeki bütün hayaletler aynı cümleyi fısıldadı:

Kapı açılacak. Ve biz her neysek o olacağız.

Duzenleme
Ny.ozlem

2

"KİBRİTÇİ KIZ"

ATLAS KATRİVAS

Odaya girdiğimde karanlık, bütün yüzleri yutmuştu. Şöminenin kor halindeki alevi, taş duvarlara titreyen gölgeler vuruyor ama bu gölgeler bana hiçbir şey söylemiyordu. Sadece eski bir mezarın içinde, sönmüş mumların dumanı gibi dağınık, ölgün ve kayıtsızdı. Hava ağırdı; rutubetin tadı, serumların keskin kokusuna karışıyor, her nefeste boğazımı tırmalıyordu. İçeri adım attığım anda ciğerlerim küçüldü, kalbim sanki bir başkasının elinde sıkılıyormuş gibi daraldı. İşte orada, yatağın ortasında yıllarca zihnimde diri tuttuğum bütün hatıraları susturacak kadar solgun bir beden yatıyordu.

Hera... Bir zamanlar kollarımda ışık gibi duran, bir adımıyla bütün geceleri aydınlatan kadın, şimdi sessizce nefes almak için makinelerin göğsüne pompaladığı havaya bağlıydı.

Yavaşça yaklaştım, adımlarım taş zeminde yankılanırken her ses bana geçmişten bir gölge taşıyordu. Akademideyken yürüdüğüm koridorların çıplak ayak sesleri, o küçücük halimle taşıdığım çaresizlik şimdi bu odada yeniden doğmuş gibiydi. Bir çocuk gibi yürüyordum, büyümüş bedenime rağmen içimde hâlâ o sekiz yaşındaki çaresizlik vardı. Yatağın başucuna geldiğimde gözlerinden kaçamadım. Eskiden bana gülerken üstdudağının kenarında beliren çizgi kaybolmuş, gözkapaklarının ardında titreyen hayat kıpırtısı görünmez

olmuştu. Onu böyle görmek, bütün ölümlerden daha ağırdı. Çünkü ölseydi yasını tutardım. Şimdiyse bana bırakılan şey ölümle yaşam arasında unutulmuş bir ara suretti.

Sandalyeyi çektim, gıcırtısı kulaklarımda yankılandı; o ses bana eskiden onunla saklandığımız kırık dökük evleri hatırlattı. Bir keresinde yağmurdan kaçıp sığındığımız boş bir evde, ahşap zeminin aynı gıcırtısı altında oturmuş, titreyen mum ışığında birbirimize sığınmıştık. O anı hatırladığımda gözlerim yandı çünkü yanımda oturan kadının gülüşü, şimdi bu odanın taş duvarlarında mezar taşı gibi susturulmuştu. Sandalyeye oturdum, bedenimin ağırlığı soğuğa gömüldü. Ellerim dizlerimde titrerken parmak uçlarım onun ellerine uzanmak istedi ama yapamadım.

Bedenim gitmek isterken kalbim geri çekildi. Çünkü dokunursam soğukla yüzleşecektim. Dokunursam onun artık bana yabancı olduğunu kabullenecektim.

Başımı eğdim, dudaklarım çatladı. "Buradayım." Sesim kendi kulağıma bile kimsesiz geldi. "Atlas burada. Sana söz veriyorum, bırakmayacağım." O cümlenin yükü, yıllardır içimde taşıdığım bütün boş vaatlerin ağırlığıyla birlikte çöktü üstüme. Çünkü ben kendime de yıllardır aynı şeyi fısıldıyordum: *Bırakmayacağım.* Ama bırakmıştım. Onu okyanusun dalgaları arasında kaybolurken seyretmiş, bana izletilen o sahte ölüm anına inanmıştım. O an inancım da ölmüştü. Şimdi buradaydı ve ben hâlâ ölüydüm.

Dakikalar, saatler gibi geçti. Zaman odanın içinde biriken ağır bir sis gibiydi, üzerime çöküyor ama ilerlemiyordu. Onu izledim. Nefes alışlarını, makinelerin ritmine karışan düzensiz göğüs hareketlerini izledim. Her nefesinde içimde bir şey daha kırıldı. Bazen gözlerimi kapattım; zihnime geçmişten

sahneler, yağmurun altındaki gülüşler, onunla yan yana yürüdüğüm sokaklar doldu. Bazen gözlerimi açtım; önümde yabancı bir beden, solgun bir yüz, ölümle pazarlık eden dudaklar vardı. İki dünya arasında gidip geldim, hiçbirine tutunamadım.

Gece ilerledikçe içimdeki buz daha da büyüdü. Kendime fısıldamaya devam ettim, sanki o duyuyormuş gibi. "Sen yokken, ben de yoktum. Senin ölümün, benim mezarım oldu. Bana, 'O öldü,' dediler, ben de öldüm. Şimdi seni böyle görmek, ikinci bir mezar taşına bakmak gibi. Bir bedenin içinde, bana ait olmayan bir yabancıyı izlemek gibi." Sözlerim taş duvarlarda yankılanmadı, sadece kendi içime çarpıp geri döndü.

Dudakları kıpırdadı. Önce anlamadım. Sonra tekrar etti. İnce, neredeyse yok denecek kadar kısık bir ses... Bir isim.

"Atlas..."

Bedenim dondu.

Başımı kaldırdım, nefesim boğazımda düğümlendi.

Bir kez daha. "Atlas..."

Sonra yine.

Her defasında sesi daha kısıktı ama duyuyordum. Çünkü içimdeki bütün sessizlik, o tek kelimenin yankısına kulak kesilmişti. O an kalbim çatladı. Bütün hafızasını sildiler, ona yeni kimlikler yazdılar, geçmişini yok ettiler ama en derinde hâlâ benim ismim vardı. O isim hâlâ nefes buluyordu.

Gözlerim doldu. İçimdeki taş buz gibi eridi. *Beni hatırlıyor. Hafızasını yaksalar bile, adımı silemediler. Beni unuttura-madılar.* İçimde küçük bir kıvılcım yandı ama o kıvılcım bile acı verdi. Çünkü bu haliyle bana seslenirken bile o geçmişe ait değildi.

Biz artık birbirimizi tanıdığımız insanlar değildik. O geçmişe ait değildik.

Ellerimi alnına uzattım. Tenine değdiğimde ürperdim. Teni, ölüme daha yakın bir soğukluk taşıyordu. Ama o soğukluk bana yıllar öncesinden tanıdık geldi. Akademi odasında, gözlerimi ilk açtığımda üzerime çöken makinenin soğuğu buydu. Onu kaybettiğimde, beni o akademiye hapsettiklerinde. O zaman da yaşamakla ölmek arasında bir yerdeydim. Şimdi o da öyleydi. O acıyı tanıyordum.

Başımı ona yaklaştırdım, dudaklarım titredi. "Buradayım," dedim hırıltılı bir fısıltıyla. "Hiç gitmedim. Sen yokken de buradaydım. Şimdi de buradayım."

Yanağından aşağıya düşen gölgeyi izledim, dudaklarım onun dudaklarına değdi. O an bütün dünyam çöktü. Dudakları ölüm kokuyordu. Çürümeye yüz tutmuş bir gül gibiydi. Ölümün nefesi dudaklarımın arasına doldu. Ama ben yine de öptüm. Çünkü o öpücük benim için hem bir veda hem de bir dirilişti. İçimdeki bütün boşluk o anın karanlığında nefes aldı.

Gözlerim kapalıydı. İçimde tek bir dua vardı: *Uyanma ya da uyan ve bana bak. Başka hiçbir şey istemiyorum.*

Ve sonra gözlerini açtı.

O an dünya bitti.

Gözlerinde gördüğüm şey, tanımadığım bir boşluktu. Siyah, dipsiz, soğuk. Benim bildiğim hiçbir şey orada yoktu. Ne gülüş ne ışık ne hatıra. Sadece yabancı bir karanlık.

Ellerini kaldırdı. Boğazıma kapandı.

Parmakları demirden bir halka gibi boynumu sardı. Nefesim anında kesildi. Ciğerimdeki bütün hava, dışarı kaçtı.

Boğazımda yanma, kulaklarımda uğultu, gözlerimde kanayan bir kırmızı. Gözlerine baktım, bana ait hiçbir şey yoktu. Yalnızca yabancı, yalnızca düşman.

Ama o anda, boğazım sıkılırken bile içimde tek bir cümle yankılandı.

Bu haliyle bile benim.

Her haliyle o benim küçük kaplanım, geçmişim, geleceğim. Hera Yarkan. Yalnızca benim sevgilim.

EFSUN MİNA ÖNER

Kapının kolunu tuttuğum anda sanki içerideki hava benden önce çekildi. Odanın içi, birinin göğsünü bastırırken duyduğu o kısık, kesik nefesle daraldı. Soğuk, parmak uçlarıma geçti, oradan bileğime, dirseğime, omzuma doğru tırmandı. Böyle anlarda bedenimin her yeri merdiven basamaklarına dönüşüyordu ve ben bir yokuşu yalnız başıma çıkıyor gibi oluyordum.

İçerideki makine sesleri ince bir kuşun ötüşünden çok, boğazı sıkılmış bir çığlık gibi aynı ritimde tekrarlanıyordu. Ritmin aralarında derin bir uğultu, taş duvarlardan geri dönen rutubet, kışın başına doladığın bir atkının nefesi kesen ağırlığı. Bunun ne demek olduğunu bilmiyor değildim. İçimde, yıllar önce akademinin penceresiz odalarında öğrendiğim dile gelmeyen bir gerçek vardı: Sessizlik, yardım çığlıklarının hemen önünde dururdu.

Kapıyı açtım.

Gördüğüm şey rüya değil, kâbustu. Hera'nın gözleri, sanki sabahı unutan bir gecenin içinden bakar gibi Atlas'a değil de boşluğa saplanmıştı; parmakları Atlas'ın boğazındaydı, yeni doğmuş bir yırtıcının içgüdüsüyle, öfkeyle yapışmıştı.

Atlas'ın yüzünde bütün sırrını deşifre eden o tek pürüzsüz an vardı. Göğsünün üzerinde yaşanılanların ağırlığını taşıyordu; nefesi kesik, burnu kanayacakmış gibi gergindi. Kıpırdamadım. Saniyeler, yıllar gibi uzadı. Benim yüzümdeki pişmanlığın kıvrımı, onun boğazındaki morarmayla aynı anda derinleşti. "*Bunu ben yaptım,*" dedim içimden. "*Ben, evet, ben.*" Üzerime pişmanlığın keskin, acı dolu nefesi yapışmıştı.

"Atlas," diye fısıldadım, sesim camın üzerinde gezdirilmiş bir bıçak gibi ince ve kırılmaya hazırdı. "Atlas, bırak..." Bırakması gereken o değildi ama kelime ağzımdan öyle çıktı çünkü akıl, doğru kişiye doğru emirleri yetiştiremeden önce utançla yalpalıyordu.

Bir adım attım.

"Hera..." Bu defa ona seslendim; tanışırcasına, tanımayı dener gibi, adını ağızda yuvarlayıp çakıltaşı gibi bir kenara atar gibi. Hera'nın kulakları sesimi duymadı. Gözlerinin içindeki karanlık, tanımadığının ve tanımak istemediğinin kalın mührüydü.

Akın'ın hızla ardımdan geldiğini merdivenden gelen sesten anlamıştım. O geldiğinde odanın ölçüsü değişti. Duvarlar hafifçe içeri geldi, tavan alçaldı, ışık akışını kesti. O her hareket ettiğinde mekân rolünü anlıyordu; dünya, onun adımlarına göre yönünü düzelten bir pusulaydı sanki. İki adımda yanıma geldi, gölgesi beni geçti, odanın en karanlık yerine asıldı, üstüme döküldü. Onun varlığıyla her şey içimde daha netleşiyordu. "Geri çekil," dedi bana bakmadan. Sesi emir verir gibi değildi.

"Yapma," dedim fısıltıyla. "Sert davranma." Sert davranmadı. Hera'ya bir hekim gibi değil, bir mühendis gibi yaklaştı. Parmakları, Atlas'ın boğazındaki kilidi çözmek için anlık

boşluğu kolladı. Yıllardır izleyip de anlamak üzere olduğumu sandığım o hareket: sabırlı ve hızlı, nazik ve acımasız.

Tam o anda makinenin sesi yükseldi, kırmızı ışık duvarlara bulaşmış kan gibi yoğunlaştı. Bir adım daha atarken çaresizliğin ağzında yalpaladım çünkü yakın olmak her zaman müdahale edebileceğin anlamına gelmezdi, sadece suça görüş mesafeni artırırdı. Seni suçlu kılardı. Engel olmadığın için. Vicdanını kemirirdi, bir böcek gibi.

"Bırak onu," dedi Akın, Hera'ya. Sesi, bir şimşeğin yere düşmeden önceki bembeyaz anıydı. Hera, onu duymuyordu. Parmaklarının altında Atlas'ın canı vardı ve Atlas, o anda hikâyemizin bütün hatalarını tek nefeste kabulleniyor gibiydi. Göz göze geldik. O gözlerde bana dair bir suçlama değil, kendine dair bir kabulleniş vardı. Sanki, "Böyle bitecekse böyle bitsin," dedi sessizce. Şöminede çıtırdayan odun, o sözü onaylar gibi çöküp karardı.

"Akın," dedim. "İğne..." Dilimde yıllardır küs olduğum kelimeler bir bir af diliyordu. Birileri sıkıştığında aklımız önce zehre, sonra panzehre giderdi çünkü kurtarma arzusu bile bazen ölümü çağırırdı.

Alnımdaki ter soğudu; iğnenin metali, gözümün önünde hayalet gibi parladı. Akın komodinin üzerindeki çantasını çoktan açmıştı. "Tut," dedi bana ve ben, itirafların en ağır olanını yaptım. Onu tuttum. Hera'yı.

Ellerim, bir insanın başka bir insanı sabitlemek için nasıl yerleşmesi gerekiyorsa öyle yerleşti; dirsek içine, bilek hatlarına, koltuk altlarına bastırdım. Korkum, utancım, öfkem, hepsi bir anlığına sustu. Çünkü ben onu bu hale getiren planın ortağıydım ve şimdi o planın devamı olarak onu uyutmak zorundaydım. Bazen kurtuluş, suçu büyüterek olurdu. Bunu çok küçük yaşta öğrenmiştim.

"Ne yapıyorsun?" Atlas'ın sesi boğuk geldi. Her kelimesi boğazındaki morluğa çarpıp geri dönen bir yankı gibiydi. "Uyutma... yapma." Gözleri benim değil, Akın'ın gözlerini arıyordu. "Beni yok edişine bile minnetle sevgilim," diye fısıldadığında aklıma Hera'nın günlüğünde okuduğumuz cümleler geldi.

Yıllar önce onun uğruna ölümü göze alan kadın Hera'ydı. Şimdiyse Atlas, Hera uğruna ölmeyi, öldürmeyi, göze alıyordu. Cümlesi, bir ölünün ağzından çıkmış dua gibi, suçlu ve kutsaldı. Dizlerimin bağı çözüldü. İçimdeki bütün taşlar, hepsi birden yer değiştirip suyun dibine çöktü.

Akın o cümleye cevap vermedi; iğneye baktı, sonra Hera'nın damarını yokladı, derisinin altındaki damarı buldu. İçimde bir şey, o damar çizgisine bakıp o çizgiyi ilk kez bir harita gibi gördü: kaçışsız, düz, tek yön. "Efsun," dedi Akın. "Bileğini sabit tut." Yıllarca benim için hüküm kurmuş, kapılarımı açıp kapamış bir sesten emir aldım.

"Tamam," dedim ve tuttuğum hayatı biraz daha kıstım.

İğne girdi. Hera'nın gözleri bir an daha kardı; sanki gece, bir gece daha ekledi kendine. Parmakları Atlas'ın boğazındaki çemberi gevşetti. Atlas, bir çalılıktan fırlayan hayvan gibi nefes aldı; nefes, keskin bir bıçakla açılmış bağlı bir torbanın içinden çıktı sanki. O an dünya yeniden hava aldı. Akın iğneyi geri çekti, yaraya pamuk bastı ve yara bandını hızlıca yapıştırdı.

Hera'nın bedeninin ağırlığı kollarımda gevşerken onu yatağa doğru eğdik. Hera, gözkapaklarını ağır bir perde gibi indirdi, kirpiklerinin arasından kaçan o son parıltı, bir yangının en sessiz kıvılcımıydı.

Benim içimdeki yangınsa karmakarışık bir haritaydı. Beni buraya getiren bütün yolları aynı anda görüyordum. Atlas'ı

o sahte ölüme inandırdığımız gece, kameranın kör noktasına saklanan titrek ellerim; "bize güven" cümlesinin altında saklanan küçük, korkak bir çıkar; Akın'ın başıyla verdiği minik işaretlerin bana verdiği büyüklük yanılsaması; "onu korumak için" dediğimiz anda aslında kendimizi koruduğumuz gerçeği. Şimdi bütün o cümleler göğsüme taş gibi bağlanmıştı, nefes alsam batıyor, vermesem boğuyordu. Aşağıda şömine yanıyordu ama içimde alevler değil, buzlar vardı.

"Hera uyuyor." Akın, iğne kutusunu kapatırken söyledi bunu, sözünün içine "uyuyor" ile "uyutuldu" arasındaki farkı bilinçli bir boşluk gibi yerleştirdi. Onun kelimeleri, bizde eksik kalan yerleri hiç işaret etmezdi çünkü eksik, ona göre, doldurulması değil, yönetilmesi gereken bir alandı. Atlas, yatağın kenarına çöktü, elleri hâlâ titriyordu; titremenin yalnızca güvensizlik değil, sadakat de gösterebileceğini ilk kez o an anladım. Bana değil, bana asla değil, ona. Bütün hayatının, bütün yıkımının merkezine. Hera'ya duyduğu sadakatle, sevgiyle sınanıyordu.

Bana kız, demek istedim. *Bana bağır. Beni parçala.* Ama o an bütün bağırışlar bir zaman kapsülünün içine çekildi. Atlas gözlerini Hera'dan ayırmadan konuştu: "Onu... tekrar öldürme." Sesindeki çizik, bir bıçağın kemiğe sürtünürken çıkardığı ses gibiydi. "Beni yok edişine bile minnetle bakarım ama onu değil."

Benim için bu cümle, kalbimin kapısına bırakılan kanlı kâğıdın bir yansımasıydı. Yine de o kapıdan girdim. İçeri girdiğim her adımda daha çok acıya bulandım. Kaç yıldır kendi kendime tekrarladığım o yalan "*korumak için yaptık*", şimdi bir iğnenin paslı kokusunda dağılıyor, yerini daha çıplak bir gerçeğe bırakıyordu: "*Kurtulmak için yaptık.*"

Yakuza'nın onu öldüreceğini biliyorduk fakat buna da biz sebep olmuştuk. Ben ve Akın, bu savaşın iki suç ortağı. Kendi hatalarımızı telafi etmek için başkasının hafızasını feda etmiştik. Bunun hesabı, en çok benim avuçlarımda yazılıydı; o eller önce onu bir okyanusun dibine hapsetmiş, ardından sevdiği adamı karanlığa itmişti.

"Efsun." Akın, ilk kez adıma kendi isminin içinde bir boşluk açarak seslendi. "Aşağı in. Atlas burada kalacak." Cümle, *uzaklaş* demenin kibar hali değildi; cümle, beni suçtan arındırmak için değil, suça tanık bırakmamak içindi.

"Ben burada kalırım," dedim istemsizce. Seçimlerime sahip çıkmakla, onları inkâr etmek arasında gidip gelen bir kararsızlığın ortasına saplanmış bir söz.

Akın bana baktı. Gözlerinde, *kalırsan daha çok acır* diyen bir gölge belirdi, sonra söndü. "Kal," dedi. "Ve sus."

Susmak, benim için öğrenilmiş bir refleksti. Akademide sustum, hastanelerde sustum, gözetim odalarında sustum. Şimdi de sustum. Ama susarken içimdeki ses, en yüksek perdesinden inmeden konuşmaya devam etti: "Onu böyle gördün ya, hayatının geri kalanında bundan daha acı hiçbir şey taşımayacaksın." Bu bir ceza değil, bir ağırlık ölçüsüydü. Omuzlarımda o ağırlığı hissettim, paramparça oldum. Ona yaşattıklarımın altında, sanki benim ardına saklandığım o güzel çocuk vardı ve bütün yaşanılanlarla yüzleşirken o çocukla vedalaşmıştım.

Hera, uykuya benzer bir karanlığın içine çekilirken dudaklarının kenarı küçücük kıpırdadı. Gözlerimi ayıramadım. Adıma benzeyen bir şey daha mırıldandı, belki *su*, belki *sus*, belki yalnızca ölüme benzeyen bir nefes. "Su," dedim refleksle, sonra sustum çünkü ne isteyip ne istemediğini bilen biri

değildi. Bize ait olan ve olmayan her şey onda aynı anda tutuluyordu ve biz, onun neye hizmet ettiğini bile bilmiyorduk.

Atlas başucunda eğildi. "Hera," dedi. "Duyuyor musun?" Cümleyi bu evdeki en temiz ses kurdu. Çünkü onun sevgisinin dille ölçülemez bir yanı vardı; bilemediğim, tanımlayamadığım bir kökten besleniyordu. Bir an düşündüm, kime kızgındım ben? Hera'ya mı, Atlas'a mı, Akın'a mı, kendime mi? Kızgınlığın körü, en çok kendisini yakar ve ben, içimdeki kör odanın dumanından boğuluyordum.

Akın eldivenini çıkardı, parmak uçlarını birbirine vurarak uyuşukluğu dağıttı.

Atlas cevap vermedi; onun sorularının cevabı, o iğnenin girdiği yerde, benim suspus olmuş yüreğimde ve Akın'ın cebinde saklıydı. Ben de sormadım. Sorduğun her soru suçu büyütür, bazen akılla vicdanı kendi işlediği yalana ikna etmek için suskunluğu yüceltirdi.

Zamanın üstünden biri geçti; belki yağmurun sesi geri geldi, belki şömine çöküp yeni bir çıtırtı çıkardı, belki dünyanın diğer ucunda bir martı, gecenin içinde unutulmuş bir ekmek kırıntısına kondu. Odadaki hava ağır kaldı. Hera'nın nefesi düzene girdi, makinenin alarmı sustu, kırmızı ışık sarardı, sonra normale döndü. Bu normal, hiçbir şeyi eski haline getirmeyen bir normaldi. İçimdeki saat, bir daha ayarlanmamak üzere bozuldu.

Atlas başını yatağın kenarına koydu, parmaklarının ucuyla çarşafın kıvrımını yokladı. "Beni yok edişine bile minnetle," diye mırıldandı, bu kez bana değil, sanki onu duysun diye uykuya söylenmiş bir sözdü. Sanki geçmişe verilmiş bir söz. Kendimi, dünyanın en yanlış yerinde, en doğru acının tam karşısında buldum. Onu o acıya ben sürmüştüm ve şimdi

onu seyrederken onunla birlikte yanıyordum. Onun Hera'ya duyduğu sevgi bir kurtuluş değildi. Cehennemiydi.

Akın ayağa kalktı. Gölgesi, tavandaki ahşap kirişlere kadar uzadı. "Ben aşağıdayım," dedi. "M.E.F-1'i uyaracağım. Giriş çıkışlar kapalı kalacak."

Gerçekler, bir bir gün yüzüne çıkıyordu. Sarhoş olduğum o gece. Akın'ın iki taşa birden sahip olduğunu iddia ettiği o gece. A.S.P.'nin vârisiyken, M.E.F.'in askeri olduğu gerçeği bir aynanın karşısından bana, bize bakıyordu fakat Atlas bunu göremeyecek kadar karanlıktaydı.

Kapı kapandı. Ses, kulakzarımda acıyla patladı. Odada bir suç, bir sevgi, bir inkârla yalnız kaldık. Atlas gözlerini Hera'dan ayırmadı, ben gözlerimi kendimden. İç sesim, taş bir arkta suyu iten o görünmez güç gibi durmadan aktı. "Bak işte, burası o çizgi. Burayı geçersen, geri dönemezsin." Çoktan geçmiştim. Geri dönemediğimi fark ettiğim an, kaybolduğumu anladığım an oldu.

Hera'nın kirpikleri çok hafif titredi; uyku, ona eski bir şiirin yanlış hatırlanmış mısraları gibi yakışıyordu. Bu yanlışlık, benim doğrumdu. Onun alnına dokunmak istedim, yapamadım. Benim dokunuşum artık sadece susturan bir eldi. Suç, bazen sevgiyle aynı eldivenin içine girerdi, ben o eldiveni eteğime sakladım.

Atlas, bir şey söylemeden bana baktı. Gözlerinde "neden?" yoktu, "nasıl?" yoktu; sadece "izle" diyordu. İzledim. Çünkü hiçbir kelime, iğnenin yaptığı şeyi geri alamazdı çünkü hiçbir kelime, o parmağın boğazda bıraktığı morluğu silemezdi çünkü hiçbir kelime, beni kendimden daha iyi yargılayamazdı.

Dışarıda yağmur, duvarın soğuğuna çarparak hızını kesti. İçerdeki ateş, külleri cefayla örterek kısık yandı. Yatağın

kenarında bir anlığına, üçümüzün gölgeleri birbirine karıştı. Hera'nın üzerine düşen Atlas'ın gölgesi, yerde bir taş gibi sabitlenmiş benim sustuğum ve kapının altından hâlâ çekilen bir otoritenin en ince izi. Akın'ın varlığından kalan kırıntı. Zaman, bu gölgelerin yan yana duruşunda bir fotoğraf gibi sabitlendi. Kimse onu çekmedi ama ben hafızama bastım. Başka bir hayatın, başka bir ömrün bütün doğrularından daha gerçek bir görüntüydü bu çünkü yalanı ve suçu birlikte tutuyordu.

"Atlas," dedim sonunda, sesim evin taşlarına değip döndü. "Özür dilerim." Kelime, dünyanın en küçük şeyiydi, onun acısının yanında bir kum tanesi. Yine de söyledim çünkü söylemezsem içimde bir yer karanlıkta kalacaktı.

Başını kaldırmadı. "Özür, ölüyü diriltmez," dedi. Cümlesi sert değildi, hayatını taşıyacak son çubuk gibi. "Ama duydum."

Hera'nın uyku nefesi, makinenin ritmine bağlandı. O ritim, bir ülkenin marşını değil, bir suçun nabzını çalıyordu. Ben, o nabzın her vuruşunda bir parçamı bıraktım. Çıkarmak istediğin bir diken var ya, onu çıkarırsın, kanar; kalırsa iltihap yapar, çıkarırsan kanatır. Ben ikisini de yaptım. İçimde bir yara vardı, ne kapanır ne kanamayı bırakırdı. İşin kötüsüyse onu hak etmiştim.

Bir şey daha söylemek istedim, Atlas'a değil, bu odaya. "Kendimi affetmeyeceğim." Çünkü affetmek, ona ve kendime en büyük ihanetim olurdu.

Asla unutmayacağım.

İyileştirmek? Neyi?

Bu türden yaralar, yalnızca birlikte taşınır. Biri nefesi, biri suçu, biri gölgesini omzuna alır. Biz de öyle yapacaktık.

Bundan sonra her sabah, aynı yalanın yerini alan aynı gerçekle uyanacaktık. Bu cümlenin ikiliği, üstümde zincir gibi, boynumdaki morluk gibi kalacaktı.

Atlas, başucunda beklerken bir an elleri açık kaldı; sanki dua edecekmiş gibi. Dua etmedi. Uyanışın, unutmanın, hatırlamanın, yeniden doğmanın ve yeniden nefesin. Akın'ın ayak sesleri aşağıda bir kez daha duyuldu, kararın ikinci yarısı geliyordu. Yeni bir iğne, yeni bir kapı, yeni bir kilit. Hep aynı oyun, hep aynı perde.

Ben nefes aldım, içimdeki taş yer değiştirdi.

Ve kendime, sadece kendime, fısıldadım:

Seni ben bu hale getirdim. Bundan sonrası seni elimden geldiğince taşımak. Bu da benim cezam, sana verebileceğim tek doğru şey bu savaştı, abiciğim. Benim doğamda bu var. Yıkmak, yok etmek, eksik kalmak.

Aşağı indiğimde Akın şöminenin karşısında oturuyordu. Yanındaki koltuğa geçtim. Ateşin ışığı duvarlarda kıvrılırken içimdeki ses yüksek bir çan gibi çınladı. *Bu yüzden beni seçti. Bu yüzden beni taşıdı.* Taş sistemi, bizim dilimizde bir oyun değil, bir mirasın ağırlığıydı; her taş bir kılıç, her kılıç bir karar, her karar bir cezaydı. Bense o haritanın üzerine konmuş, parmağını gösteren küçük bir işarettim: Anahtar. Üç Yüz Seksen. Bir isim, bir kilit. Bir metin, doğru cümlenin baş harfi.

Şimdi ona bakıyordum. Onun gözleri taş gibiydi: parlak, soğuk ve kırılmaz. "Bunu biliyorsun," dedi. "Biz bu savaşın çocuklarıyız." Boğazıma yumru gibi oturan bir cümle.

"Nemesis çekirdeği diyor ki: *Bütün taşlar yerinde olmalı, anahtar yerde olmalı.* Anahtar sensin, Efsun."

İçimden bir şey çözüldü ama bu çözülme ağrıdan ziyade bir tür tanımaydı, yıllardır üzerimdeki kirin imzasını

gördüm aniden. Benim kaderim, bir oyunun merkezine dikilmiş bir broş gibiydi. *Küçücüktüm, Akın*, dedim içimden. *Tanrı oyunu yazdı, ben de broşun iğnesi oldum. Tanrı'nın parmağı beni işaret etti.*

"Ne olduğunun farkında değilsin," dedi Akın ama öyle basit bir suçlama değildi bu; tavrında bir davet, bir tehlike, bir imza vardı. "Seninle bu dünyayı yönetebiliriz. Taşlar aktif olsun, çekirdek çalışsın; güç, bir geceymişçesine sana geçecek. Ne istiyorsan yaparsın. İstediğini sileceksin, istediğini yeniden yazacaksın."

"Peki ya sen?" dedim acımasız davranarak. "Sana ne katacak bu? Sana ne verecek bütün bunlar?"

"Seni," dedi eli saç telime uzanırken. "Seni verecek, Mona." Yine Mona demişti bana. Sarhoş olduğum o gecedeki gibi. Ulaşılamaz arzu. Bu arzunun sebebi sahip olmak istediği güçten mi geçiyordu yoksa benden mi?

Sesi çınladıkça içimde eski yatak odalarımızın korkusu dalga dalga yayılıyordu. *Güç*, fısıldadı içim. *Güç yalnızca el değiştirmez; senin gövdene, senin ruhuna nüfuz eder. Ben bir anahtarsam, o anahtar kapıyı açınca içeri girecek olan kim? Ben mi, yoksa bir piyon mu?*

Akın'ın sözleri cazip bir zehir balonuydu: parlak, ağır, ağza bir tat bırakan. *Al* dedi. *Sahip ol.*

Ama ben biliyordum. Gücün parıltısı, bir yüzün maskesiydi; altında yanan ateş hep aynı.

Yaptığımız her hamle, birinin hayatını söndürdü. Hera'nın hafızası, Atlas'ın öfkesi, bunlar masanın üstündeki pul değil, insan etiyle şekillenmiş gerçeklerdi. Bahsettiği güce sahip olursam, beni hiçbir zaman bu hayatta bir başıma bırakmayacaklarını biliyordum. Ya ölecektim ya da her an ölümle burun buruna yaşayacaktım.

"Bir namlunun ucunda yaşamayacağım bu hayatı," dedim ona karşı çıkarak. "Ölümle burun buruna yaşamayacağım."

"Seni kim öldürebilir?" dedi şeytani bir gülüşle. Gözlerim parlak gözlerinde, geniş omuzlarında dolaştı. Ona çekiliyordum. Her an onun yörüngesine kapılıyordum. "Ben varken Mina, ben yanındayken saçının teline zarar verebilirler mi?" Gözlerine baktım. İçimdeki çocuk ona inanmak istedi. İçimdeki yaşlı kadın ondan nefret etti. Bana bir yaşam vaat ettiği için, hayallerimi, umudumu beslediği için. "Saçının teline dokunanın sonu olurum." Biliyordum. Yapardı. O isteseydi, her şeye ve herkese sahip olurdu fakat bir tek beni istiyordu. Bir tek bana sahip olamıyordu.

Akın daha da yaklaştı, sesi yumuşadı ama sözleri bıçak gibi netti. "Senin aptallığın şu: Kendi yaralarını kutsuyorsun. Kendini kurban ilan ediyorsun. Oysa kurban olmak seni bağlar, iktidar seni özgür kılar, Mona."

Kelimeleri boğazıma düğüm düğüm dolandı. *Birlikte*, dedi iç sesim, *kelimesinin ardında yatan şey ne? Senin yükünün paylaşılması mı, yoksa yükün başka bir elin gücüne dönüştürülmesi mi?* Akın'ın *elini tutmak*, bana hep aynı resmi hatırlatmıştı: Küçük bir erkek, elini uzatıyor ve diğer el hırslı bir yumruğa dönüşüyor; sonra o el, elinin altında kalanı ezip geçiyor. Onun vaat ettiği el, benim için güven değil, daha büyük bir kölelikti. *Kanma*, dedim kendime. *Ne kadar çekici gelirse gelsin, kanma şeytana. Yak tüyünü, sil içindeki inancı.*

"Sen beni kurtaracağını mı sanıyorsun?" Sesimi alçak tuttum, kelimelerimi her biri ayrı taş gibi döşedim. "Senin kurtarmak dediğin özgürlüğün değil, kölelik. Sen 'yönetmek' dersin, ben 'yönetilmek' derim. Ben bu yükü taşırken kendi adımı sakladım, beni anahtar yaptın çünkü sen de beni

saklanacak bir cebe koydun. Şimdi o cebi açarsan, beni bana geri vermek yerine, kendine zırh yaparsın."

Akının yüzünde bir gölge kaydı, gülüşü olmadığı halde memnun gibiydi. "Sen ne biliyorsun Efsun?" dedi. "Gücün tanımı, korkunun tersidir. Korkusuzluğun tadına varmak istiyorsun, değil mi? Ben sana teklif ediyorum. Korkularını yık, korkunun hükümdarı ol. Atlas'ın gözlerine bakma mecburiyetinden kurtul."

İçimde bir ateş tutuştu. *Yeniden şekillendirmek*, fısıldadı iç sesim, *bazen yeniden yaratmak değil, yeniden yazmak demektir; silmek, dondurmak, kapatmak. Benim yaptığım bu değil miydi? Hafızayı silmek, bir insanı yeniden kurgulamaktı. Senin söylediğin de bu değil mi, Akın? Fakat bu kez başkalarının hayatlarını değil, kendi benliğimi silme riskini taşıyorum.*

Bakışlarımı ona diktim. O an, yıllar içinde birbirimize verdiğimiz tüm sırların gölgeleri odanın köşelerinde dans ediyordu. Bizim ilk defa yalan söylediğimiz gece ve sonrasında gelen diğer geceler. Akın'ın çocuk elleriyle çizdiği plan şimdi kaburgalarımın altına saplanmış bir kancaydı. "Ben anahtarım," dedim. "Evet ama belki de kapının ardında beni, öldürdüklerimin hayaletleri bekliyor; belki de içeri girdiğimde ben onların bir tür silahıyım. Senin teklifin özgürlük değil, bir takas."

Akın dudaklarını ince bir çizgi yaptı. "Unutuyorsun," dedi kendinden emin bir sesle. "Ben bu oyunun kurucusuyum. Ben bu oyunun sahibiyim. Hiçbir şeye sahip değilken bile her şeye sahibim. Sen benimsin, Üç Yüz Seksen. Bu konuşma ne kadar uzarsa uzasın, ne söylersen söyle..." Gözlerime aynı acımasızlıkla baktı. "Sen benimsin. Bana kalansın."

Bu cümle kulağa büyülü geliyordu, o kadar büyüleyiciydi ki gözümün önünde dünyayı bir oyuncak gibi düşündüm:

Korkutucu. Cazip. Büyüleyici. Akın Mir Safkan buydu. Haneye konmuş bir zehir tabağı gibi. *Efsun*, dedi iç sesim, *senin zekân bu cazibeye kapılmamalı. Çünkü güç çoğu kez insanı tanrı sanır, tanrıysa insanı tüketir.*

Akın daha da yaklaştı, sesi bir fısıltı oldu. "Bırakmayacağım seni, Mona. Her neyi seçersen seç, seni bana mecbur bırakacak bir şey bulacağım. Bugün abin, yarın bir başkası."

Bu, en alçakça vaat değilse bile en büyük tuzaktı. Suçunu örtmek için verilen ödül. *İçimde ona karşı anlam veremediğim bir hayranlık vardı, beni tehdit ederken bile.*

Bir an susuldu. Akın'ın yüzündeki taş sertleşti. "Seç," dedi. "Anahtar ol ya da kapat kapıyı. Bekle ya da harekete geç. Av ol ya da avlan."

Bu cümle bir kapı sesi gibi açıldı, ardında benim iki yolum duruyordu. Biri, taşların bütününü aktive edip güçle donanmak; diğeri, anahtarı yok sayıp insanlara geri dönüp onların gözlerine bakarak yaşamak, belki yok olmak ama insan kalmak. *Hangisi doğru?* diye sordu iç sesim. *Doğru mu? Yoksa sadece akışın içinde kendi onurunu korumak mı?*

Gözlerimi kapadım. Akın'ın eli, masanın kenarına dokundu, parmakları bir nota gibi ağır bir sessizlik kırdı. "Aptalca," dedi yine ama bu kez kızgınlıkla. "Ama belki de senin aptallığın, senin şefkatinin bir tür güçtür. Belki de seni diğerlerinden ayıran şey bu ve belki de bu yüzden seni kullandım."

İçimde bir boşluk açıldı. *Kullanıldım*, diye fısıldadım. *Evet. Ama kullananın yüzüne gülüp aynı zamanda onu kullanmak da bir ustalığın işareti olabilir.* Akın'ın sesinde öyle bir itiraf vardı ki sanki o da kendi kendine hesap veriyordu. "Seni kullandım," dedi. "Çünkü senden daha iyi bir anahtar olmadığını biliyordum. Ve şimdi sana bana ait olduğunu söylüyorum."

Teklifin şekerli yüzü birdenbire görünür hale geldi. İçinde kan kokusu vardı. *Birlikte yönetmek* belki de aynı zamanda birlikte suç işlemekti ve ben, suçla örülmüş bir tacı takmaya hazır mıydım? İç sesim cevap verdi: *Eğer takarsam ben kim olurum?*

Sonra sustum. Çünkü sustuğum an, Akın'ın çizdiği harita daha da netleşti. Taşlar, çekirdek, anahtar... Hepsi bir arada titriyordu, hepsi bir düğme uzaklığındaydı. Onun parmağı beni çağırdı. "Seç," dedi. "Hızlı ol. Zaman daralıyor."

Bütün hayatım önümde bir sergi gibi açıldı: eski yalanlar, yeni masumiyetler, Atlas'ın bakışı, Hera'nın kaybı, çocukluğumun soğuk koridorları. Hepsi beni bekliyordu. Ve ben o an anladım ki eğer anahtar olursam, güç bedenime bir zırh giyecek. O zırh beni koruyacak mı yoksa beni kemirecek mi?

Bir kez daha baktım Akın'a. Gözlerimi yorduğumda gördüğüm şey, seçimden sonra gelecek gecenin silueti oldu.

Ayağa kalkmadan önce içimdeki anahtar sesiyle konuştum: *Eğer anahtar olursam, kapıyı kim için açıyorum?* Sonra kapıyı, geceyi, tahta masanın üzerinde parıldayan taşları, Akın'ın gölgesini ve kendi ellerimi düşündüm. Cevap basit ve korkutucuydu: *Kendim için de açarım. Ama kendim için açtığım kapının ardında, sevdiklerimin iskeletleri olabilir.*

Sonra yavaşça, "Bekle," dedim. "Hiçbir düğmeye basmayacağım. Şimdi değil Safkan, şimdi değil. Sen tanrıcılık oynuyorsan ben de bu hikâyede Kibritçi Kız'ım. Yakacağım seni sen yapan her şeyi." Nefesimi aldım, ciğerlerim doldu. "Ve önce onları koruyacağım."

Akın'ın yüzünde bir çizgi belirdi. Beklediğini biliyordum. Beklemek onun sabrına yenik düşmesi değildi, beklemek

onun stratejisiydi. "Koruyacaksın," dedi. "Ya da kendini kandıracaksın."

İç sesim yine konuştu: *Koruyacağım ve eğer gerekirse bu korumanın bedelini ben ödeyeceğim. Ama seninle değil, kendi yolumla.*

Akın bir adım geri çekildi, gölgesi masanın üstünde uzadı. "Zaman senin için bir lüks," dedi. "Ama unutma, taşlar uyandıkça seçenekler azalır. Beklemenin de bir bedeli var, güzelim."

O an anladım ki bedel ne olursa olsun, anahtar olsam ya da olmasam, dünya bizim yazdığımız düzenden nasiplenmişti. Tek fark şu olacaktı. Ben o düzende bir parça olarak mı yoksa onu reddeden bir yara olarak mı kalacaktım. İç sesim fısıldadı: *Yara al. Ama kendi yaran olsun.*

Ve gece, benim kararımı beklerken bir kez daha şöminenin dumanıyla susuyordum.

Bir sonraki gün Akın'ın gizli mabedine M.E.F. askerleri gelmişti. Daha güvenli olması ve daha iyi bakılabilmesi için Hera'yı alıp Atlas'ın yanına, üsse taşımıştık.

Her gün aynı iğnelerle uyutuluyor, üzerinde deneyler yapılıyordu fakat bir sonuç alamıyorduk. Zaman zaman ilaca direnecek gücü kendinde buluyor, gözlerini hafif aralıyordu fakat bu kısa sürüyordu.

Atlas'ın isteği üzerine onun kaldığı kattaki laboratuvardaydık fakat burası üst katlara göre eski olduğundan yeterli değildi.

Odanın duvarlarına sinmiş pas, nefes aldıkça boğazımı yakan ağır bir kokuya dönüşüyordu. Tavanın köşelerinden

sarkan kablolar yağmur damlaları gibi titriyordu. Odanın ortasında, sedyeyle yatağın arasında sıkışmış gölge halinde Hera yatıyordu. Damarlarına bağlı kablolar kalbinin atışını bip sesiyle dışarı taşıyor, her bip bana "taşınıyorsun" diye fısıldıyordu.

Akın panellerin başında dikildi. Garip hissettiriyordu. Onu burada görmek, burada da her şeye sahip olduğunu, hâkim olduğuna şahit olmak.

Sanki bizler hep bahsettiği gibi yalnızca onun oyununun bir parçasıydık. Parmakları tuşların üzerinde bir komutanın ordusuna dokunduğu gibi gezinirken sesini duydum. "Üst kata çıkarıyoruz. M.E.F-1'deki ekipmanlar daha gelişmiş. Burada daha fazla kalamaz."

Ada başını eğdi, kabloları tek tek kontrol ederken, "Anlaşıldı," dedi. Kaya sedyeyi hazırlıyordu, tekerleklerin kilitlerini açarken bile kollarındaki damarlar öfke gibi belirginleşiyordu.

Atlas sessizdi. Hep olduğu gibi. Ama gözleri Hera'ya saplanmıştı, sanki tek bir bakışıyla onu geri döndürebilecekti. Gözlerinde yıkılmış bir adamın öfkesi, yaralı bir sevgilinin çaresizliği vardı. O bakışa bakmaya cesaret edemedim.

Anahtar bendim. Bu cümle boğazımda taş gibi durdu. *Taş sistemi... Nemesis Çekirdeği... hepsi bana bağlı. En önemli taşı bana yerleştirdi. Oyunun kurucusu o, anahtarı ben oldum. Ve şimdi Hera taşınırken benim sırrım da onunla taşınıyor.*

Sedyenin tekerlekleri taş zeminde gıcırdadığında içim ürperdi. O ses, bana sekiz yaşımda kapatıldığım odalardaki makineleri hatırlattı. O zaman da üzerime kablo bağlamışlardı. Şimdi aynı sahneyi Hera için izliyordum. Tarih aynı notayı çalıyordu, yalnızca çalgıcılar değişmişti.

Akın başını bana çevirdi. Gözleri emirdi, soru değil. "Şifreleri hazırladın mı?"

Boğazım kuruyarak başımı salladım. "Hazır."

Hazır olan şifreler değil, korkumdu. Çünkü şifrelerin ardında taşların uyanışı, Nemesis'in titreyişi vardı. Sistem üst katta aktive olursa bütün güç bana akacaktı. Kırık bir taş taşıyıcısıydım. Vezir. Oyunun gizli silahı, asıl güç sahibi. Hayatını şahı korumak adına adamış kutsal kadın.

Atlas'ın sesi birden sessizliği yardı. "O orada kalmalı." Çatlamış bir bıçak gibiydi bu ses, yalvarış değildi.

Akın ona bakmadı bile. "Burada kalırsa ölür. Yukarı çıkacak."

Atlas'ın çenesi gerildi. Onunla göz göze gelmemek için başımı çevirdim. Çünkü biliyordum, o gözlerin içinde bana yönelmiş sorular vardı: *Senin oyunun nereye varacak? Daha ne kadar yalanla onu taşıyacaksın?*

Hera'nın göğsü hafifçe inip kalktı. Dudaklarından belirsiz bir mırıltı sızdı. Atlas eğildi, nefesi neredeyse onunkiyle birleşecek kadar yaklaştı. O anda gözlerindeki buz kırıldı. İşte o an anladım: Biz onu taşıyoruz ama aslında kendi suçumuzu yukarı çıkarıyoruz.

Sedyenin tekerlekleri gıcırdayarak ilerledi. Zeminde çıkan ses, kalbime çakılan çiviler gibi bir ritim tutuyordu. Her adımda Hera'nın başı yana kayıyor, dudaklarından kesik nefesler çıkıyordu. Atlas sedyenin yanında yürüyordu, gözlerini hiç ayırmadan. Öyle bakıyordu ki sanki her nefesini onun yerine kendisi almak istiyordu.

Koridor dardı, kabloların gölgeleri duvarlarda ince çizgiler bırakıyordu. Yere düşen her kıvılcım, bana çocukluğumun laboratuvarlarını hatırlattı. Orada da böyle dar geçitler vardı,

makinelerin uğultusu arasında adım atacak yer bulamazdım. Şimdi aynı koku, aynı uğultu içime dolmuştu.

Asansörün kapısına vardığımızda Akın panelin önüne geçti. "Kodları giriyorum." Sesi bir yargıç gibi soğuktu. Parmakları tuşların üzerinde gezindi. Ada şifreyi uzattı, Kaya sedyeyi sabitledi. Atlas yalnızca Hera'ya bakıyordu, onun için dünya sadece orada başlıyor ve bitiyordu.

Kapı ağır bir iniltiyle açıldı. İçerisi dar, boğucu bir kutuydu. Duvarlarda eski çizikler, pas lekeleri... Sanki burası daha önce de defalarca kaçış ve ölüm arasında bir sınır olmuştu. İçeri girerek sedyeyi yerleştirdik. Ben kapının kenarında kalırken içimden yükselen sesleri susturmaya çalışıyordum.

Asansör titreyerek hareket ettiğinde içim de titredi. Yukarıya çıkıyorduk ama ben kendi içimde daha da aşağı düşüyordum. Çünkü biliyordum; üst katta bizi bekleyen sadece makineler değil, aynı zamanda bütün sırların uyanışıydı.

Birden ışık titredi. Bir çığlık gibi mekanizma gıcırdadı. Asansör durdu. Hepimiz aynı anda nefesimizi tuttuk. Ada panoya eğildi. "Sistem kilitlendi," dedi. Kaya küfrederek duvara vurdu.

Akın'ın gözleri panele kilitlendi, sesi buz gibiydi: "Sessiz olun. Bu manuel kilit."

Atlas sedyenin yanında dizlerini yere vurdu. Ellerini Hera'nın ellerinin üzerine koydu. Dudakları titredi. "Onu yine elimden alacaksınız." Sesi çatlak bir cam gibi kırıldı. Bana baktı, gözlerime saplandı. "Daha önce de yaptınız. Bana ölümünü izlettiniz. Şimdi yine götürüyorsunuz."

Boğazım düğümlendi. Hareket edemedim. Çünkü haklıydı. Gözlerimin önünde yeniden o sahte ölüm gecesi canlandı:

duman, kan, çığlık... Atlas'ın yüzündeki çaresizlik. Bizim kurduğumuz bir tiyatro, onun yaşadığı en gerçek kâbus olmuştu.

"Atlas..." Sesim ince bir ip gibi titredi. "Onu korumak için yaptık. O zaman başka yol yoktu."

"Korudunuz mu?" dedi, gözlerindeki öfke kıvılcımlarıyla. "Bizi parçaladınız. Gözlerini açtığında kendisi gibi olabilecek mi sanıyorsun, Efsun?" Öfkeliydi. "O sen değil, o bir asker değil. O bir insan. Herhangi biri. Hisleri var. Canı var, hayatı var." Sesi çatırdadı. "Vardı," dedi kısık bir sesle. "Ondan her şeyini aldınız. Benden onu, her şeyimi aldınız."

Sustum. Çünkü söyleyecek söz bulamadım. Olmasaydım onu öldüreceklerdi. Bunu anlamıyorsun ama olmasaydım onu öldüreceklerdi. Ben bir şeytanla, sen ve Hera için sessiz bir anlaşma imzaladım. Seninle birlikte yıkıldım, Atlas. Ama ben yıkıntılarımın üzerine gömüldüm, sense ateşin önünde kaldın.

Asansör yeniden titredi. Ada panodan kabloları söküp takıyordu. Akın eğilip ona yardımcı oldu, sesi keskin bir emir gibi yankılandı. "Üçüncü hat çalışıyor. Manuel olarak devreye sok."

Ben Atlas'a bakıyordum; o bana değil, yalnızca Hera'ya bakıyordu. Dudakları onun ismini mırıldandı, neredeyse bir dua gibi... "Hera... Hera..."

Kalbim paramparça oldu. Benim adım yoktu. Benim yüzüm yoktu. Ben yalnızca anahtardım. Bir kapıyı açmak için yaratılmış, sonra unutulacak bir anahtar.

Asansör birden sarsıldı, tekrar hareket etmeye başladı. Hepimiz bir yere tutunduk. Atlas, Hera'nın ellerini daha sıkı tuttu. "Sakın bırakma," dedi fısıltıyla. Kime söylediğini bilmiyordum; Hera'ya mı, kendine mi, yoksa bana mı?

Kapılar açıldığında hepimiz nefesimizi bıraktık. Yukarıdaydık. Ama içimde biliyordum. Bu yolculuk, daha büyük bir düşüşün başlangıcıydı.

Karşımıza çıkan koridor loştu. Duvarlarda titreşen ışıklar, sanki karanlıkla savaşmaktan vazgeçmişti. Boğuk koridor havası, yangının uzaktan gelen dumanıyla birleşmiş, nefesi kesen ağır bir havaya dönüşmüştü. Hera sedyede hareketsiz yatıyordu, Ada ve Kaya sedyeyi taşırken demirin tekerlekleri yankı gibi çınlıyordu.

Birden ışık söndü. Karanlık, bir bıçak gibi üstümüze indi. Duvarlardan gelen o kısa çığlık... sistemin çöküşüydü. Hepimiz aynı anda durduk. Bir alarm devreye girdi, kırmızı ışık gözlerimizin önünde parlamaya başladı.

Ada panikle, "Enerji hattı koptu!" dedi. Kaya küfrederek sedyeyi sabitledi.

Akın paneli yokladı, sesi buz gibiydi. "Sessiz olun. Dışarıdan müdahale var. Bizi buldular."

Sanki bütün kanım dondu. *Yakuza.* Onlar bu kadar yakınsa burada hiçbirimiz güvende değildik. Hera zaten ölümün eşiğinde yatıyordu. Atlas'ın nefesi hızlandı.

"Yine mi?" Sesi boğuk bir öfkeyle çıkıyordu. "Yine mi onu ateşin ortasına atıyorsunuz? Buna izin vermeyeceğim."

"Atlas..." dedim, boğazımda düğümlenen taşlarla. "Bu onun tek şansı. M.E.F-1'de ekipman var, burada kalamaz."

Bana öyle bir baktı ki o bakış bütün yalanlarımı tek tek paramparça etti.

Sustum. Çünkü haklıydı. Ne kadar inkâr etsem de o geceyi ben de taşıyordum. O tiyatroyu kuran bizdik. O sahte ölümü gerçek kılan benim ellerimdi.

Atlas sedyenin başına eğildi, gözlerini Hera'nın yüzünden ayırmadı. Dudakları titredi. "Artık hayatımda yoksun." Sesi bir yemin gibi sertti. "Bana bir hayal verdin. Sonra o hayali yaktın. Seninle yan yana nefes almayacağım. Beni kurtarmadın, beni öldürdün."

Kalbim göğsümün içinde kırıldı. Dizlerim titredi, nefesim kesildi. *Abim...* diye fısıldadı içim. *Beni gözden çıkaran sen olacaksın. Uğruna yandığım, beni ilk harcayacak kişi sen olacaksın.*

Gözlerim doldu ama ağlamadım. Ağlamak kolaylıktı. Sen ağlatmayan acıdan kork, küçük kızım. Atlas'ın yüzündeki nefret, içimdeki acıyı besledi.

Akın o sırada paneli zorlamaya devam ediyordu, sesi soğuk bir keskinlikle yankılandı. "Enerji hattını manuel devreye alıyoruz. Onu yukarı çıkaracağız, ne pahasına olursa olsun."

Atlas başını bana çevirmedi bile. Sanki ben yoktum. Sanki ben onun dünyasında çoktan silinmiştim.

Bense kendi içimde fısıldadım: *Yokum. Onun hayatında yokum artık. Ve bu da benim cezam olacak.*

Atlas'ın sesi kulaklarımda yankılandı, içeriden gelen bir çığlıktı. "Artık hayatımda yoksun." Bu dört kelime, ruhumun çatlaklarından içeri sızan asit gibiydi. İçimde ne kaldıysa yakıp geçti. Onun gözlerindeki boşluğu gördüm, benden geriye bir iz bile bırakmamıştı.

Dizlerim titredi. Dünya ayağımın altından kayıyor gibiydi. Bir an nefes alamadım. Ciğerlerim boşaldı, sanki içimdeki bütün oksijen o sözlerle çalınmıştı. Nefesim kesildiğinde, yıllar önce boğazıma dolan kabloları hatırladım. Akademide, sekiz yaşındayken üzerime bağlanan kelepçeleri... ağzıma bastırılan maskeyi. O zaman da nefes alamamıştım. Şimdi de

aynıydı. Tek fark, maskeyi tutan eller artık Atlas'ın kelimeleriydi.

Gözlerim doldu. Önce bir damla, sonra ardı ardına... Yıllardır tutmaya çalıştığım, sakladığım, kilitlediğim bütün gözyaşlarım akmaya başladı. Dudaklarıma ulaştı; tuzu, çocukluğumda içtiğim paslı suyun tadı gibiydi. Ağladım. Sessizce ama yırtılarak. Göğsümden kopan her nefes bir çığlık gibi içime saplandı.

Ben yaptım. Ben sahte bir ölüm sahnesi kurdum. Onu tiyatronun izleyicisi yaptım. Gözlerimin önünde diz çöktü, bense perdenin arkasından ipleri tuttum.

Atlas'ın yüzü gözlerimin önünden gitmiyordu. O geceki hali... duman, kan, çığlıkların ortasında kırılan bir bakış. Şimdi aynı bakışla bana dönmüştü ama bu kez kırılma yoktu. Boşluk vardı. O boşluğun içinde ben yoktum.

"Artık hayatımda yoksun," dediğinde bütün geçmişim elimden alındı. Abim dediğim, canımı verdiğim, uğruna kendimi yaktığım tek kişi beni silmişti. Bu da benim en büyük cezam olacaktı. Beni ilk harcayacak kişi, uğruna hayatımı verdiğim abim olacaktı.

Omuzlarım düştü. Yere kapanmak istedim. Ağlamamı saklayamadım. Gözyaşlarım taş zemine düşerek küçük lekeler bıraktı. O lekeler bana mezar taşlarını hatırlattı. Her damla, kendi yalanlarımın üzerine düşen birer mezar taşıydı. Gözlerimden yaş değil, kan lekeleri süzülüyordu.

O sırada omzumda bir el hissettim. Soğuk, sert, titremeyen bir el. Derim ürperdi, bütün kaslarım dondu. Başımı kaldırmadan anladım: Akın. Onun dokunuşu merhamet değildi, teselli değildi. Hükümdü. O dokunuşla sanki sırtıma bir mühür bastı.

"Sana söylemiştim, Kibritçi Kız." Sesi taş duvarlardan yankılandı. Acımı görmesine rağmen sert duruşundan taviz vermedi. O ve soğuk sessizliği. O ve güvende hissettirirken bile içini titreten soğukluğu...

"*İlk harcayacağı taş sensin* demiştim. Kimi seçeceksin? Uğruna seni feda eden abini mi? Yoksa tüm bu oyunu, tüm bu dünyayı senin önünde diz çöktürecek adamı mı?"

Sözleri ciğerime saplandı. Gözyaşım hızlandı, nefesim daha çok kesildi. Onun haklılığını duymak, Atlas'ın reddedişinden bile ağır geldi. Çünkü Akın, gerçeği söylemişti: Abim beni gözden çıkardı. Ve ben, kendi suçumla yalnız kalmıştım.

Haklıydın, diye fısıldadı içim. *Ama haklı olman seni temizlemez. Benim suçum ağır. Senin suçun benimkinden daha karanlık. Çünkü sen oyunu kurdun. Ben yalnızca oynadım.*

Akın'ın parmakları omzumda sabit kaldı, sanki beni zemine çiviliyordu.

İçimdeki acıya, yalnızlığa yenik düşerek kollarımı o buzdan kalbin sahibine doladım. Eli saçlarımda gezindi. Küçük bir kız çocuğunu avutur gibi.

Atlas'ın nefretinde yandım, Akın'ın soğukluğunda mühürlendim. İkisinin arasında bir mezar taşı gibi dikildim.

Bir şeytanın kollarında, tanrıcılık oynayan bir şeytanın kollarında güvende hissettim. İçimdeki acıyı bastırdım.

3

"TARAFLAR VE BEDELLER"

Rapor güncellemesi...

Yıllardır saklanan ikinci katman güç verilerini nihayet çözebildim. Devlet ve üstü yapılanmalar, taşların temel özelliklerini açıklarken asıl tehlikeyi gizledi: Her taşın, yalnızca kendi taşıyıcısına açılan kişisel bir "güç modu" var.

Bu modlar, taşıyıcının DNA yapısından ve psikolojik profillerinden doğan eşsiz yeteneklerdir. Resmi arşivlerde bulunmaz. Bu belgeyi bulan herkes bilsin.

Taşlar yalnızca birer sembol değil, bizleri kontrol etmek için atılan gizli kelepçelerdir. Aşağıda her taşın gerçek güçleri ve taşıyıcılarına özel açılan modlar yer almaktadır.

ŞAH

Şah taşı, bu oyunun kalbi. Ona sahip olan kişi sadece güç kazanmaz, diğer taşların nefesini bile keser. Yakına kim gelirse gücü boğulur. Akın'ın taşıdır. Hem beyaz hem lacivert tarafa hükmeder. İki tarafın da sırlarını duyar. Savaşın kaderini değiştiren hamleleri bir bakışıyla verir. Bir ülkenin değil, tüm insanlığın diz çöktüğü taştır.

VEZİR

Vezir, zihni açar ama ruhu parçalar. Bana bilgiyi, hafızayı, sezgiyi verdi... ama duygularımı silmemi istedi. Her duyguyla başka bir yüzünü gösterir. Öfkeyi silaha, korkuyu zırha, sevgiyi yasaklı bir güce dönüştürür. Bana armağan değil, zincir olsun diye yaratıldı. Ben zinciri kırdım. Bu taşla oynanan oyunu ilk kez geri çevirdim.

KALE

Bedenine çarpan her darbe ona güç verir. Kırıldıkça daha çok ayakta durur. Birini korumaya karar verdiğinde nefesini bile hisseder, ne kadar uzak olursa olsun. İsterse taşını patlatıp diğer tüm taşları kör eder. Bu güç onun kaderidir, hem bir lanet hem bir dua gibidir.

AT

At taşları hızlıdır, gölge gibi. Lacivert taş görünmez bir silaha çevirir; karanlığa karışır, makineleri sabote eder, kanın kokusunu sezgisiyle duyar.

Beyaz taş bambaşka bir yüz verir; hızını artırır, sisteme dokunmadan bağlanır, zayıf noktaları çıplak gözle görür.

Aynı taş, iki bedende iki kader doğurur.

PİYON

Piyon taşı sessizliktir. Onu taşıyan kişi konuşmaları keser, anıları siler, kendi varlığını bile görünmez yapabilir.

Piyon taşı söylemediğiniz tüm cümlelerin arasına gizlenir.

FİL

Fil küçüktür ama sandığınız kadar masum değildir.

Yüz değiştirebilir, ses kopyalayabilir, iz sürebilir. Oyun kuranlar bu taşı hep küçümsedi çünkü filin ne zaman vezire dönüşeceğini asla bilemezsiniz.

NEMESİS ÇEKİRDEĞİ

Ve en sonunda... Tüm taşlar aynı anda uyanırsa sistem ikinci bir yaşam yaratır.

Zaman yavaşlar. Taşıyıcılar birbirinin duygusunu duyar.

Ölüm kalıcı olmaktan çıkar. Bilinç başka bir bedene aktarılabilir.

Bu güç insanlık için değil, insanlığı sonsuz bir oyuna hapsetmek için yaratıldı.

Ben bu raporu size bir umut olsun diye değil, bir uyanış olsun diye bırakıyorum.

Taşlar sizi yönetmek için var.

Bizi birbirimize kırdırmak, korkuya teslim etmek, savaşın çocukları olarak doğurmak için.

Fakat bilin...

Taş taşıyıcıları, taşlarının güçleri hakkında bilgi sahibi değiller. Ben ve Akın Mir Safkan hariç.

En güçlü taş bile onu taşıyan kalpten korkar.

Bir gün bu cümleleri okursanız,

belki ben çoktan yok olmuş olurum.

Ama siz...

Siz hâlâ kendinize yeni bir dünya yaratabilirsiniz.

EFSUN MİNA ÖNER.

İnsanın nasıl bir savaşın içinde olduğunu anlayabilmesi için önce korkması, sonra içine çekilmesi gerekirdi. Belirsizlik kıskıvrak yakalarsa kalbini ve alırsa pençesi altına ruhunu, işte o zaman kayıplar vermeye başlarsın.

Bilmediğin her şeyin düşmanısın bu hayatta. Ve korkuyorsun anlam veremediğin her şeyden. Korkuların sana kayıplarını getirecek. Kayıpların içindeki acıyı harlayacak. Acıdıkça öfkelenecek, öfkelendikçe hırçınlaşacaksın.

Ve hatalar yaptıracak sana hislerin. Bu yüzden küçük kızım, kaçmalısın sana kalbini hissettiren her şeyden. Bir buzdan kale kurmalısın içine.

Biliyorum, dedim kendime. Peki neden onun gözlerine baktığımda her seferinde aynı cehennemi görüyorum? Peki neden onun var olmadığı bir hayattan bu kadar korkuyorum? Bilmiyorum. İçimde bir yığın cesetle bu karmaşanın içinde savrulurken neyin ne olduğunu artık hiç bilmiyorum.

Hava, kan ve yanık kokuyordu.

M.E.F. üssünün duvarları ilk sarsıldığında kimse sesin nereden geldiğini anlamadı. Saniyeler sonra zemin titredi, tavanlardan dökülen demir tozları havada ince bir sis tabakası oluşturdu. Gözüm, başımdaki yarı karanlık monitörlere takıldı; kırmızı bir uyarı satırı, tüm panellere yayılıyordu.

İçimde, biraz önce kalbimde birini... abimi öldürmüş olmanın acısı vardı fakat olanlara adapte olmaya ve yaşananları kavramaya çalışıyordum.

"DIŞ ÇEMBER İHLAL EDİLDİ."

"Bu imkânsız," dedi Ada, sol elini panoya dayayarak. Kıvırcık saçları alnına yapışmış, yüzündeki çizgiler sertleşmişti. "Koordinatlar kilitliydi. Atlas, sen..."

Atlas başını kaldırmadan cevap verdi, gözbebekleri buz mavisi bir öfke halkasına dönmüştü.

"Benimle ilgisi yok."

Bir anlık sessizlik oldu ve ardından sirenler çaldı.

Kırmızı ışık, bütün duvarları kalp atışı gibi yanıp söndürdü.

O sırada Akın'ın sesi yankılandı, hiçbir panik taşımayan o keskin tonu her şeyi bastırıyordu.

"Efsun, Hera'yı alın. Sığınak Üç'e. Ada, sen bağlantıyı kapat."

"Komuta sistemini yedeklemem gerek," dedi Ada, parmaklarını hologram panelde hızla gezdirirken. "Sistemi tamamen kapatırsam içeridekileri de yok etmem gerekir." İçerde bir sürü asker vardı.

"Bas." Akın'ın sesi sertti, tartışmaya yer bırakmıyordu. "Canlı yakalanmaktansa ölmeleri daha iyi."

"Ne saçmalıyorsun?" dedim araya girerek. "A.S.P.'de değilsin. Biz burada insanları harcamıyoruz."

"Bu bir savaş," dedi Akın sert bir dille. "Farkındasın, değil mi?"

Gözlerine aynı inatla baktım. "Burada hiç kimseyi feda etmiyoruz, Akın," dedim aynı dille.

"Peki," dedi ve dilini sinirle dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ne diyorsan o olsun."

Atlas geriye çekildi, elindeki silahı kontrol ederken bakışları bir anlığına bana kaydı.

"Kaos seninle hep aynı anda geliyor, farkında mısın?"

Karşılık vermedim. Kalbimde, o cümlede söylenmeyen şeyi duydum: "İçimdeki öfke seni yakıp yok etmek istiyor."

Nefrete alıştık, dedim kendime. *Biz çok küçük yaşta sevgisizliğe ve nefrete alıştık.*

Dışarıda patlama oldu. Zemin altındaki ızgaralar yerinden sıçradı. Hava basınçla sarsıldı.

Refleksle eğildim. Soğuk hava yüzüme çarptığında Akın'ın eli kolumun çevresinde bir kelepçe gibi kilitlendi. Sırtım duvara yaslandığında göğsü, sırtıma değdi. Kalbinin atışını işittim. Bunun sonu nereye varacaktı? Göğsümde hissettiğim baskı bizi nereye sürükleyecekti? Nefesim yankılandı, dışarıdaki patlamalar bir an için sustu, sadece kalbimin sesi kaldı.

"Dinle," dedi kulağımın dibinde. Sesi, içimde yankılanan bir emirdi. "Şimdi buradan çıkıp gideceksin ve ben ne olduğunu anlayana kadar sesini çıkarmayacaksın."

"Akın." Sesim kısık çıktı. "Beni dışarıda tutmaya çalışmayı bırak."

"Bu kaos bitmiyor ve sen de hiç söz dinlemiyorsun."

"Ne sözü dinleyeceğim?" dedim onu tersleyerek. "Askerin miyim ben senin?" Kime savaş açtığımızı biliyordum.

"Babamdan bahsettiğimizi biliyorsun, değil mi?"

"Maalesef," dedim gözlerimi devirerek. "Hepimizi canlı canlı gömene kadar durmayacak."

"Ben onu gömmezsem," dedi alaylı bir tavırla. Kendi babası hakkında bu kadar soğukkanlı olması beni yeniden hayrete düşürdü.

"Şuradan kurtulalım artık ve savunmayı bırakıp bir şeyler yapalım."

Cümle ağzımdan çıkar çıkmaz Ada'nın çığlığı duvarlara çarptı: "HERA YOK!"

O an, kalbimin ritmi bozuldu. Akın doğruldu, ben nefesimi tuttum.

"Ne?" dedi buz gibi bir tonla.

Ada hologramı çevirdi. Ekrandaki mavi ışıkta, sığınak koridorlarından biri yanıyordu. "Biyometrik verileri kopyalanmış. Sığınak Üç'ün arka kapısından çıkmış. Biri ona yardım etmiş olmalı!"

Atlas yumruğunu panele vurduğunda kırılan camın sesi ruhuma karıştı. "Sana söyledim!"

Akın ileri atıldı. "Kes sesini. Şimdi suçlu değil, çözüm bulacağız."

"Senin çözümlerin hep ölümle başlıyor, Safkan." Atlas'ın sesi kırıktı, içi kül doluydu.

Sonra bir patlama daha. Gözlerimi bir an istemsizce kapattım. Tavan çöktü, Ada yere savruldu. Gözlerimi araladığımda ilk dikkat ettiğim kendi canımdan önce etraftakilere bir zarar gelip gelmediğiydi. Askerlerden biri onu çekmeye çalışırken metalin altına sıkıştı.

"Rayan!" diye bağırdım ve koştum. Üsteki askerlerden biriydi. Yakın değildim ama onu tanıyordum.

Ellerim yanık demire değdiğinde alev ses çıkardı. Akın kolumdan tuttu ama ben eğildim, Rayan'ın koluna uzandım.

"Git... Efsun," dedi Rayan. "Burası çökecek."

"Konuşma," dedim. "Kurtaracağım seni." Ardımızda bıraktığımız insanlardan biri olmasını istemiyordum. Çocukken çok fazla arkadaşımı bir savaş uğruna kaybetmiştim. Bu kayıp normal insanlar gibi yollarımızı ayırmaktan geçmiyordu. Ölümler. Ölüm kokusu. Burnuma dolan acı. Boğazımda bıraktığı his.

Rayan gülümsedi. Kanlı, son gülümsemelerden biriyle. Bunun son gülümsemesi olduğunu anlamak geçmişten bir anın içine yeniden yerleşmişim gibi hissettirmeye devam etti.

"Yapamazsın. Bu senin seçimin değil artık."

Tavan tekrar çöktü. Ada'nın sesi komuta masasından çınladı. "Akın! Dışarıda A.S.P. birimleri var!" *Umurlarında değildi çünkü onlar asker*, dedim kendime. Sen hislerini bir köşeye bırakamıyorsun ama onlar bırakabiliyor.

"Akın..." Çaresizliğim olan adamda çare aradım. "Ölüyor," dedim Rayan'ı göstererek.

Bana baktı. "Sakin ol Efsun, şu an değil. Şu an siktiğimin geçmişini bir kenara bırak ve sadece yaşamaya odaklan, güzelim. Kimin öldüğünün, sen ölmediğin sürece bir hükmü yok."

"O bizim için buradaydı," dedim elimle ona yardım etmeye çalışarak. Akın bana bir cevap vermeden Ada'ya döndü.

Akın'ın yüzü taş kesildi. "İçeriden sinyal verdiler. Bu üs artık bizim değil."

Atlas silahını yeniden doldurdu. "O zaman burası onların mezarı olacak."

Mor alarm ışıkları yandı. Bu tahliye değil, kapanış protokolüydü. Akın bana döndü. "Hera'yı bulmamız gerekiyor. Atlas kuzeye, Ada güneye. Efsun..."

"Ben bulurum." Sesim emir gibi çıktı. "Onu ben sakladım, ben kaybettim. Ben bulacağım."

Onu geride bıraktılar. Onu ölümle baş başa bıraktılar. Bir gün beni de bir savaşın ortasında böyle bırakacaklar mıydı? Beni de izleyecekler miydi?

Rayan'ın yanına eğildim. Ölmek üzere olduğunu ve onun için artık yapacak hiçbir şeyim kalmadığını görebiliyordum. Ama ona bir söz vermek istedim. Ne olursa olsun adını yaşatacağımızı bilsin istedim.

"Elimden her ne geliyorsa yapacağım," dedim Rayan'a. "Ve ismini yaşatacağım. Bunu sakın unutma."

Ufak bir sarsıntı daha oldu ve olduğum yerden kalktım. Bakışlarım Akın'a döndüğünde herhangi bir cevap vermedi. Çünkü o bakışların ardındaki kırgınlığı görüyor ve bunu bir zaaf olarak adlandırıyordu. Birkaç saniyelik sessizlik ve bakışmamız bile onun ne düşündüğünü anlamama yetiyordu.

"Kendine zarar verecek bir şey yapma ve söz dinle yeterli."

Işıklar söndü. Karanlık, ciğerlerime doldu. Karanlıktan faydalanarak Akın'ı orada bıraktım ve olduğum yerden ayrıldım.

Hiçbir zaman söz dinleyen bir kız olmamıştım ve bunu çok iyi biliyordu.

Geriye sadece yanık kokusu, ateşin sesi ve kendi içimde yankılanan bir cümle kaldı: *Bir sığınak seni değil, geride bıraktıklarını korur.*

Koridora daldım. Kablolar kıvılcım saçıyor, duvarlar nefes alır gibi titriyordu. Elimdeki tabancayı daha sıkı kavradım. Düşen hologram ekranının maviliği, kalp atışı gibi yanıp sönüyordu.

Cehennemi yaşıyor gibiydik. Yaşananların ardı arkası kesilmiyordu ve biz boğuluyorduk.

"Hera..." dedim kendi kendime. "Seni bulmam gerek."

Sesimi duymak istedim. Belki de hâlâ hayatta olduğuma inanmak için.

Ayak seslerim yankılandı.

Hava ağırdı, pasla karışık bir ölüm kokusu vardı.

Sığınak Üç'ün yan koridoruna geldiğimde, yerde kurumuş kana bulanmış çıplak ayak izlerini gördüm. Duvara doğru gidiyordu.

"Hera..." dedim yeniden, sesim titredi. "Lütfen..."

Telsiz cızırdadı.

Parazitlerin arasından Akın'ın sesi geldi.

"Üç Yüz Seksen, seni elime sağ geçirirsem çok güzel şeyler yapacağım. Diğer ihtimal zaten mümkün değil."

"Başkasına hırla Akın," dedim telsize doğru. "Ben aklımdakini yapmaya devam edeceğim."

"İnadından öleceksin bir gün," dedi Akın telsizden. "Ona da ben izin vermem ya, iyisin yine, Mona."

Yüzümde bir gülümseme oluştu. Bu tebessüm için kendime kızdım ve ona cevap verdim. "Onu bulmadan dönmem."

Telsiz sessizleşti. Sadece uğultu kaldı.

Bağlantı koptu.

Duvara yaslandım. Nabzımın sesi, duvara geçti.

Gözlerimi kapattım, içimde o tanıdık sesi duydum. Küçükken korktuğumda hep fısıldayan o çocuk sesiydi.

"Nefes al," dedim kendime. Bir adım daha attım.

Koridorun sonundaki kapı yarı açıktı. İçeriden buz gibi bir hava geldi. Kapıyı ittiğimde holografik geçiş parladı. Sığınağın alt katına inen merdivenlerden aşağıya indim. Duvarlar artık farklıydı: pürüzsüz, soğuk.

Kalbim boğazımda atıyordu.

Bir nefes sesi duydum. İnce, titrek, arkadan.

Döndüm.

Hera.

Titreyen omuzlarıyla karanlıktan çıkıyordu. Ayakları çıplaktı. Gözlerinde hâlâ aynı boşluğu taşıyordu.

"Hera," dedim. "Dur."

"Yaklaşma." Sesi ince ama kararlıydı. "Onlar burada."

"Kim onlar?"

Bir adım attım.

Hera'nın bakışları arkamdaydı. Sonra hava karardı.

Telsizden Akın'ın sesini işittim. "Koordinatları ver! Efsun neredesin?"

Cevap vermedim.

Patlama. Anlayamadığım bir anda duvar çökerek enkazı üzerimize doğru yığıldı ve aramızda bir dünya kadar mesafe oldu.

Yere savruldum. Bacağımda hissettiğim ince sızı yere sürtünmemden ötürüydü. Tozların arasında gözlerimi açtığımda sadece enkaz vardı.

"HERA!" diye bağırdım.

"Efsun Mina Öner. Beni duyuyor musun?" Akın'ın sesini yeniden işittim.

Hera'dan bir yanıt yoktu. Sadece yankı.

Ada'nın sesi telsizde patladı: "Efsun! Duy beni! İç sızma doğrulandı. Koordinatları veren kişi... Ares!"

Nefesim kesildi. "Ne?" dedim. "Burayı nereden buldu?"

"Bilmiyorum. İçeriye sızmış. Üs onların eline geçti."

Kafamı kaldırdım.

Karanlığın ilerisinde ince bir ışık çizgisi gördüm. Hera'nın kaçtığı yönde.

Dizlerimden akan kanı silmeden yürümeye başladım. Her adımda kalbim artan bir ritimde vuruyordu. Birini kurtarmak, diğerini kaybetmek...

İçimde yankılandı bu cümle. O anda yukarıdan Akın'ın sesi geldi: "Ölmene de ben izin vermem, Mona."

Ama artık çok geçti. Işığın içine adım attım.

Bir çocuğun çığlığı yerin altından yükseldi.

Ve karanlık, beni bir kez daha yuttu.

Patlamanın ilk darbesi göğüskafesimin içine çöken bir taş gibiydi, kaburgalarımın arasına yerleşip nefesimi çalan, beni olduğum yere çivileyen bir ağırlık.

Tavanın demiri önce içe çöktü, sonra koptu. Duvarlar bir anlığına içeri göçtü; koridor, yanık kabloların çıtırtısıyla doldu. Akın'ın, "Geri," diyen dudaklarını gördüm ama sesini duymadım; sanki aramızda gövdesi olmayan bir deniz, yankıyı boğan bir boşluk vardı.

Koşsaydım düşecektim, düşseydim parçalanacaktım, hiçbirini yapamadım. Alev, serin bir bıçak gibi yüzümden geçti, yanık tadı dilimin ucuna vurdu.

Dünya güneşsiz bir öğleden sonranın sarılığına bürünürken içimdeki küçük kız, "Korkarsan ölürsün," dedi. Ben daha o cümleye tutunamadan, bir kapı kapanır gibi sessizce ve hızla bilincimin karanlığına düştüm.

Karanlık, ölülerin evidir ve ölüm bir son değil, bazen yarım kalmışlıktır. Karanlıkta kimse çığlık atmaz, yalnızca uğultu olur. Uyandığımda önce o uğultuyu duydum. Damarlarımda bir makine yürüyordu; adımları ritimli, nefesi düzenli, kalbimin yerini almış bir yabancı gibi. Gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim, her biri kırık taşlarla doldurulmuş bir keseymiş gibi. Gözlerimi açtığımda tavanın gri çizgileri gidip geldi, yüzüme eğilen maskelerin buğusunu gördüm, üstlerindeki amblemi tanıdım.

A.S.P.'nin her şeyi unutturan, sonra yeniden yazan, insanı bir eşya gibi paketleyip saklayan o buzlu mührü. Bileklerime takılan kelepçe, etimi ezip kemiğimi buluyordu, parmak

uçlarım uyuşmuştu. Nefes aldım, içimi pas ve serum kokusu doldurdu. "Üç Yüz Seksen stabilize edildi," dediklerini duydum. Bir sayı oldum yeniden, adım fısıltıya dönüştü, fısıltım da havada asılı kalan, kimsenin duymadığı bir hatıra oldu.

Görmeden sesini tanıdım: İnce ama merhametsizliğini hissettiren bir kadın sesi. "Bilinç dalga örüntüsü bastırılıyor. Mir Safkan'la görsel bağlantıyı açın." Akın'ın adını bir emir kipinin içine koydular, kalbimin içinden buz gibi bir çizgi geçti. O adamı ilk kez o kadar uzakta hissettim; bir ekrandan sızan loş ışıkta, gözleriyle benden özür diler gibi susan ama bu suskunluğun içinde binlerce kelime, binlerce emir saklayan.

Kafamı çevirdim, çenemin altındaki keskinlik yanarken onu gördüm. Hera. Saçlarını ensesinde topladıkları o düzenli, acımasız topuzlaydı; alnında ter, bakışında titreme, yüzünde çocukluktan kalma hiçbir parıltı yoktu. Gözlerimin içine bir taş atar gibi baktı. İz bırakmadı. "Taşıyıcı aktif tutulacak. Bağlantı hazır." Söylediği cümlenin içinden bir zemberek geçti, hayatımın bir parçası daha koptu ve nereye savrulduğunu görmedim.

Ekran açıldığında Akın'ın yüzü karanlığın içinden doğdu; alnındaki kurum çizgisi, ağzında tutamadığı bir nefes, çenesinde gerginlik. Beni görünce tepkisiz kaldı. "Efsun." Adımı bir anahtar gibi ağzında çevirdi ama kilit ben değildim artık; kilit, beni tutanlar, beni sayıya çevirenlerdi. Sesi daha dudaklarından ayrılmadan siyah bir üniforma ekranın önüne geldi, omuz çizgisi sınır çizgisi gibi sert, ağzındaki kelimeler bıçak gibiydi.

"Mir Safkan, bizi duyuyorsun. Atlas Katrivas'ı bize getireceksin. Koordinatlar yükleniyor." İçimde bir yer *hayır*, dedi sesim olmayan bir sesle. Ama hayır demek, şimdi yalnızca

içimde yankılanan, duvara çarpıp geri dönen, kimseyi ikna etmeyen bir duaydı.

Abimi istiyorlardı. Sistemlerini tamamlamak, çekirdeği aktive etmek istiyorlardı.

Tehdidin nasıl büyüdüğünü önce gözbebeklerimde hissettim, görüntü değişti, kamera aşağı kaydı, soğuk bir mercek gibi üzerime eğildi. Birileri kablolarıma dokunarak bileğimin üstündeki bandı sıktı, ağrı bir ağ gibi sinirlerimin üstüne serildi. "Onu serbest bırakmak istersen, Atlas'ı teslim edeceksin," dedi o ses; prosedür okur gibi, hesap öder gibi, sanki bir insanı değil, bir aygıtı değiş tokuş eder gibi. Hafif bir yanma omurgamdan yukarı yürüdü, dilimin altına bir acı koydu.

Akın'ın nefesi duyuldu bu kez, kısa, saklanan bir öfkenin nefesi. "Efsun'a dokunursanız," dedi kelimeleri birer mermi gibi tartarak. "Arkanıza bakacak vaktiniz olmaz."

Gülüşlerini görmedim ama duydum, içi boş bir gürültüydü. "Dokunmayacağız," dediler. "Sözünü tuttuğun sürece."

Hera o sırada yanıma geldi; parmak uçlarıyla şakağımın hizasında duran elektrotu düzeltti, dokunuşunda ne eski arkadaşlığın sıcaklığı ne de düşmanlığın sertliği vardı. Sadece işini yapan bir robottu. "Bilinç açık kalmalı," dedi. Gözümü kaçırmadım, kaçırmak artık bir lüks gibiydi çünkü sadece baktım, bakarken içimdeki küçük kız susmadı: "*Beni niye yalnız bıraktın?*" Ona *seni bırakmadım*, demek istedim, ciğerlerim buna izin vermedi. *Seni bulacağım*, demek istedim ama biliyordum, artık o bulunmak istemiyordu.

Sonra anladım. Bırakmak, bazen insanın elinde olan bir şey değildi; bazen biri senin içinden seni söküp alıyor ve sen, kalan boşlukla ne yapacağını bilemiyorsun.

Akın'ın konuşmakla susmak arasında duran, sadece gözlerinde bir silah gibi taşıdığı sessizlik, A.S.P. adamının "biz zamanı yönetiriz" diyen, kendinden menkul sessizliği. O aralıktan dışarıdan bir uğultu girdi. Sirene benzeyen ama daha alaycı bir ton. Atlas'ın adı söylendiğinde gözkapaklarımın inerken çıkardığı hışırtıyı bile duydum. "Katrivas koordinatlara yirmi dört saat içinde getirilecek, aksi durumda Üç Yüz Seksen numara sonlandırılır."

Sonlandırmak... Öldürmek demediler bile. Beni bir fiil çekimiyle susturdular. Akın o an bir kelimeyi yuttu, yuttuğu kelimenin gölgesi yüzüne vurdu. "Leydim," dedi fısıltıyla, o kelimeyi her söylediğinde içimdeki buz, yukarıdan aşağı bir kez daha çatlayıp birleşirdi. Şimdi kırığın arasından kan kokusu geldi. "Seni çıkaracağım... Bedeli ne olursa." O bedel bir adamdı; daha çocukken içinden asker çıkarılan, kalbi kale taşına bağlanan, üzerine beyaz bir omuz yaması dikilen, sonra sevdiği her şeyin ateşe atıldığı Atlas. Benim kardeşim, benim günahım, benim aynım.

Kendimi bir terazinin kefesinde gördüm, diğer kefede Atlas vardı. Hangimizin ağır bastığını tartan bir insan yoktu; orada yalnızca sistemler, süreler, koordinatlar ve mühürler vardı. Aşk, bu terazide bir ağırlık taşımıyordu, nefret bile yer tutmuyordu. Tek gerçek, tek ölçü, tek hesap kazanmaktan geçiyordu. Ben bir cümleye, Atlas bir rakama, Akın bir imzaya dönüştürülmüştü. Her şey kâğıt gibi ince, bıçak gibi keskin, akıl gibi soğuktu. İçimdeki kız çocuğu *kaç*, dedi ama bileklerimdeki kelepçe cevap verdi: *Geç kaldın.*

Hera geri çekildi, yürürken çizmelerinin sesi koridoru üçe böldü. *Geçmiş, şimdi, hiçbir zaman.* Giderken başını çevirmedi, yüzünde bir anlık titreme aradım, bulamadım. Onu böyle

görünce anladım ki hafıza sadece bir arşiv değil, sevdiğini tanımanın tek yoluydu. O artık bir sessizlikten ibaretti. Bana, "Uyutun," dedi. "Mir Safkan onay verdiğinde açılacak." Açılmak... Sanki bir kapıydım, anahtarım başka birinin cebindeydi. Bu hakaret bile canımı acıtacak kadar sıcak değildi; soğuk, çok soğuktu. Soğuk, insana ağlamayı öğretirdi ama ben ağlamadım. Gözyaşı. *Korkma*, dedim kendime. *Korkma.*

Karanlıktan korkma. Korkmuyorum. İlk kez korkmuyorum. Peki bu taştan güven, kimin eseri? İçim acıdı. İçim kanadı. *İnsanın ruhu kanar mı? Ruhum kanadı.* Bu güven kollarında, buz kalbi karşısında yüreğimi bir an eksiltemediğim o adamın eseriydi. Akın Mir Safkan, içindeki tüm kötülüğe rağmen beni korurdu, biliyordum. Onun ateşi bir beni yakmazdı.

Gözlerimin önüne Atlas'ın yüzü geldi, dumanın içinden bana bakışı *beni satma* der gibiydi, sonra Akın'ın yüzü *seni kaybedemem* der gibi, sonra kendim... Yıllar önceki o camın ardında, gözleri yeni açılmış, hayata ilk bakışında bile insanlardan özür dileyen bir kız. "Beni niye yalnız bıraktın?" diye sordu yine, bu kez daha sakin, daha yetişkin, daha suskun. *Bırakmadım* demek yerine, "Dayan," dedim ona çünkü bazen doğru cümle insanı iyileştirmez, yalnızca ayakta tutar.

Ekran karardı, anlaşmalar ışık sızdırmayan kapılarda yapılırdı. Kayıt durduğunda odanın sesi geri geldi: cihazların bipleri, maskelerin buğusu, ayak seslerinin matematiği. Akın'ın sesi bir kez daha ulaştı. Bu defa yalnızca bana, yalnızca bir fısıltı gibi, yalnızca bir dua gibi. "Üç dakika... bekle." Üç dakika, bir insanın geçmişini baştan yazmaya yeter; üç dakika, bir kalbi bıçakla çizip üzerine mührü basmaya da yeter. Ben o üç dakikanın içine sığdım, soluk alışımı saydım, çenemi sıktım,

bileğimin üstündeki kelepçenin dişlerini tek tek hissettim. Diş sayısı on ikiydi, on ikiyi içimden sayarken ülkenin kuzey kıyısında bir dalga kırıldı. Atlas bir silahı temizledi, Akın bir haritayı katladı, Hera bir kapıyı kapattı.

Gözlerim kapalıydı ama bilincim açıktı. Duydum. "Katrivas hareket halinde." Duydum. "Mir Safkan rotaya girdi." Duydum. "Üç Yüz Seksen numara stabil." Kendime adımı fısıldadım ki unutmayayım. Efsun Mina Öner; taş değilim, sayı değilim, eşya değilim. Taşıdığım taş yalnızca kalbim. O kalpte bir odanın karanlığına rağmen sönmeyen bir kıvılcım var; adı nefret değil, teslim değil, intikam değil. Adını koymadığım, koymaya cesaret edemediğim bir şey. Belki yaşamak, belki dönmek, belki hepsini yakmak.

Yine de bütün bu karanlığın ortasında itiraf ediyorum. Akın, "Geliyorum," dediğinde içimde bir kapı aralandı. O kapının ardında ne Atlas'ın vebali eksildi ne benim günahım hafifledi. Ama kapılar, bazen sadece içeri hava alsın diye açılır. Ben o havayı çekip ciğerlerimi yaktım çünkü yanmak, donmaktan iyidir. Onlar ellerindeki saatlere bakıp teslimin dakikasını sayarken ben içimdeki dakikayı kırdım.

"*Bitti sanıyorlar*," dedim kendi kendime. "*Oysa ben daha yeni başlıyorum.*" Közün üstünde yürümeyi, ateşin üstünde nefes almayı öğrendim; beni kül edeceklerini sananlara, külün içinden doğan kıvılcımı gösterecektim.

Ben Efsun Mina Öner. Söyledikleri gibi, Üç Yüz Seksen numara. Ve gücü içimde saklıyordum. Dilediğimde herkesi ve her şeyi yok edebileceğimi biliyordum. Bir erkeğe ya da bir seçime bırakmayacaktım kendimi.

Onun beni bulacağını biliyordum ama o olmasa da buradan kurtarabileceğimi de görecek kadar kendimi tanıyordum.

Gözlerimi açtım. Yüzüme odaklanan kameraya baktım.

"Beni izlediğini biliyorum," dedim kameraya doğru. "Buzdan şatonda korkundan tir tir titrediğini biliyorum, lağım faresi."

Akın'ın babasına seslendim. Sistemin başına. Oradaydı, biliyordum.

"Bu çabanın korkudan olduğunu görebilecek kadar seni tanıyorum, korkak herif." Ellerimi kelepçelerden ötürü hareket ettiremiyordum ama başım dikti.

"Ama biz geldik. Bütün gerçeğimizle. Bir avuç asker. İsyanlar hep bir kişiden çıkar, Yakuza. Yangınları tek kıvılcım başlatır. Beni inine almak, beni evime hapsetmeye çalışmak en büyük yanlışın olacak ve bu gece burada sonunu yazacağım."

Kamera yön değiştirdi. Yüzümde zafer gülümsemesi oluştu. Bu akademide büyümüştüm, her bir parçasını adım adım ezbere biliyordum. Kendimi öldürürsem buranın yok olacağının farkındaydım.

Ama onlar hiçbir zaman benim neye sahip olduğumu bilemeyecekti.

Yatağın soğuk yüzeyi sırtımdan kemiğime kadar işliyordu. Kıpırdadığım her an, bileklerime sürtünen kelepçenin metali çıtırdadı.

Bu binada güçsüz hiçbir şey ayakta kalamazdı. Tavana gömülü beyaz ışık hastane ışığı gibi değildi, laboratuvar soğuğuyla yanıyordu. Dört duvardan üçü camdı. Dışarıda dolaşan gölgeleri görebiliyordum, onlar da beni görüyordu.

Üst düzey oda dedikleri buydu işte. Kaçamayacağın bir vitrin.

Vezir taşı, göğsümün içinde, kaburgalarımın hemen altında hafif hafif sızlıyordu. Sanki kalbimin ritmine itiraz ediyordu. "Yavaşlama," diyordu. "Zaman daralıyor."

A.S.P. kendi silahını duvarına asmayı hep sevmişti. Beni buraya kapatmaları sadece bir gözdağı değildi, sistemlerine ne kadar güvendiklerinin de göstergesiydi. "Vezir taşını taşıyan kız bile buradan kaçamaz," demek istiyorlardı. İçlerinden biri kesin bu cümleyi kurmuştur. Masada, kahvelerini içerken görüntümü izleyip gururlanmışlardır.

Gülmek istedim, içimden. Olmadı. Boğazımda düğümlenen şey öfkeydi.

Kim olduğunu göstermenin zamanı geldi Efsun. Artık yalanlar yok. Artık kanmak ve kanamak yok. İçindeki güce güven.

Akın'a güven. Bir masal gibi geliyor sana. Ama ne olduğuna inan. Neye sahip olduğuna.

Derin bir nefes aldım. Her zamanki kodlamayı başlattım.

Kalp atımı: Stabil.

Nefes: Kontrollü.

Vezir: Aktif.

Taşın yaydığı ısı damarlarıma doğru yayıldı. Gözlerimi kapatmadım. Cam duvarın sol üst köşesinde tavana yakın, neredeyse görünmeyen siyah noktaya baktım. Kamera. Kör noktalarını ezbere biliyordum; küçükken aldığım zorlu eğitimler, girdiğim işkence odaları ve izlediğim ölümler içimdeki intikam ateşini harlıyor. Küçük yaşta kurduğum hayallerle buranın her bir köşesini kafama kazıyordum. Bu binayı ben kurmamış olsam bile sistemi benim taşım besliyordu. Ben buranın yapıtaşıydım.

Bileklerimi oynattım. Kelepçelerin iç yüzeyinde, derime değen noktada hafif bir karıncalanma hissettim. Taş, duvarların içinden geçmiyordu ama içindeki çipleri okuyordu. Kapanma açılma döngülerini, şifreli titreşimleri, komut frekanslarını... Hepsi birer ritimdi. Ritmi yeterince uzun dinlersen her zaman tekrar ederdi.

"Kendini dinle," diye fısıldadım içimden. "Onların seni kilitlediği yerde sen onları çözeceksin."

Nabzımı düşürdüm. Nefesimi yavaşlattım. Kafamı geriye yaslayıp tavana baktım. Gözlerimi tavandaki çizgiye sabitleyip bedenimi boşalttım. Taş göğsümde ağırlaştı. Sanki vücudumdan çekilip kelepçelere doğru akıyordu. Titreşim değişti. Önce hafif, sonra belirgin bir tıkırtı.

Kameranın kırmızı ışığı bir anlığına söndü, sonra geri geldi. O kadar kısa bir an ki sıradan bir göz fark etmezdi. Sistem, kendini resetlerken minicik bir boşluk oluşmuştu. Vezir taşı, o boşluğun içine sızdı. Kelepçelerin içinden gelen zayıf elektrik sinyalleri, beynimin arkasında ince bir çizgi gibi belirdi.

İşte bu.

Zayıf noktalarınız hep aynıydı.

Sol bileğimdeki kelepçeyi kameranın aktif olmamasından faydalanarak gevşettim. Milimetre bile değildi ama yeterliydi. Aldığım eğitimlerle bilek kemiklerim bu hayatın içinde güçlenmişti. İnce ama keskin. Nefesimi tuttum. Bileğimi, metalin en zayıf noktasına doğru hafif, kararlı, ritimli hareketlerle bastırmaya başladım. Sert bir hamle değildi, ses çıkaramazdım. Yavaş, sabırlı, sinir bozucu bir işkenceydi.

"*Soldaki kelepçeyi üç saniye süresince kilitten ayırırsan sistem alarm verir.*" İçimdeki ses bunu fısıldadı. Göğsüm heyecanla inip kalktı. Taşların sahibiyle iletişime geçmesi beklediğimiz

ama ne zaman olacağını bilmediğimiz bir durumdu. Bizi yönetebilirlerdi ve Akın'la en çok korktuğumuz şey bildiğimiz bu gerçekti.

Bunu ben ve Akın dışında hiç kimse bilmiyordu. "*Ama kilide paralel baskı uygularsan sensör sadece basınç değişimi olarak algılar.*" Yeniden aynı sesi işittiğimde olanlarla daha sonra yüzleşmem gerektiğini hatırladım. Kontrol altında tutmalıydım.

Baskıyı değiştirdim. Avuçiçlerim terledi. Kelepçe bileklerimin etini kesti. Acıyı bastırdım. Bu binanın içinde acı lüks sayılırdı, hissedebiliyorsan hâlâ hayattaydın.

Bir tık.

Sol bilek serbestti. Kelepçe hâlâ bileğimdeydi ama yatağa sabitleyen parça boşa düşmüştü. Hareket alanım artmıştı.

Sağ bileğimi de aynı yöntemle gevşetirken camın diğer tarafındaki gölgeyi fark ettim. Nöbetçi. Bu kat için özel seçilmiş bir asker. Elinde tablet vardı. Muhtemelen vitrine bakar gibi bana bakıyordu. Kafasını çevirdiğinde tavandaki monitöre ilişti bakışı. Benimle ilgili rutin sistem kontrolü. Onun için sıradandı.

Benim için değildi.

Nefesimi hızla düzelttim. Kalp atışımı hafif yükselttim ki sensörler, olağandışı bir düşüş tespit etmesin. Sağ bileğim de boşa çıkınca bütün ağırlığımı dizlerime verdim. Bileklerim hâlâ birbirine bağlıydı ama yatağa, duvara bağlı değildi. Etrafı dinledim.

Koridordan bir ses daha geldi. Adımlar. İkinci biri yoktu. Sadece tek bir ayak sesiydi. Nöbetçi kapının önünde durdu. Kartını okuttu. Kapının yanındaki panelden gelen mavi ışık, odanın içine sızdı.

"Teşhis kontrolü," dedi kendi kendine konuşur gibi. Belki de benim duyacağımı bilse de umursamaz bir tonda söylemişti.

Yatağın üstünde bileklerim bağlıymış gibi hareketsiz yattım. Gözlerimi tavana dikmeye devam ettim. Nefesimi biraz daha hızlandırdım. Kalp atışım, taşın titreşimiyle çarpıştı. Taşın içinden geçen bilgi akışı, sadece kelepçelerle sınırlı değildi artık. Kapının kilit sistemine de uzanıyordu. Kartın ID kodu, panelin frekansı, kapının açılış süresi... Hepsi birkaç saniyelik bir koridor açıyordu bana. Artık elimdeki kozları oynama vakti gelmişti.

Kapı açıldı. Havanın basıncı değişti. İçeri steril bir soğukla karışmış kokusu girdi. Nöbetçi adım attı. Çizmeleri zeminde alçak bir ses çıkardı. Yanıma yaklaştığını duydum. Yatağın yanında durduğunu, gölgesinin yüzüme düştüğünden anladım.

"Durumu stabil," dedi. Monitöre baktığını hayal ettim. "Kalp atımı normal, nefes..."

Cümlesi yarım kaldı. O an taş yüksek frekansta bir sinyal gönderdi. Monitördeki değerler bir anlığına sıçradı. Sanki kalbim duracak gibi oldu, ardından tekrar normale döndü.

"Kahretsin," diye homurdandı. Tabletini yatağın kenarına koydu. Eğildi. Bir elinin bileğime, diğerinin çeneme uzandığını hissettim. Gözbebeklerimi kontrol edecekti.

Tam da istediğim gibi.

Bir şey yapmadan önce kendime son kez hatırlattım: Sessiz ol. Hızlı ol. Geri dönüş yok.

Elinin sıcaklığı çeneme değdiği anda hareket ettim. Sol bileğimi hafifçe çevirerek kelepçeyi onun bileğine doğru kaydırdım. Sağ bileğimi, vücudumun altından geçirip yükseğe kaldırdım. Bileklerimi bir darbe gibi boynuna geçirdim.

Kelepçeyi bir halka gibi boğazına kilitledim. Vücudumla yatağın üstünde doğrulup tüm ağırlığımı öne verdim.

Adam, önce ne olduğunu anlamadı. Ellerini boynuna götürdü, kelepçeyi kavradı ama açacak zamanı yoktu. Dizlerimi göğsüne dayadım, omuzlarımdan bütün gücümü vererek aşağı bastırdım.

"Ses çıkarırsan ölmen daha uzun sürer," dedim fısıltıyla. Bunu onun için değil, kendim için söylüyordum. Şans benimleydi.

Gözleri büyüdü. Bir anlığına bana baktı. İçinde korku yoktu, daha çok şaşkınlık vardı. Sanki bütün eğitimlerine rağmen böyle bir ihtimali hesaba katmamıştı. A.S.P. hep aynı hatayı yapardı: Taşıyıcıyı ya kurban ya da silah olarak görürdü ama asla ikisinin karışımı olarak değil.

Adamın hareketleri zayıfladığında kelepçeyi bir tık daha sıktım. Boynundan gelen çatırdama sesi, midemi bulandırmadı. Çok ölüm görmüştüm. Bu sadece bir tanesiydi. Savaş zamanı gelmişti ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bedeni ağırlaştığında nefes almadığından emin olmak için birkaç saniye daha bastırdım. Sonra kelepçeleri çözdüm. Bileklerimden kaydırıp onu yatağa doğru çevirdim. Kendi yerime onu yatırmak mantıklı geliyordu. Veriyi okuyacaklardı; sistem, odadaki ısıyı, ağırlığı, yataktaki şekli algılayacaktı.

Onu sırtüstü yatırmadım. Benim gibi yan yatırdım. Üzerine çarşafı çekip yüzünü biraz gölgeye gömdüm. Eğer biri sadece uzaktan bakarsa buradaki bedenin hâlâ bana ait olduğunu düşünebilirdi. En azından birkaç dakika.

Kendime gelmek için bir saniye bile harcamadım. Ayağa kalktığım gibi tabletini kaptım. Ekran kilitli değildi, görev sırasında şifresini açmış olmalıydı. Şans gerçekten benden

yanaydı. Paneldeki menülerden "Kat Planı", "Nöbet Çizelgesi" ve "Alarm Durumları" sekmelerini gördüm. Taş, avuçlarımın içinden ekrana doğru bir nabız gönderdi. Veriler daha net, daha keskin görünmeye başladı. Sanki beynimle ekran arasında görünmez bir kablo çekilmişti.

"*Zamanın yok*," dedi iç sesim. "*Koridor sağ, kamera kör noktaları her otuz saniyede bir.*"

Kapıya yöneldim. Adamın kartını kemerinden alıp cebime attım. Kapının paneline yanaşarak kartı okuttum. İçimden üçe kadar saydım. Kapı açılırken taş yeniden sızladı. Kamera, koridorun tam ortasına bakıyordu ama sağ duvarda doğru kısa bir açı vardı.

Sessiz bir nefes aldım ve çıktım.

Koridor, steril bir tünel gibiydi. Sağlı sollu cam odalar, içlerinde yatan bedenler, monitörler, serumlar. Bazılarında kimse yoktu, bazıları buzlanmış camın ardında tamamen görünmezdi. Zemindeki ışık şeritleri hafif bir maviyle yanıyordu.

Kamera, tam önümdeki tavandan bana doğru bakıyordu. Başı hafifçe sağa, sonra sola dönüyordu. Otuz saniyelik tur. Adımlarımı kameranın dönüş ritmine göre ayarladım. O sola bakarken ben sağ duvara kaydım. Gölgede kalacak kadar değil ama yüzümü tanınmaz kılacak kadar eğik durdum. Vezir taşı, kameranın içindeki veri akışını fısıldıyordu. Görüntüleri kimin izlediğini, hangi odaların öncelikli olduğunu... Ben bu listede yoktum henüz. İyi.

İlk köşeye geldiğimde nefesim hızlandı. Daha koşmamıştım ama vücudum kaçmaya hazırlanmıştı. Adımlarımı biraz hızlandırdım. Sağdaki odanın kapısı yarı aralıktı. İçeriden hafif bir uğultu geliyordu, makine sesleri. İnsan sesi değildi.

Tam köşeyi dönerken ileride iki siluet gördüm. Koridorun sonunda, güvenlik kapısının yanında konuşuyorlardı. Biri panelin önünde, diğeri duvara yaslanmıştı. Ellerinde silah vardı ama rahatlardı. Gülüşleri bile duyuluyordu.

İki kişi çoktu. Silahlı iki kişi daha da çoktu. Ama ölüm sessizce gelirdi, biliyordum. Bağırmama gerek yoktu.

Geri çekilmedim. Bir adım geriye atmak bütün planı çöpe atardı. Bunun yerine sağdaki odanın içine bir gölge gibi sızdım. Kapıyı tamamen kapatmadım, aralık bıraktım. İçeri girerlerse yakın mesafe avantajım vardı.

Odanın içi karanlıktı. Sadece monitörlerin ışığı ve duvardaki küçük sensörlerin yeşil noktaları vardı. Ortada boş bir yatak, yanında askıya alınmış serum seti duruyordu. Tavandaki kamera, diğerlerinden farklıydı; küçük, siyah, ölü gibiydi. Taş, hiçbir veri akışı olmadığını fısıldadı. Demek ki bu oda devre dışıydı. Belki bakımdaydı, belki çoktan unutulmuştu.

Kapının yanına geçtim. Omzumu duvara dayayıp nefesimi tuttum. Koridordan gelen ayak seslerini dinledim. Biri yaklaşmaya başlamıştı. Kelimeleri seçebiliyordum artık.

"Yeni taşıyıcıyı yukarı mı alacaklar?" dedi birinci ses.

"Sabah kurul varmış," dedi diğeri. "Kimmiş, neymiş göreceğiz. Babanın kızı gibi anlatıyorlar. Vezir taşı falan..."

Sesler daha da yaklaştı. Kalbim taşla aynı ritimde çarpmaya başladı. Bahsettikleri ben değildim, ben onların kâbusuydum.

Adımlardan biri, kapının önünde durdu. Kapının aralık olduğunu fark etmiş olmalıydı. Nefesini duydum. Ardından kapı hafif açıldı. İçeri süzülen ışık, yüzüme kadar gelmeden gölgede kesildi.

Elini içeri uzattığı an hareket ettim. Bileğimde hâlâ nöbetçinin kelepçesi vardı. Onu, adım atmak üzere eğilen adamın bileğine geçirdim, kapıyı hızla çektim ve kelepçeyi kapının kulpuna kilitledim. Adam, refleksle geri çekilmeye çalıştı ama bileği kapıya çakılmıştı artık. Diğer eliyle silahına uzanmaya çalışırken dizimi kapının altından yanağına doğru bastırdım. Kapının aralık kalan kısmından içeri giren yüzünü göremiyordum ama çığlığını bastırmak zorunda olduğumu biliyordum.

Kapıyla duvarın arasına sıkışmış gibi kaldı. Dışarıdaki arkadaşı henüz ne olduğunu anlamamıştı. "Ne var?" diye seslendi.

Adam inilti çıkarmaya çalıştı ama ben daha hızlıydım. Kapının üst kısmından elini yakaladım, parmaklarını kapının kenarına bastırdım ve bütün gücümle çektim. Adamın direnci kırıldı. Silahı elinden kayıp içeri düştü. Hızla eğilip aldım.

Dışarıdaki ses daha sert konuştu bu kez. "Ne oluyor lan? Cevap ver."

Silahı susturucusuz kullanamazdım. Ses bütün katı ayağa kaldırırdı. Bu yüzden silahı yatağın üzerine bıraktım, duvara yaslanan adama sessizce yaklaşmak için başka bir yol aradım. Kapının aralığından kelepçeli bileği kapıya asılı olan adam hareketsiz kaldı. Kan içeri süzülmeye başlamıştı.

Dışarıdaki adamın adımlarını duydum. Kapıya doğru geliyordu. Gövdesini eğip içeri bakmaya çalıştığı an taş, cebimdeki kartın içinden paneli tetikledi. Koridorun ışıkları bir anlığına titredi. Aynı anda alarm olmadan, sadece bu bölgeye özgü lokal bir enerji kesintisi yaşandı.

Dışarıdaki adam refleksle tavana baktı. "Yine mi ya!" diye homurdandı. Tam o anda kapıyı sonuna kadar çektim.

Kelepçeli olanın bileği kapıya sıkışmış halde olduğundan kapıyı ardına kadar açmak mümkün değildi ama boşluk benim geçmem için yeterliydi. Dizlerimin gücünü kullanarak alt kısımdan fırladım.

Adamın gözleri benimle karşılaştığında şaşkınlığı sadece bir saniye sürdü. O saniye benim için fazlasıyla yeterliydi. Göğsüne, diyaframının altına sert bir yumruk indirdim. Nefesi kesildi. Silahını kaldırmaya çalışırken, parmaklarını bileğinden yakalayıp bileğini tersine çevirdim. Kemik bir kez daha çatladı. Silah yere düştü.

Omzumla göğsüne yüklenerek duvara yapıştırdım. Bir elimle ağzını kapattım, diğer elimle boynunun yan tarafına bastırdım. Uyku damarına değil, daha yukarıya, çenenin hemen altına. Yeterince baskı uygularsan beyin birkaç saniyeliğine karanlığa gömülürdü. Kalıcı hasar vermeden...

Ben baskıyı biraz daha artırdım. Gözleri arkaya devrildiğinde bedeninin gevşemesine izin vermedim. Yavaşça aşağıya indirdim. Yere sessizce oturttum. Ellerini önüne kilitleyip onu duvarla zemin arasına sıkıştırdım. Dışarıdan bakıldığında sanki nöbetçi sıkılmış da oturmuş gibi görünebilirdi.

Nefes nefeseydim ama panikten değildi bu. İçimdeki güç hâlâ sıcak, hâlâ diriydi. Bana bir sonraki adımı fısıldıyordu: *"Koridorun sonunda sağdan üçüncü kapı. Oradan sonra dönüş yok."*

Ben de dönüş istemiyordum zaten.

Koridorun kıvrıldığı noktaya geldiğimde taşın göğsümde bıraktığı baskı birden değişti. Bu, tehlikenin yaklaştığını haber veren o tanıdık sızıydı; adımlarımı durdurmama yetecek kadar keskindi. Tam o anda loş ışığın altından bir siluet çıktı. Yürüyüşü sessizdi ama adımlarındaki netlik, kim olduğuna

dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. A.S.P.'nin koridorlarında böyle yürüyen çok az kişi vardı.

Hera.

Üniforması standart güvenlik birimlerinden farklıydı; daha koyu, daha net çizgili, rütbe göstergesi olmayan özel bir tasarımdı. Saçları her zamanki gibi arkadan sıkı bir topuz yapılmış, yüzü o tanıdık soğuklukla maskelenmişti. Bana baktığında durmadı, hızını değiştirmedi, sanki burada karşılaşacağımızdan çoktan haberi varmış gibi davrandı. Ben de ilerlemeye devam ettim; geri çekilmek, kaçak olduğumu bağırmakla aynı şeydi.

Aramızdaki mesafe üç adım kaldığında durdu. Başını hafifçe yana eğdi, bakışını üzerimde sabitledi ve yalnızca bir kelime söyledi: "Sakın." Bu kelime emir tonunda değildi ama uyarı niteliği çok netti. Sanki aramızda görünmez bir çizgi vardı ve o çizgiyi geçmemi istemiyordu. Ben yine de geri adım atmadım; sessizlik, aramızdaki bütün hava boşluğunu doldurdu.

"Beni tutuklamaya mı geldin?" Sesimi mümkün olduğunca sabit tuttum. Bu soruyu sorarken gözlerini iri iri açmasını bekledim belki ama Hera hiçbir tepki vermedi.

"Kaçmanı engellemekle görevlendirildim." Sözlerindeki kesinlik A.S.P. disiplinine aitti ama tonunda o keskinlik yoktu, sanki ezberden konuşuyormuş gibi ruhu cümlesine yetişmemişti. Bu, Hera'nın kafasının karıştığının en belirgin işaretlerinden biriydi.

"Engelleyecek misin?" diye sordum.

Bir anlık duraksama yaşadı, gözlerinde kırılmaya benzeyen belirsiz bir çizgi oluşsa da hemen kayboldu. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Evet," dedi. Bir adım atıp belindeki

kelepçeye uzandı. Hareketi sertti, eğitimliydi fakat bileğinin çok hafif titremesi gözümden kaçmadı. Bu titreme, tereddüdün fiziksel halinden başka bir şey değildi.

Vicdanım sızladı. Onu bu hale getirenin bizler olduğuyla yeniden yüzleştim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim, onun kelepçeyi çekmek üzere olan eline bakarak. Taşın içimdeki baskısı yaklaşmamam gerektiğini söylüyordu ama mantığım bunu umursamıyordu.

Hera'nın gözlerindeki boşluk, karar veremeyen bir insanın boşluğuydu. "Zorundayım," dedi ama bu cevabı bile kendine inandırmadan söylemişti.

"Hayır," dedim daha net. "Sadece sana böyle söylendi." Bu cümle onda bir şey uyandırdı, kaşlarının arasındaki çizgi belirginleşti. İçinde bir şeyin ikiye bölündüğünü görebiliyordum ama hangi tarafın ağır bastığını anlamak zordu. Buna rağmen kelepçeyi çıkarmadı, sadece durdu ve nefes alıp verişi değişti.

"Efsun," dedi bu kez biraz daha yumuşak bir sesle. "Burada dur." Bu ses, bana yıllar önce başka bir sahnede söylediği şeyleri anımsattı; sert görünen ama içiyle kavga eden kadın hâlâ bir yerlerde vardı. Fakat o kadının üzeri şimdi çok daha kalın bir duvarla örtülmüş gibiydi. Ben adım atmadım ama gözümü de kaçırmadım.

Gözümden bir yaş akacakmış gibi hissettim. İçim sızlıyordu. Onu bu halde, bu kimlikte görmek kalbimin alev aldığını, inancımın paramparça olduğunu hissettiriyordu.

Tam o sırada sağımızdaki duvar panelinden kısa bir bip sesi geldi. Devriye değişim sinyaliydi. On saniye içinde bir ekip bu koridora girecekti ve bu durumda benim kaçma

ihtimalim tamamen bitecekti. Hera bunu benden daha önce fark etti, gözleri panelde bir an durdu, sonra bana döndü. Karar vermek için birkaç saniyesi vardı.

"Kaçman gerekiyorsa," dedi çok alçak bir sesle. "Şimdi kaç."

Bu sözlerin onda yarattığı şaşkınlığı yüzünde açıkça gördüm, bunu söylemek istemediğini hatta neden söylediğini kendisinin bile bilmediğini anladım. Bu cümle, bir emir zincirinden çıkıp gelemeyecek kadar kişisel bir karardı.

"Niye?" dedim, artık bir adımdan daha fazlası yoktu aramızda. "Neden yapıyorsun tüm bunları?"

Soruma verdiği tepki anlıktı, gözleri bir anlığına sağa sola kaydı, sonra tekrar bana dönüp sabitlendi. İçinde net bir cevap yoktu ama gerginliğin ardında saklı bir duygu çok kısa, çok zayıf bir çizgi gibi belirdi.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Gerçekten bilmiyorum." Bu kelimeler ağzından çıkarken sesi neredeyse titredi ama hemen ardından toparlandı. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye ekledi. "Ama şimdi gitmen gerekiyor."

O anda devriye sesleri koridorun diğer ucunda duyulmaya başlamıştı. Hera, bir an bile bakışını benden kaçırmadan geri çekildi. Bana yol açacak kadar değil ama dikkat çekmeyecek bir açıyla durdu, sanki burada benimle hiç karşılaşmamışız gibi bir pozisyon aldı. Görevi gereği bir şey yapmalıydı ama yapmadı. Bu, onun için bir kırılma anıydı.

Ben de tek saniye kaybetmeden arkasındaki yan koridora yöneldim. Taş, göğsümde yeniden ritmini hızlandırdı; bu ritim, kaçışın doğru yönde olduğunu teyit eden bir nabız gibiydi. Hera başını çevirmedi ama tam giderken duyabildiğim kadar düşük bir sesle konuştu.

"Bütün bunların sebebini çözeceğim."

"Seni kurtarmak için geri geleceğim," dedim ona cevap olarak. Geri gelecektim, bunu biliyordum.

Aramızda kalan son cümle buydu. Bir açıklama değildi ama bir tercih olduğu kesindi. O tercih, sadece benim kaçmama izin vermek değildi, kendi içindeki bir duvarı da ilk kez çatlatmıştı.

Koridorun gölgesine adım attığım anda devriyenin adımları yaklaştı.

Hera hiçbir şey olmamış gibi onlara döndü, ben sessizce karanlığın içine sızdım.

Sakin adımlarla ilerlerken bir yandan ona neler yaptıklarını, nasıl bir yalanın içinde onu yaşattıklarını düşünüyordum. Onu kurtardığımı sanarken en büyük kötülüklerden birini ben yapmıştım. Ve bu, bir günah olarak bana yeterdi.

Kapı arkamdan kapandığında Hera'nın sesi duvarlarda yankılanır gibi birkaç saniye zihnimde kaldı. O cümleyi bir kez söyledi ve bu ona fazlasıyla yetmişti. Bu noktadan sonrası tamamen kendi zekâmın ve taşın rehberliğindeydi. İçimdeki baskı hâlâ yoğundu ama özgürlük hissi ilk kez bu kadar yakındı. Bu yakınlık, nefesimi bile değiştirdi: kısa, hızlı ve tetikte.

Bulunduğum bölüm, A.S.P.'nin nadiren kullandığı acil tahliye koridorlarından biriydi. Normal güvenlik birimleri bu kapıları bile bilmezdi; yalnızca çekirdek ekiplerin bildiği, acil kodla açılan tünellere bağlanıyordu. Koridorun zemini diğer yerlerden farklıydı; daha pürüzsüz, daha yeni, daha steril. Bu bölümde kamera göremedim, bu iyiye işaretti. Kamera yoksa sistem bu bölgeyi izlemezdi, tek güvenlik kart protokolleri ve sensörler olurdu.

Taş göğsümde düşük bir frekansta titreşiyordu. Bu titreşim, önümdeki sensör hatlarının çoğunun aktif olmadığını, devrelerin bakım modunda olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen yıllardır kullanılmıyordu burası. Benim için mükemmel bir avantajdı. Adımlarımı hızlandırdım, koridorun duvarından gelen hafif hava akımını fark eder etmez tünelin girişinin yaklaştığını anladım.

Koridorun sonunda büyük bir kapı daha vardı ama bu kez panel farklıydı; dijital kod değil, basınç sensörüyle çalışan manuel bir sistemdi. A.S.P. bazen en güvenli bölümlerde teknolojiyi değil, eski düzen sistemlerini kullanırdı. Çünkü eski düzen sistemleri hacklenemezdi. Kartı panelin alt kısmına yerleştirdim, hafif bir tık sesi duyuldu ve kapı yavaşça açıldı.

Karşımda geniş, daralan bir tünel vardı. Tavanı alçaktı, duvarları soğuk metalden yapılmıştı. İçeri girer girmez burnuma çamurla karışık demir kokusu geldi. Bu koku bana tünelin uzun zamandır kullanılmadığını söyledi. Adımlarım tünelin içinde ince bir yankı bıraktı ama yankı düşük olduğu için dışarıdan duyulmayacağını biliyordum.

Birkaç metre ilerledikten sonra tünelin içinde hafif bir titreme hissettim. Bu titreşim, yeraltındna aitti; yani tünelin bir ucunda güç kaynağı vardı. Taş bu kaynakla etkileşime girip beni yönlendiriyordu. Sağ tarafta duvarın üzerinde küçük bir havalandırma ızgarası gördüm. Izgaranın üzerindeki toz tabakası neredeyse bir kar örtüsü kadar kalındı. Demek ki buradan insan geçmemişti, bu beni rahatlatan bir ayrıntıydı.

Tünelin sonunda hafif bir ışık göründü. Tahliye çıkışının acil durum lambası olduğunu anladım. Yaklaştıkça içerideki hava değişti; daha soğuk, daha nemli bir hava geliyordu. Ormanın kokusu yavaş yavaş tünelin duvarlarından içeri

sızıyordu. Çam, nem, toprak... A.S.P.'nin hastane gibi olan kokusundan sonra özgürlüğün kokusu gibiydi.

Kapının yanında küçük bir mekanik kol vardı. Dijital sistem yoktu, kart gerekmiyordu; tamamen manuel bir kilit mekanizmasıydı. Kolu çevirmemle ses tünelin içinde derinden yankılandı. Bir an gerildim ama bu sesin sistem alarmını tetiklemesi için bağlantının aktif olması gerekirdi. Bu koridorun bağlantılarıysa paslanmıştı.

Kapı ağır bir şekilde açıldı. İçeri soğuk gece havası doldu. Yüzüme çarpan rüzgâr, özgürlüğün ilk tokadı gibiydi. Tünelden dışarı adım attığımda ayaklarım toprağa bastı. Toprak nemliydi, üzerinde kavrulmuş yapraklar vardı. Kafamı kaldırdım, ağaçların gövdeleri karanlık gökyüzüne doğru yükseliyordu. Orman buradaydı ve karanlık olsa bile bana A.S.P.'den daha güvenli geliyordu.

Bir an durup nefes aldım. Etrafı dinledim. Ne helikopter sesi vardı ne de devriye ekibinin ayak sesleri. Birinin bunda parmağı olduğuna emindim. İçimde tam olarak hangi güce sahip olduğunu bilmediğim taş mı yoksa Akın mı buralardaydı, emin değildim. Fakat ikisinden biri kesinlikle bir şey yapmıştı çünkü üst düzey güvenlik önlemlerine rağmen A.S.P. henüz kaçtığımı fark etmemişti veya beni hâlâ içeride zannediyordu. Bu bana birkaç dakika kazandırırdı. Bazı kaçışlar saniyelerle kazanılırdı ve ben saniyelerimin değerini çok iyi biliyordum.

Tünelin ağzından uzaklaşmadan önce bir kez daha arkama baktım. Hera orada değildi. İkinci kez yardım etmeyecekti, etmemeliydi de. Ona yük olamazdım, bu noktadan sonra yol benimdi.

Taş göğsümde sakinleşti, ritmi normalleşti; bu, ormanın içinde iz bırakmadan ilerleyebileceğim anlamına geliyordu.

Ormanın içine doğru yürümeye başladım. Ayışığı dalların arasından kırık çizgiler halinde yere vuruyordu. Yürüdükçe A.S.P.'nin kokusu üzerimden siliniyor, nefesim açılıyor, düşüncelerim berraklaşıyordu. Özgür olmak, düşündüğüm kadar sessiz bir şeymiş meğer. Hiç kimsenin nefesi ensende değilken attığın her adım gerçeğe daha çok benziyordu.

Tünelin ağzından son bir kez uzaklaştığımda taş hafifçe ısındı. Sanki *devam et* der gibi bir nabız verdi.

Ben de devam ettim.

Ormanın karanlığı beni içine alırken A.S.P.'nin ışıkları arkamda tamamen kayboldu.

Artık gerçekten kaçmıştım.

Ormanın içine adım attığım andan beri taşın göğsümdeki ritmi tamamen değişmişti. A.S.P.'nin kokusu hâlâ üzerimden gitmemişti ama buradaki hava çok daha ağırdı; toprağın nemi, rüzgârın taşıdığı çam kokusu ve uzaklardan gelen bir hayvan sesinin boğuk titreşimi içimdeki tetikte durma halini artırıyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Taş sustuğunda kendimi kör kalmış biri gibi hissediyordum; yön yoktu, sınır yoktu, sadece karanlıkla dolu bir orman ve ensemde hâlâ hissedebileceğim bir A.S.P. tehdidi vardı. Tünelden çıktığımdan beri nefesim düzene girmemişti ve taşın suskunluğu beni her adımda biraz daha huzursuz ediyordu.

Ağaçların gövdeleri birbirine çok benziyordu. Her biri gece karanlığında aynı karaltıyı taşıyor, aynı gölgeyi bırakıyor, aynı şekilde sessizce üzerime kapanıyordu. Attığım her adımda yaprakların altında saklanan ince dallar kırılıyor ve bu ses, ormanın sessizliğiyle yarışamayacak kadar zayıf ama benim tedirginliğimi artıracak kadar netti. Durup dinlemeye cesaret ettiğim her anda sanki birinin nefesi kulağıma

değecekmiş gibi hissediyordum. Bu ormanda kaybolmak bir ihtimal değildi, kesinlikti. Ama kaybolmak, A.S.P.'ye yakalanmaktan daha iyiydi.

Taş bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Sanki sinyali karartan bir alanın içindeydim. A.S.P. bunu yapabilirdi, bazı bölgelerde taş dalgasını kıran karıştırıcılar kullanırlardı. Bu da demek oluyordu ki hâlâ tehlike bölgesindeydim. Birkaç kilometre daha yürümem gerekiyordu ama bedenim bu koşullara alışık olsa da zihnim yorgundu. Yine de duramazdım. Durmak, bir *drone*'nun ışığına yakalanmak ya da sessizce yürüyen bir timin tam önüne çıkmak demekti.

Bir süre sonra adımlarım yavaşladı ve sonunda tamamen durdum. Sadece dinlemek için. Nefesimi düzenledim. Ormanın içinde benden başka bir şeyin hareket ettiğini hissedebiliyordum ama neyin olduğunu bilmiyordum. Uzakta bir dal kırıldı. Bu küçük bir hayvan olabilirdi ama içimde bir şey, bunun hayvan sesi olmadığını söylüyordu. A.S.P. avcı timleri çok sessiz yürürdü. Onların yürüyüşü hayvanlarınki gibi kesik kesik değil, ritimli olurdu. Hedefe yaklaşırken nefes bile almazlardı.

Yavaşça çömeldim ve elimi toprağın etrafına gezdirerek savunmaya yarayabilecek bir şey aradım. Elime geçen yalnızca kuru bir dal parçasıydı ama doğru noktalara bastırırsam etkisiz hale getirmek için yeterli olurdu. Taş hâlâ sessizdi. Bu sessizlik bana artık bir işaret gibi geliyordu, tehlike yaklaşıyorsa taşın susması çok daha kötü bir ihtimaldi.

Adımlar yaklaştı.

Yavaş.

Temkinli.

Ara ara duraksayarak.

Bu yürüyüş sıradan bir askerin yürüyüşü değildi. Bu, hedefini bilen, iz süren birinin yürüyüşü gibiydi. Bir A.S.P.

avcısı olma ihtimali çok yüksekti. Ayağa kalkmadım, gövdemi bir ağacın gövdesine yaslayıp gölgeyle tamamen bütünleştim. Nefesimi burnumun ucuna kadar yavaşlattım. Bu pozisyonda biri önümden geçtiğinde onu tek hamlede yere indirebilirdim.

Siluet ağaçların arasından önce gölge olarak belirdi. Omuzlarının genişliği, duruşu, adımlarının ağırlığı... Her şey bir A.S.P. ajanını işaret ediyordu. Tam önümden geçerken ağaç gövdesinin bıraktığı kırık gölge yüzünü tam seçemememe sebep oluyordu ama beden hareketi bana yeterliydi. Omzumdan aldığım güçle hızla fırladım. Sağ kolumu boynuna geçirip sol dizimi bel hizasına bastırarak ağırlık merkezini bozdum. Saniyeler içinde onu yere çekecek ve etkisiz hale getirecektim. Bu hareketi yüzlerce kez çalışmıştım, tepki bile veremeden nefesi kesilirdi.

Tam omzunu kırıp yere indirecekken yüzünü ayışığına çevirdi.

Ve o an zaman durdu.

Akın.

Nefesim göğsüme saplandı. Elimdeki dal hâlâ boğazına dayanmıştı ama gücüm bir anda çekilmiş gibiydi. Kaslarımın tamamı geride kaldı, sadece gözlerimin Akın'ın gözlerini bulduğu o an kaldı. O, hiçbir refleks göstermedi; saldıracağımı bilse bile durdu. Sanki beni burada böyle bulacağını, hatta bu saldırıyı yapacağımı çok önceden hesaplamıştı.

"Öldürmeye niyetin olduğunu biliyordum ama bu kadar erken mi, güzelim?"

Her zaman yalnızca bana gösterdiği alaylı tavrı içimdeki gerginliği söküp aldı. Elim titremedi ama geri çekilirken bir an bile gözümü üzerinden ayırmadım. Savaş halim hâlâ üzerimdeydi. Onu gördüğüme sevindiğimi belli edecek bir bakış

bile vermek istemiyordum. Akın ise yüzünde hafif bir çizikle, sanki bu ormana yalnızca beni almak için girmiş biri gibi karşımda duruyordu.

"Burada ne işin var?" dedim sesimin tonunu düşürmeden. Emir gibi değildi ama hesap sorar gibiydi. Bu soruyu sormak zorundaydım çünkü onun burada olmasının tek mantıklı açıklaması yoktu. "Beni nasıl buldun?"

İçimde sorular oluştu, sorular şüphelere yol açtı. Ve korktum. Sorularımın cevabından. Onun tarafından kandırılıyor olmaktan.

Akın başını hafifçe yana eğdi. Yüzündeki çizik ayışığında daha belirgin hale gelmişti, keskin bir dal parçası vurmuş olmalıydı ama umursamıyordu. "Ben bu akademide büyüdüm, leydim ve gerektiğinde seni ne pahasına olursa olsun kurtaracağımı biliyor olman gerekirdi."

"Kurtarmana ihtiyacım yok gibi duruyor sanki." Gözlerine baktım. Hâlâ yakınımdaydı. Kollarımı iki yana açtığımda bana baktı. Ayaklarımdaki terlikleri A.S.P. laboratuvarından almıştım. Üstümde ince bir elbise vardı.

Kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" dedim bir ormanda oluşumuzu umursamadan. Sanki çok iyi bir durumun içindeydim.

"Yoktur elbette," diye mırıldandı gülmemeye çalışarak. Ona gözlerimi devirdim.

"Yanlış bir hamleyle omzunu kırardım." Bu bir tehdit değildi, gerçekti. Her kelimesinde eğitimimin izi vardı. Akın da bunu biliyordu, o yüzden yüzünde beliren hafif gülümsemenin gölgesi beni şaşırtmadı.

"Biliyorum," dedi. "Zaten o yüzden seni bulmaya geldim. Seni bulabilen herkesi öldürebilirsin Mina ama beni değil."

Deney odalarının soğuğundan çıkıp bu ormana adım atmıştım ama gerçek tehlike hâlâ peşimdeydi. Akın'ın sözleri, bu gerçeği kafama bir kez daha çiviledi. Birkaç saniye birbirimize bakmadan durduk. Nefeslerimiz ağırdı ama ikimizin de içindeki savaş daha ağırdı. Akın bir adım daha yaklaştı ama dokunmadı, benim alanımı ihlal etmeyeceğini bilirdim. Bu, onun en zor öğrendiği sınırdı.

"Buradan tek başına çıkamazsın," dedi. "A.S.P. seni en geç on dakika içinde tespit eder. Onların bildiği yolları kullanıyorsun. Bana gelmen gerekmiyor. Ama benimle gelmezsen bu ormanda fazla ilerleyemezsin."

"Beni takip etmene izin verdiğimi kim söyledi?" Sesim sertti ama içinde gizlenen korku değildi, kontroldü.

"Kimse." Gözlerini benden hiç kaçırmadı. "Biliyorsun, ben zaten seni bulmak zorundaydım."

O anda ağaçların arasından uzak bir tiz ses geldi. A.S.P. tarama *drone*'u. Akın'ın yüzü hiç değişmedi ama benim tüm düşüncem değişti. Eğer burada kalırsam *drone* beni yakalardı. Efsun Mina Öner olarak yakalanmak bir seçenek değildi.

Akın hafifçe başını eğdi.

"Yürü Mina," dedi. "Zaman az."

Bu kez gerçekten ona karşı çıkamadım.

Ormanın karanlığında Akın önden yürürken ben istemeden de olsa onun ritmine uydum.

Çünkü o haklıydı.

Ve ben... artık yalnız değildim. Bir Şeytan'ım vardı. Benim için tüm dünyayı ayakları altına alacak bir Şeytan.

4

"PARAMPARÇA"

İnsanın gerçeği nedir? Görmek istediği mi yoksa gördükleri mi? İnsanın algısı neye dayanır? Gerçeğe mi yoksa hayallerine mi? Bilmiyordum.

Yanımdaki adama tutunurken, sırtımı onun göğsüne yaslarken, onun ellerini tutarken hiçbir şey bilmiyordum.

Ormanın içine adım attığımız anda A.S.P.'den uzaklaşmış olmanın ağırlığı kadar yeni bir belirsizliğe girdiğimi hissettim. Ağaçların arasına dolan gece rüzgârı yüzüme vuruyor ama serinlik rahatlatmak yerine içimi daha çok sıkıyordu. Taş, göğsümün içinde sustuğu için yönsüzdüm; Akın ise yanımda yürürken sanki taşın yerine o rehberlik ediyordu. Ondan nefret etmeye çalıştıkça nefretimin altında başka bir şey kabarıyordu. Onu suçlamak kolaydı ama ondan nefret etmek hâlâ zor geliyordu.

Akın sessizdi. Yürürken çalılıkları itişi, ayağını yere basışı bile kontrollüydü. Onu izlemek istemiyordum ama yanımdayken dikkatimi dağıtıyordu. Gözüme çarpan her şey silueti, nefes alış verişi, yüzündeki ciddiyet, tepkilerimi tetikliyordu.

Bir süre sessizce yürüdükten sonra konuştu. "Nasıl çıktın oradan?"

Soru basitti ama boğazımı sıkmış gibi hissettim. Kendi yarattığı taşların gerçek kimliğini o bile bilmiyordu. Öğreni-

yorduk. Öğrendikçe de bir felaketin başlangıcı olacağımızın farkındaydık.

"Taş," dedim. "Yardım etti. Yeniden içimde sanki bana seslendi, zihnimi kontrol etti. Verilere erişti."

Bir organizma. Senin içinde, seninle birlikte yaşayan, senden beslenen bir organizma. İçinde bir canavar büyütmek gibi.

"Demek ki tam düşündüğüm yerdeyiz," dedi.

Sesindeki sakinlik beni sinirlendirdi.

"Neden bu oyuna devam ediyoruz?"

Bana döndü. O adım atmayı bıraktığında ben de bıraktım. "Oyun oynamıyoruz," dedi net bir sesle. "Artık değil. Artık gerçekten öğreniyoruz, Efsun. Keşfediyoruz."

"Sen yaptın!" dedim onu suçlayarak. "Bizi bir canavara sen dönüştürdün, bütün bu sistemi kendi ellerinle yarattın."

Gözlerimin içine baktı. Bir şey söylemek ister ama söylemekten kaçınır gibiydi. Sonrasında bir karar vererek konuştu. "Herkese olan merhametin bir bana gelince buzdan bir dağa dönüşüyor." Boğazıma bir yumru gibi oturdu cümlesi. "Herkesi affeden ruhun bir beni kabullenemiyor."

"Çünkü o suçun ortağıyım." Bu itiraf içimdeki acıdan beslenmişti. "Çünkü yıllardır seninle birlikteyim. Çünkü abimin kapısına gittiğim o gece bütün bunların olacağını biliyordum. Beni sen yarattın, sen eğittin, sen bu hale getirdin, sen intikam yalanlarıyla oyaladın. Bir sürü çünkü var, Akın. Yalanları bırak. Artık gerçekler... artık biz ve gerçeklerimiz var."

"Kendini kandırma," dedi sert bir dille ve ekledi. "Pardon, düzeltiyorum. Herkese olan merhametin bir bize yok, Efsun. Sen beni yine kendinden ayırmadın. Yine kendinden uzağa koyamadın. Bir bize yok."

Yine seni benden uzak bir yere koyamadım. Doğruydu, haklıydı.

"Beni küçük bir çocukken alıp kaçırdın, Akın. Babandan, felaketinden. Kendi felaketinden kaçırdın. Sonra başka bir dünya, başka bir savaş verdin. Bambaşka bir akademi, bambaşka bir üs. Senin kurtuluş dediğin sadece sahip olmaktan ibaretti. Abimin karşısına çıkardın. Onu da çekip aldın. Sanki yeterince tükenmemişim gibi. Sen benden vazgeçemezsin çünkü ben babana karşı açtığın savaşta, yıllardır yaptığın planlarda senin en değerli silahınım. Ben senin en değerli taşınım. Sakladığın hamleyim. Ve biliyorum. Gerektiğinde beni de feda edeceksin. Çünkü sen..."

Sustum. *Çünkü sen babanın oğlusun.* Söyleyemedim. Kıyamadığımdan mı yoksa gözlerindeki felaketten korktuğumdan mı bilemedim.

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki," dedi bana. "Her şeyi bildiğini zannederken o kadar çok şeyi bilmiyorsun ki. Hepinizi korumaya çalıştım. Küçük bir çocukken yarattığım felaketi önlemeye çalıştım."

"Hayır." Birkaç adım geriledim. "Kendini kandırma. Sen başka bir seçeneğin de olsa bunu seçerdin."

"Efsun," dedi Akın beni uyarmak isteyerek. Bu ileri gitme demekti ama artık beni durduracak hiçbir şey yoktu.

"Her şey planlıydı ya," dedim. "Her şey. Senin arabanın önüne düştüğüm ilk an zaten sana çalışıyordum ben! Abimin kapısına gittiğim ilk an aslında sana çalışıyordum ben! Sana yalvardığımda sonunu bildiğim bir tiyatro oyununu oynuyordum. Ne zaman bitecek? Neye sahip olduğunda doyacaksın?"

"Hiçbir şeye," dedi aynı sakinlikle. *Konuş artık* demek istedim. Yalvarmak istedim, birkaç cümle için. *Kır artık buzdan kaleni. Sana dokunamıyorum.*

"Benim için bir silah değilsin," dedi aynı sakinlikle. Öfkelendiğini gözlerinden okuyabiliyordum fakat bunu belli etmemek için direniyordu. "Benim için bir proje değilsin."

"Öyle hissettirme o zaman!" diye bağırdığımda yaklaştı ve bileğimi sertçe tutarak kalbinin üzerine götürdü.

"Aptal bir kadın değilsin, Efsun," dedi gözlerimin içine bakarak. İçinde ölüm taşıyan gözleri. İçinde bir felaket taşıyan gözleri... "Ben de aptal bir adam değilim. Sana herhangi biri gibi davranmadığımın gayet farkındasın. Ama aptal âşık değiliz, güzelim. İkimiz de. Benden bunu bekleme." Elim kalbinin üzerinde kaldı. Titriyordu ve bunun o da farkındaydı.

"Abini babamdan önce bulmasaydım çoktan ölmüş olurdu. Bunu çok iyi biliyorsun. Hera'yı ölü göstermeseydim çoktan öldürülmüş olurdu, bunu çok iyi biliyorsun. Şu an ona dokunmamalarının tek sebebi benim. Üstelik bütün bunları yalnız senin için, seninle başlattığımız savaşımız için yaptığımı biliyorsun, güzelim."

Ona inanmak istedim. Çocukluğumun kahramanına. Bir kötü adamı kahramanı yapan o küçük kıza inanmak istedim. "İnanırsam canım çok acıyacak," diye mırıldandım. "Ama kahretsin ki gözümü açtığım ilk andan beri bir tek sen varsın, Safkan. Bir tek senin gözlerin var. Hırçın, öfkeli yanımın ardında bir tek senin sırtın var."

"Hep de olacağım. Hiçbir şeye değil ama buna inanacaksın. Bu ormanın ortasında güvende hissettiğin gibi. Çünkü ben varım." Eli çenemi hafifçe tuttu. Diğer eliyse elimin üzerinden belime doğru kaydı.

Belimden tutarak beni kendi bedenine yasladığında üzerimdeki ince kumaş parçasını üstünden onun sıcaklığını hissettim. Üzerindeki siyah askeri üniforma onu olduğundan çok daha iyi gösteriyordu.

O siyah adamıydı. Buna emindim.

"Çocukluğun benim," dedi yeniden fakat bu sefer dudakları konuşurken dudaklarıma değiyor, nefesi nefesime karışıyordu. "Geçmişin benim, geleceğin benim, Efsun Mina Öner. Ben yirmi yıldır bu an için savaşıyordum. Benim askerim, benim vezirim, benim güzelim." Usulca üstdudağımı kavradı. Dudaklarının tadı içimdeki ateşi besledi ve ellerimi istemsizce boynuna doladım.

Benim katilim, benim yaratıcım. Benim başlangıcım, benim sonum. Akın.

Dudağını hafif ısırdığımda dilini ağzımın içine doğru uzattı ve dilimi yaladı. Bir yandan beni kendine bastırırken diğer yandan dudaklarımı çekiştiriyor, diliyle ağzımın içinde bir melodi yakalıyordu.

"Seni," dedi dilini dudaklarımın arasından ayırdığında. Cümlesi öylece kaldı. "Senin için," dedi bu sefer. "Senin için leydim. Bütün bu savaş senin için."

"Gitmemiz gerek," diye mırıldandım nefes nefeseyken. Çok güçlü bir silah, çok zeki bir kadın ama onun kollarında savunmasız bir kız çocuğu. Ben buydum. Bundan ibarettim.

Akın parmaklarını belimden çekmedi. Sanki ayrılırsak ormanın içine düşecekmişiz gibi tuttu beni.

"Nefesini düzelt," dedi alçak bir sesle. Sözleri buğulu değildi, emir gibiydi ama altında başka bir şey saklıydı. "Yürürken düşeceksin."

"Ben düşmem," dedim. "Senin yanında düşmem."

Bu cümle ağzımdan çıktığında pişman oldum. Akın o an hafifçe güldü, omzumun yanında nefesi titredi.

"Bana dengesiz diyorsun ama inatçı olan da dengeleri sarsan da çoğu zaman sensin," dedi.

Başımı çevirip yüzünü göremesem de gözlerindeki karanlığı hissedebiliyordum. "Seni suçlamak kolay geliyordur belki," dedim bir itirafta bulunarak. "Sen o projeyi geliştirdiğinde her şey değişti." Bizi geçmişe götürdüm. Yıllar öncesine.

Akın birkaç saniye sustu. Bu sessizlik ormandan daha ağırdı.

"Bunu da hatırlıyorsun demek."

"Hatırlamıyorum," dedim. "Ama biliyorum. Çünkü içimdeki taş küçük bir çocuk gibi gün geçtikçe büyüyor ve bazen geçmişe ayna tutuyor."

Gözleri karardı.

"Kontrol edemiyoruz," dedi. "Çünkü taş artık sadece senin içinde değil, sen taşın içindesin." Parmaklarını belimden çekti ve elimi tuttu. "Yürü. Burada konuşamayız."

"Hayır," dedim. "Burada konuşacağız. Taşları sen buldun, Akın. Çocukken o madende. Kimse bilmezken. Babandan bile önce."

Akın durdu.

Dünya durdu.

Yaprak sesleri bir anlığına kesildi sanki.

"Kim söyledi?" diye sordu. Sesi normal değildi. Sakindi ama altında bir kırılma vardı. Buzdan kalesini kırdığımı hissettiğim ilk andaydık.

"Taş," dedim. "Bağ kurmaya başladı. Seninle kurduğu bağı benimle birleştirdi ve görüyorum. Bazen geçmişe dönüp o ana dokunabileceğimi hissedecek kadar gerçek bir şekilde görüyorum."

Akın yüzünü çevirip bana baktı. Ayışığı çenesinin keskin çizgisine vuruyor, gözlerini daha da karanlık yapıyordu.

"Ben de çocuktum," dedi. "O madeni kazarken oraya girmemem gerekiyordu."

Akın kolay kolay kendisini savunmazdı. Yaptığını üstlenir, olduğu halini kabullendiğini ve kötülüğünün ona güç verdiğini iddia ederdi. Şimdiyse geçmişini savunuyordu ve ben bunun bir manipülasyon mu yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordum.

"Girdin ama," dedim. "Ve buldun. Sonra ne oldu, Akın? Niye anlatmadın? Taşlar nasıl oldu da seni seçti?"

"Seçmedi," dedi net bir sesle.

"Nasıl oldu o zaman?" Akın ve sırları. Akın ve geçmişi. Akın ve manipülasyonları...

"Çünkü taş beni değiştirdi, Efsun. Seni bulmadan önce değiştirdi." Ben susunca devam etti. "Babamın laboratuvarının altındaki eski maden tüneli... yıllardır kapalıydı. Orada hiçbir şey yok sanıyorlardı ve A.S.P. için deneyler yapıyorlardı. Ama ben çocuk aklımla oraya kaçak giriyordum. Höyük gibi, eski bir yer. Duvarlar yosunlu, zemin soğuk. Ama bir titreşim vardı."

"Taşın sesi."

"Evet," dedi. "Bir kalp gibi atıyordu. Ben de toprağı kazdım. Ellerimle. Çocuktum ve sanki beni çağırıyordu." Bu cümle içimde ürperti gibi yayıldı. "Sonra buldum. Küçücük bir parça. Işığı vardı. Sanki nefes alıyordu."

"Ve sen de aldın," dedim. "Deneylere başladın."

"O zaman deney yapmak ne demek bilmiyordum," dedi. "Sadece incelemek istedim. Ona dokunduğumda... beynimde bir kapı açıldı. Uykudan uyanmak gibi. Herkesin görmediği şeyleri görmeye başladım." O zekânın nereden geldiğini anladığımda içimde bir acı belirdi. Geçmiş, hiçbirimiz için seçimlerden ibaret değildi.

"Zekân o zaman mı değişti?" dedim.

Evet demesinden korktum.

"Hayır," dedi. "Zekâm zaten vardı. Taş sadece hızlandırdı. Ama benim hatam... keşfimin babamın eline geçmesine izin vermemdi."

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Daha kötü ne var?"

"Taş büyüdü," dedi. "Organ gibi. Bölündü. Çoğaldı."

"Organizma gibi..."

"Evet. O yüzden kontrol edemedik. Başta sadece titreşiyor ve ısınıyordu. Sonra... duygulara tepki vermeye başladı."

"Duygulara mı?"

"Evet," dedi. "Bendeki öfkeye, korkuya, merhamete... Hatta sana karşı olan şeye."

Bir an nefesim kesildi.

Sana karşı olan şeye ne demekti?

Ağzımdan çıkmadı. Akın konuşmaya devam etti.

"Babam taşın çoğaldığını görünce bunu silaha çevirdi. Akademiyi ele geçirdi, baştan kurdu. Laboratuvarlar. Şirketler. Üsler. Sistem... benim çocukken bulduğum bir parçadan doğdu."

"Ve sen hiçbir şey yapmadın."

Sözüm bıçak gibiydi.

"Yaptım," dedi. "Seni oradan aldım."

"Beni kurtarmak için değil," dedim. "Sistemini tamamlayacak taşı bulduğun için aldın!"

Gözleri karardı.

"Taş seni seçti, Efsun. Ben değil. Ben sadece seni yaşatmak istedim."

"Ben daha çocuktum!" diye bağırdım.

"Seni bulduğumda ben de çocuktum." Bu cümle beni susturdu. "Ben de küçüktüm," dedi. "Ama taşı yalnız kaldığında anlıyorsun. Taşın seçtiği kişiyi bırakmak mümkün değil. Beni seçti. Sonra seni seçti. Ve biz o günden sonra başka bir şey olduk."

Yutkundum.

"Sistemi ben kurmadım ama taş, sistemi benim üstüme kurdu. Diğer herkesi de babamla birlikte biz seçtik. Bir ordu için. Sadece Yakuza'ya çalışan. Sen o ordunun beyni olacaktın. Bir klon olarak, bir robot olarak. Hesaba katılmayan tek şey senin duygularındı. Senin beklenin aksine tepkiler vermendi. Sen de o sistemin eksik parçasıydın. Vezir sensin, Efsun."

"Söyleme," dedim. "O ismi söyleme."

"*Elimden değilsin*, dedim." Yaklaştı. "*Savaşımdan değilsin*, dedim." Daha da yaklaştı. "*Taşımdan bile değilsin*, dedim. Sen beni tamamlayan tek gerçek oldun, Mona. Kaçtığın geçmişin benim. Kurtarmak istediğin çocukluğun benim."

Duramadım.

"Ve beni yine feda edeceksin, değil mi?"

Birkaç saniye gözlerime baktı. Kıpırdamadı. Nefesi bile değişmedi. Sonunda konuştu: "Bilmediğin çok şey var, Efsun. Ama zamanı gelecek. Zamanı geldiğinde taş üstünde taş bırakmayacağız. Zamanı geldiğinde bu ormanı o akademiyle birlikte yerle bir edeceğiz."

Bu cümleyi beklemiyordum.

Ellerim titredi.

"Taş artık kontrolümüzde değil," dedi. "Benim yarattığım sistem bizi yönetiyor. Kalanını sonra konuşacağız."

"Hayır," dedim. "Konuşmayacağız. Çünkü bu konuşmanın sonu hiçbir yere varmıyor." Her seferinde bambaşka bir gerçekle yüzleşiyordum ve sonu gelmiyordu, gelmeyecekti.

Akın ellerimi tuttu.

"Evet," dedi. "Bitmeyecek. Bu yüzden yürü, Efsun."

Ben de yürüdüm. Ama bu sefer adımlarımın altında sadece orman yoktu. Taşın kalbi. Akın'ın geçmişi. Benim geleceğim. Hepsi aynı anda atıyordu.

Ayağım kayınca yere kapanacak gibi oldum ama Akın hızlı davranıp kolumdan tutarak beni yerden tamamen kesti. Tepki vermeme fırsat kalmadan göğsüne bastırıp kucağına aldı. "Ne yapıyorsun? İndir beni!" diye çırpındım ama onun yüzündeki o tanıdık sakinlik hiç değişmedi.

"Acele etmemiz gerek," dedi kısık bir sesle. Bedenimi bir kuş gibi yakalamış olması sinirimi bozmuştu. Sinirle nefes aldım.

"Yürürdüm."

"Öyle görünmüyordun."

Bir şey söyleyecektim ki çalıların arasından gelen hışırtıyla ikimiz de başımızı çevirdik. Poyraz ortaya çıktığında yüzünde tam beklediğim ifade vardı: sıkılmış, yorgun ve alaycı.

Bizi görünce kaşını kaldırdı. "Biraz daha oyalanırsanız hepimizi birlikte geri götürecekler akademiye. Ayağına bir şey mi oldu?"

Bana ve Akın'a sorgulayarak baktığında Akın hiç bozuntuya vermeden, "Düşüyordu," dedi. Poyraz gülümser gibi başını salladı.

"Efsun mu? Hiç zannetmiyorum. Sen onu kaldırmadan önce o seni yere yapıştırırdı."

"Poyraz, sus," dedim bıkkınlıkla. "Gerçekten düştüm."

Akın hafifçe gözlerini kıstı. "Yolu aç," dedi.

Poyraz homurdanarak öne geçti. "Tamam tamam, biriniz susmazsa hepimizi ele vereceksiniz zaten. Hadi çabuk."

Akın beni hâlâ indirmiyor, yürürken nefesim onun omzuna çarpıyordu. "Artık bırak," dedim.

"Arabaya kadar," dedi kısa bir tonla.

"Ben kendi kendime yürürüm." Fakat kurduğum cümlenin onda bir karşılığı olmadı.

Ağaçların arasındaki karanlık biraz açılınca Poyraz eliyle işaret etti. "Araba burada."

Akın beni ancak o an indirdi ama kolumdan tutmayı bırakmadı. Ayaklarım yere bastığında taşın içimdeki ağırlığı hâlâ geçmemişti. Bu yüzden ses çıkarmadım. Poyraz kapıyı açtı. "Öne sen geç," dedi. "Arkada Akın'ın suratına bakamam şu an."

Akın cevap vermedi, sadece beni arka koltuğa yönlendirdi. "Dikkat et," diye mırıldandı. Basit bir cümlesi bizi yönlendirmeye yetmişti. Kemerimi takarken göz ucuyla bana baktı ama bir şey söylemedi. O susunca taş bir anlığına sakinleşti, bu bile beni huzursuz etmeye yetiyordu.

Poyraz direksiyona geçtiğinde yüzündeki ciddiyet yerine oturdu. "Çok oyalanmadık umarım," dedi.

Akın camdan dışarı bakıp, "Devriyeler yakın," dedi.

"Süper," dedi Poyraz. "Benim sevdiğim anlar geldi." Onun bu haylaz çocuk tavrı arkada yüzüme hafif bir tebessümün konmasına sebep oldu.

Motor çalıştığında koltuğun altından gelen titreşim taşla birleşti, içimde tanıdık o basıncı hissettim ama ses etmedim. Akın hafifçe bana dönüp, "Hazır ol," dedi. "Yol sakin olmayacak."

"Hiçbir zaman olmuyor zaten."

"Doğru..." dedi bakışlarını benden ayırmadan. "Sen yanımdayken hiç olmuyor." Akın gülümsedi ama gözünde ciddi bir şey vardı. "Başlıyoruz."

Arabayı ileri sürdüklerinde ağaçlar kenarlardan hızla akmaya başladı. İçimdeki taş bir kez daha kıpırdadı ama bunu sadece ben ve o duyuyordu.

Poyraz farları kapatıp sadece alçak mod ışığını açık bıraktığında ağaçların gövdeleri çizgi gibi kayıyordu. Motorun sesi gecenin sessizliğine karışınca geriye sadece gergin bir uğultu kaldı. Akın yan koltukta dik oturmuş, camdan dışarı bakıyordu ama bakışlarının odağı yol değil, yolun ötesiydi. Poyraz hızlandıkça ben nefesimi tutuyordum. İçimdeki taş, sanki arabayla birlikte hızlanıyor, göğsümün altında yer değiştiren sıcak bir ağırlığa dönüşüyordu. Onun bu tepkisini söyleyemezdim, Poyraz anlamazdı.

Poyraz direksiyonu çevirip aracı keskin bir virajdan geçirirken dişlerinin arasından, "Sağ hattı tarıyorlar," dedi. "Biri sinyal yakarsa sıçtık."

Akın hafifçe başını kaldırdı. "Yakalamazlar."

Poyraz sinirle güldü. "Her şeyi sen biliyorsun zaten, değil mi?"

"Evet," dedi Akın, gözlerini yoldan ayırmadan. "Bu hattı ben çizdim."

Poyraz cevap veremedi. Araba düzlüğe çıkınca biraz nefes aldım. Ama iç sesim rahatlamıyordu, taş hafif bir titreşim gönderdi. *Yaklaşıyorlar.* Tam neyin yaklaştığını bilmiyordum ama taş biliyordu. Taş her zaman benden önce hissediyor, görüyor ve biliyordu.

Poyraz yan aynadan geriye baktı. Gözleri bir anda ciddileşti. "Arka tarafta bir ışık yaklaşıyor. Tek araba."

Akın, "Mesafe?" dedi.

"Bir yüz metre... Belki daha az."

Akın düşünmeden, "Hızlan," dedi.

"Hızlanırsam motoru bağırtırım," dedi Poyraz. "Bizi duyup üstümüze çökerler."

"Bağırmayacak," dedi Akın. "Dengeli kullan."

Poyraz yine homurdandı. "Bana direksiyon öğretme."

"Öğretmiyorum. Hayatta kal diyorum."

Araba hızını artırırken zemindeki taşlar lastiklerin altında patlıyordu. Ağaçların arasındaki gölgeler far ışığında yamuluyor, sarkıyor, kayboluyordu. Gecenin sisli havası ince bir tabaka gibi belirdi. Ellerim koltuğun kenarını tutarken bir an için nefesimi toparlayabildim ama hemen ardından taş içimde keskin bir darbe gibi attı. Sanki kalbimi ittiriyordu.

Akın bunu fark etti. Koluna hafifçe dokunup, "Uyandı," dedi yalnızca benim anlayabileceğim şekilde. "Neden?"

"Bilmiyorum," dedim. "Belki..." Cümleyi bitirmedim. Belki ben korkuyordum. Belki taş bunu benden alıyordu.

Akın başını hafifçe yana eğdi. "Korkma."

"Sen korkmuyor musun?" dedim.

"Ben başka şeylerden korkuyorum," diye mırıldandı. Ne demek istediğini soramadım.

Poyraz birden frene hafifçe dokunup yana kaydı, araç hafifçe savruldu. "Tamam, tamam, yaklaşıyorlar," dedi. "Bu aralıkta sollayacak yer yok. Aramızdaki mesafe kapanıyor."

Akın ciddi bir tonla, "Eğer köprüye varırsak kurtuluruz," dedi.

"Varamayız," dedi Poyraz. "Bu hızla o köprünün demirleri..."

"Varmamız gerekmiyor," dedi Akın. "Yaklaşmamız yeter."

Ben Poyraz'ın omuzlarının gerildiğini gördüm. "Bu cümlelerden nefret ediyorum. 'Yeter', 'yaklaş', 'yol biter' falan... Senin ağzından çıkan her şey bela."

Akın hafifçe gülümsedi. "Hayatını her seferinde böyle kurtarıyorum." Onların arasındaki akılalmaz arkadaşlık bu dilden besleniyordu.

Arka far ışığı iyice yaklaşmıştı. Arabayı takip eden A.S.P. aracının motor sesi artık net duyuluyordu. İçimdeki taş bir anda parladı, göğsümün altındaki sıcaklık boğazıma kadar çıktı. Tehlikeyi hissettim.

"O neydi?" dedi Poyraz, aynaya bakarken.

"Hiçbir şey," dedim hemen.

Akın bana eğildi. "Nefesini düzenle. Seni dinliyor."

"Sorun bende değil," dedim. "Sorun onda." Taşı kastederek konuştuğumu anlamıştı.

"Senin tepkinle çalışıyor," dedi Akın. "O yüzden sakin ol."

"Sakin olamam!"

Araba sarsıldı. Poyraz, "Tutunun," diye bağırdı ve virajı sert aldı. Yan aynadan gördüğüm ışık bir an kayboldu, sonra yeniden belirdi. A.S.P. aracı hız kesmiyordu.

Poyraz sinirle tısladı. "Tamam, anlaşıldı. Bunlar ciddi. Yaklaşacaklar."

Akın hafifçe doğruldu. "Yönlerini biliyorum."

Araba köprü yolunun girişine girdiğinde tahta zeminin gıcırtısı duyuldu. Bu köprü normalde geçilmezdi, yıllardır kullanılmıyordu ama başka yolumuz yoktu ve bunu biliyorduk.

Poyraz direksiyonu iki eliyle sıkıp, "Eğer düşersek bunu anneme sen anlatırsın," dedi.

"Annen seni sevmiyor zaten," dedi Akın Poyraz'la dalga geçerek.

Köprünün üzerinde araba sarsılmaya başladı. Tahtalar tehlikeli şekilde inliyordu. Arkadaki A.S.P. aracı hâlâ yakındaydı, köprünün girişine vurduğu anda köprü tekrar sallandı.

Taş içimde âdeta çığlık attı.

"Akın..." dedim.

O sadece, "Gördüm," dedi.

Poyraz sabırsızlandı. "Ne gördün? Ne oluyor?"

"Devriyeler hızlanıyor," dedi Akın.

"Ne yapacağız?"

"Benim söylediğimi yapacaksın."

Akın pencereyi hafif indirip dışarı baktı. Köprünün sağ tarafında taşıyıcı halatlar gevşemişti. Geri dönülemez bir bölgeydi burası.

"Birazdan sağa kır," dedi.

"Sağa kırarsam ne olur?"

"Kurtuluruz."

"Daha mantıklı bir şey söyle!"

"Tam zamanında değilse ölürüz."

Poyraz direksiyona daha sıkı asıldı. "Tamam," dedi. "Zamanlamayı söyle."

Akın gözünü hiç kırpmadan, "Üç," dedi.

"Kıracağım mı?"

"İki."

"Akın?"

"Bir."

Poyraz küfretti ve direksiyonu sağa kırdı.

Araba bir anda yan kaydı, tahta köprünün kenarından savruldu ve yoldan çıkıp toprak bir yamaca doğru indi. Arka tarafta A.S.P. aracının fren sesi yankılandı, köprünün kenarına vurarak durdu. Bizse aşağıdaki eğimli toprağa çarparak yükseldik ve bir kez daha inişe geçtik.

Yüreğim ağzıma geldi. Taş içimde bir kez daha parladı. Araba en sonunda durduğu anda üçümüz de nefesimizi tuttuk.

Poyraz direksiyona yaslandı. "Bunu neden yaptık?!"

Akın derin bir nefes alıp, "Çünkü başka türlü kurtulamazdık," dedi.

"Başka yol bulamaz mıydın?"

"Hayır."

"Gerçekten deli herifin tekisin!"

"Sen de hâlâ hayattasın."

Ben gözlerimi kapattım, taş yavaşça sakinleşti. Bu savaş çok uzun sürecekti ve ben buna hazır değildim ama aynı zamanda buna mahkûmdum.

Araba nihayet durduğunda motorun sesi kesildi ama içimdeki taş hâlâ hafif bir titreşimle atıyordu. Havanın soğuğu yüzüme çarpınca gerçeğe döndüm; dağ evinin loş ışığı ağaçların arasından görünüyordu. Poyraz direksiyonu bırakıp arkasına yaslandı. "İn artık," dedi yorgun bir nefesle. "Çözmemiz gereken çok şey var, Üç Yüz Seksen." Akın camdan dışarı baktı, sonra bana dönüp kapıyı açtı. Bir şey demeden yürümeye başladım, o da yanıma geçip kolumu bıraktı ama takip etmeyi

kesmedi. Poyraz önden gidiyordu; onun adımlarındaki hız, içeride bizi bekleyen fırtınayı haber veriyordu.

Dağ evinin kapısı içerden bir güçle açıldı. Atlas'ın yüzündeki öfkeyi görür görmez nefesim kesildi; gözleri önce bana, sonra Akın'a kaydı. "Neredesiniz siz?" Sesi kalın ve kontrolsüzdü. "Dört saat. Tam dört saat hiçbir sinyal yoktu."

Fulya arkada bir şeyler yazıyordu fakat bir yandan bizi dinlediğini biliyordum.

Poyraz ellerini kaldırdı. "Sakin ol Katrivas. Getirdim işte."

Atlas onu bile duymadı, bir adım bana yaklaşıp yüzümü inceledi. Öfkesini bastırdığını görüyordum. "İyi misin?" Sesinde hem mesafe hem korku vardı. Bu korku beni kaybetmeye mi dayanıyordu yoksa Hera'nın yokluğuna mı, bilmiyordum.

"İyiyim," dedim ama sesimdeki çatlak beni ele verdi.

"Hera," dedi. "O nerede?"

Atlas'ın, "*Hera nerede?*" dediği o an, hava bir anda ağırlaştı. Sanki soğuk hava göğsüme çöküp nefesimi orada sıkıştırdı. İçimdeki taş, onun adını duyduğumda yeniden titredi, hem acıyla hem geçmişle hem de o kelimenin içinde taşıdığı bütün felaket ihtimalleriyle. Bir an için gözlerimi kaçırmak istedim ama Atlas'ın bakışı o kadar keskin, o kadar delip geçen bir bakıştı ki kaçacak yer bulamadım.

Sanki gözlerimi kaçırırsam bir şey sakladığımı düşünecekti.

Sanki susarsam yine suçlu olacaktım.

Sanki konuşursam onu paramparça edecektim.

Nefesimi tuttum. Dudaklarımın kenarı titredi, söylemek istemediğim bir şeyi söylemek üzereymişim gibi.

Atlas bir adım daha yaklaştı. Bana ne kadar yaklaştığını ancak sıcak nefesini yüzümde hissettiğimde fark ettim. Öfke

ve korku, kokusu birbirine karışmış iki şey gibiydi üstünde. Akın'ın varlığı bile onu durduramıyordu, sanki dünyada şu an sadece ben ve o varmışız gibi davranıyordu.

"Efsun," dedi, bu sefer daha yavaş, daha boğuk bir sesle. Sanki beni ikna etmeye çalışıyordu. Sanki doğruyu söylemezsem nefes bile almayacaktı. "Bana söyle. Hera nerede?"

Gözlerimin içine bakışı... işte o bakış bana yıllar önceki Atlas'ı hatırlattı. O zamanlar bana güvenen, beni koruyan, benimle tartışıp sonra ilk fırsatta sırf güldürmek için bir şeyler söyleyen o çocuğu. Şimdiyse karşımda duran kişi, sevdiği kadının kaybolmuş hayaletinin peşinde nefesi tükenen bir adamdı.

Boğazım kurudu.

Kelimeler aklımdan geçti ama dudaklarım açılmadı.

"Atlas... ben..."

"Bana yalan söyleme. Artık değil."

Sesi yükselmedi ama sesinin içindeki sarsıntı duvardaki lambayı bile titretiyormuş gibi geldi bana.

"Dört saat boyunca bağlantı yoktu! Dört saat Efsun! Sen ve Akın ortadan kayboldunuz, Poyraz sinyal veremedi, Hera'dan iz yok! Bana şimdi *ben* diye başlayan bir cümle kurma. Söyle. Nerede?"

Bir adım geri atmak istedim ama ayaklarım yere mıhlanmış gibiydi.

Geri adım atmamam onu daha da yaklaşmaya zorladı, omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Akın'ın nefesini arkamda hissettim. Sessiz ama tetikteydi. Bir şey derse Atlas patlardı, bir şey demezse ben. Gözlerimi kapatıp kısa bir an nefes aldım. İçimdeki taş yine, hafif ama sarsıcı bir titremeyle tepki verdi.

Bu titremeyi tanıyordum. Bana savaşın başladığını söylüyordu. Bir şeylerden kaçamayacağımı.

"Atlas..." dedim, gözlerimi açıp ona baktım. "Bilmiyorum."

Kelime ağzımdan çıkar çıkmaz onun gözlerindeki ışık söndü. Ama bu bir kabulleniş ışığı değildi. Bu tamamen başka bir şeydi: Yıkımın sessiz anı.

"Bilmiyorsun?" dedi sorar gibi.

Sanki kelimeyi anlamamıştı. Sanki duyduğu şeye duyduğu tepkiyi kontrol edemeyecek kadar dolmuştu.

"Bilmiyorum," dedim tekrar. Sesim çatladı.

Sesimin çatlamasında hem suçluluk hem korku hem de içimde taşıdığım diğer her şey vardı. Yalan söylemiyordum.

Ama doğruyu söylemek de hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Atlas başını yana çevirerek çenesini sıktı. Boynundaki damarları gördüm, nefesi göğsünün altında hapsolmuştu. Yutkundu ama yutkunurken bile zorlandı.

"Sen..." dedi boğuk bir sesle. "Her şeyi bu hale sen getirdin, nasıl bilmezsin?"

Sesinde suçlama vardı ama nefret yoktu. İşte bu beni daha çok acıttı.

Elimi kaldırıp koluna dokunmak istedim ama tereddüt ettim. Elimi havada bir an öylece tuttum. Sonra bir şey kırıldı içimde ve koluna hafifçe dokundum.

Atlas o dokunuşla gözlerini yumdu.

Sanki o an nefes almak bile ona acı veriyordu.

"Hera yok Atlas," dedim fısıltıyla. "Beni kurtardı ve orada kalmayı tercih etti. Neler olduğunu bilmiyorum, öğrenmeye çalışıyorum ama bilmiyorum."

Gözlerini açtığında bakışı bu dünyada gördüğüm en yıkıcı şeydi. Sanki bir insanın içindeki bütün umutlar tek bir anın içinde çöküyordu. Sanki sevdiği kadın bir kez daha ölüyordu.

"Sen onu nasıl bıraktın?" dedi.

Bu soru bıçak gibi girdi kaburgalarımın arasına. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Onu bıraktım mı? Bırakmak zorunda mı kaldım? Yoksa o mu beni bıraktı?

Hangisi doğruydu, bilmiyordum. Hangisi daha az acıtıyordu, bilmiyordum.

"Tetiği ben çekmedim Atlas," dedim sessizce. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Bir eli duvara uzandı, sanki ayakta zor duruyordu. Kendine kızgın değildi. Bana da değildi. Kime kızdığını bilmiyordu. Bu en tehlikeli Atlas'tı.

Kırılmış ve yönsüz olan. Kalbini korumaya çalışan ama savaşın ortasında savunmasız kalan.

"Ben..." Sesi çatladı. "Onu kaybedemem. Bir daha kaybedemem, Efsun."

Bu sözle gözlerim doldu.

Ama ağlamadım. Bu onun acısıydı. Benim yükümlülüğüm değil ama benim suçum gibi hissettirilen bir acı.

"Kaybetmedin," dedim fısıldayarak. "Oradan çıkmama yardım etmesi bunun bir kanıtı. Onu bulacağız ve geri getireceğiz."

Bu bir umut cümlesi değildi. Bu bir yalan da değildi. Bu sadece nefes almak için gereken bir cümleydi.

Atlas sessiz kaldı. Başını yere eğdi.

Kocaman bir savaşçının omuzları, yıllar önce sevdiği bir kızı kaybettiğinde nasıl düşmüşse aynı şekilde düştü. Sonra başını kaldırdı, gözlerini bana kilitledi.

"Onu bulacağız."

Bu bir emir değildi. Bu bir yalvarıştı. Bu bir ant içmekti.

Ben de başımı hafifçe salladım. İçimdeki taş, bunun asıl tehlike olduğunu anlamış gibi tekrar titredi.

Atlas'ın nefesi, soğuk havaya karışırken omuzlarının titrediğini fark ettim; o titreme bir korkudan değil, yıllardır üzerine biriken ağırlığın taşamayacağı bir noktaya ulaşmasından geliyordu. Ona söyleyebileceğim hiçbir şeyin bu anı hafifleteceğini sanmıyordum, yine de omzuna dokunduğum anda içimde bir şeyin çatırdadığını hissettim.

Çünkü Atlas, dokunuşuma gözlerini kapatarak cevap verdi; bu, benden çok daha derin bir acıyla boğuştuğunu gösteriyordu. Ama o sessizlik uzun sürmedi. Arkadan gelen ayak sesleri odanın soğuk havasını daha da keskin bir bıçağa dönüştürdü. Akın'ın yürüyüşü bir insanın değil, bir karanlığın odaya doluşu gibiydi. Onun varlığı her zaman bir karar, bir son, bir plan anlamına gelirdi. Ne kadar nefret etsem de bu gerçeği inkâr edemiyordum.

"Yeter," dedi Akın, sesini yükseltmemişti ama duvardan tavana kadar her yeri titretmeyi başarmıştı. Sanki fırtına bir anda kesilmiş gibi oldu; herkes susmuş, herkes nefesini tutmuştu. Atlas ona öyle bir bakış attı ki bir an gerçekten üzerine yürüyeceğini düşündüm. Öfkesi, kaybedilmiş bir hayatın, bir nefesin, bir insanın yokluğunun ağırlığıydı. Poyraz bile duvara yaslanmış halinden biraz uzaklaşıp sessiz bir tetikte duruşa geçti. Fulya'nın parmakları defterinin kenarına saplanmıştı, gözleri ikisinin arasında gidip geliyordu.

Atlas boğazı sıkılmış gibi bir sesle, "Zaman mı diyorsun?" dedi. Her kelime dişlerinin arasından çıkıyor, kırık bir bıçak gibi havayı kesiyordu. "Hera yok. Dört saattir. Dört saattir hiçbir sinyal yok. Bana zaman deme."

Akın bir adım atınca odanın yerçekimi değişti sanki. Ben bile istemsizce nefesimi tuttum. Onun bakışları, Hera'nın adından bile korkmayan bir adamın bakışıydı ama içinde hafif bir kıpırtı gördüm; saklamaya çalıştığı bir bilgi, bir yük, bir şey.

Akın bir adım attığında odanın ağırlığı tamamen değişti, sanki yerçekimi onun ayaklarının altında yeniden ayarlanıyordu. Atlas'ın öfkesinin havayı nasıl doldurduğunu hissedebiliyordum ama Akın'ın adımıyla o öfke bile geri çekilip yerini daha keskin bir şeye, soğuk bir kabullenişe bıraktı. Akın'ın yüzünü izlerken yıllardır sakladığı bir gerçeği daha şimdi ortaya koymaya karar verdiğini anladım; içinde taşıdığı şey, yalnızca bir bilgi değil, hepimizi diz çöktürebilecek türden bir sonuçtu. Atlas da bunu sezmişti çünkü onun bakışı kavgadan çok, duyacağı cevapla çökebilecek bir adamın bakışıydı. Sanki Akın'ın ağzından çıkacak kelimeler, Hera'ya duyduğu bütün inancı ya tamamen öldürecek ya da tekrar diriltecekti. Akın'ın gözlerinde beliren o küçük, neredeyse görünmez kıpırtı bir insanın kalbini paramparça edebilecek kadar sertti.

"Hayatta," dedi Akın, ne duygusuz ne de aceleci bir tonla ama bu tek kelime odadaki herkesin omuzlarındaki yükü aynı anda değiştirdi. Atlas'ın nefesinin yarısının göğsünde takıldığını duyar gibi oldum. Fulya, defterini karnına bastırırken parmakları daha da sıkıldı çünkü o kelime onun için de iki anlam taşıyordu: umut ve tehlike. Poyraz'ın başı hafifçe kalktı; gözleri, avının geri döndüğünü hisseden bir yırtıcı gibi

anında keskinleşti. Bense içimdeki taşın, bu kelimeyi duyduğum anda sessiz bir alarm gibi hızlanan titreşimini durduramadım. Hera'nın hayatta olması iyi miydi, kötü müydü bilmiyordum çünkü yaşamak bazen ölümden çok daha acı verirdi.

Atlas'ın dudakları aralandı ama konuşamadı, boğazındaki düğümün sesini bile duyacak kadar yakınındaydım. Sonunda çatlamış bir sesle, "Nasıl biliyorsun?" diye sordu. O sorudaki kırılganlık, bir savaşçının dizlerinin ilk kez çöktüğü an gibiydi.

Akın gözlerini bir an bile kaçırmadan devam etti, sanki milyonlarca yıl önce kararlaştırdığı bir gerçeği sadece tekrarlıyormuş gibiydi. "Sinyalini ben kaybettim. Bağlantı koparıldı. Ama Hera'nın sinyalinin kesilmesi onun öldüğü anlamına gelmez. Bu bir müdahale."

Atlas anlamazdan gelmedi fakat anlamak istemedi. "Kim kesti?" dedi. "Kim böyle bir şey yapar? Bizden kaçması için mi?"

O an Akın'ın bakışları, duvarda gölgeler oluşturacak kadar keskinleşti. "Hera'nın kendisi," dedi. Sanki bu cümleyi söylemek bile onun için bir zaferdi. Ama bu zafer hiçbirimizin işine yaramıyordu, aksine hepimizi ateşin içine atıyordu. Fulya nefesini tutup bakışlarını indirdi çünkü Hera'nın sinyalini kendi kapatabilmesi demek, içindeki programlamanın, kendisine yüklenen emirlerin kontrol seviyesinin çok daha derin olduğunu gösteriyordu. Poyraz bile kaşlarını hafif indirerek tepki verdi çünkü kendi iradesiyle sinyal kapatan biri, aynı iradeyle çok daha büyük şeyler yapabilirdi.

Atlas geri çekilmek yerine bir adım ileri attı, gözlerinde hem öfke hem hayal kırıklığı hem de teslim olmak istemeyen bir çocuk inadı vardı. "Neden?" diye sordu, sesi bu kez

öfkeyle değil, acıyla karışık bir fısıltı gibiydi. "Neden kendi sinyalini kapatsın? Benden kaçmak için mi? Bizden kaçmak için mi?"

Bu soru, göğsümde bir şeyleri yerinden söktü. Atlas'ın bana çevirdiği o gözleri görünce kendimi suçlu hissediyordum, oysa olanlar benim seçimim değildi. Yine de taşın göğsümde hızla atan ritmi, bu sahnede sadece seyirci olmadığımı, her şeyin bir şekilde benden geçtiğini bana hatırlatıyordu. Başımı yavaşça ona çevirdim, yüzümdeki ifade bile onu daha çok kırıyordu. Çünkü ben de o an gerçeği söylemekte zorlanıyordum.

"Atlas..." diye başladım ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Onun adını söylemek bile ağır geliyordu çünkü bu odada, bu karanlıkta, bu gerçeğin ortasında, aile dediğimiz şeyin ne kadar kırılgan olduğunu bir kez daha görüyorduk. "O... kalmayı seçti. O çıkmak istemedi. Ben kaçarken beni durdurmadı ama geri döndü. Seni hatırlamıyor. Bizi de hatırlıyormuş gibi davranmıyor. Kafası karışık. Ve ben... onu getiremedim."

Atlas'ın yüzünde o an gerçekleşen değişim, bir insanın ruhunun çatlama anıydı. Gözkapakları titredi, altçenesi kasıldı, nefesi göğsünün yarısında takıldı; sonra bakışlarını bir anlığına yere indirdi. Onu böyle görmek, uzun yıllar boyunca taşıdığı bütün yükleri omzundan alıp bir saniyeliğine benim omuzlarıma bırakıyordu. O an, onun ne kadar kırılgan olabileceğini ilk kez bu kadar derin hissettim.

Akın'ın sesi tekrar odanın içini kapladı; buz gibi, gerçek gibi, kaçışı olmayan bir tonla. "Hera'nın hatırladıkları kadar hatırlamadıkları da tehlikeli. Sinyalini kapatması bir savunma mekanizması. Bir emir değil, içgüdü. Korkuyorsa kendini saklar."

Atlas başını kaldırarak gözlerini Akın'a sabitledi. "Benden mi saklandı yani?"

Akın hiç tereddüt etmeden, "Hayır. Kendinden," dedi.

O cümle, tüm odayı yutacak kadar büyük bir sessizlik bıraktı geriye. Fulya'nın nefesi kesildi, Poyraz bakışlarını kaçırdı, bense içimdeki taşın attığı titremede bir şeylerin koptuğunu hissettim. Çünkü o an anladık ki Hera yalnızca kayıp değildi. Beyninin içinde kendi kendine savaşan bir çocuk gibiydi. Onu bulmak, onu geri getirmek... belki de onu yeniden kaybetmek anlamına gelecekti.

Akın "hayatta" dediği an odanın içi bir anda daralmıştı ama asıl ağır basan şey Hera'nın yaşayıp yaşamaması değildi. Asıl mesele hangi haliyle yaşadığıydı. Atlas bunu fark ettiğinde gözlerine dolan panik o kadar derindi ki içimde taşın titreşimi bile bir an durdu. Akın'ın bakışlarındaki o kıpırtıyı sezince çenem istemsiz gerildi çünkü ben bu kıpırtının ne anlama geldiğini Akın'ın nefes alışından bile anlayacak kadar uzun zamandır onun gölgesindeydim. Bir şey söyleyecekti... ve bu şey Atlas'ın sandığından çok daha büyük bir yıkım olacaktı.

Atlas, "Neden?" diye mırıldandığı an Fulya defterini göğsüne bastırarak bir adım öne çıktı. Yüzünde hem yıllardır sakladığı şeyleri söyleme korkusu hem de bir şeyleri düzeltmeye mecbur kalan bir ajanın çaresiz kararlılığı vardı. Göz ucuyla ona baktığımda söyleyeceği şeyin sadece teknik bir açıklama olmadığını, Hera'nın beynine dokunmuş insanların karanlık metotlarını dolaysızca anlatacağını anladım. Bu odadaki en ağır bilgi ondaydı.

Poyraz sessizce masanın kenarına yürüdü, kollarını çözdü ve ellerini ceplerine sokarak hafifçe öne eğildi. Onun bir cümle söylememesi bile sahnenin gidişatını değiştiriyordu

çünkü Poyraz bir şey söylemeden durursa bu her zaman yaklaşan bir gerçeğin ağırlığını dinlediği anlamına gelirdi. Akın, Fulya'nın konuşmasına izin verir gibi başını çok hafifçe salladı; bu, "doğru zamanı" işaret eden soğuk bir komut gibiydi.

Fulya dudaklarını araladı ama önce sesi çıkmadı. Sanki ağzındaki kelimeleri önce kendine yutmak zorunda kalıyordu. Sonunda titrek ama keskin bir nefes verdi.

"Hera orada kalmayı seçmedi," dedi. "Bir emir zincirinin içinde kaldı. Bu düzensiz bir hafıza kaybı değil. Bu programlanmış bir sonuç."

Atlas'ın yüzü bir anda boşaldı, gözbebekleri küçüldü, nefesi boğazında takıldı. O an hayatında duyduğu hiçbir şey onu bu kadar hızlı çökertecek kadar güçlü olmamıştı. "Ne yaptılar ona?" diye sordu, sesi kırık bir taş gibi bölünerek. "Fulya, ona ne yaptılar?"

Fulya elini defterin üzerine koydu, parmakları hâlâ titriyordu. "A.S.P.'den kaçmadan önce... bazı projeler üzerinde çalışılıyordu. Beyin korteksine hafıza yamaları yükleme, anıları bastırma, tepkileri koşullandırma, belirli kişileri tanımayı engelleyen nörobloklar..."

Gözlerini kapattı, sanki o laboratuvarların kokusunu hâlâ burnunda hissediyordu. "Hera bu protokollerin içinden geçmiş olabilir. Yani... seni tanımaması, seni unutması değil. Onu seninle ilgili tepki vermemesi için programlamış olabilirler."

Atlas olduğu yerde sendeledi, ben refleksle ona doğru bir adım attım ama Akın'ın bakışı beni durdurdu. Çünkü şu an Atlas'a yaklaşmak, onu parçalamakla aynı şeydi. Atlas bana baktı, gözleri ölü birinin gözleri gibiydi.

"Benimle ilgili tepki vermesin diye..." diye fısıldadı. "Yani... beni görünce geri çekildi. Onu durduramadım çünkü oraya bağlıydı."

Poyraz bir anda konuştu; sesi tok, keskin ve öldürücü doğrulukla doluydu. "Evet. Çünkü o sadece bir hafıza kaybı yaşamıyor. Kendi zihninde hapsedilmiş durumda. Bir bağlantı noktasına bağlı. Bir tetikleyiciye. Bir komuta."

Atlas ona döndü. "Kim yaptı bunu?!"

Poyraz hiç tereddüt etmedi: "Ares olabilir."

Atlas'ın gözleri ateş yuttu. Fulya kısık bir nefesle ekledi. "Ares bu protokollere erişimi olan tek kişi olabilir. A.S.P.'de hafıza düzenleyen ekipteydi. Dosyalar kapalıydı ama izleri hatırlıyorum."

Akın nihayet masaya yürüdü, parmaklarını yüzeye koyduğu anda masada holografik değil ama parlak bir kod matrisi belirdi: çizgiler, bağlantılar, kırılmalar.

"Bu bir hafıza kesme protokolü," dedi Akın. "Hera'nın zihninde tetiklenen şey bu. Yerini bulmak artık sorun değil. Ama zihnini geri almak..." Gözleri Atlas'a döndü. "Tamamen başka bir savaş."

Atlas dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde hem öfke hem tükenmişlik vardı. "Peki," dedi. "Nasıl kıracağız bunu?"

Masada bir sessizlik doğdu. O sessizlik içinde taş göğsümde öyle bir titredi ki nefesim anlık kesildi. Bu titreşimi yalnızca Akın fark etti, gözleri saniyelik bana döndü ama tek kelime etmedi. Çünkü taşların hisleri olduğunu diğerleri bilirse... savaşın dengesi yerle bir olurdu.

Ben sessiz kaldım. Taş sustu. Ama hepimiz hissettik. Hera'ya ulaşmak için önce kafasının içine girip, Ares'in bıraktığı kilidi kırmak zorundaydık.

Plan masasına çöken sessizlik, bir savaşın ilk adımından önce duyulan o uğursuz sessizliğe benziyordu. Herkes bunun

dönüşü olmayan bir karar olacağını biliyor ama kelimeleri nereye koyacağını kestiremiyordu. Fulya hâlâ defterini elinde sıkıyordu, Poyraz masanın kenarına yaslanmış, parmaklarını yüzeyde ritmik bir gerilimle gezdiriyordu. Akın'ın gözleri masanın üstünde açılmış kod dizilerini inceliyordu; çizgiler, şifreler ve bağlantı noktaları, Hera'nın zihninin karanlık bir haritası gibi parlıyordu. Atlas ise masanın köşesinde ayakta elleri başının arkasında kenetlenmiş, gözleri hâlâ odaya değil, içindeki fırtınaya bakıyordu. Onun nefesi odanın havasını ağırlaştırıyor, konuşmayı zorlaştırıyordu. İçimdeki taş hafif hafif titreşiyor ama ben bunu sadece nefesimi düzenlemeye çalışıyormuşum gibi gösteriyordum. Buradaki kimse taşın hislerini bilmemeliydi.

İlk konuşan Poyraz oldu, sesi keskin ama boğuk bir gerçeklikle doluydu. "Hera'nın zihninde yapılan müdahale sadece hafıza silmek değil. Hafızayı bölmek. Tepkileri kesmek. Duyguyu bastırmak. Bu tür protokoller genelde tek kişiye özel olur, özel bir kod, özel bir tetikleyici." Sözleri masanın üstündeki ışığın titremesine neden olacak kadar ağır geliyordu. "Bu tetikleyiciyi bulmadan... onun zihnine giremezsiniz. Girseniz bile sizi tanımaz. Tanırsa bile kendisine zarar verebilir."

Atlas başını kaldırdı, gözleri karanlık bir endişeyle parlıyordu. "Benimle ilgili kısmı nasıl düzelteceğiz?" Sanki kendi zihnini değil, kendi kalbini sormuş gibiydi. "Beni hatırlaması için ne gerekiyor?"

Kimse hemen cevap vermedi.

O saniyeler içinde kalbim göğsüme vurmaya başladı.

Ardından Fulya titrek bir nefes verdi. "Seni hatırlayıp hatırlamaması... hafıza bloklarının nerede durduğuna işaret eder. Ama..."

Cümleyi orada kesti. Bu *ama* Atlas'ın öfkesini bile susturdu.

"Devam et," dedi Atlas.

Fulya gözlerini kapatıp devam etti: "Eğer hafıza blokları duygusal tetikleyicilere göre kodlandıysa -ki Hera üzerinde çalışılan dosyalar bunu gösteriyordu- onu hatırlaması gerekmez. Onu hissetmesi yeter. Ancak eğer bu tetikleyici devreden çıkarıldıysa... o zaman kişi seni tanısa bile zihni izin vermez."

Atlas'ın nefesi kesildi. "Benimle ilgili tetikleyiciyi devre dışı mı bıraktılar?"

Fulya başını yavaşça salladı. "Büyük ihtimalle."

Akın o an konuşmaya dahil oldu, sesi bir ameliyat bıçağı kadar kesindi. "Hera'nın seni hatırlamaması onun suçu değil. Onu korumak için yapılmadı bu. Seni yok sayması için yapıldı."

Atlas'ın yüzündeki çöküş o kadar gerçekti ki kalbim onun adına acıdı. Ama aynı anda Akın'ın sesindeki ton beni huzursuz etmişti çünkü o, Hera'nın zihninin programlandığını söylerken bile duygusuzdu. Sanki bir insanı değil, bir sistem hatasını konuşuyordu.

"Peki bunu nasıl çözeceğiz?" dedi sonunda Atlas, boğuk bir sesle. "Bir yol olmalı."

"Var," dedi Akın. Masanın üstündeki şema üzerinde bir noktaya dokundu. Işık büyüdü, çizgiler genişledi. "Bu hafıza kesme protokolü çapraz kodlanmış. Yani tek bir kişi tarafından değil... iki kişi tarafından tetiklenmiş. İkisinden biri tetikleyiciyi kaldırmadan Hera'nın zihnine giremezsiniz."

"İki kişi mi?" diye tekrarladım, içime yayılan tedirginlikle.

"Evet," dedi Fulya. "Çift kodlama. A.S.P.'de genelde en tehlikeli projelerde kullanılır. Bir kod Ares'e ait olabilir... ama diğer kod kimde?"

Akın'ın bakışları yavaşça bana döndü. Bir şey söylemedi. Ama söylemesine gerek yoktu. Taş göğsümde bir anda çarptı.

Atlas bunu fark etti. Hemen yüzüme döndü. "Efsun?"

Boğazım sıkıştı. Ama Akın hemen araya girerek beni savunmakla tehdit etmek arasında bir yerde duran o soğuk tonuyla konuştu: "Hayır. Efsun kodun sahibi değil. Ama... kodu açabilecek tek kişi o olabilir."

Atlas'ın kaşları çatıldı. "Neden?"

Akın gözlerini masaya indirdi, sanki kelimeleri seçerse daha az zarar verecekmiş gibi konuştu. "Çünkü Hera, Efsun'u tanıyor. Tanımak değil, bağ kurmak. Onu görünce sinyal değişti."

Atlas anında bana döndü, içindeki acıyla kıskançlık arasındaki karışım yüzüne tırmanıyordu. "Hera seni hatırlıyor mu?"

Yutkundum.

"Beni... tanıdı. Yani... tam olarak değil ama durdu."

Atlas nefesini sertçe verdi.

Poyraz araya girdi; sesi sert, gerçek ve hükmediciydi: "Demek ki ***ZİHİN TETİKLEYİCİSİ*** sende."

Ben istemsiz geri çekildim.

"Bende olduğunu sanmıyorum."

"Sanma," dedi Poyraz. "Taş sana tepki verdi. Hera sana baktığında değişti. Kodun sende olma ihtimali çok doğru bir tespit."

Taş göğsümde bir kez daha attı. Akın bakışını ufak bir uyarı gibi üzerime koydu ama konuşmadı.

Fulya masanın kenarını tutarak, "O zaman plan şu olabilir," dedi. "Efsun'u tetikleyici olarak kullanacağız. Onu Hera'ya yaklaştıracağız. Hera Efsun'u tanıdığı anda ikinci kod devreye girecek ve hafıza blokları çökecek."

Atlas'ın gözleri parladı, umutla değil, deli cesaretiyle. "Bu onu geri getirir."

Poyraz başını yavaşça salladı. "Veya onu tamamen parçalar."

Atlas'ın soluğu kesildi. "Ne?"

Fulya titreyen sesiyle açıkladı: "Hafıza bloklarının yanlış çözülmesi... beynin kendi savunma mekanizmasını tetikler. Bu da... durdurulamayan bir nörolojik çöküş demektir."

O an oda buz gibi oldu.

Atlas'm dudakları aralandı. "Yani... Efsun ona yaklaştıkça Hera ölebilir mi?"

Kimse cevap vermedi. Ama içimdeki taş titreşti. Sanki Hera'nın içindeki karanlık beni duyuyordu.

İşte bu, en tehlikeli ihtimaldi.

Ninova

5

"BABALAR VE KARANLIKLARI"

Dağ evinin koridoru sessizdi, sanki duvarlar bile bir süre önce yaşanan tartışmayı sindirmeye çalışıyordu. Odanın kapısını kapattığım anda tüm sesler kesildi. Atlas'ın boğuk nefesi, Fulya'nın sayfa çevirirken çıkardığı titrek hışırtı, Poyraz'ın keskin bakışları, hepsi kapının dışında kaldı.

Yalnızca taşın göğsümde atan o ritmi bir kalp gibi değil, göğsümde hapsolmuş bir hayalet gibi çarpıyordu. Loş ışık odanın köşelerini yiyip bitiriyor, gölgeleri birbirine karıştırıyor, duvarların yüzeyinde yavaşça hareket ediyormuş gibi gösteriyordu. Bir an için gerçekten hareket ettiklerine inandım çünkü yorulmuş zihnim artık duvarlarla gerçek arasında ayrım yapmaktan vazgeçmişti.

Yatağın kenarına oturur oturmaz taş daha sert çarpmaya başladı, nefesim kesildi, içimdeki boşluk genişledi. Ellerimi yatağın kenarına koydum, titrediğini fark ettiğim halde durduramadım. Gözlerimi kapadım; karanlık, ışığın bıraktığı son izleri de silip zihnime doğrudan girmeye başladı.

İlk gelen görüntü bir yüz oldu. Hera'nın yüzü.

Beni hücrenin kapısında gördüğü o an... gözlerinde hem tanımak hem tanımamak arasında sıkışmış bir hüzün. Tanıdığım biri vardı ama adı yoktu. Tanımadığım biri vardı ama yabancı değildi. O bakış... o bakış hâlâ içimde bir yerlere saplanıp kalmıştı.

Nefesim kesilirken görüntü bir anda değişti. Karanlık bir tünel... buz gibi masa... üstünde yatan küçük bir kız. Sekiz yaşındaki halim. Gözleri kapalı ama yüzünde ağlamakla bağırmak arasında bir yere sıkışmış bir donukluk vardı. Makine sesleri birbirine karışıyor, kabloların sürtünme sesi tüylerimi diken diken ediyordu. O kız ben miydim, yoksa her gece rüyama giren başka bir çocuk muydu, bilmiyordum. Ama zihnimde duyduğum fısıltı aynıydı: **"Acıyı hisset... acıyı unutma... acı seni şekillendirir..."**

Başımın içinde yankılanan sesin sahibi yoktu.

Belki Akın'dı.

Belki beni doğuran karanlığın kendisiydi.

Bir anlığına gözlerimi açtım ama oda beni geri çağırmadan rahat bırakmadı. Loş ışık tavana vuran gölgeleri daha da büyütmüş, sanki dört bir yanımı saracak kadar yaklaşmıştı. Kendimi olduğum yerde sıkışmış hissettim. Kıpırdamadım çünkü kıpırdarsam gölgelerin üzerime çullanacağından emindim.

Derin bir nefes aldım ama nefes mideme değil, boğazıma takıldı. Taşın titreşimi arttı. İçimdeki karanlıkla aynı ritimde. Sanki taş bana bir şey söylemek istiyordu ama söylediği şey kelime değil, sadece bir histi... bir sürüklenme hissi.

Hera'nın sesi ya da zihnimde ona benzeyen bir şey kulaklarımın içinde fısıldadı: "Gel..."

Başımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Ellerimi yüzüme götürerek bastırdım. Ama görüntüler durmadı.

Bir sonraki hayal:

Atlas.

Beni korumaya çalışırken kaybettiği bütün insanlar gözlerinin altındaki gölgelerde asılıydı. Bana bağırdığı anlarda

bile içindeki korkunun rengini görürdüm. En çok da, "Onu kaybedersem ne olduğumu bilmiyorum," dediği o gece... O kelimeleri asla unutmamıştım. O zaman da susmuştum. Şimdi de susuyordum.

Kendimi yatağa yasladım, başım duvara çarparken gözlerimin önünde bir anlık ışık patladı. Sonra tekrar karanlık bastı. Odadaki gölgeler büyüdü, kollarını benim üzerime doğru uzatıyormuş gibi yaklaştı. Bir anlığına nefesimi tutmak zorunda kaldım. Sanrılarımın gerçekliğe karıştığını fark ediyordum... ama artık hangisinin hangisi olduğundan emin değildim.

Göğsümde taş bir kez daha attı. Ama bu kez farklıydı. Bu titreşim... Hera'ya ait değildi. Hatıralara ait değildi. Sanki biri beni izliyordu. Sanki odada biri daha vardı.

Başımı yavaşça kaldırdım. Kapı kapalıydı. Koridorda ses yoktu. Ama sol tarafımda, loş ışığın dibinde bir gölge belirip kayboldu.

Gözlerimi kırptım, tekrar baktım. Yoktu.

Derin bir nefes aldım ama vücudumun buna inandığını sanmıyordum.

Zihnim kendi kendini parçalarken bir adım sesi duydum. Kapının diğer tarafından. Yumuşak ama kararlı.

Akın.

Kesinlikle oydu. Ayak seslerini tanırdım. Nefesini tanırdım. Gölgelerin onu nasıl sardığını tanırdım.

Kapı tıklanmadı. Sadece durdu. Sanki düşüncelerimin içinde boğulduğumu hissediyordu. Ben gözlerimi kapadım, nefesimi tuttum. Taş göğsümde çarparken zihnimde tek bir cümle yankılandı: "Gerçekliğin bittiği yerde biz başlarız, Üç Yüz Seksen."

Akın'ın sesiydi. Ama kapıdan gelmiyordu. Zihnimin içinden geliyordu. Ve karanlık aniden hiç olmadığı kadar yaklaştı.

Beni boğacak kadar, zihnimi ele geçirecek kadar yaklaştı.

Kapının diğer tarafındaki ayak sesi, aynı anda hem dış dünyadan geliyormuş gibi hem de zihnimin içindeymiş gibi yankılandı. Sanki bedenimle beynim arasındaki çizgi çökmüş, gerçeklik içime doğru bükülmüş, dışarıdaki sesler ruhuma sızmıştı.

Nefesimi tuttum, karanlığın içindeki gölgeler hareket etmeye başladı. Bir rüzgâr değildi bu, bir hayal değildi; gölgelerin canlıymış gibi kıpırdanışı, tavandaki loş lambanın titremesiyle değil, zihnimdeki kırık anıların dışarı taşmasıyla ilgiliydi. Duvarlar bir anda dar geldi, oda nefesimi çeker gibi üzerime eğildi; taş göğsümde o kadar sert attı ki içorganlarımın yer değiştirdiğini hissettim.

Bu titreşim esasen bir uyarıydı, bir çağrıydı, bir hatırlatma ama en çok da beni kendime çeken bir tokat gibiydi. Taşın ritmi, yıllar önce A.S.P.'de bağlı olduğum makinenin ritmiyle aynıydı; o karanlık odada gözlerimin açık olmadığı ama her şeyi duyabildiğim günlerde duyduğum o titreşim... işte tam olarak o. Çocuk halim, sekiz yaşındaki o kırık, ufacık ben, gözleri kapalı bir halde masada yatarken kalbimin nasıl attığını hatırladım; hem korkudan hem bilinmezlikten hem de o acıya alışmam gerektiğini anlamaktan. O acı şimdi yeniden damarlarıma doluyordu.

Başımı ellerimin arasına aldım ama zihnim durmadı, tam tersine hızlandı. Hera'nın yüzü, hücrenin kapısındaki o donuk ama tanıdık bakış, sesini çıkaramayan dudakları, "Neden bunları hatırlamıyorum?" der gibi titreyen nefesi... hepsi bir

anda gözlerimin önünde belirdi. Sonra görüntü kırıldı ve Atlas'ın yüzü girdi kadraja yıllar önce beni ilk bulduğu günkü haliyle, üstü başı kan içinde, nefesi mızrak gibi göğsünü yararken bana doğru uzanmış o eli.

Şimdiki Atlas değildi bu, bu geçmişin gölgesiydi. Hayallerim, hatıralarım ve sanrılarım birbirine girmiş gibiydi, çizgiler kayıyordu. Bir an kendimi yine laboratuvar tünelinde koşarken gördüm, kokusu boğazıma doldu; başka bir an, çocukluğumdaki odanın camına vurup içeri girmeye çalışan rüzgârın sesiyle boğuldum. Zihnimde birden fazla kapı açıldı, hangisinin gerçek olduğunu ayırt edemedim.

Taş tekrar vurdu.

Bu kez daha sert. Daha derin. Daha... canlı.

Bir an için gerçekten odada biri daha olduğunu sandım. Gözlerimi araladım; loş ışık, odanın köşesini gri bir sis gibi doldurmuştu. Sol tarafta, göz ucuyla bir gölge yakaladım. Gölge yavaşça hareket etti. O an nefesim tamamen kesildi, taşın ritmi kalbimin ritmini bastırdı ve beynim bir anlığına tüm bedenimi terk etti. Gölge bir insan siluetiydi. Gözlerimi kırptım, tekrar baktım... kaybolmuştu. Ama gitmemiş gibi hissediyordum. Oda benimle birlikte nefes alıyor, duvarlar beni izliyor, karanlık düşüncelerime karışıyordu.

Kapının ardındaki adım sesi sustu.

Keskin bir sessizlik çöktü.

Sanki kapının önündeki kişi, ben nefesimi tutarken nefesini bana göre ayarlamıştı.

Bu çok tanıdık bir şeydi.

Bu bir rastlantı olamazdı.

Akın'dı.

Onun ayak seslerini yıllar önce bile karanlığın içinden ayırt edebilirdim, nefesi bile öyle kontrollüydü ki konuşmasa bile varlığının ağırlığını insanın omuzlarına çökerdi. Kapının önünde durduğunu hissettim ve bir an için içeri girmeyeceğini düşündüm. Akın her zaman izler, hesaplar, boşluğu tartar, sonra adım atardı. Zihnimin içinde yankılanan "Üç Yüz Seksen" fısıltısı... işte o fısıltının nereden geldiğini artık biliyordum. Kapının dışından gelmemişti. İçimden gelmişti. Onun zihnimde bıraktığı izden.

Gözlerimi kapattım, gölgeler duvarlardan yavaşça üzerime doğru eğildi. O eski odadaki sesler geri geldi: kabloların sürtünmesi, makinelerin soğuk uğultusu, bir bilim insanının fısıldayan sesi. "Duyguyu kes... hafızayı bastır... tepkiyi dondur..." Ne olduğunu bilmiyordum ama bildiğim şey, o an tekrar sekiz yaşında olduğumdu. Sessiz, çaresiz, karanlığa gözlerini kaybetmiş bir çocuk gibi hissettim.

O çocuk hâlâ içimdeydi. Hâlâ beni kontrol ediyor, hâlâ beni koruyor, hâlâ beni yönetiyordu. Kafamı sertçe sallayıp görüntüyü dağıtmaya çalıştım ama dağılamadı, bu artık sadece bir anı değildi, zihnimle taşın arasında sıkışan bir çağrıydı.

O anda taş öyle bir çarptı ki nefesim boğazımda düğümlendi. Bu çarpış yalnızca Hera'ya bağlı bir his değildi.

Bu... başka bir enerjiydi. Başka bir çekim. Başka bir karanlık.

Ben başımı kaldırmadan önce bile kimin geldiğini biliyordum. Çünkü taşın ritmi Akın'ı tanıyordu. Benim zihnimden önce taş onu hissetmişti.

İşte o an anladım: Gerçeklikten kaçmak artık mümkün değildi.

Kapının dışından gelen adım sesi öylesine değildi; sanki o adımlar, duvarın içinden geçip zihnimin en karanlık noktasına temas ediyor, içimdeki bütün sanrıları tek bir çizgide hizaya getiriyordu. Duvarların gölgeleri titreyip büyürken taşın ritmi göğsümün içine bir ok gibi saplanıyor, her atışında zamanın bir anlığına yavaşladığını hissediyordum. Oda daralmıştı; tavandaki loş ışık, duvarlarda dans eden gölgeleri daha uzun, daha tehditkâr hale getiriyor, benimse zihnimdeki karanlık anıları harlı bir ateş gibi kıvılcımlandırıyordu. Bir an için tavan üstüme çökecek sandım, nefesim düzensizleşti, parmaklarım titredi, sanki eski laboratuvarın masalarında uyandığım o ilk anı tekrar yaşıyordum. O zaman da böyle olmuştu; bir nefes alarak ayağa kalkmayı öğrenmeden önce, karanlık beni bir battaniye gibi örtmüş, o karanlığın altında kımıldamadan yaşamayı öğretmişlerdi. Şimdi de aynı karanlık yeniden üzerime doğru yürüyordu.

Taş bir kez daha attı; bu kez sert, tiz, derin ve beni içine çeken bir çağrı gibiydi. Titrediğim halde yerimden kalkamadım. Gölgelerin yanaklarımın kenarına dokunduğunu sanacak kadar gerçekçiydi sanrılarım. Her şeyi net duyuyordum: geçmişimin yankısını, Hera'nın kapıdaki silueti gibi zihnimde kalan kırık görüntüsünü, Atlas'ın içimde bıraktığı sessiz yarayı... ama en çok yaklaşan o ayak sesini. Çünkü adımları tanıyordum. Nefesini tanıyordum. Kapının ardında duruşunu bile hissediyordum. Kapı tıklanmadı, sadece avuçiçiyle hafifçe itiliyormuş gibi açıldı. Bu sessizlik, içeri giren kişinin yalnızca bedenini değil, karanlığını da beraberinde getirdiğinin işaretiydi.

Akın'ın gölgesi önce içeri girdi; yüzü karanlıkla ışığın tam arasında, yarısı aydınlık bir ölüm tehdidi, yarısı gölgelerle örülü bir kader gibiydi. Kapıyı kapattığında hiçbir ses çıkmadı; bu, yalnızca onun yapabildiği bir şeydi. Bir odaya girdiğinde sesler bile kendini saklardı. Adımları ağır değildi ama kesin ve hesaplıydı; sanki attığı her adımda odanın yerçekimi yeniden ayarlanıyor, benim üzerime bastırıyordu. Gözlerimi kaldırmaya cesaret ettiğimde onun bakışları beni baştan aşağı taradı ama bu birini süzmek değildi, bir makinenin sistem taraması gibiydi. Beni okuyor, ölçüyor, içimde sakladığım şeyleri tartıyor, taşın ritmini bile nefesimden analiz ediyordu.

"Sanrıların arttı." Sesi ince ya da sert değildi ama bir bıçak gibi doğruca sinir sistemime işliyordu. O cümle beni rahatsız etmedi çünkü doğruydu. Rahatsız eden, bunu bu kadar rahatlıkla görmesi, dile getirmesi ve benim sakladığım şeyleri saklamama fırsat vermemesiydi. Nefesimi tuttum, o bunu fark etti, hiçbir detayı kaçırmazdı. Adımlarını sürdürdü, loş ışık onun yüzündeki keskin kemikleri bir gölge gibi belirginleştiriyor, gözlerinin altındaki koyuluklar odanın karanlığıyla birleşiyordu.

Ellerimi dizlerimin üzerine koymuştum ama titrememi durduramıyordum, buna rağmen başımı kaldırdığımda onun yüzünde en ufak bir değişim bile görmedim. Yavaşça eğildi, gölgeler yüzümden uzaklaştı ve onun bakışı dünyamın merkezine oturdu. Bu yakınlık boğucuydu ama geri çekilecek halim yoktu. Taş, onun yakınlığına tepki verirken içimdeki hava bir anlığında çekilmiş gibi oldu. Ritmi hızlanıyor, tepki veriyor, beni kontrolüm dışında sarsıyordu. Bunu fark eden sadece ben değildim. Akın'ın bakışı bir an göğsümdeki ritme kaydı, yüzünde belli belirsiz bir analiz çizgisi belirdi, sonra yine kayboldu.

"Taş tepki veriyor," dedi.

Bu bir suçlamaydı. Bir itiraftı. Bir gerçeğin adını söylemekti.

"*Hayır*," diye bağırmak istedim. "*Ben değilim. Ben tetiklemiyorum. Ben istemiyorum.*" Ama çıkan ses çok kırılgan, çok boğuk oldu. "Yoruldum." Yalan değildi ama doğru da değildi. Akın'ın bakışından bunun ne kadar işe yaramadığını anladım. Kaşları bile kıpırdamadan, sanki zihnimi önüme serip içinden geçen tüm düşünceleri tek tek okuyormuş gibi konuştu.

"Yorgunluk böyle bir titreşim yaratmaz. Bu çağrı... dışarıdan geliyor. İçeri değil, sana doğru."

O an mideme buz gibi bir bıçak saplanmış gibi hissettim. Çağrı. Dışarıdan bana karşı.

Hera. Ares.

A.S.P.'deki karanlık protokoller. Taş sisteminin diğer yarısı. Hepsi bir anda zihnime hücum etti.

"Onu düşünüyorsun," dedi tekrar. Yargısızdı. Ama çok kesindi. "Hayır," diyecektim ki o zaten devam etti: "Onun seni çağırdığını hissediyorsun."

Sustum.

Çünkü doğruydu.

Derin bir nefes aldım ama boğazıma takıldı. O an Akın'ın yüzü daha da yaklaştı, sesi daha derine indi.

"Ve bu çağrı," dedi, "Hera'dan değil." Bir an sessiz kaldı. Sonra kelimeleri zihnime çivilendi: "Bu taşın diğer yarısından geliyor."

Akın'ın son cümlesi sanki odadaki havayı tamamen çekip yerine görünmez bir ağırlık bırakmıştı. Bir an için nefes almayı unuttum, göğsüm inip kalkmadı, kulaklarım uğuldadı,

sanki bütün dünya bir çizgi gibi üstüme kapanmıştı. Taş hâlâ atıyordu ama ritmi artık hızlanmış değildi, keskinleşmişti. Bıçak gibi, tıpkı Akın'ın ses tonu gibi.

Gözlerimi yavaşça ona çevirdim ama bakışlarımdaki korkuyu saklayamadım. O da saklayamadığımı biliyordu çünkü birinin korkusuyla beslenen o tuhaf, soğuk memnuniyet yüzüne gölge gibi yayıldı.

"Ne demek istiyorsun?" dedim ama sesim kayıp bir çocuğun sorusu gibi çıkmıştı.

Akın başını yana eğdi, hareketi küçük ama beni tamamen çözen bir şekildeydi, sanki tek bir bakışla zihnimi açıp içimdeki karanlığı düzenleyebilecekti. Bir adım daha yaklaştığında gölgeler geri çekildi, ışık yüzünün keskin hatlarını iyice ortaya çıkardı. Gözlerinin derinindeki o karanlık, bana ilk defa yakın hissettirmiyordu; sanki yıllardır içimde sakladığım bir şey onun gözlerinde görünür olmuştu.

"Gerçeği duymaya hazır değilsin," dedi.

Bu cümle hem bir kapı hem bir tehdit gibiydi, insanın içindeki merakı ateşler ama cevabı kaldıramayacağını da ima ederdi. Akın bunu bilerek yapıyordu. Ne zaman sınırlarımın ucuna gelsem bana geri dönmeye yer bırakmadan bir adım daha ileri atıyordu.

"Hazırım," dedim ama bunu söylerken boğazım düğümlendi.

Akın gözlerini kaçırmadı.

"Hazır değilsin," diye tekrarladı, bu kez daha yavaş, daha temkinli bir tonla. "Çünkü bu seninle ilgili değil."

"Nasıl bir şeyin içindeyiz bilmiyorum," dedim sinirlenerek. "Neyin içindeyim bilmiyorum. Sekiz yaşından beri se-

nin peşinde sürüklenip duruyorum, Safkan. *Yürü* diyorsun yürüyorum, *kalk* diyorsun kalkıyorum, *değerlisin* diyorsun değerli hissediyorum. *Yoksun* diyorsun yok oluyorum."

Elimi kafama götürdüm. "Bak, zihnimin içinde benden başka benler, anılarımdan başka anılar var. Bak, görüyor musun? Karanlık bir odanın ortasında yere çöktüm, ağlayacağım ağlayamıyorum. Ben hazır olmadığım şeylere çok küçük yaşta maruz kalmış bir kız çocuğuyum. Artık beni dışarıda bırakma. Artık bana da bir yol göster. Bırak beni, ne olacaksa olsun."

"Sadece seni korumaya çalıştım," dedi karşımda otururken. "Tek yaptığım bize bir hayat inşa etmekti. Çocukluğumuzdaki o evi yaratabilmekteydi. Yalanlar söyledim." Bir itiraftı bu.

Çünkü gerçektik. Şu an burada o ve ben, Akın Mir Safkan ve onun Üç Yüz Seksen numaralı deneği. Hislerimizle, gerçeğimizle karşı karşıyaydık.

Bana yaralandığım gece söylediklerinden bahsettiğini biliyordum. Bir ev dilemişti. Annesinin ona baktığı, gerçekten doktor olduğu. Birbirimize söylediğimiz her yalan olmak istediğimiz, hayalini kuruduğumuz yalanlardan besleniyordu.

"O aileye hiçbir zaman sahip olamayacaksın," dedim acımasız davranarak. "Ben de sen de."

"Yanılıyorsun," diye mırıldandı. Gözleri üzerimde gezindi. Nasıl gözüküyordum? Üzerime baktı. "Çoktan. Çoktan sahip oldum, Mona."

Sana sahibim der gibi. Yeniden beni bir yaşamın var olduğuna inandırmak ister gibi. Sevgilim değildi, takıldığım biri hiç değildi. Ama bu savaşta ben ona, o ise bana aitti, biliyordum. İkimiz de bu gerçeğin farkındaydık. Kader bizi sonsuza

kadar birbirimize ait kılmıştı.

"Bana gerçekleri söyle o zaman Akın," dedim. "Benden hiçbir şey saklama. Zihnimde sanrılarla yaşıyorum. Ölüyorum ve bunu sen de görüyorsun."

"Ölmüyorsun," dedi net bir sesle. "Ölmeyeceksin. Buna izin vermeyeceğim."

"Gerçeği istiyorum," diye direttim.

"Taş seninle iletişime geçmiyor," dedi pes ederek.

"Benimle değilse?" Devam etmesini istedim.

"Sen bir araçsın, Efsun."

Bu kelime, içimde bir ipi kopardı. Çocukluğumdan beri duyduğum o cümlelerin, o soğuk laboratuvar duvarlarının yankısı gibi: Bir araç. Bir deney. Bir sonuç. Akın'ın sesi değişmedi, ne yumuşadı ne sertleşti, sadece gerçeği sanki bana ait değilmiş gibi söylemeye devam etti.

"Taşın diğer yarısı... seni çağırmıyor."

Bir nefes aldı, bu nefes bile sanki hesaplanmıştı.

"Seni seçiyor."

Başım döndü.

"Seçiyor derken?"

Akın bir süre konuşmadı, gözleri hafifçe kısıldı, sanki beynimin duvarlarına bakıyordu.

"Taşların kendi iradesi yok demiştik, hatırlıyorsun."

Ben başımı salladım. Yalan söylediğini anlamamıştım o zaman. Ama şimdi... şimdi taşın attığı her ritim onun yalan söylediğini yüzüme çarpıyordu.

Akın devam etti: "Taşların bir iradesi yok. Ama bir yönelimi var. Bir tarafı. Bir eğilimi." Gözleri ufak bir an göğsüme kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Ve bu eğilim tamamen

rasgele değil."

"Rasgele değilse?" diye fısıldadım.

"Seçiyor," dedi. "Kimi açacağını, kimi yok sayacağını, kimi yok edeceğini." Boğazımda bir düğüm oluştu. "Kimi koruyacağını."

Bu cümledeki son kelime, sanki bir fanusun içinde yankılandı. *Koruyacağını.*

"Beni koruyor mu?" dedim istemsizce.

Onu sormak değildi amacım ama dilim kontrolsüzce hareket etti.

Akın'ın gözleri parladı. Tehlikeli, gizli, karanlık bir parıltıyla.

"Hayır. Seni korumuyor." Nefesim kesildi. "Seni hazırlıyor."

O an odanın duvarları gerçekten üzerime çöktü sandım.

Hazırlıyor. Kim için? Ne için? Niçin benim için?

Akın bir an sustu, sonra bir adım geri atıp odanın içinde dolaşan gölgeye göz attı, sanki gölgeye bir şey anlatıyordu.

"Babam taşları insanlara vermedi," dedi. "Onları insanları okumak için kullandı. O taş, senin içindeki taş... seçtiği kişiyi zamanla şekillendirir. Tepkilerini düzenler. İçgüdülerini keskinleştirir. İradesini bastırır." Bir adım daha attı, tam karşıma geçti. "Ve sen bunu artık hissediyorsun."

Göğsümdeki taş bir kez daha vurdu. Bu sefer yumuşak değildi. Bu sefer çağrı gibi değildi. Bu sefer... bir uyarı gibi...

Akın bana eğildi, sesi bir fısıltıdan çok daha tehlikeli bir tona büründü.

"Taş seni, bir ***SAVAŞ*** için hazırlıyor." Nefesim paramparça oldu. "Üstelik Hera'nın hafızasını kapatan protokol... o taşın diğer yarısından geliyor."

Sanki biri kalbimi içeriden tuttu.

"Söylemek istediğin... Hera'nın..."

Akın beni böldü. "Evet."

Kelimeyi öyle bir söyledi ki yerin altı bile titredi.

"Taşın diğer yarısı Hera'nın zihninin içinde."

Akın'ın kelimeleri odanın içindeki tüm gölgeleri kendine çekmiş gibiydi. "Taşın diğer yarısı Hera'nın zihninin içinde," cümlesi havada asılı durmadı, âdeta duvarlara çivilenip genişleyerek üzerime kapandı.

Bu cümleyle birlikte taş göğsümün içinde bir kez daha çarptı ama bu kez yalnızca bir titreşim değildi. Sanki içime biri sertçe vurmuş, kalbimi başka bir ritme zorlamıştı. Nefesim boğazımda bir düğüm gibi sıkıştı, gözkapaklarım titredi. Akın'ın gözleri benimkinden hiç kaçmadı; o karanlık, o tehlikeli sakinlik içinde bir şey daha vardı. Beni bu gerçeği duymaya zorlayan, kaçmamı engelleyen, hatta tepki vermemi bile kontrol altına almaya çalışan görünmez bir güç. Onun karşısında dururken içimde hem küçülen hem de kabuk değiştiren bir tarafım vardı.

"Savaş sadece insanların arasında değil, taşların arasında da sürüyor." Sesi odanın loşluğuna yayılan bir sis gibi ağır ve kesindi. "Ve bu savaş, insanlardan bağımsız ilerlemiyor. Biz taşları taşıyoruz ama taşlar bizi şekillendiriyor. Sen hâlâ kendini kontrol ettiğini sanıyorsun. Ama bu..." Bakışları göğsüme, taşın olduğu yere kaydı. "Seni çok daha önce seçti."

Yutkundum ama yutkunmam bile tavanın çöküp üzerime düşmesine neden olacakmış gibi geldi. *Benimle ne alakası var?* demek istedim ama sesim çıkmadı. O sırada Akın bir adım daha yaklaştı, yüzündeki gölge yer değiştirdi, bir anlığına ışık gözlerini daha da keskin yaptı. Bu keskinlik, içimdeki titremeyi saklamama imkân bırakmadı.

"Hera taşın diğer yarısına sahip değil." Bu cümle bir umut gibi başlayıp kâbusa dönüşen bir gölge gibi devam etti. "O taşın içindeki boşluk, taşın aradığı karşılık. Hera'nın zihninde bir yankı buldu. Bu, ona taş verildiği anlamına gelmez. Ama taşın titreşimi, onun zihnindeki kırıklarla rezonansa girdi." Gözlerini hafifçe kısmıştı, beni analiz ediyordu. "Senin titreşimin... Hera'ya bağlı değil. Onun zihin kırılmasına bağlı. O sese kulak verdiğinde taş seni onun zihnine yönlendiriyor."

Bir an için başım döndü, duvarlar eğilmiş gibi oldu.

"Sen demek istiyorsun ki... taş benim içimden Hera'ya bir yol buluyor?"

Kelimeler titrek çıktı ama anlamı titrek değildi. Cevap beklediğimden daha hızlı geldi.

"Evet," dedi Akın. "Ama o yol tek yönlü değil."

Taş o anda içimde öyle bir çarptı ki elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım, sanki kaburgalarımın altından biri beni çekiştiriyordu. Akın, elim göğsüme gider gitmez gözlerindeki parıltıyı gizlemedi. Bu parıltı bir başarı hissi ya da tatmin değildi. Bu, beklediği anda gördüğü bir tepkinin doğruluğunu onaylayan bir bilim adamının parıltısıydı.

"Her tetiklenişinde," dedi. "Hera'nın zihnindeki bağlantı daha da netleşiyor. Korku, şaşkınlık, tanıyamama... bunların hepsi o bağlantının yan etkisi. Çünkü taş, senin zihnini onunkiyle çarpıştırıyor." Sözleri öylesine değildi, düşünerek seçilmiş, kesilerek söylenmiş, beni çökertmek için tasarlanmıştı. "Sen her düşündüğünde... Hera duyar. Hera her düşündüğünde... sen hissedersin."

Soluk bir nefesle, "Bu... mümkün değil," dedim ama Akın'ın yüzünde hiçbir tereddüt yoktu.

"Mümkün," dedi. "Çünkü taş bir sembol değil. Bir komu-

ta. Eski bilimsel bir kalıntı. Kodlanmış bir güç. Ve ikinizin zihni..." Burada bakışları yeniden göğsüme indi. "Birbirini uyandırıyor."

Birden geçmişe dair bir görüntü gözümde canlandı. Hera'nın bana bakarken durduğu o an. Saniyelik ama keskin bir duruş. Onun duruşunda bir tanıma vardı ama Atlas için değil, benim için. Ve şimdi anladım, o tanıma duygusu bana ait değildi. Taşa aitti. O duruş benim değil, içimdeki şeyin yankısıydı.

"Neden ben?" diye fısıldadım, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir tonla.

Akın doğruldu, gözleri bir an bile benden ayrılmadı.

"Çünkü sen taşın yarısısın." Bir adım daha geri çekilsem duvara çarpacaktım. "Ve Hera o yarımın kırığı."

Odanın soğukluğu tenime işledi; taşın içimdeki ritmi, artık sadece duyduğum değil, tüm bedenime yayılan bir acı gibi atıyordu. Akın sözlerine devam etti ama artık sesi bir duvarın içinden geliyormuş gibi yankılı ve ağırdı.

"Hera'nın zihnine ne yaptıklarını tam olarak çözmek için önce bu bağlantıyı anlamamız gerekiyor. O bağlantı kırılırsa Hera zihinsel olarak çöker. Ama bağlantıyı doğru kullanırsak..." Durdu, nefes aldı, yüzü gölgede kayboldu. "Onu geri getiririz." Gözleri bana yeniden döndü. "Ve bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Akın'ın devamında, "Bunu birlikte yapacağız," deyişi, odanın havasını geri dönüşü olmayan bir karanlığa çevirdi, sesindeki ton emir değildi, yalvarış değildi, hatta açıklama bile değildi. Sanki çok uzun zamandır saklanmış bir gerçeği nihayet söylemek zorunda kalan biri gibi, mecburi bir kabuldü. O an bir adım daha atmadı ama yaklaşmamış olması

bile yaklaşmasıyla aynı etkiyi yaratıyordu. Nefesini duymuyordum ama varlığı nefesime karışmıştı, sanki ben nefes aldıkça o bedenimin içindeki boşluklara doluyor, bulunduğum noktayı kendi ağırlığıyla yeniden şekillendiriyordu. İçimdeki taş ağır ağır çarpmaya devam etti, bu ritim Hera'nın çağrısından farklıydı. Daha karanlık, daha derin, daha... onunla bağlantılı bir ritimdi. Sanki taş, Akın yaklaşırken beni uyarmıyor, beni ona doğru çekiyordu. Korkuyordum ama kaçmıyordum. Bu da Akın'ın fark ettiği diğer şeydi.

Gözlerini üzerimden hiç ayırmadan yavaşça yanıma geldi, yaklaşırken gölgesi benim gölgeme değdi ve o temas bile içimde sıcak soğuk bir dalgaya dönüştü.

Yüzüme eğildiğinde nefesimizin aynı havayı paylaştığını hissettim. "Bunu hâlâ anlamıyorsun." Sesi her zamanki gibi soğuk ama alttan alta çatlak bir sıcaklık taşıyordu, bu sıcaklık onu yıllarca okumaya çalışan herkesi yanılgıya düşüren şeydi. "Ben seni seçmedim. Taş seçti. Ama ben... buna karşı gelmedim."

Bu cümledeki itiraf o kadar sessizdi ki ancak aramızdaki mesafeyi yok sayacak kadar yakın olmamız sayesinde duyabildim. Ve o itiraf, normalde bir insanın ağzından çıkmayacak kadar yalın bir kırılganlık taşıyordu. Akın bunu fark etmiş gibi yüzünü hemen sertleştirmedi; tam tersine, sözlerinin etkisinin bende nereye çarptığını gözlerimden okudu.

"Ben... ya kaldıramazsam?" dedim istemsizce. Sesimi kontrol edememiştim; taşın ağırlığı, Hera'nın zihninden gelen yankı, Atlas'ın kırılışı... hepsi aynı anda üzerime çökmüş gibi hissettiriyordu. Ama bu soru çıkarken aslında en çok Akın'ın cevabından korkuyordum. Kaşlarını hafifçe çatar gibi yaptı, sonra tamamen düz bir ifadeyle söze döktü.

"Kaldıracaksın." Ardından daha da yaklaşıp fısıltıya ben-

zeyen bir tonda ekledi: "Çünkü ben seni bırakmayacağım."

O an göğsümün üzerinde taş bir kez daha ama bu sefer acıtmayan bir güçle çarptı; sanki içimdeki karanlık, onunkine karşılık veriyordu. Akın bunu fark ettiğinde yüzünde neredeyse görünmez bir yumuşama oluştu. Elini kaldırdı ama bana dokunmadı. Dokunmak istemiyor değildi, sadece o dokunuşun beni tamamen yerle bir edeceğini biliyordu. O el havada beni yoklayan bir gölge gibi dolaştı, yanağımın birkaç santim ötesinde durdu, temas etmeyen ama temas eden bir ısı bırakıyordu.

"Beni neden... bırakmayacaksın?" dedim nefes nefese çünkü o kadar yakındı ki kelimeler aklımdan değil, derin bir iç güdüden çıkmış gibi hissettiriyordu.

Cevabı gecikmedi. "Çünkü sen düştüğünde ben de düşerim."

Bir insan bu cümleyi bir başka insana söylemezdi. Bunu ancak karanlığı birbirine bağlı iki kişi söylerdi.

Bu cümle içimde bir şeyin yerini değiştirdi, sanki taş bir anda onun ritmine uyum sağladı. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki kaçamadım. O bakış beni duvara yaslanmış halde bıraktı, nefesim hızlandı ama kaçamıyordum. Kaçmak istemiyordum. Karanlık bir yerden, onun beni yanında görmek istemesi... korkutucuydu ama aynı zamanda tuhaf bir güvenlik duygusu veriyordu.

"Efsun," dedi adımı ilk kez bu kadar yumuşak söyleyerek. "Sen bu planın ortasında tek başına duracak değilsin. Ben senin yanında olacağım. İkimiz birlikte..." Bakışları yüzümden taşın bulunduğu noktaya indi. "O bağa girip onu çözeceğiz."

Şimdi onunla göz göze durduğum an... karanlık nefes alıyordu. Taş nefes alıyordu. Ben nefes alıyordum. Ve Akın...

Akın beni nefes almakla yaşam arasında sıkıştırıyordu.

O an ellerim istemsizce kaldırıldı; bir şey yapmadım, ona dokunmadım, sadece havada durdu ama... Akın bunu bile dikkate aldı. Gözleri parladı. Tehlikeli, sıcak, karanlık bir parıltıyla. O parıltı, "*Dokunursan her şeyi mahvedersin ama dokunmazsan da mahvolacaksın*," diyen bir parıltıydı. O an, o iki ihtimalin de kaderimi değiştireceğini biliyordum.

Akın çok yavaş, neredeyse nefes bile almadan bir adım daha attı, yüzümüz birbirine değmeyecek kadar uzakta ama ayrılmayacak kadar yakındı.

"Benimle bir bağ kuruyorsun," dedi.

"*Seninle bağ kurmak istemiyorum*," demem gerekirdi. Ama taş zihnimi bastırdı. Ve dudağımın ucundan çıkan cümle şu oldu: "Biz zaten o bağı kurduk."

Akın'ın gözleri o an tamamen karardı. Öyle bir karardı ki odadaki gölgelerin hepsi o karanlığın içinde kayboldu. Bedenini bana değmeyecek kadar kontrollü uzaklıkta tutmasına rağmen aramızdaki çekim öyle sertti ki sanki odanın yerçekimi bizi birbirimize doğru çekiyordu.

"İyi o zaman," dedi nefesime karışan bir sıcaklıkla. "O bağı... birlikte kullanacağız."

Taş titredi. Ben titredim. Akın titremedi. Ama gözlerindeki karanlık... benim için titredi. Ve o an, onu istemediğim halde istemiş gibi hissettim.

Akın sadece on bir yaşındaydı.

Ama o yaşında bile kalbi bir çocuk gibi çarpmazdı; düzenliydi, ölçülüydü, gereksiz heyecandan arındırılmış gibiydi. Yine de bu gece... içindeki o garip kıpırtıyı durduramamıştı. Baba-

sının çalışma odasının kapısı evdeki hiçbir kapıya benzemezdi, etrafında sanki görünmeyen bir ağırlık olur, duvarlar bile o kapıya yaklaşırken sesini kısmış gibi davranırdı. Akın'ın küçük adımları halının üzerinde sessizce ilerlerken odanın altından sızan mavi ışık gözlerini üzerine çekti, bu ışık yıllardır onun dünyasının sınırını belirleyen bir çizgi gibiydi. Bir çizgi ki geçersen bir daha geri dönemeyeceğini anladığın bir eşik olur ya... işte o eşik tam önündeydi.

Kapının demir soğukluğunu parmak uçlarında hissedince yutkundu. Bu kapıyı açmak için cesaret değil, merak değil, bir çeşit içsel zorunluluk gerekiyordu. Kalbinin içinden gelen ve anlam veremediği o karanlık çağrı. Kapı kilitli değildi hatta sanki Akın içeri girsin diye hafifçe aralıktı. Bu, bir çocuğun anlaması için fazla ustaca kurulmuş bir tuzaktı ama Akın o yaşta bile tuzağı fark etti. Yine de geri dönmedi. Çünkü bazen korku bile insanı ileri iterdi.

Kapı sessizce açıldığında içeri giren hava buz gibi yüzüne çarptı.

Odanın içi loştu; masanın üzerindeki altı taş, karanlığın ortasında sanki nefes alan küçük yıldızlar gibi parlıyordu. Her birinin yüzeyinde ince damarlar vardı; damarların içindeki ışık, taş sanki içinden bir şey taşıyormuşçasına bir sır, bir nefes, bir ruh gibi atıyordu. Akın'ın gözleri büyüdü; bu taşları rafların arkasında, kasaların içinde, babasının fısıltılarının arasında duymuştu ama onları bu kadar yakından hiç görmemişti. Taşların odadaki havayı değiştirdiğini ilk kez o an fark etti; sanki taşların bulunduğu yer, evin geri kalanından farklı bir zaman akışı taşıyordu.

Akın masaya yaklaştığında nefes almayı kesti.

İçinde bir şey, "Taşa dokunursan bir daha eski olmazsın," di-

yordu ama başka, çok daha derin bir ses, "Devam et," diye fısıldıyordu. Parmağını taşın yüzeyine yaklaştırdı. Daha dokunmadan taşın içindeki ışık hareketlendi; ufak bir titreşim, kalbinde duyduğu bir çarpıntı gibi içinden geçti. Akın'ın küçük omuzları titredi. Geri çekilmedi. Çünkü korku, anlamadıklarının yanına daha çok çekiyordu onu.

Elini bir milim daha yaklaştırınca taş birden ışıldadı.

Masadaki diğer taşlar da aynı anda yanıp söndü. Sanki onun varlığını tanımış, onu kabul etmişlerdi.

O an Akın'ın gözleri büyüdü; taşlar birbiriyle bağlanan çizgiler gibi yanıp sönüyor, masanın üzerinde görünmez bir ağ oluşturuyordu. Bu bir güç gösterisi değildi, bu bir davetti. Akın bunu anlamayacak yaşta değildi. Taşların içindeki ışık ona doğru uzandığında kalbinin ritmi ilk kez bozuldu. O güne kadar her şeyi kontrol edebilen Akın o an kontrolünü kaybetti. Bir çocuğun kaldıramayacağı kadar büyük bir kader aniden üzerine çöktü.

İşte o an kapı açıldı.

Taşların ışığı aynı anda söndü. Oda silindi. Gerçeklik geri döndü. Babası kapının eşiğinde duruyordu. Yüzünde ne öfke vardı ne panik... Sadece o soğuk, hiçbir duygunun içeri giremediği düz ifade.

"Oğlum," dedi.

Sesi sakindi. Bu sakinlik, fırtınadan daha korkutucuydu. Akın başını kaldırdı, nefesi boğazında düğümlendi.

"Ben... sadece bakıyordum."

Babası yavaşça içeri girip masayı dolaştı.

Taşlara dokunmadı.

Sadece onları izledi.

Ve birden durdu.

Bakışları Akın'a döndü.

"Onlar tepki verdi," dedi. Bir suçlamaydı bu. Akın'ın içi buz kesti.

"Ben... ben dokunmadım," dedi ama sesi fısıltıdan zayıftı.

Babası bir adım daha yaklaştı. Gözleri küçüldü.

"Yalan."

Akın'ın nefesi durdu. O an babasının ona bağırmasını, kızmasını, taşları elinden almasını bekledi. Çünkü bir çocuk hata yaptığında en fazla korktuğu şey buydu.

Ama adam bağırmadı. Kızmadı. Sadece... gülümsedi.

Kesik, yavaş ve karanlık bir gülümseme. "Demek seni seçti..." dedi. "Seni."

Bu gülümseme... bir ebeveyn gururu değildi. Bu, bir tür mutlu tehdit gibiydi. Sonra elini Akın'ın omzuna koydu. Soğuk bir eldi. Ama ağırlığı... bir el değil, bir zincirdi.

"Biliyor musun Akın," dedi. "Hayatta bazı insanlar seçilir. Diğerleri... kullanılmak için vardır." Omzunu biraz daha sıktı. "Seni seçmeleri... büyük bir şans."

Akın'ın içinden bir şey koptu. Bu bir şans değildi. Bu bir hüküm cümlesiydi. Bir çocuğun taşıyamayacağı kadar ağır bir gelecekti.

Gözlerini taşlardan çektiğinde ilk kez gerçekten korktu. Taşlardan değil. Babası onu tebrik ettiği için. O tebriğin anlamı, "Artık geri dönüşün yok," demekti.

Ve Akın o gece öğrendi: Bir baba her zaman korumaz.

Bazen bir baba... seni karanlığa teslim eden ilk kişidir.

6

"SIĞ DENİZLER"

Sevgilim,

Sana bu mektubu yazarken ellerim titriyor. Neden olduğunu bilmiyorum. Seni tanıyıp tanımadığımı da. Adını yazarken göğsümde bir şey sızlıyor...

Bir ağırlık mı, yoksa bir eksiklik mi... ayırt edemiyorum.

Atlas Katrivas. Zihnimde sadece bu iki kelime var. İçimde yalnızca bir iz var. O iz canımı acıtıyor.

Bazen bir yüz beliriyor zihnimde. Karanlığın içinden çıkıp bana bakıyor.

Gözleri... acıyla karışık bir umut taşıyor gibi. O yüzün sen olduğunu biliyorum ama aynı zamanda o yüzü hiç görmediğime inanıyorum.

Bu ikisi nasıl aynı anda mümkün oluyor bilmiyorum.

Atlas, bazı kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sanki söylememem gerekiyormuş gibi. Sanki konuşursam bir şeyler kırılacakmış...

Hem bende,

hem sende,

hem de dünyada.

Ama içimde, çok derinde bir yerde, sana ait bir ses var. O sesi susturamıyorum.

Ne kadar uğraşsam da susmuyor.

"Gel," diyor.

Bir başka ses ise aynı anda bağırıyor: "Gelme."

Bilmiyorum...

Hangisi benim sesim?

Hangisi o yabancının?

Atlas, içimde biri var. Ben değil. Benim kalbimle nefes alıyor ama benim anılarımla değil.

O kişi seni hatırlıyor. Öyle derin bir yerden hatırlıyor ki... nefesimi kesiyor.

Sana karşı... anlamını bilmediğim bir duygu taşıyor. Ben hissetmiyorum, evet. Ama o duygu benim nefesime karışıyor. Ve ben bazen senin adını fısıldadığımı duyuyorum, uyandığımda dudaklarım kanıyor.

Bir gece... odanın sessizliğinde, hiçbir şey hatırlamadığım halde elimi uzattım.

Sanki birinin parmaklarına dokunacakmışım gibi.

İçerisi boştu.

Ama içimde biri o boşluğu doldurur gibi sana uzandı.

Atlas...

Ben seni hatırlamıyorum. Ama kalbim seni arıyor. Kalbim sana doğru koşuyor, ayaklarım hareket etmese bile.

Bu nasıl mümkün olur?

Ben kimim?

Sen kimsin?

Biz neydik?

Çok korkuyorum. Çünkü içimdeki o yabancı seni tanıyor, senden nefret ediyor, senden korkuyor ama seni bırakamıyor.

Ve biliyorum,

bu duygular bana ait değil.

Ama taşıdığım bedenin içinde dolaşıyor.

Seni korumak isteyen biri var içimde... ve aynı anda sana zarar vermek isteyen biri de.

Atlas...

Ben kim olacağımı bilmiyorum. Yarın, bir saat sonra, bir dakika sonra...

Ama bildiğim tek şey şu: Bende olmayan bir parça sende kalmış. Sanki düşündüğümde ağzımın içi acıyor, kalbimin ortasında boş bir yer yanıyor.

Gelme. Ne olursa olsun gelme. Bana yaklaşma. Sakın gelme.

Ama...

Ama bir yanım...

belki de en derindeki ben...

hâlâ fısıldıyor:

"Çünkü sen tutarsın diye."

"Çünkü sen varsın diye, Katrivas." Sanki geçmişten bir ses. Sanki bize ait bir an. Okyanusun içinde bedenim sana sarılıyor. Beni her dibe batışımda tutup çıkarıyorsun, bunun bizi boğacağını bile bile.

Korkuyorum. Hem gelmenden... hem gelmemenden.

Eğer gelirsen seni tanımayabilirim. Sana doğru koşmak yerine senden kaçabilirim. Sana zarar verebilirim.

Ama gelmezsen... belki de bir daha asla hiç kimse olamam.

Atlas odanın ortasında öylece duruyordu; dışarıdan bakıldığında sessiz, sakin, ölçülü bir nefes alışı vardı ama içindeki kıyameti görebilmek için insanın onun kalbine yaklaşması gerekirdi.

Mektup hâlâ elindeydi, kâğıt parmaklarının arasında ince bir bıçak gibi titriyordu ama Atlas'ın parmakları titremiyordu. O kadar derine gömmüştü ki sarsıntısını, bedenin verdiği hiçbir tepki o fırtınayı dışarı çıkaramıyordu. Gözleri mektubun satırlarının üzerinden kayarken zihni okunmuş bir mektubu anlamaktan daha fazlasını yapıyordu. Cümlelerin arasında saklanan boşlukları, satır aralarında gizlenen sesleri, Hera'nın söyleyemediği ama hissettiği şeyleri dinliyordu.

Çünkü Atlas için kelimeler hiçbir zaman yalnızca kelime olmamıştı, Hera'nın yazdığı her harf onun nefesinin soğukluğunu taşıyan bir izdi. Hafızası gitmiş olabilirdi ama kalp hep aynı dili konuşurdu. Atlas'ın içinde yanan şey bunu biliyordu.

O çok sakin görünen adamın içinden şu anda bir ordu geçiyordu. Öfke ordusu, korku ordusu, sahiplenme ordusu. Ama hiçbirini yüzüne yansıtmadı. Çünkü Atlas hayatı boyunca ne zaman duygularını dışarı dökse bir şeyleri kaybetmişti.

Artık kaybetmek istemiyordu, artık vazgeçmek istemiyordu, Hera'nın hayatı kimsenin eline bırakılacak kadar değersiz değildi. Ne Akın'a ne Poyraz'a ne Efsun'a ne A.S.P.'ye... ne de kader denen o saçma düzene. Mektupta "gelme" yazıyordu ama Atlas o kelimeyi görür görmez "gel" olarak algılamıştı çünkü Hera'nın korkusu bile ona bir işaretti. Hera korktuğunda hep susardı. Bu mektubu yazmışsa... gerçekten çok kötü bir şey oluyordu.

Yıllar geçti, dedi kendine. *Yıllar geçti. Bambaşka iki insana dönüştük, kaldığımız yerden devam edebilecek miyiz?*

Atlas derin bir nefes aldı ve masanın kenarına doğru yürüdü, adımlarının sesi bile kararlıydı, sanki her adımda bir karar alıyor, bir düğümü çözüyordu. Mektubu yavaşça

masanın üzerine koydu ama gözlerini ayırmadı. "*İçimde biri var*," diyordu Hera. "*Ben değil ama benden güçlü.*"

Atlas'ın beyninin içinden bir çığlık yükseldi ama o çığlık dudaklarına vurmadı. İçine gömdü. Birilerinin Hera'nın zihnine girmiş olması, anılarını silmesi, içine başka bir şey koyması... Bütün bunlar sanki yaşadıkları geçmiş hiç var olmamış gibi hissettiriyordu.

Masadaki eski dosyalar eline geçtiğinde Atlas'ın içinde çalışan makine bir anda hızlandı; Hera'nın bulunduğu yerin kayıtlarını, A.S.P.'nin eski laboratuvar notlarını, Ekin Korhan'ın eski bağlantılarını tek tek masaya döktü. Parmakları kâğıdın üzerinde gezinirken gözleri hiçbir satırı ıskalamadı. Her detay bir anlam taşıyordu; her tarih, her kod, her transfer notu bir iz bırakıyordu.

Atlas Katrivas o masanın başına oturduğunda eksik parçalar olduğuna emindi.

Atlas odanın ortasında öylece duruyordu, dışarıdan bakıldığında hâlâ aynı adamdı. Omuzları dik, nefesi ölçülü, yüz çizgileri taş gibi. Ama elinde tuttuğu kâğıt, bütün o sağlam görünen bedenin içine sızmış bir çatlak gibiydi. Mektubun kenarı, parmaklarının arasında hafifçe kıvrılıyor, nefes alır gibi titriyordu.

Atlas'ın parmakları titremiyordu ama mektup titriyordu; sanki içindeki kelimeler dışarı çıkmak için çırpınıyor, geç kaldıkları her saniye biraz daha ağırlaşıyordu.

Gelme.

Tek kelimeydi.

Bir emir cümlesi gibi yazılmıştı ama Atlas'ın zihnine düştüğü anda bir ricaya, yarım kalmış bir yakarışa dönüştü. Hera yıllar önce de böyleydi, dudaklarından çıkan kelimeyle göz-

lerinin söylediği hiç aynı olmazdı. "*Git,*" derdi, *kal* deyişini saklamaya çalışarak. "*Umurumda değilsin,*" derdi, içindeki fırtınayı yutkunarak boğarken. Atlas bu dili ezbere biliyordu ama bu defa işaretler farklıydı.

Mektubun satırlarından gözlerini ayırmadan, zihninin geriye doğru yürüdüğünü hissetti. Bir film şeridi gibi başa sarıldı hayatı; patlayan hangarın sesi, suyun karanlığı, boğulma görüntüsünün ekranın ortasında donup kalışı... O günün kokusu bile burnuna geldi. Yanık, deniz tuzu, kan... Hepsi aynı anda içini doldurdu.

Hera'yı ona gösterdikleri günü düşündü. Küçük, soğuk bir odanın ortasında, ekranlara bağımlı bir ölüm hikâyesi. Dalgalara karışan bir beden, kameranın bir anda kaybolan odağı, görüntünün tam en çok soru sorulacak yerde kesilişi. O zaman da bir şey içine oturmuştu; bir şey eksik, bir şey fazla, bir şey yanlış gelmişti. Ama yasın ilk saniyelerinde insanın kendi sezgisine güvenmesi zordu. Kayıp, mantığı boğardı.

"Ne zaman öldürdüler seni?" diye düşündü Atlas içinden, mektubun satırlarına bakarken. "O gün mü, o ekranda mı? Yoksa çok daha önce mi?"

Belki de Hera, ölmüş halinden çok önce öldürülmüştü. Hafızası silinirken. Adı değiştirildiğinde. Tenine başka bir kimlik giydirildiğinde. Birine "sen artık bu değilsin" dendiğinde...

Mektuptaki o cümle, boğulma görüntüsünden bile daha çok canını acıtıyordu.

İçimde biri var. Ben değil. Benden güçlü.

Akıl, bu cümlenin biyolojik ve bilimsel karşılıklarını sayıp dökebilirdi; proje kodları, yerleştirilmiş programlar. Atlas ise o anda hiçbirini düşünmek istemedi. "İçimde biri var,"

cümlesi, onun için şu an çok daha basit ve çok daha korkutucu bir anlama geliyordu.

Hera yalnız değildi. Kendi bedeninde bile.

Bu düşünce göğsüne saplandı.

Onu ilk tanıdığı günlere gitti zihni; Hera henüz savaşın tam ortasına düşmemiş, Atlas henüz satranç taşlarının önünde diz çökmemişti. Lise bahçesinde duvara yaslanmış, saçlarını lastikle toparlamaya çalışan, dik bakışlarının ardında içindeki cehennemi taşıyan o kız... İçinde hep biri vardı Hera'nın; korkuları, öfkesi, babası, yarım bırakılmış çocukluğu. Ama o zamanlar o "biri", hâlâ sadece Hera'ydı. Hâlâ onun parçalarıydı.

Şimdi mektupta yazan şey, tamamen başka birini işaret ediyordu.

Sonradan yüklenen bir parça. Sonradan giren bir yabancı. Atlas'ın boğazında yutamadığı bir cümle düğümlendi.

Mektubu yavaşça indirdi, gözleri bir an odanın duvarlarında gezindi. Bu ev, onun sığınağı olmalıydı ama şu an her duvar, bir sorgu odasının soğuk yüzeyi gibi ona geri bakıyordu. Sanki ev bile şöyle diyordu: "Sen de biliyorsun ki bunu tek başlarına yapamazlardı."

Atlas, mektubu masanın üzerine koydu. Parmak uçları kâğıdın üzerinde birkaç saniye daha gezindi, sanki satırların altında saklanan başka bir kod bulmaya çalışıyordu. Çizgilerin kalınlığına, mürekkebin tonuna bile baktı. Yazının bazı yerlerinde hafif baskı değişiklikleri vardı; "gelme" kelimesindeki "G" harfi diğerlerinden biraz daha baskılı, son satırdaki imza daha titrekti.

Mektubun gerçekten Hera'nın elinden çıktığına dair hiçbir şüphesi yoktu. El yazısı, harfleri kırma biçimi, "R"yi hafif

yukarı döndürmesi... Hepsi aynıydı. Bazı şeyler, hiçbir operasyonla değişmiyordu. El alışkanlığı, kalem tutuşu, harfe takılan nefes... Bunlar gerçekti. Mektup gerçekti.

Peki ya içindeki cümleler?

Hepsi ona mı aitti?

İlk soru, dallanıp budaklanmaya başladı zihninde. Hera'ya bu mektubu yazdıran kimdi? Onu buna mecbur bırakan neydi? Ne kadarını kendi isteğiyle ne kadarını bir kapının eşiğinde, bir namlunun ucunda, bir kameranın gölgesinde yazmıştı?

Bir isim, diğer bütün isimlerin üzerine çıkıp zihninin ortasına oturdu: Ekin Korhan.

"Hera'ya nasıl ulaştın?" diye sordu Atlas, kendi kendine.

Mektuba değil, havaya, duvara, geçmişe sordu bu soruyu.

Onu ne zaman ekrana taşıdınız? Ne zaman çıkardınız sudan? Nerede sakladınız? Hangi kasabada, hangi isimle, hangi yüzle?

Derin bir nefes aldı. Nefesi göğsüne değil, sanki doğrudan yarasına girmiş gibi içini yaktı.

Akın'ı düşündü. Efsun'u. Babasını. M.E.F.'i, A.S.P.'yi, isimleri, kodları, laboratuvarları, otopsi raporlarını.

Herkesin aynı kurguyu anlattığı o tek günü hatırladı.

"Bu senin için de kurtuluş," demişlerdi. "Artık aramak zorunda değilsin."

Onlar, Atlas'ın arama ihtimalini ölümle bitirdiklerini sanmıştı. Oysa arama isteğini öldürmek, birini fiziksel olarak öldürmekten daha zordu.

Atlas, mektubun hâlâ açık duran son satırına baktı. İmzanın altı boştu. Hera bir şey yazmak istemiş ama vazgeçmiş gibi kalemi hafifçe değdirip çekmişti. Kâğıtta kalemin

ucunun bıraktığı çok hafif bir iz vardı; N harfine benzeyen, yarım kalmış bir çizgi.

"Ne yazacaktın oraya?" diye fısıldadı.

Affet mi?

Bekleme mi?

Savaşma mı?

Hera, hiçbiri için net bir kelime seçemeyecek kadar kırık bir insandı. Belki de bu yüzden Atlas onu sevmişti; net cümleler kuramayan bir kadının, en net kararı olmayı istemişti.

Şimdi anlıyordu ki kimsenin adına karar verme lüksleri olmamıştı. Onlar hep başkalarının kararlarının sonuçlarını yaşamıştı.

Mektubu masada bırakıp pencereden dışarı baktı. Camın ardında, karanlığın içine serpiştirilmiş şehir ışıkları vardı. Uzaktan gördüğü her ışık, ona bir başka hayatı hatırlatıyordu. Başka bir şehirde, başka bir isimle, başka bir kimlikle yaşayan insanlar... İçlerinden birinin saçlarını geriye atıp, "Ben Hera değilim," diyerek yeni bir dosya imzaladığını düşünmek, içini deli eden bir ihtimaldi.

"Hera'yı boğdunuz," diye düşündü. "Sonra başka birini zihnine bıraktınız."

Hangi gün yaptılar bunu?

O videodan önce mi, sonra mı?

Atlas'ın haberi olmadan kaç kez öldü sevgilisi?

Sorular, zihninde birbirini kovalarken bir anda bir sessizlik çöktü iç dünyasına. Soruların sesi bile yorulduğunda geriye tek bir şey kaldı: Karar.

Atlas, yeniden masaya döndü. Mektubun yanına oturdu, parmaklarıyla kâğıdın kenarından tuttu. Onu katlayıp cebine

koymadan önce bir an durdu, sanki bu haliyle bıraksa Hera'nın sesi odada kalacakmış gibi hissetti. Ama bu sesi artık sadece duymak değil, takip etmek istiyordu.

Mektubu, göğsüne en yakın cebe yerleştirdi.

Kalbinin tam üstüne.

"Bunu nasıl yaptıklarını bulacağım," dedi kendi kendine, sesi bu kez daha kararlı, daha keskindi. "Hangi günde, hangi operasyonla, hangi elle... hepsini."

Ekin'in yüzü geldi gözünün önüne. O sahte sakinlik, dudaklarının kenarındaki küçümseme çizgisi, gözlerinde sürekli bir şey saklayan o gölge. Hera'yla aynı karede, gazete kupürlerinde boy gösteren, babasının kurduğu düzene hem hizmet eden hem de ondan nefret eden adam.

"Önce seni bulacağım," diye fısıldadı Atlas. "Sonra seni kimin kukla yaptığını."

Babasını düşünmemeye çalıştı. Ama bazı isimler, düşünmemeye çalıştıkça daha çok geri dönerdi. Onun da öyleydi. Babasının sesi, hafızasının en derin köşesinden yükseldi.

"Duygu, savaşta en büyük zaafındır, Atlas. Seçim yapamayanlar kaybeder."

Atlas, o sesi zihninden kovdu.

"*Kaybettim*," dedi içinden. "*Zaten her şeyi kaybettim. Senden saklayacak neyim kaldı? Bir Katrivas olmak bana acıdan başka ne verdi?*"

Aklı, mektubun geldiği yola kaydı. Zarfın üstünde ne damga vardı ne de gönderen adı. Sadece bir sembol: Köşede, çok hafif bir çizim. İlk bakıldığında sıradan bir matbaa işareti gibi duruyordu ama Atlas o simgeyi tanıyordu. Efsun'un bir defterinin köşesine çizdiği, sonrasında Akın'la aralarında sessiz bir işaret olarak kullandıkları o küçük şekil.

Bir üçgen. İçinde, belli belirsiz bir dalga çizgisi. Altında tek bir nokta.

"Deniz üçgeni," derdi Efsun ona. "Kaybolan her şeyin yolu bir noktada kesişir."

Atlas kaşlarını çattı.

Mektup Efsun'un elinden çıkmamıştı, bunu biliyordu. Ama Efsun'un bıraktığı bir kanal üzerinden gelmiş olabilirdi. Efsun, kendini her zaman aradan çekse bile geride kullandığı yolları yok etmezdi. Biri bir gün aramak isterse iz sürsün diye.

Demek ki bu mektup, onların eski hatlarından birini kullanarak gönderilmişti. Demek ki hâlâ bir yerlerde Efsun'a ait bir şey vardı. Demek ki M.E.F. tamamen yanmamıştı.

Atlas'ın içinde, yıllardır söndürmeye çalıştığı bir kıvılcım yeniden alevlendi. Bütün bu soruların cevabını, başkalarından duymayacaktı. Bu defa kimseden "doğruyu" dinlemeyecek, kendi gözleriyle görecekti.

Bakışları, odanın köşesindeki duvara kaydı. Sıradan görünen, boyası hafif kabarmış bir duvar. Ama Atlas bu evin planlarını kendi seçmemişti, Efsun seçmişti. Ve Efsun, hiçbir duvarı sıradan bırakmazdı.

Adımlarını yavaşça oraya doğru yöneltti. Parmak uçlarıyla duvarın belli bir noktasını yokladı, eski bir anı gibi çıkarılmayı bekleyen bir tuğla arar gibi. Bazen bir kapı, sadece doğru soruyu sorduğunda açılırdı. Atlas, şimdi doğru soruyu bulduğunu hissediyordu.

"Efsun," diye fısıldadı. "Ne sakladın benden?"

Duvar, elinin altında bir an titreşiyormuş gibi geldi ona. Belki sadece kendi nabzıydı. Belki de gerçekten orada, başka bir kilidin ilk anahtarı duruyordu. Mektup göğsünde, kalbiyle aynı ritimde atarken Atlas şunu biliyordu ki bu, sadece

Hera'yla ilgili bir arayış olmayacaktı. Bu, aynı zamanda kendi geçmişinin, kendi yalanlarının, kendi vazgeçişlerinin de hesabı olacaktı.

Mektubun ilk satırlarını yeniden hatırladı.

"Gelme."

Atlas, dudaklarının kenarında acı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"*Geliyorum*," dedi içinden. "*Bu defa sen bile beni durduramayacaksın, Hera.*"

Atlas, duvarın önünde birkaç saniye hareketsiz kaldı; sanki duvarın ardında nefes alan, yıllardır sessizce onu bekleyen bir sır vardı. Parmak uçlarıyla dokunduğu yüzey, sıradan bir sıva gibi görünüyordu ama altından gelen o belirsiz titreşim... bu eve ilk taşındığı gün hissettiği tuhaflığa çok benziyordu. Bazı detaylar, insanın zihninin arkasına çivilenir; Atlas'ın zihninde de hep bu duvar vardı. Efsun'un çevirdiği her oyunda, her gizlemede, her kaçışta bir "arka kapı" bırakma alışkanlığını bilen biri olarak bu titreşimin kazara orada olamayacağını biliyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Duvarın dibindeki çizgiyi daha yakından inceledi; çok ince, neredeyse bir kıl kadar zayıf ama insan gözü doğru ışığı yakaladığında saklanamayacak kadar gerçek bir ayrılma. Parmak uçlarıyla çizginin üzerinden bir kez daha geçtiğinde duvarın içinden kısık bir klik sesi yükseldi. O ses, yıllar önce Efsun'un "gizli bölme" açarken çıkardığı seslerin yankısıydı; hafıza bir anda geçmişle şimdi arasında köprü kurdu.

Atlas nefesini tuttu. Duvarın sol tarafı milimetrik bir hareketle yerinden ayrıldı. Küçük bir kapak, tozla kaplı yüzeyiyle öne doğru hafifçe açıldı.

Atlas içgüdüsel olarak geri çekilmedi; korku, onu çocukluğunda terk etmiş bir duyguydu. Elini kapak boşluğuna uzattı ve içerdeki ince paneli çekti. Ahşabın sürtünme sesi, odanın sessizliğinde tuhaf bir yankı yaptı. Panel tamamen açıldığında içeride tek bir şey duruyordu. İnce, siyah, köşeleri hafif aşınmış bir kart.

Kartın üzerinde ne bir isim ne de bir logo vardı. Sadece üç rakam, sol alt köşeye kazınmıştı: 3 8 0

Atlas'ın boğazı bir anlığına düğümlendi; bu rakam, bu dünya üzerindeki bütün hikâyelerin başlangıcıydı. Efsun'un ona ilk kez "Üç Yüz Seksen" diye fısıldadığı günü hatırladı. O zaman anlamını bilmiyordu, bir numaradan ibaretti sadece ama şimdi biliyordu ki bu üç rakam, bir insanın bütün acılarının, bütün başlangıçlarının, bütün bitişlerinin damgasıydı.

Bu sayı, Efsun'un lanetiydi.

Kartı eline aldığında soğukluğu değil, garip bir ılık basınç hissetti; sanki kart yıllardır bir insan tenine değmesi için beklemişti. Parmakları kartın üzerinde gezinirken Atlas'ın içinde iki duygu çarpıştı: Efsun'un hâlâ bir yerlerde onu yönlendirdiğini bilmenin güveni... ve aynı Efsun'un bütün hayatını mahveden kişiye dönüşmesinin yarattığı zehirli kızgınlık.

Ayağa kalktığında odanın içindeki hava biraz ağırlaşmış gibiydi, belki de sadece Atlas'ın zihni bir sonraki adımın ağırlığını hissediyordu. Sessiz adımlarla kasanın olduğu köşeye ilerledi. O kasa, evin geri kalanına göre fazla sağlam, fazla bilinçli duruyordu; sanki duvarın ardında değil, içinde yaşayan bir şey vardı. Panel yanık izleriyle kararmıştı ama tuşların bir kısmı hâlâ çalışır durumdaydı. Elektronik sistemin yanmış olması tek başına saklama için yeterli değildi, Efsun da bunu bildiği için kasayı iki katmanlı yapmıştı.

Atlas kartı panelin yanındaki ince yarığa hafif bir basınçla sürdü. Yuva kartı tanıdı. İçeriden bir ritim sesi yükseldi, sanki yıllardır kapalı kalmış bir kalbin yeniden atışı gibi tek, kısa, derin bir klik.

Paneldeki ışık, yanık siyahın altından kendini gösterdi. Atlas'ın yüzüne soluk bir mavi parıltı vurdu.

Tuşların üzerinde parmaklarını gezdirdi.

Kasanın şifresini bulmak, Efsun'un zihnindeki labirentten geçmek demekti ama Atlas onu yeterince tanıyordu. Sakladığı her şey bir iz taşırdı; bir anı, bir sayı, bir kırık kelime. Atlas, mektupta saklanan o yarım "N" harfini düşündü. Hera'nın doğum gününü düşündü. Kendi doğum günlerini. Ama hayır... Efsun duygusal tarihler kullanmazdı. Çok daha keskin, çok daha matematiksel bir şey arardı.

Atlas gözlerini kapadı, zihni karanlık bir odada dizilmiş kutular gibi Efsun'un cümlelerini sıraladı.

"Her sistemin bir açılma noktası vardır."

"Her kodun bir dilsiz imzası, her imzanın bir gölgesi."

"Üç yüz seksen bir yoktu. Hep üç yüz seksenden sonrasını yarım bıraktık."

Atlas'ın gözleri bir anda açıldı. Şifre yarım bir şey olmalıydı. Bitmemiş bir hayatın rakamı.

3 – 8 – 0 – 1

Son hane onun düşüncesi değildi, Efsun'un bıraktığı yarım kalan "sonraki adım" fikriydi. Atlas tuşlara basarken içinden bir fısıltı geçti: "Lütfen, lütfen."

Enter'a bastığında mekanizmanın içinden gelen dönüş sesi o kadar keskin, o kadar tanıdıktı ki Atlas istemsizce nefesini

tuttu. Sonrasında ağır çelik kapak bir soluk verir gibi genleşti ve yavaşça açıldı.

Kasanın içi zannedildiği gibi dolu değildi. Ne parıldayan dosyalar ne de teknolojik cihazlar vardı. Sadece üç ince klasör, bir harici disk ve bir defter.

Ama defter, kasanın diğer tüm içeriğinden daha ağır görünüyordu.

Kapak derisi yıpranmış, kenarları açık kahverengiye dönmüş, zaman tarafından sokulup çekilmiş bir parça gibiydi. Atlas deftere dokunmadan önce klasörlere uzandı; düzenli, tarihlere göre sıralanmış, hiçbir resmi logonun bulunmadığı belgelerdi bunlar. Sanki gizli bir ajansın değil, yıllarca sessizce izlenen bir insanın dosyalarıydı.

İlk klasörü açtı.

En üstte, Hera'nın yeni kimlikle aldığı sağlık kartının yurtdışı versiyonu vardı. Altında bir uçuş bileti. Sonra bir kira kontratı.

Hepsinin ortak bir noktası vardı: Aynı kasaba adı. Aynı deniz kıyısı. Aynı Akdeniz rüzgârı.

Atlas'ın kalbi göğsünde düzensiz bir atışa geçti. Hera'yı bu kasabaya yerleştirmişlerdi. İsmini değiştirerek, geçmişini silerek, hayatını yeniden kurarak.

Sen de bunu yapmak istemiyor muydun? dedi kendine. *Ona yeni bir hayat çizmek istemiyor muydun? Neden sızlıyor için?*

Atlas ikinci klasöre geçti.

Bu kez belgeler değil, fotoğraflar vardı; kronolojik sırasına göre dizilmiş, aylara bölünmüş, bazılarında tarih damgası bile olmayan görüntüler.

İlk fotoğraf: Sahil yolunda tek başına yürüyen bir kadın. Yüzü net değildi ama omuzlarının o düşük hali, adımlarındaki o "dikkatli özgürlük". O Hera'yı kokusundan bile tanırdı.

İkinci fotoğraf: Deniz kenarında bir bank. Kadın oturmuş, önünde bir defter, başı hafif yana eğik.

Hiç vazgeçmemiş okyanustan. Benimle ya da bensiz. Sanki kaybettiği her şeyi orada bulacakmış gibi. Hiç vazgeçmemiş kıyılardan.

Üçüncü fotoğraf: Bir kafede pencerenin yanında oturuyor. Güneş saçlarının ucuna vurmuş, yüzünde belli belirsiz bir huzur gölgesi.

Atlas'ın parmakları fotoğrafın kenarında hafifçe titredi. Son fotoğraf kasabanın meydanından çekilmişti. Arka planda "Psikolojik Danışmanlık Merkezi" yazılı bir tabela görünüyordu. Ve tam önünde... Hera'nın silueti. Sanki bir danışanı uğurlarken gülümserken yakalanmış.

Atlas'ın dudakları titredi.

İçindeki kırılma, öfke ya da mutluluk değildi sadece; hepsi birbirine karışmış, içinden taşacak gibi duran bir yangına dönüşmüştü. Bu kasaba... Yıllardır Hera'nın nefes aldığı tek yer olmuştu.

Atlas, harici diske uzandı. Kasanın içindeki en küçük ama en tehlikeli eşya oydu. Disk eline değdiğinde içindeki bütün ağırlığı hissetti, sanki dokunduğu disk değil de yıllarca saklanan bir sırdı.

Ama defter... Defter başka bir şeydi. Atlas defteri eline aldığında parmaklarının arasında bir an için kendi gençliğini hissetti; sanki defterin dokusu, lise yıllarının o rüzgârını yeniden tenine üflüyordu.

Kapağı yavaşça açtı.

İlk sayfada sadece bir cümle vardı.

Efsun'un el yazısıyla yazılmıştı.

"İz bırakanlar ölmez."

Atlas'ın nefesi kesildi. Boğazındaki düğüm bir anda daha da sertleşti. Ona her şey unutturulmuştu. Benliği alınmıştı. Kim olduğu, zihni, kalbi.

Kalbi, dedi yeniden. Kalbi. *Bana ait olan kalbi.*

Üstelik sadece Hera'nın değil, Atlas'ın da her şeyi elinden alınmıştı.

Atlas sayfaları çevirmeye devam etti. Bir sonraki sayfada Hera'nın lise günlerinden bir fotoğraf vardı. Okul bahçesinde duvara yaslanmış, rüzgâr saçlarını dağıtırken gülmeye çalıştığı bir an. Atlas fotoğrafı görünce yutkundu.

"Ben seni neden bulamadım?" diye fısıldadı. "Ben seni neden göremedim?"

O an odada bir sessizlik oldu. Atlas defteri kapadı, klasörleri bir araya topladı ve içinden ağır bir kararın yükseldiğini hissetti.

Bu kasabaya gidecekti. Hera'nın nefes aldığı, konuştuğu, belki güldüğü, belki ağladığı bu yere. Geçmişini görecekti. Ona ait ne olduğunu, yıllarca orada ne yaptığını? Ona ait her şeyi.

"Birbirimizi bu kadar yakıp kül ettikten sonra," dedi, gözlerinde biriken ama akmayan yaşlarla. "İyileştirebilir miyiz yaralarımızı?"

Ama içindeki ses acı bir gerçeği fısıldadı: "*Ya hiçbir zaman o yarayı iyileştirmek istemezse?*"

Atlas o soruyu içinde taşıyarak ayağa kalktı. Bundan sonrası artık geri dönülmez bir yoldu.

Atlas defteri masaya koyduğunda kapağı hâlâ hafifçe aralıktı, sanki defterin içindeki anılar bile dışarı taşmak için sabırsızlanıyor, yıllardır dilsiz kalan cümleler odaya karışmak istiyordu. Defteri bir süre uzaktan izledi Atlas. Onu açmak, geçmişine çıplak elle dokunmak gibiydi, dokunduğu yer ya kanayacak ya da tekrar kabuk bağlayacaktı. Ama kaçmanın bir anlamı yoktu. Gerçek, üzerine bastığın yerde bile seni takip ederdi.

Nihayet defteri önüne çekti, kapağı iki eliyle kaldırdı. İçeriden yükselen kâğıt kokusu, yıllar önce okul koridorlarında unuttuğu bir gülüşün gölgesiydi sanki. İlk sayfada Efsun'un cümlesi yoktu bu kez; tamamen Atlas'ın geçmişiydi, kendi çiziktirdiği, bazen Hera'nın kalemle karaladığı satırlar.

Sayfalar arasında gezinen parmakları, bir fotoğrafın kenarına takılınca durdu. Fotoğrafı çıkardı; arkası sararmış, kenarları hafif kıvrılmış bir kareydi. Lisenin bahçesinde, duvara yaslanmış bir kız... Hera. Gülmek ile gülmemek arasında sıkışmış ifadesi, saçlarının yüzüne düşüşü, gözlerini Atlas'tan kaçırırken bile köşelerindeki o küçük ışık... hepsi yerli yerindeydi.

Atlas'ın içi sızladı. Gözleri fotoğrafın üzerinde yavaşça dolaştı, bu kare o gün ona sıradan görünmüştü belki ama şimdi dünyanın en değerli kanıtıydı. O kızın hâlâ bir yerlerde nefes aldığının kanıtı.

Fotoğrafı defterin içine geri koydu ama eli hâlâ sayfanın üzerinde asılı kaldı. Sayfaları çevirmeye devam etti. Bir yerde, bir başka fotoğraf ilişti gözüne. Kalabalık bir parti fotoğrafıydı; ışıklar soluk, yüzler flu, arka plan belli belirsiz bir salon. Kalabalığın ortasında Atlas'ın kendi genç hali vardı. Siyah gömleği içinde hafif gergin ama o yaşın getirdiği fark edilme isteğiyle canlı duruyordu.

Atlas bu fotoğrafı görünce içinde bir şeyler kıpırdadı, bunun lise yıllarının en karmaşık gecelerinden biri olduğunu biliyordu. Doğum günü partisiydi. O partiden önce Hera'yla kavga etmişlerdi. Şimdi biliyordu ki genç yaşta yapılan en büyük hata, kendini bir mekanizmanın merkezinde hissetmekti.

Defteri kapatmadan önce son kez sayfaları karıştırdı ve aralarına sıkıştırılmış, ince uzun bir kupür hissedince durdu. Kupürü çekip çıkardığında atmosfer bir anda ağırlaştı. Kâğıt o kadar eskiydi ki kenarları kırılmaya yaklaşmıştı. Yazılar soluk olsa da başlık hâlâ zihninde bağırıp duran bir adamın sesine aitti ve orada olduğunu hissettiriyordu.

"ATLAS KATRİVAS VE HERA YARKAN..."

Atlas'ın nefesi kesildi. Gözleri başlığa kilitlendi, sanki kelimeler beyninin içine kazınıyordu. Ünlü işadamının oğlu...

Haldun Katrivas.

Onları bütün bu cehenneme sürükleyen kendi öz babasıydı.

Yanında duran genç kadınsa Hera'ydı. Elbisesi sade ama şıktı, saçları toplanmıştı, yüzü soluk bir makyajla zar zor aydınlanıyordu. O fotoğrafta Hera gülmüyordu, sadece objektife bakmaya çalışıyordu. Kamera ışığı gözlerine değdiğinde o tanıdık huzursuzluk ortaya çıkmıştı. Sanki bulunduğu yer ona ait değildi. Sanki biri onu oraya bir şey için getirmişti.

Atlas kupürü elinde tutarken boğazına keskin bir yanma yerleşti. Bu fotoğraf, Hera'nın hiç bilmediği bir hayatı gösteriyordu ona.

Işıkların ortasında. Atlas'ın yanında. Gerçekten kendilerine ait olan bir anı.

"Sen..." dedi fısıltıyla, kelimeyi bitiremeden.

Parmakları kupürün kenarını istemsizce sıktı, kâğıt bükülmesin diye kendini zor tuttu.

İçindeki öfke, kıskançlık, merak ve pişmanlık öyle derin bir karışıma dönüştü ki hangi duygunun hangi yaraya denk geldiğini ayırt edemiyordu.

Atlas defteri kapatamadı. Elleri sayfanın üzerinde kaldı, göğsü daraldı, nefesi hızlandı. Bu, yalnızca "Hera oradaydı" gerçeği değildi. Bu, Hera'nın yıllar önce de birileri tarafından yönlendirilmiş olabileceği ihtimaliydi. Bu, Atlas'ın lise aşkının aslında çok daha tehlikeli bir planın ortasında olduğunu fark etmesiydi.

Gözleri kupürün altındaki küçük bir satıra takıldı. "*Hera Yarkan'ın psikoloji bölümüne ilgisi dikkat çekti...*"

Atlas'ın kalbi bir anlığına durdu sanki.

O zaman bile başlamıştı. O zaman bile onu seçmişlerdi. O zaman bile Hera'yı izliyorlardı.

Demek ki Hera'nın psikolojiye yönelmesi kendi seçimi olmaktan daha fazlasıydı. Demek ki o merkez... O danışmanlık binası... O sahil kasabasında yeni kimliğiyle kurduğu düzen...

Hepsi bir döngünün, bir kaderin, bir oyunun parçasıydı.

Atlas ayağa kalktı ama denge bulmakta zorlandı; kupürü hâlâ elinde tutuyordu, fotoğraf sanki avuçiçini yakıyordu. O an, yıllar önce bir okul koridorunda Hera'nın elinden tuttuğu anı hatırladı: Atlas onun elini sımsıkı kavrayıp, "Kimse seni incitmeyecek," demişti.

Şimdi o söz, havada asılı kalmış bir yalan gibi çarptı yüzüne.

Hera incitilmişti. Hem de defalarca. Hem de onun yokluğunda.

Atlas gözlerini kapadı ve içinden yükselen bir öfke, bedenini sarsarcasına yükseldi. Babasına... Efsun'a... hepsine karşı. Ama en çok kendine.

"Seni yalnız bıraktım," diye fısıldadı, kupürü avcunda tutarken. "Ben seni yalnız bıraktım. O yüzden buradaydın."

Kupürü yavaşça defterin içine koydu. Kapak kapanırken sanki bir devrin kapandığını hissetti, lise günleriyle beraber gençlik hayalleri de artık kül olmuştu. Geriye sadece bir gerçek kalmıştı.

Hera yıllar önce de Atlas'ın düşündüğünden daha karanlık bir dünyanın çevresindeydi. Ve o dünya şimdi tekrar açılmaya başlamıştı.

Atlas masadan uzaklaştı, klasörleri koltuğun üzerine koydu. Odayı ağır adımlarla dolaştı, yüzünü avuçlarına kapatmak istiyordu ama yapmadı. Acı, yüzüne değil, göğsüne baskı yapıyordu. İçinde bir karar kaynıyordu, bir volkan gibi yükselen, geri döndürülemez bir karardı.

Bu kasabaya gidecekti. Orada neler yaşandığıyla yüzleşecekti. Bu geçmişi yeniden açacaktı. Bu sırları ortaya çıkaracaktı.

Ama en çok...

Hera'nın gözlerine bakacaktı.

Neden sustun? Neden bana gelmedin? Neden o fotoğrafta yalnız duruyordun? Neden o hayatı seçmek zorunda kaldın?

Atlas sonunda kapıya yöneldi. Adımları kararlıydı, nefesi düzeldi, bakışları sertleşti. Her şey şimdi yeni başlıyordu. Ve Katrivas bu kez asla geri adım atmayacaktı.

Bu karar, sadece içinden yükselen öfkenin veya kaybetme korkusunun değil, yıllardır taşıdığı boşluğun nihayet bir yön arayışının sonucuydu. Mektubun satırları zihninde hâlâ

tazeydi. Her cümle onu geriye değil, ileriye itiyordu. Geri çekilmek artık mümkün değildi. Geri çekilmek, yıllar önce yaptığı hatayı yeniden tekrarlamak olurdu. O gün kaçışı kaldıramayan kalbi, bugün hiçbir bahaneye sığınamazdı.

Masanın üzerinde açık duran defteri, klasörleri ve o küçük siyah kartı topladı. Her şeyi çantasına yerleştirdi. İçinde bir yere sığmayan sıkışmanın ne olduğunu artık biliyordu. Hera hâlâ hayattaydı ve biri onun hafızasını silip yeni bir kimliğin içine yerleştirmişti. Onu bir sahil kasabasına, yabancı bir dile, yabancı bir hayata mahkûm etmişlerdi. Bu düşünce Atlas'ın boğazına düğümlendi. Gittiği her yolda bir kayıp taşıyan bir adam gibi yürüdü. Evin kapısını sertçe kapattı. Son kez ardına bakmadı. Çünkü dönmek için bırakacağı hiçbir şey kalmamıştı.

İstanbul geceye çoktan gömülmüşken havaalanına giden yol sessizdi. Atlas, bagajdaki çantasının ağırlığını değil, kalbindeki ağırlığı taşıyordu. Uçağın kalkışına birkaç saat vardı. Zihnindeki tek şey Hera'nın defterinde yazan o cümleydi.

İz bırakanlar ölmez.

Bu artık bir teselli değil, bir emir gibiydi. Bıraktığı izin peşinden gitmeliydi.

Atina aktarmalı Girit uçuşu gece yarısından hemen sonra kalktı. Uçak havalandığında, şehir ışıkları bulutların arasında kaybolurken Bu Atlas'ın kendini ilk yalnız kalışı değildi. Bu yol yalnızlığına değil, gerçeğe giden yoldu. Mektup göğsündeki cebinde duruyor ve varlığını her nefeste hissettiriyordu. Hera ile arasında kalan boşluk her kilometrede biraz daha doluyordu. Her an, bir cevap bulmaya biraz daha yaklaşıyordu.

Uçağın sessiz kabininde başını geriye yasladı. Gözlerini kapattığında Hera'nın o meçhul yeni hayatını düşündü. Tanımadığı bir kimliğin arkasına saklanan genç bir kadın. Kendine bile yabancı hisseden biri. Ona ait olduğu halde kendini olmayan bir dünyada tutan gölge. Atlas'ın boğazı acıdı. Çünkü aklında tek bir soru vardı: Onsuz nasıl yaşadı? Bu soru, en derin yarasıydı.

Uçak Atina'ya indiğinde Atlas hiç vakit kaybetmeden Girit uçağına geçti. Terminalin soğuk ışıkları arasında yürürken yıllar önce Hera ile hayal ettiği hiçbir şeyin bu anla ilgisi yoktu. Hayallerle değil, yanmış gerçeklerle yürüyordu. Girit'e giden küçük uçak alçaldığında aşağıda geniş bir karanlık deniz vardı. Dalga uçları parlıyor, Atlas'ın geçmişinin kırık parçaları gibi suyun üzerinde hareket ediyordu.

Uçak alana indiğinde sabahın ilk ışıkları görülmeye başlamıştı. Hania, hafif sisin sardığı küçük bir kasaba gibi görünüyordu. Hava deniz tuzu kokuyor, rüzgâr eski taş sokaklar arasında dolaşıyordu. Atlas terminalden dışarı çıktığında yüzüne vuran rüzgâr, onu hiç bilmediği bir geçmişe doğru iter gibiydi. Hania sokakları erken saatte bile canlıydı. Sahile paralel uzanan yol boyunca küçük kafeler açılmaya başlıyor, masalar düzenleniyordu.

Atlas önce kalacağı küçük otele yerleşti. Odaya attığı ilk bakışta bile burada uzun kalmayacağını biliyordu. Bu kasaba bir geçiş köprüsüydü. Hera'ya giden yolun başlangıcıydı sadece. Üzerini değiştirmeden dışarı çıktı. Kasabanın merkezine doğru yürüdü. Dar taş sokaklar gölgeler arasından ilerliyor, duvarlarda eski evlerin solmuş boyaları, pencerelerde çiçek saksıları göze çarpıyordu.

Geçeceği ilk yer belliydi: ***University of Crete – Psychology Department.***

Hera burada okumuştu. En azından dosyalar öyle söylüyordu. Atlas taksiye bindi ve üniversiteye doğru yola koyuldu. Kasabanın içinde ilerlerken çevredeki sakinlik Atlas'ın içindeki fırtınayla tezattı. İnsanlar kendi hayatlarının sürekliliğinde ilerlerken o kırılmış bir hayatın parçalarını toplamaya gelmişti buraya.

Üniversitenin kapısına geldiğinde eski ama düzenli bir kampüs Atlas'ı karşıladı. Yuvarlak bir avlu, ortasında bir zeytin ağacı ve etrafında öğrenci grupları vardı. Kimse onu fark etmiyordu. Atlas kalabalıkların içinde görünmez olmayı tercih ederdi.

Psikoloji bölümünün binasına yürüdü. Bina iki katlı, beyaz taşlardan yapılmış sade bir yapıydı. İçeri girdiğinde koridora yayılan hafif kahve kokusu dikkatini çekti. Duvarlarda öğrenci projeleri, renkli grafikler, seminer afişleri vardı. Atlas en sona doğru ilerleyip yönetim bürosunun kapısını tıklattı.

İçeride genç bir sekreter vardı. Başını kaldırdı ve İngilizce konuştu: *"Size nasıl yardımcı olabilirim?"*

Atlas birkaç saniye sustu. Hera'nın gerçek adını söyleyemeyeceğini biliyordu. Dosyadaki yeni kimliği kullanmak zorundaydı.

Atlas kimliğindeki koyu renkli, resmi amblem bulunan kartı çıkardı ve sert bir sesle, "Polis," dedi.

"Ne için gelmiştiniz?" Kadının kaşları çatılmıştı. Yüzü istemsizce gerilmişti. Atlas elindeki polis kartının gerçekçiliğinden o kadar emindi ki tereddütsüz hareket ediyordu.

"Elena Marku," dedi. "Bu bölümde okumuş olması gerekiyor. Bazı bilgileri teyit etmek istiyorum."

Kadın bilgisayara eğildi, parmakları klavyenin üzerinde hızlıca dolaştı.

"Elena Marku..." Dosyayı bulmuş gibi başını kaldırdı. "Evet, burada görünüyor. İki yıl önce mezun olmuş. Klinik psikoloji öğrencisiydi. Mezuniyet sonrası Hania'da kalmış."

Atlas'ın kalbi hızlandı. Hera bu şehirde kalmıştı. Ondan uzakta ama yine de bu kasabada nefes almıştı.

"Ders kayıtlarına, danışmanına veya sınıf arkadaşlarına ulaşmam mümkün mü?" dedi.

Sekreter önce tereddüt etti. Sonra belgeleri görüntüledi.

"Danışmanı Profesör Christos Mavridis'ti. Hâlâ burada. İsterseniz onunla görüşmek için randevu oluşturabilirim."

Atlas başıyla onayladı. "Bugün mümkün müdür?"

"Profesörün bir boşluğu var," dedi kadın. "On dakika içinde odasında olur."

Atlas teşekkür ederek kapıdan ayrıldı. Koridorun sonunda yer alan odanın önüne geldi. Kapı açıktı. İçeride yaşı elliyi geçmiş bir adam kitaplarla dolu rafların arasında oturuyordu. Gözlüğünü çıkardığında nihayet yüzünü Atlas'a çevirdi.

"Buyurun," dedi. "Sekreter Elena Marku ile ilgili olduğunuzu söyledi. Kendisiyle ilgili ne bilmek istiyorsunuz? Merakımı maruz görün ama bir polisin onu araştırma sebebi nedir?"

Atlas birkaç adımla içeri girdi. "Bu durum gizli tutuluyor, profesör," dedi sesini sakince tutmaya çalışarak. "Size söyleyebileceğim tek şey onun geçmişiyle ilgili bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum ve yardımınız çok önemli."

Profesör oturduğu sandalyede geriye yaslandı.

"Elena sessiz bir öğrenciydi," dedi. "İyi çalışan, çok zeki ama içe dönük biri. Çok az kişiyle iletişim kurardı. Genelde tek başına olurdu."

Atlas'ın yutkunması zorlaştı.

"Hiç yakın bir arkadaşı yok muydu?" Belki bilgilere böyle daha rahat ulaşabilirdi.

Profesör gülümsedi.

"Elena kimseye yaklaşmazdı. Kendine bile yaklaşmamış gibiydi."

Atlas'ın kalbi bir anlığına durdu. Bu cümleyi zihninde taşıdığı Hera ile yan yana koyduğunda içi yandı.

"Geçmişinden hiç bahsetti mi?" diye sordu.

Profesör başını salladı. "Hayır. Hatta geçmişini sorduklarında rahatsız olurdu. Defter tutardı. Sürekli not alırdı. Bazen derste birden dalar giderdi. Sanki zihni başka bir yerde yaşardı."

Atlas gözlerini birkaç saniye kapattı. Zihni başka bir yerde yaşardı... Onun zihninin Atlas'a tutunarak yaşadığını bilmek şimdi göğsünü sıkıyordu.

Profesörün sesi bir kez daha araya girdi: "Onu araştıracağınız ne yaşandığını anlayamadım ama... Elena iyi bir insandı. Kırgın bir yan taşıyordu. Yaralı bir ruh gibi."

Atlas'ın boğazı düğümlendi.

"Dediğim gibi verebileceğiniz her detay çok önemli."

Profesör yerinden kalktı, dolaptan bir dosya çıkardı.

"Bunu normalde vermezdim," dedi. "Ama durum bu kadar mühimse farklı. Elena'nın kayıtlarının olduğu eski öğrenci dosyası bu."

Atlas dosyayı alırken elleri hafifçe titredi. Hera'nın girdiği dersler, okuduğu kitaplar, danışman görüşmeleri... Hepsi burada yazılıydı.

Dosyanın en sonuna küçük bir not iliştirilmişti. Atlas notu çevirdi. Hera'nın el yazısıydı. Sadece bir cümle vardı.

"Okyanus beni iyileştiriyor ve aynı zamanda öldürüyor."

Atlas'ın içinden bir şey koptu.

Bu cümle, yıllar önce onların uğruna kavga ettiği deniz kıyılarını hatırlattı ona. Kızgınlık... özlem... acı... hepsi bir anda boğazına düğümlendi.

Profesör sözünü sürdürdü: "Elena mezun olduktan sonra burada bir psikoloji merkezinde çalışmaya başladı. Hâlâ orada olduğunu duydum en son."

Atlas başını kaldırdı.

"Hangi merkez?"

"*Old Harbour Psychological Clinic*," dedi profesör. "Buraya çok yakın bir yerde. Sahil yolunun karşısında."

Atlas'ın içi daraldı. Hera burada bir hayat kurmuştu. Onunla değil. Atlas'ın yokluğunda. Yeni bir adla.

Ama yine de bir parçası hâlâ onunla kalmıştı. Çünkü defterine yazdığı o cümle, Atlas'ın adını söylemese bile onunla konuşuyordu.

Atlas profesöre teşekkür ederek binadan çıktı. Sahile doğru yürümeye başladığında yüzüne vuran rüzgâr daha sertti. Adımları hızlıydı. Kaldırımlardan geçen insanlara, sokak köşelerindeki martılara, denizin kokusuna hiçbir anlam veremiyordu. Tek düşündüğü şey Hera'nın burada, bu sokaklardan birinde yürüdüğüydü.

Sahile indiğinde deniz koyu laciverte bürünmüştü. Dalgalar taşlara vuruyor, köpükler Atlas'ın ayaklarına kadar geliyordu. Gökyüzü açık ama ağırdı. Sanki yağmur yağmasa bile hava ağlıyordu.

Atlas derin bir nefes aldı. Burası Hera'nın nefes aldığı havaydı. Onun baktığı denizdi. Onun yürüdüğü kıyılardı.

Atlas, o kadın olmadan yaşadığı bütün yılların ağırlığını ilk kez bu kadar açık hissetti.

Cebinden mektubu çıkarıp bir kez daha açtı. Hera'nın son cümlesi gözlerinin önünde titredi.

"*Ama gelmezsen... belki de bir daha asla hiç kimse olamam.*"

Atlas mektubu avcunda sıktı. Denize doğru baktı. Ve fısıldadı: "*Geldim sevgilim. Geldim küçük sevgilim.*"

Atlas psikoloji merkezinin tabelasını gördüğünde içinden yükselen sızının nerede başladığını anlayamadı. Sahil yolunun karşısındaki küçük binanın camları sabah güneşini yansıtıyor, içeri giren hafif ışık çizgileri binanın sıcak bir havaya sahip olduğunu gösteriyordu. Oysa Atlas'ın içi buz gibi soğuktu. Buraya girmek için hazır değildi. Ama geri dönmek için de hiçbir bahanesi yoktu. Merkezin önünden geçerek sokağın köşesine doğru yürüdü. Kafasını toparlamalıydı. Ona görünmeden önce onun kim olduğunu bilmesi gerekiyordu. Yıllarını kaybetmiş bir adam, kaybettiğini geri almanın yolunu bulmadan harekete geçemezdi.

Önce Hera'nın geçmişine dokunmalıydı. Bu şehirde bıraktığı izlere. Ayak seslerine. İnsanların onu nasıl gördüğüne.

Atlas üniversiteye geri döndü. Kampüs kalabalıktı. Öğrenciler ellerinde kahveleriyle koridorlarda dolaşıyordu. Sessizce yürüyen, dersten çıkan, sınava giren gençlerin arasında Atlas kendini yabancı hissetmedi. Onun gençliği de bu kadar hızlı geçmişti. Fakat o zamanlar hayatı bu kadar ağır değildi. Hera'nın varlığı her şeyi taşınabilir hale getiriyordu.

Bölüm binasının önünde üç öğrenci duruyordu. Gülüşüyor, ellerindeki defterlere bakıyorlardı. Atlas onların yanına yaklaşınca sohbetleri kesildi. Üçünün de meraklı bakışları

Atlas'a çevrildi. Bu adamın kim olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydiler.

Atlas nazik bir şekilde başını eğdi.

"Siz Elena Marku'yu tanıyor muydunuz?" dedi.

Soru, üç öğrenci arasında kısa bir sessizlik oluşturdu. Sonra içlerinden kız olanı hafifçe gülümsedi. "Elena'yı mı?"

Yanındaki kısa saçlı erkek başını salladı. "Evet, tanıyoruz. Aynı dönemde okuduk, o bizim üst sınıfımızdı ama birlikte vakit geçirirdik."

Atlas derin bir nefes aldı.

"Onunla ilgili bazı şeyleri öğrenmem gerekiyor." Yeniden polis kartını gösterdi. "Yardımcı olmanız gerek," dedi.

Kız öğrencinin yüzünde korku belirdi. "Bir şey mi oldu?"

"Sizi karakola kadar götürmemi istemiyorsanız soru sormadan bana yalnızca cevap vermeniz gerek."

"Elena kimseye kendisini fazla açmazdı. Fakat iyi bir insandı."

Atlas sakin görünmeye çalıştı. "Onun hakkında ne biliyordunuz? Nasıldı? Bir sorun yaşar mıydı?"

Kız öğrencinin yüzü ciddileşti. "Elena sessizdi. Kimseyle yakınlaşmazdı. Hatta en yakın olduğumuzu düşündüğümüz zamanlarda bile aramıza görünmez bir duvar koyardı. Sanki kendi içinde bir odada yaşardı."

Atlas'ın içi acıdı.

Hera'nın kendi içine çekildiğini biliyordu ama bu kadar yalnız yaşadığını hiçbir zaman hayal etmemişti.

Kısa saçlı erkek araya girdi: "Elena dalgın biriydi. Kendi kendine takılırdı, ara ara not aldığı bir defteri vardı. Bunun dışında sakin biriydi. Bazen dersin ortasında bir kelime

duyunca aniden irkilirdi. Sanki zihninde bir şey tetiklenirdi. O anlarda kimseye bakmazdı. Gözleri boşluğa dalardı."

Atlas'ın kalbi hızla çarptı. "Bir kelime duyunca mı?"

Kız öğrenci başını salladı. "Evet. Bazı kelimeler ona dokunuyordu. Bazen de... deniz."

"Deniz mi?"

"Elena deniz kenarına inerdi. Hatta gece de giderdi. Saat kaç olursa olsun. Denizi izlerdi. Kimseye söylemese de belli ki ona bir şey hatırlatıyordu."

Atlas'ın yutkunması zorlaştı. Dalgalar ve kıyılar... Hera'nın hayatında en çok acının ve en çok sevginin kesiştiği yer. Onları ayıran, birbirlerine bağlayan tek ortak nokta.

"Peki," dedi Atlas yavaşça. "Bir ilişki yaşadı mı? Yakınlaştığı biri oldu mu?" Bunu sormak bile göğsünü sıkıştırmış olsa da bilmesi gerekiyordu.

Kız öğrenci gülerek başını iki yana salladı. "Elena mı? Asla. Ona yaklaşmaya çalışan birkaç kişi oldu ama hepsini reddetti."

Arkasındaki uzun boylu erkek lafa karıştı. "Hatta bir keresinde benimle aynı grupta çalışıyordu. *Bir kahve içelim* diye teklif ettim. Bana, '*Benimle konuşma, bu sana zarar verir*,' dedi. O kadar ciddi söyledi ki geri çekildim."

Atlas'ın kalbi bir anlığına durdu. Neden yakınlığının insanlara zarar vereceğini düşünmüştü?

"Peki arkadaşları var mıydı?"

"Çok değil. Bir iki kişi... Ama kimseye kendini tamamen açmazdı."

Atlas birkaç saniye sustu. Sanki biri içorganlarını sıkıyordu.

"Defter tutardı dediniz. Ne tür şeyler yazardı?"

Kız öğrenci gözlerini kısarak düşünür gibi yaptı. "Bilmiyoruz... Bazen defterini elinde taşır, sahilde bir bankta oturur, saatlerce yazar ve denizi izlerdi. Sanki bir şeyleri unutmaya çalışıyor ama unutamıyordu."

Atlas'ın içi yandı. Bu kasabanın sessizliğinde bile Hera huzur bulamamıştı. Ona yeni bir hayat verilmişti ama geçmişinin gölgesi o yaşamın her köşesine sızmıştı.

Kısa saçlı erkek elindeki defteri kapatıp Atlas'a döndü.

"Onu özlüyoruz," dedi. "Bir gün aniden ayrıldı. Hiç kimseye veda etmedi. Bir sabah okulda yoktu. Eşyalarını bile toplamamıştı. Sanki biri onu gecenin bir vakti alıp götürmüş gibi."

Atlas'ın yüzü gerildi. Bu cümle gerçek bir izdi. Ekin Korhan'ın onu kaçırdığı geceye işaret ediyor olmalıydı.

"Onunla ilgili başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

Kız öğrenci bir süre düşündü. "Evet," dedi sonunda. "Bir gün deniz kenarında onu tek başına otururken görmüştüm. Elinde defteri vardı. Bir cümleyi tekrar tekrar yazıyordu."

Atlas kasıldı. "Ne yazıyordu?"

Kız öğrenci cevap verirken sesi titremişti. "*Unutmak mümkün mü?* yazıyordu. Belki yirmi kez..."

Atlas artık nefes alamıyormuş gibi hissetti. Hera'nın o cümleyi defterine kazıması, yıllar önce Atlas'ın adını unutmak zorunda kaldığı günün yankıları gibiydi.

O sırada üçüncü öğrenci, sessiz duran ve konuşmayan uzun boylu olan bir adım öne çıktı.

"Benim onunla ilgili söyleyeceğim başka bir şey daha var," dedi.

Atlas adama döndü.

"Dinliyorum."

Adam derin bir nefes aldı. "Elena geceleri hiç uyumazdı. Bunu bilmiyordunuz belki. Yurt binasında üst katlardaki odalardan birinde kalıyordu. Işığı sabaha kadar açık olurdu. Biz şaka yapardık. *Elena yine bekçilik yapıyor,* derdik. Ama bir gün kapısını çaldığımda içeri bakma fırsatım oldu."

"Ne gördün?"

"Odasında hiç yaşanmışlık yoktu. Hiçbir fotoğraf, hiçbir eşya, hiçbir anı. Masanın üzerinde sadece bir defter ve kalem vardı. Ayrıca..." Atlas sabırla bekledi. "Duvarda bir çizim vardı. Çok küçük bir üçgen. İçinde bir dalga deseni. Altında bir nokta."

Atlas'ın kalbi yerinden çıktı. Bu Efsun'un kullandığı işaretti. Onların gizli kanalı.

Hera'nın hafızası silinmişti ama zihni o işareti bir yerden tanıyordu. Demek ki geçmişi tamamen yok edilmemişti. Demek ki hâlâ bir yerlerde Atlas'a bağlı duran bir çizgi vardı.

Atlas nefesini zor tuttu. Bu bilgi artık kilidin kırılması anlamına geliyordu.

Kız öğrenci son kez konuştu. "Elena iyi bir insandı ama hep bir şeyden kaçıyor gibiydi. Soru sorduğumuzda gülümserdi ama gözleri gülmezdi. '*Kendimi hatırlamaya çalışıyorum,*' derdi bazen. Ama neyi hatırladığını söylemezdi."

Atlas başıyla teşekkür ederek geri çekildi. Onlardan uzaklaştıkça adımlarındaki ağırlık artıyordu. Bu kasabada geçirdiği her an, Hera'nın acısına daha yakından temas etmek gibiydi. Öğrenciler ona Hera'nın onsuz geçen yıllarını anlatmıştı.

Hera yalnızdı. Yaralıydı. Kayıptı. Ama kimseye teslim olmamıştı.

Atlas okulun kapısından çıktığında güneş yükselmişti. Denizin kokusu rüzgârla birlikte kampüse ulaşıyordu. Atlas yürürken bir an durdu. Sırtını kampüsün taş duvarına yasladı. Gözlerini kapadı.

İçindeki fırtına artık sessiz değildi.

Hera'nın yaşadığı acıyı öğrenmek, onun onsuz hayatta kalmaya çalıştığını görmek, Atlas'ın içindeki boşluğu daha da büyütmüştü. Ama aynı zamanda bir şey daha olmuştu.

Hera hâlâ aynı kadındı. Sevdiği her şeyi saklayan, kendi içine kapanan, yaralarıyla kendi başına savaşmaya çalışan kadın.

Sahile doğru yürüdü. Hania'nın sıcak sokakları öğle güneşinin altında parlıyordu. İnsanların ellerinde dondurmalar, kahveler vardı. Herkes kendi dünyasında dolaşıyordu. Atlas'ın dünyasındaysa tek bir gerçek vardı.

Hera bu kasabada yıllarca nefes almıştı. Şimdiyse Atlas, onun nefesini duyacak kadar onun anılarına yakındı.

Sahil yoluna ulaştığında karşısında psikoloji merkezinin tabelasını gördü.

Old Harbour Psychological Clinic.

Cam kapının ardında gölgeler hareket ediyordu. İçeride insanlar vardı. Atlas kapıya doğru yaklaşmadı. Henüz hazır değildi. Henüz duvarlarını yıkacak kelimeleri bulamamıştı. Önce onun yaşadığı hayatı uzaktan izlemek istedi. Sanki böyle yaparsa daha ait hissedecekti.

Sahil kenarındaki banklardan birine oturdu. Deniz kıpırdamadan duruyor, Atlas'ın düşüncelerini taşıyordu. Belki bir saat, belki iki saat geçti. Sanki zaman bu kasabada daha yavaş akıyordu; sanki bu şehir, onun içindeki fırtınayı azaltmak ister gibi ağır çekimde nefes alıyordu. Ancak sakinlik,

Atlas'ın göğsündeki ağırlığı hafifletmiyordu. Aksine, bu sessizlik, Hera'nın yıllar önce burada tek başına nasıl yaşadığını düşündükçe daha da sertleşiyordu. Buraya onu bulmak için gelmemişti, bunu kendine defalarca tekrarlamıştı. Hera şu an başka bir yerde, başka bir hayatın içinde, başka bir adamın kontrol ettiği bir sistemdeydi. Atlas bunu biliyordu ama yine de buraya gelmek zorundaydı. Çünkü bir insanı anlamanın yolu bazen onu aramak değil, onun bıraktığı izlerin içinden geçmekti.

Hava kararkdığında sahilde oturduğu yerden kalktı. Buraya geldiğinde eşyalarını bıraktığı otele döndü. Odaya girdiğinde hiçbir şeye dokunmadı, ışığı yakmadı, yatağa uzanmadı. Sadece pencerenin önüne gidip karanlığa baktı. Bu odada tek başınaydı. Odanın duvarları bile ona Hera'nın yalnızlığını anlatıyordu. Hera'nın burada nasıl yaşadığını, nasıl nefes aldığını, geceleri ışığını neden söndüremediğini düşünmek bile içini acıtıyordu. Burası onun evi olmuştu ya da en azından öyle olması beklenmişti. Ama o hiçbir zaman buraya "evim" diyememişti. Atlas bunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Sonraki gün, ayakları onu otomatik olarak üniversiteye götürdü. Kampüsün yollarını adım adım gezdi. Öğrencilerin anlattıklarını doğrulamak için sınıflara, kantine, sahile bakan o yüksek merdivenlere baktı. Hiçbir iz yoktu. Hera burada yaşamış ama kendisinden hiçbir şey bırakmamıştı. Sanki bu şehir onun içinden geçen bir gölgeyi ağırlamış, sonra gölge sessizce kaybolmuştu. Atlas'ın bunu kabul etmesi bir saat değil, bir gün değil, birkaç gün sürdü. Akşamları aynı sahile döndü. Aynı banka oturdu. Dalgaların aynı taşlara vurduğunu dinledi. "*Buraya ait değilmiş*," diye düşündü her gece. "*Bu şehir onun tenine bile dokunmamış.*"

Üçüncü günün akşamı, otele dönmeden önce eski psikoloji merkezinin önünde durdu. Kapı kapalıydı, içerideki ışık sönüktü. Artık Hera'nın burada çalışmadığını biliyordu. Buraya dönmeyeceğini de... Ama nedense kapının önünde uzun süre durdu. Hera'nın burada, tam bu eşikte, gün içinde onlarca kez durduğunu hayal etti. Belki seanslardan çıkarken nefesinin titrediği anlar olmuştu. Belki kimseye anlatmadığı ağrılarla bu kapıyı çekip kapatmıştı. Atlas'ın bunu bilmesi mümkün değildi, bilmesine gerek de yoktu. Hera burada yalnız kalmıştı. Yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu ise en iyi Atlas biliyordu.

Dördüncü gününde kasabayı hâlâ terk etmedi. Sabahları yürüyüş yaptı, öğlenleri sahile indi, akşamları sokakları gezdi. Kendine değil ama dünyaya karşı garip bir sabrı vardı. Bekliyordu. Ne olduğunu hatta kimi beklediğini bile bilmeden bekliyordu. Belki bu bekleyiş saçmaydı. Belki hiçbir sonuca varmayacaktı. Ama Atlas'ın içgüdüleri her zaman keskin olmuştu ve ona şunu fısıldıyordu: *Hera bir gün buraya dönecek. Çünkü insan kaybettiği şeyi hatırlamasa bile eksik kalan yeri arar.*

Beşinci akşam sahile indiğinde hava rüzgârlıydı. Banka oturdu. Deniz bu kez daha hırçındı. Karmaşa, dalgaların sesine sinmişti. Atlas, kollarını göğsünde bağlayıp denize baktı. Bu şehir ona hiçbir cevap vermemişti ama içindeki soruları bambaşka şekillerde keskinleştirmişti. Hera buraya ait değildi, doğru. Ama buradan kaçan da o olmamıştı. Onu buradan alan başkalarıydı.

İşte o gece, tam Atlas'ın "Burada yapacak bir işim kalmadı," demeye başladığı anda...

Arkasından bir ayak sesi duyuldu. Önce çok hafifti. Taşlara değen bir gölge gibiydi. Sonra o ses, Atlas'ın yıllardır hafızasına kazınmış bir ritme dönüştü.

Atlas hiç kıpırdamadı. Nefesi derinleşti ama omuzları titremedi. Yavaşça başını çevirdi.

Hera oradaydı.

Karanlık rüzgâr saçlarının uçlarını sallıyordu. Gözlerinin altında uykusuz gecelerin bıraktığı gölgeler vardı ama o gölgelerin ardında bir kararlılık çizgisi beliriyordu. Buraya gelmişti. Kendi iradesiyle. Kimse onu zorlamadan. Kaçmadan.

Atlas ayağa kalkmadı. Kıpırdamadı. Onu korkutmamak için nefesini bile kontrollü bıraktı. Hera birkaç adım daha attı, denizin ışığını yakalayan sarı bir lambanın altına geldi. Yüzü tam seçiliyordu artık.

Bir süre konuşmadı, sadece Atlas'a baktı. O bakışta yıllar vardı. Kayboluş, unutuluş, öfke, korku ve tuhaf bir teslimiyet aynı anda duruyordu.

Sonunda Hera nefes aldı. Sesi yorgun bir fısıltıydı.

"Gelme demiştim sana."

Atlas hareketsiz kaldı. Gözlerinde kırılmış ama büyümüş bir şey belirdi; kabulleniş gibi, bekleyiş gibi, zafer gibi. Sadece başını hafifçe eğdi.

"Evet," dedi. "Bana gelme dedin."

Sessizlik ikisinin arasına çöktü. Deniz kıyıya nefes alıp veriyor gibiydi.

Hera bir adım daha yaklaştı. Gözleri karanlığın içinde parlıyordu.

"Ben gelme dedim..." dedi tekrar, bu kez daha kırılgan, daha içten. "Ve sen yine de geldin."

Atlas yüzünü biraz daha ona çevirdi. Sakinliğini hiç bozmadan, sanki bu cümleyi yıllardır duyacağı günü bekliyormuş gibi konuştu: "Ve sen de buradasın, Hera Yarkan," dedi bastırarak. *Sevgilim*, demek istedi. *Küçük sevgilim.*

Hera'nın nefesi yarım kaldı. Gözlerinde öfke değil, çaresiz bir kabulleniş vardı. Atlas içinden geçen fırtınayı hiç dışa yansıtmadan devam etti: "Bir gün geri döneceğini biliyordum. Çünkü insan ait olmadığı yerlerden kaçar. Ve evine her zaman döner, sevgilim."

Hera başını eğdi. Birkaç saniye boyunca konuşmadı. Sesini bulması zaman aldı.

"Buraya ait değilim Atlas."

"Ben hiçbir yere ait değilim."

"Senin geçmişine değil, kendi geçmişime bile ait değilim."

"Hatırladığım tek şey bu şehir. Ve ben kayboluyorum."

Atlas derin bir nefes aldı. "Biliyorum," dedi. "Bunun için buradayım."

Hera onun sözlerine tutunuyormuş gibi baktı ama bir adım daha yaklaşmadı. Atlas aralarındaki boşluğu doldurmadı. Bu mesafe, Hera'nın yaralarının ölçüsüydü.

Bir rüzgâr esti. Hera saçlarını kulağının arkasına itti. Gözleri yeniden Atlas'ınkine kilitlendi.

"Buraya neden geldin?" diye sordu. "Beni bulacağını biliyordun, öyle mi?"

Atlas başını iki yana salladı. "Seni aramadım." Duraksadı ve devam etti. "Buraya seni bulmak için gelmedim. Bu şehirde bıraktığın boşluğu görmek için geldim. Bir gün o boşluğun seni buraya geri getireceğini bildiğim için buradaydım."

Hera'nın yüzü titredi. Bir damla yaş yanaklarından süzüldü ama eliyle silmedi.

"Atlas..." derken sesi kırılmış bir fısıltı gibiydi. "Ben ne tarafa ait olduğumu bilmiyorum. Kime ait olduğumu da bilmiyorum. Kendime bile ait değilim. Ama şimdi burada

duruyorum. Senin karşında. Bildiğim yere ihanet ediyorum çünkü içimde bir ses bunu yapmam gerektiğini söylüyor ve baş edemiyorum."

Atlas o an ayağa kalktı. Yavaşça. Hera'yı korkutmadan. Mesafeyi bozmadan.

"Sana bir taraf söylemeyeceğim," dedi. "Bir yol göstermeyeceğim. Bir isim, bir görev, bir geçmiş dayatmayacağım. Çünkü yolu hatırlayacağını biliyorum. Sadece seni götüreceğim. Tanıştığımız o eve. Okuduğumuz o okula. Boğulduğumuz o sulara."

Bu cümle koca adamın göğsünde bir yumru oluşmasına sebep oldu.

Hera dudağını ısırdı. Gözleri yeniden doldu. Atlas o an, nihayet, son adımı attı. Aralarındaki mesafeyi kapatmadı... sadece elini uzattı.

"Benimle gel," dedi. "Hiçbir yere ait olmadığını hissettiğin o boşluğun nereye götürdüğünü görelim. Birlikte."

Hera eline bakmadı. Atlas'ın yüzüne baktı. Sonra... Titrek bir nefes verdi. Geri adım atmadı. Sessizce, yavaşça... Atlas'ın buraya gelirken kullandığı motoruna doğru yürüdü. Gidona dokundu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

"Bu bir ihanet," dedi kısık bir sesle. "İçimde savaşan iki kişiyle karşı karşıya kaldım ama hangisi gerçek ben bilmiyorum."

Atlas'ın kalbi yerinden çıktı. Bu cümlenin ağırlığını yıllardır bekliyordu. Motora önce Atlas bindi, Hera da arkasına oturdu. Ellerini Atlas'ın beline koymadı ama düşmemek için yanlara tutundu.

Atlas başını hafifçe çevirdi. Göz göze gelmediler ama birbirlerinin nefesini duydular.

Atlas fısıldadı: "Sen bana gelme dedin ama yine de geldin, Hera. Bu defa hiçbir şey bizi durduramayacak."

Motorun farları yandı. Gece yolu önlerine açıldı. Hikâye artık asla eski haline dönmeyecekti. Onlar birbirlerini bulmuştu.

"Seni çok zor buldum," dedi Atlas yeniden konuşarak. İçinde altında ezildiği bir geçmiş vardı. "Ne yapmam gerektiğini artık bilmiyorum çünkü senin sevgilin miyim, ben de bilmiyorum. Bıraktığın o adam değilim. Senin âşık olduğun o adam değilim."

"Unutuyorsun," dedi Hera. Keskin bakışları geçmişe aralanan bir perdeydi. "O geçmiş artık benim değil. Âşık olduğum adamı unut. Çünkü ben de unuttum."

Bir umut muydu unutmak yoksa hazin bir son mu? Bir lütuf muydu unutmak yoksa hastalık mı?

"Yemin ederim," dedi Atlas. "Yemin ederim sevgilim, yeniden âşık olacaksın bana. Yeniden yaşatacağım sana her bir anımızı."

"Geçmişimi istiyorum," dedi Hera. "Geçmişimi istiyorum. Kim olduğumu bilmek istiyorum."

Sanki o cümlenin ağırlığı, Atlas'ın göğsüne bir anda oturdu. Atlas'ın motoruna bindiklerinde bu onlara geçmişten miras bırakılan bir an gibiydi. Rüzgâr, Hera'nın saçlarını geriye savuruyor, Atlas'ın ensesine hafif hafif çarpıyordu. İkisinin de yüzüne vuran gece, bir felaketin üzerini örten siyah bir örtü gibi ilerliyordu.

"Geleceğiz," dedi sonunda, boğazını temizleyerek. Kendi sesini tanıyamadı. "Hepsinin üstesinden geleceğiz. Tekrar yaşarız. Aynı şeyleri yeniden yaşarız gerekiyorsa, ilk günmüş gibi."

"Nasıl?" diye sordu Hera. Ellerinin tutunuşu sıkılaştı. Motor hızlanırken bedenini hafifçe geriye attı ama yine de Atlas'ın beline dokunmadı. Mesafe, aralarına çekilmiş görünmez bir çizgi gibiydi; ne kadar yaklaşsa o kadar korkuyordu. "Etrafımda herkes bir şey saklıyormuş gibi hissediyorum. Kimin haklı, kimin yalan söylediğini bilmiyorum. Bana sürekli *zamana bırak* diyorlar. Zaman benim neyimi geri verecek, Atlas?"

Atlas'ın içinden "hiçbir şeyini" demek geçti. Zaman, ondan sadece aldıkça almıştı; geri verdiği tek şey acıydı. Ama bunu ona söyleyemedi. Onun kırılmış, parçalanmış zihnine daha fazla yıkım ekleyemezdi.

"Zaman değil," dedi. "Ben vereceğim, sevgilim."

Bir süre konuşmadılar. Şehrin ışıkları arkada bir masal kitabının son sayfaları gibi küçülüp karardı. Yollar, yerini daha tenha, daha karanlık, daha sessiz bir sahil yoluna bıraktı. Hava tuz kokmaya başlamıştı. Denizin görünmez nefesi, gecenin soğuğuyla karışıp Atlas'ın yüzüne çarpıyordu.

Hera, gözlerini yoldan değil, karanlıkta yutulan o boşluktan alamıyordu. Sanki gece, içinde kaybolduğu şeyle aynıydı: Adı konmamış bir hiçlik. Bir ara gözleri doldu, farkında olmadan dudaklarını ısırdı. Dilinin ucuna acı bir tat yayıldı.

"Ben kötü bir insan mıydım?" diye sordu aniden. Soru, göğsünden fırlayan küçük bir çığlık gibiydi. "Yani... önceki hayatımda. Bunu bilmek istiyorum. Kötü biri miydim, iyi biri miydim? Yaşanan bunca şeyi hak ettim mi?"

Atlas'ın parmakları gaz kolunda bir an için kilitlendi. Motoru yavaşlatmak zorunda kaldı. "Bunu niye soruyorsun?"

"Çünkü kimse tam olarak anlatmıyor," dedi Hera, sesi titriyordu. "Bazen konuşmaların arasında bir şey düşüyor.

Bakışlar değişiyor. Sanki adım bir günah gibi odanın içinde dolaşıyor. Ne yaptıysam bilmek istiyorum. Affedilecek miyim, edilmeyecek miyim, hakkımda ne düşünüyorlar bilmek istiyorum. Hakkımda ne düşünüyorsun bilmek istiyorum."

Atlas, motoru sahile inen dar bir yola yönlendirdi. Yol, ıssız bir koyun ağzına açılıyordu. Gecenin göğsü yarıldı; siyah deniz, kıyıya usul usul çarpıyordu. Birkaç sokak lambası, sönük ve sarı ışıklarıyla kumların üstüne titrek lekeler bırakıyordu.

"Sen..." dedi, kelimeleri seçmeye çalışarak. "Sen dünyadaki en iyi şeydin."

Motoru, denize bakan eski tahta bir iskelenin yanına çekti. Motor sustuğunda aralarındaki gürültü de sustu. Yerini dalga sesleri, rüzgâr ve ikisinin nefesi aldı. Bir an, dünya gerçekten sadece ikisinden ibaretmiş gibi hissettirdi.

Hera yavaşça indi. Ayakları yere bastığında hafifçe sendeledi; Atlas, refleksle elini omzuna uzattı ama Hera bir adım geri çekilerek dokunmasına izin vermedi. Yine de geri çekilirken gözlerinde bir suçluluk kıvılcımı vardı.

"Özür dilerim," dedi Hera. "Senden değil. Kendimden. Neye tepki vereceğimi, kime güvenmem gerektiğini bilmiyorum. Bazen kalbim birine sarılmamı söylüyor, aklımsa kaç diyor. Hangisi benim, hangisi benden çalınmış ayırt edemiyorum."

Atlas, ona *bana güven,* demek istedi. Ama o cümlenin ağırlığını biliyordu. O kadar çok insan, o kadar rahat söylemişti ki bu sözleri altı boş, güvenilmez, sahte vaatlerle. Ona aynı yalanı tekrar söyleyemezdi. Kendi yalanlarına bile tahammülü yokken ona yalan söylemek, işte onu gerçekten öldürebilirdi.

"Benden bir şey istemeye hakkın var," dedi bunun yerine.

"Hangi soruya cevap istiyorsan onu sor. Yalan söylemeyeceğim."

Hera başını hafifçe yana eğdi. Denize baktı. Suyun yüzeyi, ayışığının elinde incecik bir cam gibi parlıyordu. "İlk neyi bilmem gerekiyor?"

Atlas, derin bir nefes aldı. Onu paramparça eden geçmişi, kelimelere dökerken Hera'nın beyninde neyi tetikleyeceğini bilmiyordu. Ama artık geri dönüş yoktu. Motorun arkasına bindiği anda, ikisi de bir karar vermişti. Artık hiçbir yere ait hissetmediği o boşluk nereye açılıyorsa oraya birlikte düşeceklerdi.

"İlk olarak..." dedi, gözlerini Hera'dan ayırmadan. "Ben seni çok sevdim."

Hera'nın boğazı düğümlendi. Bu cümle, sanki hatırlamadığı bir masalın en net yeriydi. İçinde bir şey yer değiştirdi. Elini göğsüne götürdü, kalbinin üstüne bastırdı. "Sevdin," diye tekrarladı alçak bir sesle. "Ben... seni sevdim mi?"

Atlas gülümsedi ama o gülümsemenin içinde geçmişin bütün cenazeleri vardı. "Sevdin," dedi. "Benim ömrümde, gördüğüm en korkusuz sevgiydi. Bana öğrenmem gereken her şeyi sen öğrettin. Nasıl güleceğimi, nasıl korkacağımı, nasıl kaybedeceğimi... hepsini."

Hera'nın gözlerinden bir damla yaş kaydı. "Hiç hatırlamıyorum," dedi, öfkeyle aralanan dişlerinin arasından. "Ne yüzünü ne ses tonunu ne kokunu, hiçbir şeyi. Sadece... bir boşluk var. Ama oraya her baktığımda canım yanıyor. Sanki orada biri varmış gibi. Orada sen varsın herhalde."

Atlas sessizce ona doğru bir adım attı. "Varım," dedi.

"Ne olduğunun farkında değilsin," dedi Akın ama öyle basit bir suçlama değildi bu; tavrında bir davet, bir tehlike, bir imza vardı. "Seninle bu dünyayı yönetebiliriz. Taşlar aktif olsun, çekirdek çalışsın; güç, bir gecede gibi sana geçecek. Ne istiyorsan yaparsın. İstediğini sileceksin, istediğini yeniden yazacaksın."

"Unutuyorsun," dedi kendinden emin bir sesle. "Ben bu oyunun kurucusuyum. Ben bu oyunun sahibiyim. Hiçbir şeye sahip değilken bile her şeye sahibim. Sen benimsin, Üç Yüz Seksen. Bu konuşma ne kadar uzarsa uzasın, ne söylersen söyle..." Gözlerime aynı acımasızlıkla baktı.

"Sen benimsin. Bana kalansın."

7

"CEHENNEMİN KAPISI"

EFSUN MİNA ÖNER

Ev o gece, içinde dolaşan ağır bir karanlıkla nefes alıp veriyordu; duvarlara sinen gölgeler ışığa rağmen yer değiştirmiyor, koridor her adımımda biraz daha daralıyor, sanki bütün ev üzerime doğru eğiliyordu. İçimde büyüyen huzursuzluk bir çocuğun göğsüne gizlenmiş saatli bomba gibiydi, ne zaman patlayacağını bilmediğin ama her saniye yaklaşan o titreşimle yaşamak gibi.

Bu evde zaman hep farklı akardı; saniyeler ya çabucak tükenir ya da hiç ilerlemezdi ve bu akşam, içimde büyüyen o keskin his yüzünden dakikaların yerinde sayarak işkenceye dönüştüğünü hissediyordum. Poyraz kapının yanında, askeri bir heykel gibi hareketsiz duruyordu; gölgesi duvarla birleşiyor, ondan iki kat daha büyük görünüyordu. Ona her baktığımda içimde istemsizce bir sıkıntı beliriyor, onun sessizliği Akın'ın gölgesi gibi üzerime çöküyordu. O sessizlik, sözle kurulmuş bir tehdit gibi ağırdı.

Odanın içinde bir ileri bir geri adımlıyordum, soğuk zeminin ayağımı üşütmesi bile içimdeki öfkeyi bastırmaya yetmiyordu.

Beklemekten nefret ediyordum. Beklemek demek, başkasının kararının elinde olmak demekti. Benim hayatım boyunca en nefret ettiğim şey buydu. Denekken böyleydi,

Ninova

özgür olduğumu sandığımda da değişmemişti. O yüzden dudaklarımdan dökülen, "Bu gece bir şey olacak," cümlesi yalnızca bir öngörü değil, içgüdülerimin bana bağırdığı çıplak gerçeğin sesi gibiydi. Poyraz başını hafifçe yana çevirip göz ucuyla bana baktığında içimdeki huzursuzluk, öfkeye dönüşen o keskin sıcaklıkla birleşti; o bakışın sakinliği bile insanın damarlarındaki kanı dondurabilirdi. Gözlerinin içi karanlık bir vadinin boşluğu gibiydi ve onun ne düşünerek baktığını anlamaya çalışmak bile yorucuydu.

"Dolaşmayı bırak," dedi Poyraz sonunda. Sesinde bir duygu yoktu, emir veriyordu ve hatta belki küçümseme taşıyordu ses tonu.

"Sen de nefes almayı bırak," diye karşılık verdim. Sert söylemek istedim, canını acıtmak istedim ama sesim bile yorulmuştu artık. Onunla uğraşacak halde değildim. İçimde sanki bin tane kapı aynı anda açılıp kapanıyordu ve hiçbiri dışarı çıkış göstermiyordu.

Tam o anda Akın kapıdan çıktı. Yürüyüşündeki dinginlik bile baskı yaratıyordu. Saçları ıslaktı; yüzündeki keskin ifade, soğuk bir usturayla çizilmiş gibi netti. Odanın içine girer girmez havayla beraber nefesim de değişti. Onun varlığı insanın içindeki en açık yaraya tuz basmak gibi etkiliyordu. Sanki bir bıçakla değil de yalnızca bakışıyla insanı ikiye ayırabilirdi. Bana doğru yaklaşırken gözleri önce Poyraz'a, sonra tekrar bana kaydı. O bakışta hesap, kontrol, hâkimiyet vardı. Bir insana değil de bir projeye bakar gibi bakıyordu.

"Neden hâlâ hazır değilsin?" Sesi buz gibiydi, kelimelerin köşeleri sivriydi.

Hazır değilmişim. Neye? Kime? Ölüme mi? Kavga etmeye mi? Yoksa onunla birlikte Ekin Korhan'ın kapısına yürüyüp

kaderimi bir kez daha onun eline bırakmaya mı? İçimdeki öfke göğsüme yumruk gibi oturdu ama yutkundum. "Hazırım," dedim. "Sadece beklemekten nefret ediyorum."

Akın hafifçe başını eğdi, sanki söylediklerimi değil, söyleyiş biçimimi tartıyordu. "Beklemek hayat kurtarır," dedi. "Aceleciler ölür."

"Senin aksine yaşamayı çok istemiyorum zaten," diye fısıldadım. Sesim öyle bir tondaydı ki duysun diye mi söyledim, duyması için mi bağırdım, ben bile bilmiyordum. Ama duydu. Elbette duydu. Akın hiçbir sesi kaçırmazdı.

O an gözlerinde bir şey belirdi. Bir şey... bir anlık, neredeyse görünmeyecek kadar ince bir çatlak. İnsani bir kırılma. Bir yanılgı. Ama bir rüzgâr esmesi kadar hızlı kayboldu. Belki de tamamen benim sanrımdı, onu insana benzetmeye çalışan zihnimin oyunuydu.

Akın elini cebine atarak silahının yerini kontrol etti. Ardından kararlı bir adımla kapıya yürüdü. "Çıkıyoruz," dedi. O tek kelime bile bir çağrı değil, bir hüküm gibiydi.

Ayak seslerimiz koridor boyunca ağır ağır ilerledi. O koridor bana her zamankinden daha uzun geldi, sanki çıktığımız gibi geri dönmeyeceğimizi bilen bir şey varmış gibi karanlık derinleşiyordu. Duvarlardaki gölgeler üstümüze yığılıyor, her adımda nefesim daha da sıkışıyordu. Koridorun sonunda Akın birden durdu. O kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım.

Kolumdan tuttu. Bu kez sert değildi ama kararlıydı. İtirazları kesen, kelimelerin boğazına takılmasına sebep olan bir tutuştu.

"Oraya girince saçma sapan bir şey yapma," dedi.

"Ben insanları öldürerek nefes almıyorum Akın," dedim. "Senin gibi değilim. Benim bir kalbim var."

Kalp...

Bu kelime onun yüzünde bir yarık açmış gibi oldu. Gözlerindeki o minicik gölge yeniden belirdi. Bu kez biraz daha uzun sürdü. Yutkunmasına gerek kalmadan, o bakışın ardında yıllarca saklanmış bir şey vardı sanki.

"Kalp dediğin şey seni zayıf yapıyor, Mina."

"Sen kalpsiz doğmuşsun diye hepimiz öyle değiliz."

Bu lafı bilinçli mi söyledim, sinirle mi, yoksa sadece acımı gizlemek için mi... bilmiyordum. Ama Poyraz'ın dudak kenarında beliren gülümseme beni daha da sinirlendirdi. O gülüş, birinin sırrımı çaldığını hissettiren türdendi.

Akın cevap vermedi. Sadece başını hafifçe yana çevirdi. Kapıyı açtı.

Soğuk hava içeri doldu. Gecenin nefesi yüzüme çarptı. O an içimde bir düğüm sıkılaştı. Adım attığım anda artık geri dönüşü olmayan bir yola çıkacağımı biliyordum.

Bahçedeki siyah zırhlı araç karanlığın içinde dev bir gölge gibi duruyordu. Motorunun soğuk kokusu bile geceyle aynı dilden konuşuyordu. Poyraz önden yürüdü ve kapıyı açtı. Akın ön koltuğa geçerek onun yanında yerini aldı. Bana arka koltuk kalmıştı. Kapıyı tutup açtığımda soğuğu avuçlarıma işledi. Koltuğa oturduğumda deri soğuktu ama soğuktan çok daha fazla şey vardı o koltukta: geçmiş, sırlar ve yaklaşan felaketin ağırlığı.

Motor çalıştığında araç titredi, o titreşim göğsüme kadar yükseldi. Poyraz direksiyonu tuttu; parmakları gerilmiş, bileklerindeki tendonlar belirginleşmişti. Akın ise sessizdi. Bana bakmıyor gibi yapsa da dikiz aynasından bakıyordu. Bakışlarını hissetmek, bakışın kendisinden daha ağırdı.

Yağmur usul usul yağmaya başladı. Damlalar camdan aşağı süzüldükçe şehir ışıkları dışarıda yutuluyor, yol tamamen karanlığın içine gömülüyordu. Sanki her kilometre bizi bir bilinmeyene götürüyor, her viraj felaketi biraz daha yaklaştırıyordu.

Sessizliği ilk ben bozdum. Çünkü sessizlik insanı boğabiliyordu.

"Gerçekten gitmemiz gerektiğine emin misin? Belki de..."

Akın sözümü keserek sert ama düz bir sesle, "Ekin kendi ayağıyla gelmeyecek," dedi.

Bu kadar kısa bir cümlede bile yüzlerce yılın karanlığı vardı sanki.

"Atlas'la ilgili değil mi?" dedim. "Senden bir şey sakladığını hissediyorum."

"Bilmen gerekmiyor."

"Akın..."

"Bilmediğin şey seni hayatta tutuyor, Mina."

Akın ve benim üzerimde olan hâkimiyeti... Kaybolmuş hissediyordum. Bu masalın içinde yerim neredeydi, bilmiyordum. Savaş diye çıkmıştım bu yola. Savaş. Bir asker olmayacaktım, oyunu yönetecektim.

Hayır, onun askeri olmuştum.

Kalbim sıkıştı. Ellerim istemsizce yumruk oldu. Bakışlarımı camdan dışarı çevirdim, yağmurun cama çarpışını izledim. O an Akın'ın eklediği cümle tüm vücudumu dondurdu.

"Sen ölürsen taş da ölür."

Bunu biliyordum. Değerli olma sebebimin içimdeki taşın benimle bütünleşmiş olması olduğunu biliyordum.

Ben bir insan değil, bir fonksiyon... Bir anahtar... Bir sistem parçasıydım.

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ayışığı cama vurunca yüzümün yarısı aydınlandı, diğeri gölgede kaldı. O gölge tam olarak içimde olan şeydi. Bir yanım güçlüydü, diğer yanım çürüyordu.

Araç bir viraj döndü. Farların ışığı beton bir duvara çarptı. Poyraz hafifçe öne eğildi.

"Varmak üzereyiz," dedi.

Akın'ın omuzları gerildi. Çenesindeki kas belirginleşti. O halini her gördüğümde bir şeyin yaklaşmakta olduğunu anlardım.

Bense nefes alamıyordum. Gerçekten... nefes alamıyordum. Araba durdu. Gece tamamen sessizleşti. Akın kapıyı açmadan önce yalnızca bir cümle söyledi: "Bu gece her şey değişecek. Hazır ol."

Poyraz arabadan usulca indi. Akın kapısını açmadı. Bana döndü, arkaya. "Kaybolmadın Mina," dedi gözlerimin içine bakarak. İçimi okur gibi. "Kaybolmadın, evin yolunu öğreniyorsun."

"Öyle hissetmiyorum," dedim kendimi açıklamak isteyerek. "Kafamda silik silik görüntüler var gibi. Ne yaşadığımı bile tam olarak anlayamıyor gibi hissediyorum."

"Anlayamıyoruz zaten."

"Anlayamıyoruz." Onu onayladım. "Bu baş ağrım ne zaman geçecek, bazen merak ediyorum."

"Hiç geçmeyecek," dedi bana acımasız davranarak. "Ve aslında hiç bitmeyecek. Bunu sen de biliyorsun. Sen ya da bir başkası. Bir yerlerde birileri savaşacak."

"Savaşacak," dedim usulca. Bir robot gibi. Kabullenmek miydi bu yoksa içten içe yok saymak mı? *Yorgunluk*, dedim kendime. Yorgundum. Yaşanan her şeye karşı.

Akın kapıyı araladı ve soğuk hava içeri girdi. Ben de içimdeki bütün korkuya rağmen kapıyı açtım. Artık geri dönüş yoktu.

Kapının önüne geldiğimizde gece öyle bir çökmüştü ki hava bile karanlıkla dolmuş ağır bir suya dönüşmüş gibi hissediliyordu. Nefes almak bile güçleşiyor, ciğerlerime dolan soğuk nem göğsümü sıkıştırıyordu.

Poyraz kapıya doğru ilerlerken adımlarının ritmi değişti, sanki her adımda görünmez bir şey ölçüyor, kokluyor, hesap yapıyordu. Akın ise tamamen sessizdi; sessizliği bir insanın değil, bir makinenin sessizliğiydi. Bense o ikisinin arasında yürürken kendi kalp atışlarımı bastıramıyor, boğazıma düğümlenen korkunun ardında başka bir şeyin, belki de yıllardır adını koyamadığım bir savaşın çağrısını duyuyordum. Bu kapının ardında ne olduğunu bilmiyordum ama bunun, geri dönüşü olmayan bir yolun başlangıcı olduğunu her hücremde hissediyordum.

Kapının önünde durduk. Poyraz havada asılı kalan bir gölge gibi kapıyla yüzleşti. Tam üç kez, ardı ardına, güçlü bir yumruk vurdu kapıya. Beton yankılandı. Ardından bir sessizlik oldu, öyle bir sessizlik ki duvarların içinden bir şey çıkacakmış gibi hissettiren türdendi. Gözlerim karanlığa alışırken kapının ardında iki siluet belirdi. Ben nefesimi tutmuşken Akın dudaklarının kenarını belli belirsiz kaldırdı, bir şey geleceğini anlamış gibiydi. O an içimde "*Her şey şimdi başlıyor*," diyen derin bir ses yükseldi.

Kapı tam aralanmıştı ki...

Bir anda içeriden üç gölge fırladı.

Siyah giysili, yüzleri maskeli iki adam Poyraz'a doğru atılırken üçüncüsü doğrudan bana yöneldi. İlk refleksim geri adım atmak oldu ama ayaklarım zemine çakılı gibi ağırlaşmıştı. Adamın elindeki çubuk, havayı yırtarak yüzüme doğru savruldu. O an zaman ikiye bölündü; biri donmuş, biri hızlanmış gibiydi. Akın yanımdan bir karaltı gibi geçti ve adamın kolunu havada yakaladı. O yakalayışla birlikte bir çıtırtı duyuldu, adamın bileği kırılmış olmalıydı. Çığlık bile atamadan dizlerinin üzerine çöktü.

Poyraz iki saldırganla aynı anda boğuşuyordu. Çevik hareket ediyordu ama adamlar antrenmanlıydı, biri bıçağını çekti ve Poyraz'ın omzuna saplamaya çalıştı. Bir anlığına yüreğim ağzıma geldi ama Poyraz başını yana çevirip adamın bileğini havada yakaladı, kendi ağırlığıyla adamı yere yapıştırdı. İkinci saldırgan arkadan atlayınca Poyraz duvara doğru sürüklendi ama duvara çarpmadan önce dizini adamın karnına geçirdi. Adam nefesini yitirdi, boğulur gibi bir ses çıkardı.

O sırada üçüncü bir saldırgan daha karanlıktan fırladı. Bu sefer hedef Akın'dı. Ama o adamın adımını bitirmesine izin verilmedi, Akın onu görünmeyen bir hızla yakalayıp boğazından tutarak sert bir şekilde beton zemine çarptı. O çarpmadan çıkan ses içimi ürpertti. Adam yerde kıvranırken Akın yüzüne bakmadı bile; yalnızca hareket etmemesini garanti etmek için bir kez daha ayağıyla adamın bileğine bastı. O adamın çıkardığı inilti, insan olmaktan vazgeçmiş bir yaratığın sesi gibiydi.

Nefes nefeseydim. Ellerim titriyordu. Bu karanlığın içine doğmuş değildim ama bu karanlık yıllardır damarlarımda dolaşıyordu ve o an, içimdeki eski Mina çığlık atarak kapıları yumrukluyor gibiydi.

Poyraz biraz sendeledi ama ayakta kaldı. "Baba ben geldim," dedi dişlerinin arasından. "Oğluna hoş geldin deme şeklin ne kadar hoş."

Akın kapıya dönerek bir tekme attı. Kapı tok bir sesle açıldı. İçeriden soğuk bir ışık dışarıya taştı; sarı, titrek, hastalıklı bir ışık gibiydi. Sırayla kapıdan geçtik. İçeri girdiğim anda havadaki kokuyu duydum ve gözlerim kardı, bu koku bana geçmişimi hatırlatan bir tokat gibiydi.

Kan kokusu.

Uyanışları, soğuk ameliyathaneleri, çığlık atmadan susturulmuş çocukları...

Bu bina bir laboratuvarda geçirdiğim kâbus dolu geceleri andırıyordu. Duvarlar kirli betondu, yerde yağ lekeleri vardı. Bir yerlerde su damlıyordu. Her adımım yankılanıyor, duvarların içindeki karanlığı uyandırıyordu sanki. Poyraz sol yanımda yürüyordu, Akın sağımdaydı. Bense ortada bir yarık gibi, iki uçurumun arasında ilerliyordum.

Tam koridorun ortasında ilerlerken sol taraftaki kapı birden açıldı. İçeriden iki kişi daha çıktı, ellerinde kısa namlulu silahlar vardı. Biri Poyraz'a doğrulttu, diğeri Akın'a.

Akın silahını çekmedi.

Poyraz da çekmedi.

Ben nefesimi tuttum.

Silahlar bir saniyeliğine titredi ve...

Arkadan yükselen bir ses tüm havayı kesti: "YETER!"

Bu ses karanlığın içinden bir bıçak gibi kesip geçti. Soğuktu. Keskin ve tanıdıktı. Ekin Korhan gölgelerden çıkarak ışığa adım attı.

Gözlerinin içinde biriken o karanlık her şeyi yutacak gibiydi. Üzerinde siyah bir palto vardı, saçları dağılmıştı ama

bu dağınıklık bile hesaplanmıştı. Gülüşü yavaşça genişledi fakat o gülüşte insana özgü bir sıcaklık değil, zehre bulanmış bir zekâ vardı.

"Demek geldiniz çocuklar," dedi usulca. "Gelişiniz... biraz gürültülü oldu."

Poyraz'ın yumrukları sıkıldı. Adamın silahı hâlâ ona doğrultulmuştu ama Poyraz'ın gözlerinde silaha dair bir korku yoktu. Sadece öfke vardı. Korhan bunu görünce kahkaha attı; kısa, alaycı, dişler göstermeyen bir kahkaha. Sonra bakışlarını Akın'a çevirdi. İşte o anda, odadaki tüm hava değişti.

İki adam karşı karşıya geldiğinde aralarında görünmez bir savaş başlıyordu. Akın'ın gözleri buz tutarken Ekin'in gözlerinde kötü niyetli bir ışık yandı. Birbirlerine bakışları bile iki ülkenin sınırdan top atışı yapması kadar tehlikeliydi.

Ekin başını hafifçe yana eğdi.

"Akın Mir Safkan," dedi. "Babanın senin gibi bir oğlu olduğu için ne kadar şanssız olduğunu bilseydin keşke."

Sözleri havayı ikiye ayırdı. Benim boğazım düğümlendi. Poyraz'ın gözleri büyüdü. Ama Akın... hiç kıpırdamadı.

Ekin bir adım daha attı.

"Bir kadına âşık olup tüm dünyayı yakacak kadar aptal olduğunu hiç düşünmezdim," dedi. "Ama görüyorum ki... herkes yanılabiliyormuş."

O "kadın" kimdi? Ben mi? Yoksa geçmişine ayna tutan bir başkası mı? Hayır. O bana âşık değildi. Yalnızca benim ondan, onun benden başka kimsesi yoktu.

Akın ellerini ceplerine sokarak başını hafifçe eğdi. Çehresinde en ufak bir mimik bile yoktu. İçinde ne fırtına kopuyordu, bilmiyordum ama hissettiğim tek şey şuydu: Bu sessizlik her çığlıktan daha tehlikeliydi.

Ekin tam bir şey söyleyecekti ki... Sağdaki kapı bir anda patlayarak açıldı. İçeriden biri koşarak çıktı ve bağırdı: "Patlayıcı..."

Cümlesini tamamlayamadı.

Koridorun sonunda dev bir ışık kıvılcımı yanıp söndü. Duvarlar çatladı. Kablo sesleriyle bir anda çöken tavandan dökülen beton sesi birleşti. Bina sallanmaya başladı.

"Hadi ama," dedi Poyraz gülerek. "Hep mi bombalar altında kalacağız."

Ben geriye sendeledim. Akın kolumdan tutup çekti. Poyraz adamın elinden silahı alıp yere itti. Ekin hiç kıpırdamadı, patlamaya bile göz kırpıyormuş gibi bir ifadeyle sadece olanları izledi.

Duman koridoru kapladı. Görüş alanım daraldı. Hava tozla doldu.

Akın beni arkasına aldı. Poyraz önümü açmaya çalıştı. Ekin'in adamları sağa sola kaçışırken ortalık cehenneme dönmüştü.

Bütün yaşananların tam ortasında... Ben, içimde büyüyen o tanıdık karanlıkla yeniden yüzleşiyordum. Çünkü bu patlamanın nedeni yalnızca bir baskın değildi. Bu bir mesajdı. Ekin Korhan bizi buraya konuşmak için değil, bir oyun için çağırmıştı.

Patlamanın ilk dalgası göğsüme çarptığında dünyadaki bütün sesler bir anda birbirine karıştı; duvarların çatlayışı, bir yerlerde kopan kabloların cızırdaması ve insanlara ait o boğuk, şaşkın nefes sesleri... Hepsi tek bir uğultu oldu. Dizlerim refleksle büküldü, gözlerim kendiliğinden kapandı. Toz, ciğerlerime dolan kalın bir duman gibi boğazıma yapıştı. Yere düşmeden hemen önce kolumdan çekildiğimi hissettim,

Akın'ın parmakları bileğime demir kelepçe gibi dolandı ve beni kendine doğru çekti. Göğsüne çarptım. O an için ne kadar nefret edersem edeyim, bedenimin onun göğsüyle arasında bir kalkan bulmuş olmasına minnet duydum. Çünkü ikinci bir sarsıntı geldiğinde tavandan kopan bir beton parçası, az önce durduğum yere ağır bir gürültüyle düştü.

Kulaklarım uğulduyordu. Nefes almaya çalıştıkça toz boğazıma kaçıyor, öksürdükçe ciğerlerimin içi yanıyordu. Gözlerimi araladığımda etrafı gri bir perde kaplamıştı, her şey sisin içinde erimiş gibi görünüyordu. Poyraz öndeydi ve her zamanki netliğiyle hareket ediyordu. Yere düşen birinin üzerinden atlayarak koridorun soluna geçti, elini havaya kaldırıp işaret etti. "Orası çökecek, sağa!" diye bağırdı ama sesi boğuk geldi, sanki uzak bir yerden konuşuyordu.

Akın beni yarı sürükler gibi sağ taraftaki duvara doğru çekti. Birkaç adım attıktan sonra ayaklarımın altındaki zeminin çatırdadığını hissettim, sanki binanın kemikleri kırılıyordu. Arkamızda, az önce bulunduğumuz koridorun tavanı bir bütün halinde çöküp yere gömüldü. Betonun çarpma sesi, içimdeki bütün anıları uyandıran koca bir çan gibi çınladı. Kafamın içinde başka patlamaların, başka çığlıkların, başka laboratuvarların yankısı dolaşıyordu. Burada değildim, bir anlığına sekiz yaşıma geri döndüm; ellerim kollarım bağlı, bir makineye çakılı halde, yanık etin arasında nefes almaya çalışan o küçük kızdım.

"Efsun! Gözlerini aç!" Akın'ın sesi bu sefer daha net geldi. Parmakları çenemi kavrayarak yüzümü ona çevirdi. Gözlerimin içine baktı. Orada görmeye alışık olduğu soğukkanlılığın yerini alan, o panik dolu titremeyi gördü. Bir an, çok kısa

bir an, yüzündeki o buz gibi maske çatladı. "Başka bir yerde değilsin." Sesi sert ama garip bir şekilde yumuşak bir yerden geliyordu. "Kendine gel. Şu an buradasın. Benimlesin."

Bana "benimlesin" dediğinde içimde bir şey yerinden oynadı. Ne kadar istemesem de bana dünyada bulunduğum yeri hatırlatan tek sabit noktanın onun sesi olması midemi bulandırdı. Ama bu ses, şu anda, tozun, patlamanın, geçmişin uğultusunun içinden beni çekip alıyordu. Kendimi toparlamaya çalışarak nefesimi düzenledim. Başımı salladım.

Koridorun ilerisi neredeyse tamamen tıkanmıştı. Tavanın parçaları, duvardan kopan kablolar, rasgele devrilen raflar yolu kapatıyordu. Duman, sıcak nefes gibi alçalıp yükseliyordu. Poyraz, önümüzde yığılan enkazın bir kısmını ayaklarıyla itip güvenli bir geçit arıyordu. Elini sol taraftaki dar, neredeyse görünmez bir aralığı işaret ederek kaldırdı. "Buradan," dedi. "Diğer hat çökecek, zaman yok."

"Buradan gidersek nereye çıkarız?" diye sordum istemsizce. Sesim hâlâ titriyordu. Gideceğimiz yerin neresi olduğunu bilmek istiyordum; hangi karanlığa adım attığımı, hangi bataklığa saplandığımı bilmeden yürümekten nefret ediyordum.

"Babamın evinin iç tarafa açılan kontrol hattı," dedi Poyraz kısa bir cümleyle. "Sunucu odaları, izleme merkezi, arşiv. Kafesin kalbi."

Kafes...

O kelime, içimdeki taşın derinlerinde bir yerlere çarptı. Göğsümün tam ortasında sanki görünmeyen bir çember hafifçe titreşti. Selekt taşının orada bir yerde, damarlarımın arkasında uykudan uyanır gibi kıpırdadığını hissettim. Sanki bir sinyal almıştı; sisin, tozun, içinden gelen, tanıdık ve yabancı bir çağrı.

Akın bunu fark etti. Bakışlarını yüzümden göğsüme indirdi ama taşın üzerinde durmadı, duramazdı. "Hazırsan hareket ediyoruz," dedi. Hazır olmanın mümkün olup olmadığını sorgulayacak halim yoktu. Zaten bu hayatta hiçbir şeye hazır olamadan içine düşmüştüm. Başımı sadece yukarı aşağı sallamakla yetindim.

Dar aralığa doğru ilerlerken ayağım bir şeye takıldı. Yere baktığımda kırık bir maske gördüm. Az önce bize saldıran adamlardan birine ait olan, yüzü tamamen kapatan siyah bir maske. Onu elime almadım ama maskeye baktığım o bir saniyede içimde tuhaf bir his kıpırdadı. Buradaki herkes, hepimiz bir şekilde maske takıyorduk. Bazılarınınki plastik, bazılarınınki deriden, bazılarınınkiyse etten ve kemikten yapılmıştı; Akın'ınki gibi. Belki de benimki en kötüsüydü çünkü hâlâ kalbi olduğuna inanan bir savaşçının maskesini taşıyordum.

Dar geçitten tek tek geçtik. Önce Poyraz, sonra Akın, en son ben. Geçit neredeyse omuzlarıma değiyordu; duvarlardaki soğuk, tenime sinsice dokunuyor, dar alanın verdiği his ciğerlerimi sıkıştırıyordu. Arkadan gelen hafif çatırtılar, geride kalan koridorun yavaş yavaş kendini bıraktığını söylüyordu. Zamanla yarışıyorduk. Geçen her saniyenin içimde bir şeyleri eksiltiğini hissediyordum.

Geçidin sonuna ulaştığımızda önümüzde daha geniş ama daha karanlık bir alan açıldı. Tavandan sarkan kablolar, bazı yerlerde kopmuştu ve ucundaki teller kıvılcım saçıyordu. Duvar boyunca uzanan kapıların her biri kapalıydı. Kapıların bazılarının üzerinde silikleşmiş numaralar, bazılarındaysa kırmızıyla çizilmiş işaretler bulunuyordu. Havada değişmiş bir koku vardı, bu artık sadece beton ve patlayıcı kokusu değildi. Elektrik ve yanan plastik kokusuna, hafif bir tuzlu nem

karışmıştı. Bir yerlerde su giriyordu sisteme. Yapısal bir çöküşe daha yakındık.

"*Welcome to the circus*,"* diye homurdandı Poyraz alçak bir sesle. Kendi kendine söylüyor gibiydi ama duyulmasını istemeyen insanların sesi hep en net duyulan ses olurdu. "Burası Ekin Korhan'ın beyni."

Akın, duvarda diğerlerinden daha büyük duran kapıya yöneldi. Üzerinde kilit yoktu ama kalın bir sürgüyle kapanmıştı. Sürgüyü çekip kapıyı ittiğinde menteşelerden çıkan ses, eski bir mezarın açılma sesi gibiydi. İçeriden soğuk, steril bir hava geldi. Bu hava, koridordaki yanık kokusundan farklıydı, buraya henüz patlamanın eli tam değmemişti belli ki.

İçeri girdiğimizde ilk gördüğüm şey duvarları kaplayan ekranlar oldu. Bazı ekranlar kararmıştı, bazıları titrek görüntüler veriyordu. Kamera kayıtları, ısı haritaları, kod satırları, sistem şemaları... her şey üst üste binmiş gibiydi. Odanın merkezinde büyük bir hologram paneli yerine, eski tip projeksiyonla yansıtılan bir harita vardı. Korhan teknolojiyi sevse de bazı şeylerde geleneksel kalmayı seçiyordu, özellikle oyunlarını kurgularken.

Gözüm ekranlardan birine takıldı.

Küçük, köşeye itilmiş, neredeyse önemsiz görünen bir kamera kaydı. Çözünürlüğü düşük, renkler soluktu. Ama o görüntüdeki yüz, kalbimi boğazıma getirdi. Deniz kenarı bir kasabanın, tuhaf derecede tanıdık o açık tonlu ışığında, saçlarını ensesinde toplamış bir kadın yürüyordu. Yüzünü tam seçemiyordum, kamera açısı uzaktandı. Ama yürüyüşü... Başını çevirmesi... Rüzgârda savrulan saç telleri...

Hera.

* (İng.) Sirke hoş geldiniz. -y.n.

İçimdeki taş, bu sefer daha net bir şekilde titreşti. Sol göğsümün altında bir yanma hissettim. Aklım bir saniyede ikiye bölündü, bir yanı bana, "Senin yüzünden bu halde," derken diğer yanı hiç tereddüt etmeden, "Yapmak zorundaydın," diye fısıldadı. Kameranın sol alt köşesinde tarih akıyordu ama duman ve bozuk piksel yüzünden net okuyamıyordum. Yine de o kasabanın dokusunu, ışığın kırılışını, denizin ufuk çizgisine yakın duruşunu görebiliyordum. Bir yerlerde, aklımın en arkasında bir coğrafya parçası kıpırdadı: Akdeniz. Küçük, kalabalık olmayan, rüzgâr alan kıyı kasabalarından biri olmalıydı.

"Nereye bakıyorsun?" Akın yanıma gelse de gözümü ekrandan ayıramıyordum. O da görüntüye döndü. Bakışlarının bir anlığına sertleştiğini hissettim ama yüzünü göremiyordum, gözlerim hâlâ o görüntüde, o siluetteydi.

"Bu ne?"

"İzleme arşivi," dedi kısa ve kuru bir sesle. Ama sesinin ardında gizlemeye çalıştığı bir şey vardı. Onu yıllardır tanıyordum. Kelimesi azaldıkça sakladığı şeyin büyüdüğünü bilirdim. "Ekin'in şantaj kasetleri. Takip dosyaları. Önemli isimlerin... hareket planları."

"Beni salak yerine koyma," dedim dişlerimin arasından. "Yapma artık Akın. Gürcistan'a gittiğimde, o masaya oturduğumda, neden orada olduğumu bana hiç söylemedin."

Parçalar yavaş yavaş oturuyordu.

Akın birkaç saniye sustu. Ardından tam o sırada başka bir ekranın önünde duran Poyraz'ın sesi yükseldi. "Buraya bakmanız gerekecek."

İstemeden de olsa gözümü Hera'dan ayırdım. İçimden bir parça kopup o ekrana yapışmış gibi kaldı, görüntü hâlâ

oradaydı, gözlerimi kapatsam da silinmeyecek gibiydi. Poyraz'ın yanında durduğumuzda ekranda isim listeleri, kodlar, proje başlıkları gördüm. Satırların birinde büyük harflerle yazılmış bir tanımlama dikkatimi çekti:

PROJECT NERIS – SEASIDE FACILITY – MEDITERRANEAN ZONE

Altında birkaç kod adı, tarih ve koordinat vardı. Koordinatları okumayı bilmesem de taş biliyordu. Göğsümün altında yankılanan o titreşim, sanki bulunduğumuz odanın içinde bir yankı tüpü oluşturmuş gibi içeri doldu. Kalbim hızlandı.

"Neris," diye fısıldadım. "Bu... su tanrılarından birinin adı değil mi?"

"Mitolojide," dedi Akın, ekranı gözleriyle tararken. "Korhan'ın isim seçimleri hiçbir zaman rasgele olmadı."

Satırın biraz altında tanıdığım bir soy isim gözlerime çarptı. Katrivas. Tüm vücudum buz gibi oldu. Henüz detayları okuyamadan odanın giriş tarafındaki sürgülerin yerinden oynadığını duydum. Birileri geliyordu. Poyraz refleksle silahına davrandı, Akın ise bulunduğu yerden bir adım öne çıkıp beni arkaya itti. Elini omzuma bastırarak duvarla kendi bedeni arasına sıkıştırdı. Bu, korumak mıydı yoksa kontrol altında tutmak mı, karar veremiyordum.

Kapı açıldığında az önce ardımızda bıraktığımız cehennem koridorunda bile sarsılmayan o alaycı gülüş tekrar duyuldu.

Ekin Korhan kapının eşiğinde duruyordu.

Üzerindeki paltoya toz bulaşmış, saçlarına küçük beton parçaları yapışmıştı ama adamın kendisi sanki patlamanın içinden değil de bir tiyatro sahnesinin kulisinden çıkmış gibiydi. Sanki patlama bile onun repliğinin bir parçasıydı. Gözleri kısa bir an odanın içini taradı; ekranlara, haritalara,

dağınık kâğıtlara baktı. Ardından bakışları Akın'a, sonra bana, en son da Poyraz'a döndü.

"Bulduklarınız hoşunuza gitti mi?" Sesinde hafif bir kısılmışlık vardı ama alaycılığı azalmamıştı. "Yoksa hâlâ oyunun kurallarını anlamakta zorlanıyor musunuz?"

Poyraz silahının namlusunu hafifçe kaldırdı. Korhan'ın adamlarından biri kapının arkasından uzanıp kendi silahını gösterdi, havada bir anda soğuk bir gerilim çizgisi oluştu. En ufak bir yanlış harekette oda kanla dolabilirdi.

"Silahları indir," dedi Akın alçak bir sesle. Kime söylediğini anlamak zor olsa da Poyraz ona alışmış biri olarak ilk titremeyi gösteren oldu, silahın namlusunu birkaç santim aşağı indirdi ama parmağını tetiğinden çekmedi. Korhan'ın adamıysa sinirle dişlerini sıktı, belli ki bu sahnede kontrolün kimde olduğunu unutmak istemiyordu.

"Bu senin işin miydi?" diye sordum Ekin'e, ekrandaki görüntüyü kastederek. Hera'yı söylemeye dilim varmadı. Onun adını bu adamın dilinden duymak istemiyordum. "Neyi takip ediyorsun? Kimleri? Neden?"

Korhan adımlarını ağır ağır içeriye doğru attı. Her adımında yerdeki toz kalkıyor, ayak izleri ardında belirgin bir hat bırakıyordu. Bir an için odanın ortasındaki projeksiyon haritasına baktı. Sonra başını kaldırıp bana döndü. Gözlerinde, beni yıllardır tanıyan birinin tanıdığı o kırıntı vardı. Bilemediğim, bilmek istemediğim bir geçmiş parçasına ait bir bakış.

"Dünyayı," dedi. "Dünyayı takip ediyorum, küçük hanım. Kimin nerede olduğunu, kimden neyi alabileceğimi, kimi neyle susturabileceğimi... Kimi kiminle yakabileceğimi."

Akın'ın çenesi belli belirsiz kasıldı. "Bizi buraya oyununun ortasına atmak için çağırdın," dedi. "Patlayıcılar, tuzaklar, adamların. Ne istiyorsun Ekin?"

Gülüşü genişledi. Bakışlarını ekrandaki yazılara kaydırdı, parmağıyla Katrivas soyadının geçtiği satırı hafifçe tıklattı. "İsimler," dedi. "Bazı isimler öyle değerlidir ki onları öldürmek bile lüks sayılır. Onlarla oynarsın. Tuzağa düşürürsün. Birbirlerine kırdırırsın. Böylece onların taşıdığı anlamı yeniden yazarsın."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Taşın titreşimi göğsümün altından boğazıma yükseliyor, kelimelerime karışıyordu. "*Project Neris* ne?" dedim. "*Mediterranean Zone... Seaside Facility...* Neyi saklıyorsun?"

Ekin bana baktı. Bakışlarında benim taşıdığım taşın kodunu görmüş gibi bir ifade vardı. Sanki içimi, damarlarımı, geçmişimi okuyordu. "Senin üstüne fazla bilgi yüklemek istemiyorum," dedi. "Zaten taşıdığın yük fazlasıyla ağır."

"Ben yük değilim." Sesim beklediğimden daha kararlı çıktı. "Ben senin oyuncak taşın değilim. Bana ne sakladığını söyle."

Akın elini omzuma biraz daha bastırdı, sanki ileri atılmamı engellemek için değil, söylediklerimi susturmak için yapıyordu. Ama susturamadı. Artık kendime yalan söylemekte zorlanıyordum. Bu adamların oyununda, kendi hikâyemin yalnızca bir yan rolü olmaya tahammülüm kalmamıştı.

Ekin birkaç adım daha attı, artık aramızda yalnızca birkaç metre kalmıştı. Gözleri ışığı arkaya almış, gölgelerin içinde yanıyordu. "Project Neris," dedi yavaşça, kelimeleri çiğner gibi. "Bir kıyı kasabasında, akıntıya karşı inşa edilmiş küçük bir cennet diyelim. Ölenlerin... yeniden yazıldığı, hatırlayanların... unutturulduğu bir yer. Bazı ruhlar orada ikinci bir şans buldu."

İçimdeki taş bir anlığına değil, tüm bedenimi sarsan bir şok dalgası gibi titredi. İkinci şans... Ölmesi gerekenlerin boğulduğu bir deniz, yeniden nefes almayı öğrenen bedenler... Ayağımın altındaki zemin kayıyor gibiydi. "Hera," diye fısıldadım bu kez, dudaklarımın arasından istemsizce sızan o isim, sanki odadaki havayı değiştirdi.

Onu sakladığımızı zannederken bile ellerine bırakmıştık.

Ekin Korhan'ın dudaklarında beliren küçük kıvrım, adımı doğru attığımı gösteriyordu. Akın ise hiçbir şey söylemedi. Sadece nefes alışı hızlandı. Onu yanı başımda hissedebiliyordum.

Korhan başını yana eğip ince bir sesle güldü. "İkiniz de aynı şeyi düşünüyorsunuz," dedi. "Biri kalbiyle, diğeri taşlarıyla. Ne ironik, değil mi? Sizin gibiler dünyanın kaderini belirliyor."

Odada bir anlık sessizlik oldu. Yalnızca uzaklardan gelen inşaat gıcırtıları, binanın yavaş yavaş oturduğunu hatırlatıyordu. Tavanın bir yerinden ince bir toz bulutu daha döküldü. Zaman tükeniyordu. Bu binada çok uzun süre kalamazdık.

Akın sonunda konuştu. Sesi buz kesmişti. "O kasabanın koordinatlarını istiyorum," dedi. "Neris'in bütün verilerini. Aksi takdirde bu odadan canlı çıkamazsın."

"Beni öldürürseniz bu veri sistemle birlikte yerin yedi kat altına gömülür," dedi Korhan sakin bir tonla. "Ve ona bir daha asla ulaşamazsınız. Burası sadece gösterge paneli. Ana kaynak başka yerde. Sizin için hazırladığım küçük oyunun yalnızca fragmanını izlediniz."

Ben arkamdaki ekrana, Hera'nın siluetinin titrek görüntüsüne tekrar baktım. Kalbim göğsümden çıkarıldı da avuçlarımın içinde çarpıyormuş gibi hissediyordum. Bu kadar yakın

ama hâlâ dokunamayacak kadar uzak olması delirtiyordu. Patlamanın, dumanın, kabloların, çöküşün ortasında bir tek o görüntü netti zihnimde.

Kaybedecek hiçbir şeyim olmayan noktayı çoktan geçtiğimi fark ettim. Omzumu Akın'ın elinden kurtararak bir adım öne çıktım. Taş göğsümün altında ateş gibi yanarken gözlerimi Korhan'a diktim.

"Sen bana o kasabanın yerini vereceksin," dedim. "Ya kendi ağzınla söylersin ya da ben bu odadaki her şeyi, bütün arşivini, bütün kayıtlarını başına yıkarım. Senin için bu kadar değerli olan sistemini kendi ellerimle parçalara ayırırım."

Gözlerindeki ışık değişti. Akın yanımda bir şey söylemek için kıpırdandı ama cümlesi boğazında kaldı. Çünkü Korhan'ın gözlerinde ilk defa, çok küçük de olsa bir ihtiyat gördüm. Korku değil ama hesap şaşması. Taşın titreşimi odadaki elektronik cihazlara bile etki ediyor gibiydi; bazı ekranların görüntüsü bozulmaya, ışıklar parazitlenmeye başladı.

Korhan derin bir nefes aldı. Dudaklarını birbirine bastırdı, ardından yavaşça konuştu. "Bazı kapıları açarsan, geri kapatamazsın küçük kız. Bunu bilerek yürüyorsun."

"Savaşın içindeysem," dedim. "Zaten geri dönüşüm yok."

O anda odanın dışında bir patlama daha oldu, bu sefer daha uzak ama binanın dengesini sarsacak kadar güçlüydü. Tavanın bir kısmından büyükçe bir parça koptu, yan taraftaki masanın üstüne düşmesiyle kâğıtlar ve parçalar etrafa saçıldı. Siren sesleri, uzakta bir yerlerde boğuk ama net bir şekilde yükselmeye başladı. Biri bu cehennemi fark etmişti. Ya devlet, ya başka bir güç ya da Ekin'in planının ikinci perdesi. Hangisi olduğu umurumda değildi. Zaman bitiyordu.

Poyraz, gözlerini benden Akın'a, ondan da Korhan'a çevirerek, "Baba," diye homurdandı. Onun için bu şekilde seslenmek zor değil miydi? "Bina üstümüze çökecek."

Korhan bir an daha sustu. Sonra sanki içinden çok büyük bir şeyi koparıyormuş gibi cebinden küçük bir veri kartı çıkardı. Avcunun içinde tuttu. Kartı bize uzatmadı, yalnızca havada salladı.

"Neris'in koordinatlarının bir kısmı burada," dedi. "Hepsi değil. Ama doğru noktayı bulmanız için gereken ilk anahtar. Bu oyunda tek hamlede mat yok. Eğer gerçekten istiyorsanız hem taşlarınıza hem kalbinize aynı anda güvenmek zorunda kalacaksınız."

Akın ileri doğru bir adım attı. "Kartı ver," dedi. Gözlerinde pazarlık payı yoktu.

Korhan hafifçe güldü. "Sen benimle pazarlık edemezsin, Akın. Ama seninle bir anlaşma yapabilirim." Bakışlarını bana çevirdi. "Üç Yüz Seksen. Karar senin. Bu kartı sana vereceğim. Ama karşılığında buradan çıktıktan sonra taşların sustuğu ilk anda bana geleceksin. Bana değil, sorularına. Ve o sorular, seni istemeyeceğin cevaplara götürecek."

Taş göğsümün altında daha da şiddetli bir şekilde atmaya başladı. O anda neye "evet" diyeceğimi bilmiyordum ama "hayır" deme lüksüm olmadığını oldukça net bir şekilde görüyordum.

Abim, Hera, bu savaş, bu sistem... her şey bir düğüm gibi aynı noktada sıkışmıştı. Bu kart o düğümün ucundaki ilk ilmikti.

Elimi uzattım.

Parmaklarım titrerken kartı avcunun içinden aldım. Dokunuşumuz bir anlığına kesişti. Gözlerime baktı. "Hoş geldin," diye fısıldadı. "Artık gerçekten oyundasın."

Akın'ın nefes alışını arkamda duydum; öfkeyle karışık, kabul edemediği bir gerçekliği kabullenmek zorunda kalmış bir adamın nefesiydi. Poyraz kapıya yönelmiş, sirenlerin yaklaşmasını dinliyordu. Bina yavaş yavaş kapanan bir kafes gibi üzerimize doğru eğilirken avcumun içindeki küçük kartın ağırlığı, bütün beton yığınından daha fazlaydı.

O an şunu anladım: Bu savaşta seçme şansım hiç olmamıştı.

Ama artık en azından, hangi yoldan yanacağımı kendim seçebilirdim.

Siren sesleri giderek yaklaşırken binanın içindeki tüm ışıklar birer birer titreyip sönmeye başladı. Elektrik kesiliyordu. Patlamanın yarattığı sarsıntı hâlâ duvarlarda geziniyor, binanın kemiklerini çatlatan iniltinin içinde bir yerlerde hayatın kendisi solup gidiyordu. Avcumun içindeki küçük veri kartı, sanki kendi nabzını taşıyormuş gibi hafif hafif titreşiyordu ya da belki benim nabzım ona bulaşıyordu. Karanlığın içinde o kadar küçük ama bana hissettirdiği yük o kadar büyüktü ki binanın ağırlığı çökerse ilk ezilecek şeyin bu kart değil, kalbim olacağını biliyordum.

Korhan hafifçe geri çekildi. Gözlerinin köşesinde hâlâ o alaycı gülümseme vardı, sanki bina üstüne çökerse bile bunu kendi planının bir parçası olarak kabul edecek kadar ileri gitmiş bir deliydi. "Artık çıkmanız gerekiyor," dedi. "Bu bina uzun süre dayanmaz. Sizin için hazırladığım giriş biletinin üzerine bir de mezar taşı kondurmaya niyetim yok."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. Sesim her şeye rağmen şaşırtıcı derecede sakindi. "Bizden ne istiyorsun?"

"Gerçeği," dedi. "Ve gerçeğin bedelini ödemek için kimlerin kalbini sökmesi gerektiğini görmek istiyorum." Bakışlarını Akın'a çevirdi. "Özellikle de senin."

Akın bir şey söylemeden döndü. Bu adam artık onun için konuşmaya değmeyecek kadar tehlikeli veya değersizdi, hangi kategoriye girdiğini ayırt edemiyordum. Ama belli ki alacağı cevapları bu adama bakarak bulamayacaktı. Akın'ın eli omzumu kavrayarak beni kendine doğru çekti. "Çıkıyoruz," dedi yalnızca. Bu bir emir değilmiş gibi görünüyordu ama öyleydi. Emre karşı gelmek için hâlâ bacaklarımın titrediğini saklayamamıştım.

Kapıdan çıktık. Binanın içi artık tamamen kararmıştı, sadece arada bir kabloların ucundaki kıvılcımlar çevreyi kısa anlık ışıklarla aydınlatıyordu. Karanlıkta ilerlemek gözlerin değil, içgüdülerin yol göstermesi gibiydi. Poyraz önden gidiyor, her adımda zemine basmadan önce sessizce bir ses dinliyor, çökecek ya da ağırlık kabul etmeyecek yerleri hesaplıyordu. Akın ise beni arkasında tutarak hareket ediyordu, vücudunun genişliği bir duvar gibiydi. Benim önümde Poyraz'ın karanlığa saplanmış gölgesi, arkamda Akın'ın soluk almadan yürüyen gölgesi... İkisinin arasında sıkışmıştım.

Koridorun belli bir noktası tamamen çökmüştü. Tavan, yerle aynı hizaya gelmiş, arada kalan kablolar örümcek ağı gibi sarkmıştı. Poyraz diz çöktü, elini karanlığa sokarak taşları yokladı. "Sağdan bir geçit var," dedi. "Dar ama geçeriz."

O "dar" kelimesi mideme bıçak gibi indi. Dar alanlarda nefesim kesilirdi; çocukluğumun o beton hücreleri, duvarları, tavanı olmayan ama kaçmanın mümkün olmadığı odaları aklıma gelirdi. Akın omzuma bir kez daha dokundu. O dokunuş bir teminat gibi değil, bir zorunluluk gibi hissettiriyordu. "İleri," dedi. "Seni burada bırakmam."

"Sanki seçenek varmış gibi," diye fısıldadım. Ama yine de yürüdüm.

Dar geçitten sürünerek geçmek zorunda kaldık. Altımızdaki taşlar keskin, üzerimize dökülen toz boğucu, kabloların arasından geçen elektrik sesleri ürkütücüydü. Poyraz önden yolu açıyordu, Akın ise benim üzerime düşecek en ufak taşı bile engellemek için iki kolunu yukarı kaldırmıştı. Tavandan kopan koca bir beton parçası Akın'ın koluna çarptı. Sertçe sarsıldı. "Kolun," dedim panikle ama o bir şey olmamış gibi ilerlemeye devam etti.

"Devam," dedi sadece.

Karanlığın içinden geçtikten sonra daha geniş bir bölmeye çıktık. Burası daha önce depo olarak kullanılmış olmalıydı; tahta sandıklar, raflar, yarısı boş variller vardı. Bazılarının üzerine patlamadan dolayı cam parçaları dökülmüş, bazıları devrilmişti. Bu geniş alana ayak basınca tavanın daha sağlam olduğunu fark ettim, nefesim biraz düzeldi.

Ama rahatlama uzun sürmedi. Bir ses duydum. Ayak sesi. Poyraz bir anda elindeki silahı kaldırdı. "Hazır olun."

Saniyeler içinde karşımıza iki adam çıktı. Üzerlerindeki üniformalar Ekin'in korumalarına ait değildi, bu adamlar dışarıdan gelmişti. Muhtemelen siren seslerini duyup binaya giren başka bir birim, belki devlet, belki rakip oluşum, belki de Korhan'ın başka bir oyunu. Adamlar bizi görür görmez bağırdı: "Eller yukarı!"

Cümlelerini bitirmelerini beklemeden Poyraz harekete geçti. Adamın tuttuğu silahı bileğine tek bir hamleyle vurarak düşürdü, ardından dirseğini adamın yüzüne geçirdi. Adam yere düştüğünde ikinci saldırgan ateş etmeye çalıştı ama Akın benden hızlı davranıp beni kenara itti. Kurşun duvardaki fıçıya saplandı, çarpmanın sesi odanın içinde yankılandı. Ben yere çöküp nefesimi tuttum.

Akın ileri atıldı, saldırganın silah tutan elini yakaladı, kolunu bileğinden büküp adamın silahını kendi yüzüne doğru çevirdi. Adam korkuyla gözlerini açtı ama çok geçti. Akın tetiğe bastığında sesi boğuk bir patlama gibi çıktı. Adam duvara yığıldı.

Bu adam ölmeyi bekleyen adamların yüzüne bakmadan onları karanlığa geri yollayan adamdı. Bu adam benim kaderimden sorumluydu. Bu adam bir zamanlar beni kurtarmış, bir zamanlar beni yok etmeye çalışmıştı. Şimdiyse...

Benim için öldürüyordu.

Poyraz son saldırganı da yere serdikten sonra kapıya işaret etti. "Çabuk," dedi. "Daha çok adam gelecek."

Depodan çıkarken tavanın bir kez daha sarsıldığını hissettim. Toz yağmur gibi üzerimize dökülüyor, her adımda derin bir gümbürtü binanın son nefesini verdiğini haber veriyordu. Poyraz koşmaya başladı. Akın benim bileğimden tuttu, neredeyse sürüklercesine hızlandırdı adımlarımı.

"Koş, Efsun!" dedi.

Koştum.

Ayak seslerimiz, binanın çöküş sesine karıştı. Her adımda zemin biraz daha kayıyor, duvarlar biraz daha çatlıyordu. Bir köşeyi döndüğümüzde havalandırma boşluğunun patlamayla yerinden sökülmüş kapağı yere yığılmıştı. Poyraz kapağı kaldırdı, sürtünme sesi kulaklarımı acıttı.

"Buradan!" diye bağırdı. "Dışarıya çıkıyor."

Akın beni öne itti. "Ben arkandayım."

Havalandırma tüneline girdim. Tünel dar ama uzun bir koridor gibiydi; ellerimin üzerine çarpan her soğuk, geçmişimdeki hücrelerle aynıydı. Gözlerim karanlığa alıştıkça

önümü görebiliyordum. Dizlerim zeminde kayıyor, nefesim tavanla çarpışıyordu. Birkaç metre ilerledikten sonra tünelin sonunda zayıf bir ışık gördüm.

Dışarı.

Neredeyse ağlayacaktım.

Tünelden çıktığımda kendimi binanın arka tarafında buldum. Gökyüzü kapkaraydı, patlamanın yarattığı duman bulutları geceyi tamamen yutmuş, gölgeler iç içe geçmişti. Ama dışarıdaki hava bile içerdeki beton cehenneminden daha yaşanılırdı. Soğuk ciğerlerime dolarken göğsüm acıdı.

Arkamdan önce Poyraz çıktı. Yüzünde her zamanki ciddiyet vardı ama gözlerinin arkasında hafif bir endişe görebiliyordum. Sonra Akın çıktı, çıkarken tünelin yan tarafı çöktü, çatı Akın'ın omzuna çarptı ama o bunu umursamadı bile. Üzerine dökülen beton parçalarını silkerek ayağa kalktı.

Dışarıdaydık ama güvende değildik.

Binanın içindeki çöküş devam ediyordu, çatılar çöktükçe havaya devasa toz bulutları yükseliyor, alevler duvarları yalayıp gökyüzüne tırmanıyordu. Birden sirenler daha net duyuldu. Mavi ve kırmızı ışıklar karanlığa vurdu.

Polis? Asker? Yoksa başka bir ekip?

Akın'ın yüzündeki ifade sertleşti. "Geldiler," dedi.

"Kim?" diye sordum.

"Bizi susturmak isteyen herkes," dedi. "Ve hepsi birden."

Poyraz silahını kontrol etti. "Buradan çıkmamız gerek."

Tam o sırada karanlığın içinden bir çatırdama sesi geldi. Döndüm.

Ekin Korhan.

Binanın yan kapısından çıkıyordu. Toz içindeydi, paltosu yırtılmıştı ama yüzünde hâlâ gülümseme vardı. Bizi görünce başını hafifçe eğdi.

"Güzel oynadınız," dedi. "Ama oyun yeni başladı."

Elini cebine attı. Kalbim boğazıma geldi. Silah çıkaracak sandım. Ama silah değil, küçük bir cihaz çıkardı. Bir sinyal. Başparmağını cihazın üzerine bastırdı. Uzakta bir yerde, binanın tepesinde, kırmızı bir ışık yanıp söndü.

"Ne yaptın?" diye bağırdım.

Ekin bana döndü, gözleri soğuk bir zaferle parlıyordu.

"Siz dışarı çıktınız ama," dedi. "Gerçek cevaplar hâlâ içeride." Sonrasında o cümleyi söyledi. O cümle, içimdeki bütün kanı buz kesti. "Hera'nın hafızasını silerken ona ne yaptınız biliyor musunuz?"

Nefesim durdu.

Kalbim durdu.

Dünya durdu.

"Ölecek," dedi. "Hatırlarsa ölecek. Ya hiç olmadığı biri gibi bambaşka bir ruhla o bedene sığınacak ya da ölecek."

Zemin ayağımın altından kaydı. Akın bana baktı. Biliyor muydu? Bunu biliyor muydu? Poyraz bile nefesini tuttu. Ben yalnızca bir isim fısıldadım: "Atlas..."

Ekin bir adım geri çekildi, dumanın içine karışırken son parçasını bıraktı: "Gerçeklerden kaçamazsın, küçük kız. Sadece hangi sırayla yanacağını seçebilirsin."

Sonra sisin içinde kayboldu.

Arkamızdaki bina tamamen çökmeye başladı. Siren sesleri göğü yırtıyordu. Kart avcumda yanıyordu. O gece oraya

almak için girdiğim kart avcumun içindeydi. Kalbim göğsümü yumrukluyordu.

Bacaklarım titriyordu.

Ve dünya... Tek bir sorunun içinde donmuştu.

Daha ne kadar eksilecektik? Benden geriye ne kalmıştı şimdi? *Ruhun için savaş* demişti Akın bana. Bir ruhum var mıydı? Kalmış mıydı? Gözlerine baktım. Paramparçaydı.

"Kim için?" dedim. "Kim için savaşacağım, Safkan? Benden geriye ne kaldı şimdi? Kim için savaşacağım?"

Gözlerinde kırgınlık görmek istedim. Bana acısın istedim. Beni göğsüne çeksin, yalanlarla avutsun istedim. Yapmadı.

"Aşkın, Efsun," dedi. Anlamadım. Belki de anlamak istemedim. "Aşkın için savaş."

Beni göğsüne çekti. Şefkatle ya da acımayla değil. Aşkla. Aşkla.

Aşkla.

"Çünkü sana yemin olsun ki ben aşkım için savacağım. Senin için o akademiyi yerle bir edeceğim."

8

"AŞKIN İÇİN SAVAŞ"

Akın'ın kolları boynumun arkasında kilitlenirken dünya bir anda sesini kaybetti; patlamaların, sirenlerin, binanın çöken kemiklerinin çıkardığı bütün uğultu, sanki suyun altına gömülmüşüm gibi boğuk bir yankıya dönüştü.

Onun göğsü sıcaktı ama ben yanıyordum. Nefesim, sanki ciğerlerimden değil, kalbimin kırılmış yerlerinden çıkıyordu. Bana, "Aşkın için savaş," dediğinde içimde bir şey öyle keskin bir şekilde yerinden oynadı ki sanki içimde yıllardır susturulan bir kapı tek hamlede, acıyla kırılıp açılmıştı.

Aşk. Aşk. Aşk.

Bu kelimeyi duymaya hakkım yoktu. Bu hissi yaşamaya hakkım yoktu. Yıllardır aramızda olan şeyin bir çekim olduğunu hep biliyordum. Fakat buna *aşk* demezdim. Kimse demezdi. İsimsiz bir mahkûmiyetti bizim aramızda yaşananlar.

Bir taşın, bir projenin, bir ölüm makinesinin böyle bir kelimeye tutunmaya hakkı yoktu ama o an... nefesim durdu. Çünkü ilk kez biri beni bir savaşın parçası olarak değil... bir insan olarak tutuyordu. Ve ben o anda insan olmadığımı biliyordum.

Onun parmakları belimde daha da sıkılırken titreyişimi saklayamadım. Savaş meydanlarının ortasında bile dimdik durabilirken bir adamın göğsünde nefesim kesiliyordu. Bu ne

demekti? Bu zayıflık mıydı, yoksa hayatım boyunca maruz kaldığım bütün karanlıkların önünde ilk kez aydınlığa kör olmak mıydı?

O, "Aşkla," dediğinde... Sanki içimde bir damar kesildi.

O kelimenin ağırlığı omzuma değil, kalbimin tam ortasına düştü; yıllardır göğsüme gömülen o taşın üzerinde yankılandı. O kelimeyi onun ağzından duymayı hiç beklememiştim. O kelimenin bir gün bana ait olabileceğine hiç inanmamıştım.

Bir an için gözümü kapattım. Sıçramak istedim. Kaçmak istedim.

Bağırıp ona vurmak, onu itmek, beni böyle yakmasına izin vermemek istedim. Çünkü yanıyordum. Çünkü içimdeki bütün öz savunma sistemleri devreye girmişti. Çünkü o kelimeyi duyduğum an, hayatımın ipi elimden kaydı.

Ama kaçamadım, başımı omzuna yasladım ve nefes aldım. Yıllardır ilk kez nefesi bir refleks değil, bir ihtiyaç gibi hissettim.

Etrafımızdaki dünya çöküyordu, insanlar bağırıyordu, sirenler karanlığı deliyordu ama ben onun kalbinin atışını duyuyordum. ***Sanki bana aitmiş gibi.*** Sanki benimle aynı ritimde atması gerekiyormuş gibi. Bu düşünce bile midemi bulandırdı çünkü kendimi onun hayatına ait görmek, şimdiye kadar yaptığım en büyük hata olurdu.

Ben lanetliydim. Ben taşıyıcıydım. Benim varlığım bile ölüm sebebiydi.

Ama o bana sarıldığında... İlk kez biri beni lanetten ibaret görmedi.

"Kim için savaşacağım?" demiştim.

Boşluk gibi sormuştum o soruyu, cevabını tahmin edemezdim. Tahmin etmemeliydim.

"Senin için," demişti. "Aşkın için savaş. Çünkü ben aşkım için savaşacağım."

İçimde bir şey kırıldı. Sessizce, yankısız bir kırılmaydı bu. Bir camın içten çatlaması gibiydi. Kırıldığını kimse anlamaz ama tutmaya çalıştığın her şey elinden kayardı.

Yüzümü göğsüne sakladığımda dudaklarım titredi. Onu hissetmeyecek kadar dipte değildim ama hissettiklerimi anlatamayacak kadar da paramparçaydım. Onun göğsünde durduğum an, kendimi yıllardır kaçtığım cehennemin ortasında değil... bir anlığına güvenli bir yerdeymiş gibi hissettim. Bu, Akın'ın bana yaptığı en büyük ihanetti. Çünkü güven, savaşlarda öldürürdü.

Siren sesi daha da yaklaştı. Bir ışık yanıp söndü, sol tarafımdaki duvar tamamen çöktü. Toz havaya yükseldi. Poyraz'ın sesi geldi, keskin ve sabırsızdı: "Çıkmamız gerek!"

Çıkmamız gerek. Evet.

Ama göğsüm hâlâ onda kilitliyken çıkmak imkânsızdı.

Akın beni hafifçe geri itti. Parmakları hâlâ belimdeydi ama bu kez bir savaşçı gibi değil, bir adam gibi tuttu beni. Bir adamın, sevdiğini kaybetmemek için tuttuğu gibi. O dokunuş kalbimi ağrıtıyordu.

"Efsun."

Sesinde, kelimelerin arasında saklanmış bir korku vardı. O korku, dünyanın yıkılışından değil... benden geliyordu.

"Gidiyoruz."

Gözlerimi açtım. Onun yüzünde o an ilk kez bir kırık gördüm. Bir çizik. Bir yara. Bir insanlık emaresi. Bu, beni daha çok acıttı.

Bir adım geri attım. Bacaklarım titredi. Göğsümdeki taş yanıyordu.

O an, Akın'ın gözlerinde ilk kez bir şey gördüm: Savaşın yorgunluğu değil... Benim için savaşmanın ağırlığı.

"Aşkım için savaşacağım," dediği anda bir yanım öldü.

Bir yanım doğdu.

Böyle bir şey istemiyordum ama geri dönüş yoktu.

O gece cehennemin kapısında Akın beni tuttuğunda içimdeki tüm karanlıklar bir anda yön değiştirdi. Bunu hissetmek bile, savaşın kendisinden daha korkutucuydu.

Ben ne olduğumu unutuyordum. Ben canavarıma tutunuyordum. Ben o canavara âşık oluyordum.

Kaosun içinden nasıl çıktığımızı hâlâ tam olarak hatırlayamıyordum. O geceden geriye kalan şey, bütünüyle hatırlanan sahnelerden çok, birbirine eklemlenemeyen kırık anlardı; patlamanın ışığı, çöken bir duvarın gölgesi, kulaklarımı yırtan sirenlerin araya girip tüm sesleri boğması, ciğerlerime dolan tozun yanığı ve hepsinin üstünde Akın'ın bileğimdeki demir tutuşu.

Bazen o geceyi düşününce kendimi hâlâ o binanın içinde sanıyordum; üzerime eğilen betonun ağırlığını, tavandan kopup düşen kabloların cızırdamasını, Poyraz'ın küfrederek koşuşunu, Ekin'in gülüşünün dumanın arasından ince bir bıçak gibi süzülüşünü duyuyordum. Ama sonra görüntü birden kararıyor, sanki biri filmi orada durdurup başka bir kasete geçiyordu.

Patlamanın ikinci dalgasından sonra olanların çoğu, zihnimde sisin arkasında kalmış silik çizgilerden ibaretti. Biliyordum ki o gecenin devamını kendi irademle değil, Akın'ın sürükleyen elleriyle yaşıyordum. O karanlık binadan

bedenimi dışarı çıkaran ben değildim, ben içimdeki ağırlıkla olduğu yere çakılı kalmaya hazırdım. Bizi oradan çıkaran oydu.

Son net görüntüm, tünele sürünerek girdiğim o dar demir boşluktu. Ondan sonrakiler kesik kesikti; tünelin sonunda yüzüme vuran soğuk gece havası, dışarı çıktığımda üstüme çöken duman bulutu, çöken binanın arkasında yükselen alevler, uzaklardan gelen mavi-kırmızı ışıkların dumanın içinde boğulmuş yansımaları... Sonra bir çarpma sesi.

Biri peşimden çıkarken tünelin yan tarafı çökmüştü, kapağın Akın'm omzuna çarptığını gördüğümü sanıyorum. Belki de sadece uyduruyordum, beynim parçaları birleştirmeye çalışırken her boşluğu kendi kâbuslarıyla dolduruyordu.

Hatırladığım bir diğer şeyse Poyraz'ın koluma sertçe dokunup beni dik tutmaya çalışırken söylediği cümleydi: "Ayakta dur, Üç Yüz Seksen. Yolumuz daha çok uzun." Ayakta durmaya çalıştım. Dizlerim titriyordu, midem bulanıyordu, başımın içinde patlamanın yankısı hâlâ dönüp duruyordu. Sonra bir motor sesi duydum; suyu yaran, gövdesi rüzgârı kesen bir motor sesi.

Beton ve kokusunun arasına bir anda nemli bir tuz kokusu karıştı. Deniz kokusu.

Belli belirsiz hatırlıyordum. Koşarken bir anda zemin değişti; sert, pürüzlü beton yerini daha esnek, hafifçe sallanan başka bir yüzeye bıraktı. Islak bir tahta gibi. Ayaklarım kayıyordu. Birilerinin bağırdığı duyuldu, yabancı sesler, yabancı diller ama kelimeleri seçemiyordum. Kulağımdaki uğultu her şeyi tek bir uğrak sese dönüştürmüştü. Bir an bileğime giren keskin acıyı hissettim, sonra sol yanımda, kaburgalarımın biraz altında bir yanma...

Biri beni omzumdan yakaladı. "Tutun," dediğini duydum ama kime söylediğini anlayamadım. Sonra belime bir kol dolandı, gövdem geriye doğru çekilirken ayağımın altından zemin tamamen kaydı. Sanki boşluğa düşüyormuşum gibi oldum ama içgüdüyle gözlerimi açtığımda su gördüm. Siyah, dalgalı, öfkeli bir su. O an içimden, "Boğuluyorum," diye geçti. Oysa daha suya bile değmemiştim.

Sonra bir güverte görüntüsü, ayaklarımın altında beyaz boyalı, kenarları tuzla kabuk bağlamış zemin. Karanlıkta seçilmeye çalışılan halat yığınları, bir yerde tıslayan motor, burnuma daha ağır gelen yakıt kokusu, rüzgârın yüzümü keser gibi sürtünmesi... Hepsi gözlerimin önünde bir ileri bir geri gidip geldi. Birileri konuşuyordu; Poyraz'ın sesi, Akın'ın kısa komutları, başka bir adamın, "Kaptan, çıkıyoruz!" diye bağırışı. Devamında gövdemin kontrolünü tamamen kaybettim. Dizlerimin boşaldığını hissettim, biri beni kucağına aldı. Başımı çevirmek istedim ama boynum taşıyamadı. Çenem göğsüme düştü. Gözlerimi kapatmak istemiyordum çünkü kapatırsam bir daha açamamaktan korkuyordum. Ama göz-kapaklarım ağırlaştı, taş gibi.

Bilinç, o andan sonra gelgitlerle geldi. Su sesini duydum, teknenin gövdesine vuran dalgalar motorun ritmik uğultusuyla karışıyordu. Tekneden çok... bir yattı burası. Hatırlıyordum. Daha önce burada nefes almıştım. Daha önce bu denizin ortasında, bu yüzen kafeste, Akın'ın sessizliğine mahkûm kalmıştım.

Şimdi yeniden oradaydım ve her şey bir kâbus gibi üstüme kapanıyordu. Bir dokunuş hissetmiştim, biri kaburgalarımı yokluyordu, parmakları yaraya bastığında ağzımdan istemsiz bir inleme çıktı. "Sol tarafta," dedi bir ses. Poyraz olmalıydı.

Akın'ın sesi, o değişmeyen buz gibi tonuyla, "Basıncı kes, turnike yok. Dikiş atılacak," dedi.

"Denizdeyiz lan," diye homurdandı başka biri. "Hastane değil burası."

O noktadan sonrası kesik görüntüler: üzerimden çıkarılan mont, ıslak tişörtümün derime yapışması, soğuk bir tezgâh hissi, derime değen steril olmayan bez parçaları, acıyı bastırmak için bastırılan alkol kokusu. Bir keresinde gözlerimi aralayıp yukarı baktım, tavanda sallanan küçük bir lamba hafifçe sağa sola salınıyordu.

Hemen yanı başındaysa bulanık bir siluet vardı; başını eğmiş, elinde kanlı bir kumaş parçasıyla benim üzerimde eğilen Akın.

Ne kadar sürdü bilmiyordum. Zaman, o noktadan sonra sadece art arda gelen ateş dalgalarından ibaretti. Bazen acı çok keskinleşiyor, bedenim havaya kalkıyormuş gibi hissediyor, sonra her şey yeniden bulanıklaşıyordu. Bir ara, "Dayan, Üç Yüz Seksen," diyen bir ses duydum. Kime söylediğini biliyordum ama dayanmak artık bir tercih değil, zorunluluktu. Taş, göğsümün içinde yorgun ama inadına inatçı bir nabız gibi titriyordu. Ölmek istediğim bir anda bile buna izin vermeyeceğini biliyordum.

Sonra... sessizlik. Hiçbir siren, hiçbir patlama, hiçbir bağırış yoktu.

Sadece su sesi. Ve kalbimin yavaşlamış, ağır, hırıltılı atışları.

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey, yatağın hafifçe sallanması oldu. O sallantı bir deprem değildi; daha önce de hissettiğim o ritmik, belli belirsiz, mide bulandıran deniz hareketiydi. Gözlerimi açmadan önce nefesimi dinledim. İçimde bir yer sızlıyordu. Sol yanımda, kaburgalarımın biraz altında

keskin bir çekilme. Derin nefes almaya kalktığımda acı dalga gibi yayıldı. Boğazımdan istemsizce bir iniltinin yükseldiğini duydum. Gözkapaklarım ağırdı, sanki geceden kalma kâbusların ağırlığı kirpiklerime yapışmıştı. Yine de yavaşça araladım.

Tavan beyaz değil, kirliydi; bejle gri arasında bir renkti. Köşelerde hafif rutubet lekeleriyle birlikte boyanın çatladığı ince çizgiler vardı. Tavana sabitlenmiş küçük bir spot ışığı, sarı bir halka halinde yanıyordu. Yattığım yer, alıştığım klinik yataklarına benzemiyordu; daha yumuşak, daha derindi ve etrafı ahşap panellerle çevriliydi. Başımı hafifçe çevirdiğimde yatağın kenarında parlak cilalı ahşap bir yüzey gördüm. Yat kabinlerindeki o boğucu sıklık... Duvarla tavanın birleştiği köşelerde dar, uzun raflar ve içlerinde sabitlenmiş bardaklar, küçük bir dolap kapısı, kulp. Yatağın altından gelen hafif titreme, motorun çalıştığını söylüyordu.

Akın'ın yatındaydım. Ne zaman bir cehennemden çıkmaya kalksam, kendimi ya bir laboratuvarda ya da onun kafesinde buluyordum.

Gözlerimi biraz daha açtım. Sağ tarafımda duvara gömülü küçük bir pencere vardı, dışarıda geceydi. Camın dışında siyaha çalan lacivert bir karanlık, arada bir su yüzeyine çarpan dalgaların gri çizgisi, uzak bir yerde bir ışık lekesi... Belki bir başka tekne, belki kıyıdan gelen zayıf bir yansıma. Pencerenin köşesinde buğulanmaya başlamış camın üzerinde su damlaları çizgiler halinde aşağı süzülüyordu.

Sol tarafıma dönmeye kalktığım anda acı göğsümü kesti. Nefesim yarıda kaldı, dudaklarımın arasından sert bir nefes kaçtı. O hareketle birlikte battaniyenin altındaki bandajı hissettim; sıkıca sarılmış, cildimi hafifçe yakan bir baskı. Yarayı hatırlamadığım halde acıyı hatırlıyordum.

Yatağın ucuna, ayağımın hizasına doğru baktığımda bir sandalye gördüm. Sandalyenin üzerine siyah bir mont gelişigüzel bırakılmıştı. Hemen yanında, zemine sertçe bırakılmış gibi duran askeri tarzda bir bot vardı. Poyraz'ın botlarıydı. Demek ki uzakta değildi. Demek ki buradaydılar. Demek ki hâlâ oyunun içindeydim.

"Uyandın."

Sesi duyduğum an, gözlerimi ne kadar açtıysam o kadar hızlı kırpmak zorunda kaldım. Ses, kabinin diğer köşesinden gelmişti. Başımı hafifçe o yöne çevirdim, boynumdaki kaslar itiraz etti ama merak daha ağır bastı.

Akın, küçük kabinin dar kapısının hemen yanında duvara yaslanmış bir şekilde ayakta duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, başını hafifçe eğmişti. Yüzündeki ifade alıştığım o donuk, okunmaz maskeydi. Ama gözlerinin altındaki morluklar daha belirgindi, sanki gecenin tüm yükü, patlamanın bütün tozu onun yüzüne çökmüştü.

Üzerinde hâlâ aynı siyah tişört vardı ama omzundaki kumaş yırtılmıştı, altından hafifçe kızarmış bir deri parçası görünüyordu. Olduğu yerden bana, sanki hiç uyumamış, hiç hareket etmemiş gibi bakıyordu.

"Yatta..." Sesim beklediğimden daha kısık çıktı. Boğazım kuruydu. Dilim damağıma yapışmıştı. "Yine."

Akın, kollarını çözüp yavaşça birkaç adım attı. Yatağın yanına yaklaşmadı, ayak ucumun hizasında durdu. Aramızda hem birkaç adımlık mesafe hem de yılların biriktiği bir uçurum vardı. "Buradan çıkmanın daha hızlı bir yolu yoktu," dedi. "Kara, şu an en tehlikeli yer."

Kara. Yani dünya. Yani insanlığın geri kalanı. Yani güvenli sandığımız her yer.

"Ekin?" diye sordum, henüz aklımdan tam atamadığım, dumanın içinden bize gülümseyerek bakan o silueti düşünerek. "Çöken binanın altında kaldı mı?" Soru, içimdeki bir parçanın umudu, diğer parçanınsa korkusuydu. Onun ölmesini istiyor muydum, yoksa yaşıyor olması mı gerekiyordu? Hera'nın, Atlas'ın, taşların cevabı hâlâ ondayken onun ölümü gerçekten bir kurtuluş muydu?

Akın'ın bakışları bir anlığına sertleşti. "Ekin Korhan kolay ölmez," dedi. "Ölecekse bile kendi seçtiği yerde, kendi yazdığı finalde ölür." Sesindeki tını hem öfke hem de tanışıklık taşıyordu. Bu cümleyi söylerken aslında başka birine bakıyordu, kendi babasına. Kendi savaşına. Kendi taşlarına.

Gözlerimi tavana diktim. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Sol yanımdaki sızı, bedenime ait olduğumu hatırlatıyordu. "Ne kadar süre..." diye sordum. "Baygın mıydım?"

"Tam olarak saymadım," dedi. Yalan söylemiyordu ama eksik bırakıyordu. "Yarayı kapatmak zaman aldı. Kan kaybı yaşadın. Taş olmasaydı..." Cümleyi tamamlamadı. *Taş olmasaydı*, diye devam etti zihnim. *Ölüydün.*

Kahraman gibi hissetmem gerekiyordu belki; ölümden dönmüş, savaşın ortasında hayatta kalmış, elinde bir veri kartıyla oyunun yönünü değiştirebilecek bir oyuncu. Ama ben öyle hissetmiyordum. Kendimi, üzerinde hâlâ ameliyat izleri bulunan bir deney faresi gibi hissediyordum. Onlar için kıymetli olan şey benim hayatta olmam değildi, taştı. Sistemdi. İçimde taşıdığım, beni benden alan o lanetli çekirdek.

Sağ elimi yavaşça kaldırıp sol tarafımdaki bandajın üzerinde gezdirdim. Parmaklarım titredi. "Nereden geldi?" dedim. "Kurşun mu?"

"Parça," dedi. "Duvar çökerken bir parçası saplandı. Çıkardım."

Çıkardım. Kendi bedenimden çıkardığı şey, bana ait olmayan bir yabancı gibi. Onun elleri... üzerimde.

"Dikiş attın mı?" dedim, dudaklarımın kenarı istemsizce hafifçe yukarı kıvrıldı. Belki de bu saçma detayla uğraşmak, zihnimi Ekin'den, Hera'dan, Atlas'tan uzaklaştırmanın tek yoluydu.

Kaşlarından biri neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kalktı. Bu, onun versiyonunda bir tebessümdü. "Aynı sahneyi yeniden yaşıyormuşuz gibi," dedi. "Ama baygınken şikâyet etme şansın yoktu."

Bir an, gözlerinin içinde başka bir şey gördüm, korkuyla karışık bir telaş. Yani orada, o kabinde, o kanı durdurmaya çalışırken bir anlığına bile olsa beni kaybetmekten korkmuş olma ihtimali. İçimdeki taş hafifçe titredi. Kalbim bu titreşime eşlik etti.

Aşk demişti bana. Aşkın için. Aşkım için. Senin için. Bu da manipülatif cümlelerinden, oyunlarından biri miydi yoksa gerçek düşüncelerini mi söylemişti? Bilmiyordum. Bir yanım onu çok iyi tanıyorken diğer yanım tanıyamıyordu.

"Öldüremezler," dedim, kendi kendime konuşuyormuş gibi. "Taşı taşıyanı kolay öldüremezler. Sistem izin vermez."

"İzin vermedi," dedi kısaca. Sonra sustu.

Kamarada kısa bir sessizlik oldu. Yatağın altında çalışan motorun uğultusu, duvarın öte yanından gelen su sesi, tavanın hafifçe sallanışı... Hepsi bir fon müziği gibi beynimin arkasında çalıyordu. Ama asıl ses içimdeydi: Ekin'in sözleri, Hera'nın hayaleti, Atlas'ın bilmediği gerçekler, Akın'ın az önce orada, çöken binanın önünde kulağıma fısıldadığı cümle. "Aşkın için savaş."

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. Yüzünde bir değişiklik yoktu. Sanki o cümleyi söyleyen, beni göğsüne çekip, "Senin için o akademiyi yerle bir edeceğim," diyen adam o değildi. Sanki orada, patlamanın ortasında duran ve gözlerinde ilk kez bir insan kırığı gördüğüm kişi başka biriydi. Bu, yeniden maskesini takmış olan, A.S.P.'nin soğuk veziri, Mir Safkan'dı.

"Orada..." dedim, sesimi biraz daha alçaltarak. "Binanın önünde. Bana bir şey söyledin."

Gözlerinde belli belirsiz bir gölge hareket etti. "Çok şey söyledim," dedi. "Hangisini soruyorsun?"

"Aşk," dedim. Bu kelime ağzımdan çıkarken boğazımda takıldı, sanki ses tellerim bu heceyi söylemeye alışkın değildi. "Aşkın için savaşacağını söyledin."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı. Gözleri, benim içimde aradığı cevabı benden önce kendi içinde tartıyormuş gibiydi. "Söyledim," dedi sonunda. Tonunda ne pişmanlık ne de inkâr vardı. Sadece çıplak bir kabul.

"Neden?" diye sordum. "Bu, savaşın bir parçası değil. Taşların, kurulun, Nemesis'in stratejisinde aşk diye bir hamle yok. Sen planlı yaşarsın. Hesaplı. Neden böyle bir şey söyledin?"

Nefes aldı. Göğsü hafifçe kalkıp indi. "Çünkü o an plan yoktu," dedi. "Planı patlamaya verdin. Ekin kartı sana uzattı, sen aldın, bina çökmeye başladı, sirenler çaldı. O an... savaş tahtası devrildi. Taşların nerede durduğunun bir önemi kalmadı. Orada sadece üç şey vardı: sen, kart ve ben."

"Yani duygusaldın," dedim, dudaklarımın kenarı istemsizce alaycı bir tebessüme bürünürken. Bu, kendimi savunma biçimimdi; küçük bir alayla içimdeki korkuyu maskelemek. "Akın Mir Safkan, ilk kez duygusallaştı. Patlayıcılar iyi geliyor demek ki."

Gözlerinden geçen hafif parıltı, sinirle karışık bir şeydi. "Sen ne istersen öyle adlandır," dedi. "Ben isimlerle değil, sonuçlarla ilgileniyorum."

"Sonuç ne?" dedim. "Buradayız. Yattasın. Ben yaralıyım. Avcumda Ekin'in verdiği kart var. Hera ve Atlas, fare gibi bir oyunun içinde tutuluyor. Sistem beni hâlâ fonksiyon olarak görüyor. Sen... sen ne görüyorsun Akın?"

Bu sorunun cevabını gerçekten duymaya hazır mıydım, emin değildim. Ama sormadan da duramadım. Çünkü Ekin'in, "*Gerçeklerden kaçamazsın, küçük kız*," dediği an, içimde bir şey kilitlenmişti. Gerçekten kaçacak hiçbir yerim yoktu artık.

Akın, yatağın ayak ucundan bir adım atıp sandalyeye yaklaştı. Montu sandalyenin üzerinden alıp duvara astı; bu, konuşmayı ertelemek için yapılmış gereksiz bir hareket gibi görünüyordu ama onu yıllardır tanıyordum. El meşgul etmek, zihni toparlama yöntemiydi. Sonra sandalyeyi yatağın yanına, başımın hizasına çekti ve oturdu. Artık daha yakındaydı. Yüzünü, gözlerinin altındaki koyu halkaları, çenesindeki gergin çizgiyi daha net görebiliyordum.

"Seni görüyorum," dedi sonunda. "Taşını değil, numaranı değil, fonksiyonunu değil. Bütün bunları zaten sana ben verdim, Efsun."

Elimi yüzüne uzattım. İlk anlarda olduğu gibi.

Size bir gerçeği daha itiraf etme vakti.

"Beni o akademiden sen kaçırdın." Küçücük bir kızın o büyülü dünyadan kopup kurtulabilme şansı var mıydı?

"Beni üniversiteye herhangi biri olarak sen yerleştirdin." Dön, hikâyenin başına.

Efsun Mina Öner. Moleküler Biyoloji ve Genetik okuyan herhangi biri. Hayır, çiz üstünü. Efsun Mina Öner. Saklanmış bir cevher.

"Profesörü beni koruması için sen buldun." Gözlerime, itiraf ettiğimiz gerçeklere baktı.

Sana söylemiştim. Yalanlar söyledim. Ve artık kanmaya, kanamaya ihtiyacım yok.

Onun kapısına gittiğimiz günü hatırla. Öldü haberinin ardından gittiğimiz inşaatı. "Kontrol etmeye gitmiştin. Öldü mü diye çünkü görevi buydu. Beni A.S.P. bulana kadar eğitecek, onlar bulduğunda ölecekti. Bu plan için. Bu kartlar, bu sistem için."

"Ne kattı diyorsun şimdi?" dedi Akın. "Bize ne kattı bütün bu plan?"

"Hayır," dedim. "Biliyorum. A.S.P.'nin her yerinde bir dinleyici var. Her köşesinde adamın var. Onlara ait olduğunu iddia ettikleri o üssü ele geçirmek için savaşmana bile gerek yok. Elini kolunu sallayarak girebilirsin içeri. Üstelik baban bunun farkında. Baban artık bir düşman değil."

"Öyle," dedi.

"Ama hesaplamadığın şeyler oldu. Hera gibi. Ekin Korhan gibi."

"Ekin Korhan, babamdan zeki bir adam çıktı."

"Peki Akın, sana tek bir soru soracağım. Babanı neden öldürmedin? Bu yola daha on bir yaşında onu öldürmek için çıkmadın mı?"

Bu cümle içime, dikiş atılmış yarama temas eden ani bir dokunuş gibi saplandı. Bedenim nasıl irkildiyse içimdeki taş da öyle titreşti. Gözlerimi ondan kaçırmak istedim ama

yapamadım. Tavanı, pencereyi, suyu, başka her şeyi unuttum. Sadece onun gözlerine bakıyordum.

"Savaşta en büyük hatayı yaptım," diye devam etti. "Senden yana taraf oldum."

Yatağın altında çalışan motor bir anlığına daha sert titredi, sanki deniz bile bu itiraftan rahatsız olmuştu. Kabinin duvarına hafifçe çarpan dalga sesi, içimdeki sessizliği böldü.

"Ben..." dedim, boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak. "Ben senin tarafında olmak istememiştim. Beni sen kaçırdın Akın. Beni o akademiden sen çekip aldın. Bana sen bir hayat verdin. Bana yalanlar verdin, o yalanları evim yaptın."

"Biliyorum," dedi. Bu, belki de ondan duyduğum en dürüst cümlelerden biriydi. "Sen hiçbir tarafa ait olmak istemedin ama taşlar seni tarafsız bırakmazdı."

Bir süre konuştuklarımız havada asılı kaldı. Yatağın üstündeki örtüyü parmaklarımla hafifçe buruşturdum. "Peki ya ben?" diye fısıldadım. "Ben kendimi ne tarafa koyacağım?"

Akın'ın bakışları yüzümde gezinirken sesini alçaltıp yavaşça konuştu: "Bu yatta olduğun sürece, karar vermek zorunda değilsin."

Bu, bir teselli miydi yoksa yeni bir kafesin ilanı mıydı, karar veremedim. Yatın hafif sallanışı, duvarların dar yapısı, kapının kapalı oluşu... hepsi bana özgürlüğü değil, kontrollü bir mahkûmiyeti hatırlatıyordu. Ama bu sefer farklı olan bir şey vardı: Bu kafesin kapısını kilitleyen adam, beni sadece bir denek ya da taş taşıyıcısı olarak görmüyordu. Bu, her şeyi daha da tehlikeli hale getiriyordu.

Gözlerimi kapattım. Nefes aldım. Sol yanımdaki acı, hâlâ canlıydı ama biraz daha dayanılabilir geliyordu. Belki de acıya alışmıştım; belki de yanımda oturan adam, acının kendisini tanıdıklaştırıyordu. Hangisi daha korkunç, bilemiyordum.

"Ne kadar daha denizde kalacağız?" dedim, gözlerimi açmadan. "Nereye gidiyoruz?"

Akın'ın sandalyesi hafifçe gıcırdadı. "Şimdilik kimsenin bizi göremeyeceği bir hatta seyrediyoruz," dedi. "Kıyıdan uzağız. Seni güvene almam gerekiyor. Kartı şifrelemem, veriyi çoğaltmam gerekiyor. Ekin'in oyunu, bizim hamlemize dönüşmeden rahat etmeyeceğim."

"Ben ne yapacağım?"

"İyileşeceksin," dedi.

Bu kelime, sanki hiç bana ait değilmiş gibi kulağıma yabancı geldi.

"Ben iyileşmeyi bilmiyorum," dedim usulca. "Ben savaşmayı biliyorum. Kaçmayı. Saklanmayı. Gerekirse ölmeyi bile. Ama iyileşmek... Bu benim programımda yok."

Sandalyede hafifçe öne eğildi. Parmağını, battaniyenin üzerinden sol yanımdaki bandajın tam üzerine koymadı ama ona yakın bir yere dokundu; dokunuşu belli belirsizdi, neredeyse yok gibiydi. "Öğretirim," dedi. "İyileştiririm."

Gözlerimin önüne Hera'nın deniz kenarında yürüdüğü o titrek kamera görüntüsü geldi. *Project Neris.* Akdeniz kıyısında bir kasabada, ikinci bir hayatı yaşamak zorunda bırakılan bir kadın. Hafızası silinmiş, kalbi yarım bırakılmış, ruhu ikiye bölünmüş. Belki de iyileşmeye en yakın şey, onun için bile yeni bir savaşın içindeydi.

"Atlas'ı bulmamız gerek?" dedim birden sorarcasına. Cümlenin bu kadar hızlı çıkması, içimde ne kadar zamandır beklediğini gösteriyordu. "Onu da izliyor olmalı. Üstelik hiçbir şeyden haberi yok. Hera'dan başka bir derdi yok."

Akın'ın yüzü bir anlığına gerildi. Çenesindeki kas belirginleşti. "Doğru," dedi.

Güldüm. Sesim zayıftı ama içten bir alay taşıyordu. "Senin için doğru, Akın. Onun için değil. Hiç kimsenin gerçeği, diğerine olduğu gibi gitmiyor."

"Seninkini göndermek üzereyim," dedi, bakışlarını gözlerime kenetleyerek. "Bir gün, sen hazır olduğunda, kendi gerçeğini kendin anlatacaksın. O zamana kadar..." Omuz silkti. "Ben sadece savaşın gidişatını kontrol ederim."

Bu cümleyi duyduğumda içimden, "*Sen sandığından daha az şey kontrol ediyorsun,*" diye geçirdim. Çünkü onun kontrol edemediği bir şey biliyordum artık: Kendi kalbi. Kendi aşkı. Kendi zaafı. Ben de... o zaafın tam ortasında duruyordum.

Yatak bir anda daha sert sallandı. Motorun sesi değişti. Yat yön değiştiriyor olmalıydı. Pencerenin kenarına vuran su çizgileri de yön değiştirdi. Karanlığın içinde, uzak bir yerden gelen ince bir ışık huzmesi kabinin içini hafifçe boyadı. Bu ya uzak bir fenerin ya da başka bir teknenin ışığıydı.

"Uyumalısın," dedi Akın. "Vücudun buna ihtiyaç duyuyor. Taş, seni ayakta tutar ama bedenin dinlenmek zorunda."

"Sen?" dedim. "Sen hiç uyuyor musun?"

Gözlerindeki ifade, kısa bir anlığına yumuşadı. "Bazen," dedi. "Savaşlar izin verdiği müddetçe."

Yüzünü seyrettim. Bu kadar yakından baktığımda onun da insan olduğunu görebiliyordum: gözeneklerini, yorgunluk çizgilerini, kirpiklerinin arasında sıkışmış tuz parçacıklarını, saçlarının arasında dolaşmış dumanın izlerini... Bu, sistemin bana "şah" olarak sunduğu adam değildi sadece. Bu, tüm savaşların ortasında kendi kalbini saklamaya çalışırken istemeden eline benim kalbimi de almış olan bir adamdı.

Gözlerim ağırlaştı. Bunu bedenim değil, savaşın yorgunluğu emrediyordu. *Gitme,* demek istedim. *Ben uyurken gitme.*

Dudaklarım aralandı ama kelimeler tam çıkmadı. Yine de sanki düşüncemi okumuş gibi sandalyenin arkasına yaslanıp olduğu yerde kaldı.

"Buradayım," dedi sadece.

Bu kelime, verilen vaatlerden daha gerçek geldi. Çünkü o gece, ilk kez birileri benim için orada kalmayı seçmişti. Taş için değil, sistem için değil, plan için değil. Benim için.

Gözlerimi kapadım. Kamaranın sallanışıyla birlikte bedenim yavaşça gevşedi. Sol yanımdaki acı biraz daha geri çekildi, yerini tuhaf bir sıcaklık aldı. Karanlığa doğru süzülürken içimden tek bir cümle geçti: *Belki de... bu savaşta ilk kez, sadece kaybetmeyeceğim bir şey için savaşacaktım.*

Belki de ilk kez... bir şey kazanma ihtimalim vardı.

O şey ne taş ne unvan ne de zaferdi.

O şey... Akın'ın göğsüne gömdüğüm, hâlâ orada bir yerlerde atan, yaralı ama inatla direnen kalbimdi.

Ruhun için savaş.

Hayır.

Aşkın için savaş.

"Benim içimde," dedi gözlerimin içine bakarak. Aynı hisle, aynı değerli bakışla.

"Yalnızca sana ait bir kalp var, Mina. Başkasına buz, duvar, çamur olan."

9

"GERÇEK BİR AN"

Gözlerimi ikinci kez açtığımda gökyüzü geceyle gündüz arasında bir yerde sıkışmıştı. Gece, yerini tam olarak sabaha bırakmamış gibiydi, sanki gökyüzü hâlâ karar vermemişti. Kamaradaki hava, dün geceki gibi ağır değildi ama hâlâ tuz, alkol karışımı bir koku taşıyordu.

Derin nefesler almaya kalktım, sol yanımdaki bandajın altında keskin bir sızı patladı. Nefesim yarıda kesildi, dudaklarım aralandı, boğazımdan istemsiz, kısa bir inleme çıktı. Bu ses, benden çok odanın bir yerlerinde yankılandı sanki. Bir sandalye gıcırdadı.

"Yavaş."

Akın'ın sesi, odanın karanlık köşesinden değil, yanı başımdan geldi. Başımı çok hafif çevirince yatağın tam yanındaki sandalyede oturduğunu gördüm. Bir kolunu dizine dayamış, diğer eli koltuğun kol kısmına gevşekçe bırakılmıştı. Sanki hareket etmeye kalkarsa tüm oda dağılacakmış gibi sabit oturuyordu. Gözlerinin altındaki mor halkalar eskisinden daha koyu görünüyordu, sakal çizgisi sertleşmişti, saçlarının arasında dün geceden kalan toz izleri hâlâ seçiliyordu.

"Uyudun mu?" diye sordum. Sanki aptalca bir soruydu. Sanki cevabını biliyordum ama yine de duymak istedim.

Omuzlarını hafifçe silkti. "Yeterince."

Bu, Akın dilinde "hiç" demekti.

Yatağın altı belli belirsiz sallanıyordu. Yatın gövdesine vuran dalgaların ritmi, kalbimin içeri-dışarı atışını taklit ediyor gibiydi. Bir süre tavana baktım. Hiçbir şey mükemmel değildi. İyi hissettiren hiçbir şey kusursuz değildi. Bu, beni biraz rahatlattı. Çünkü ben de değildim.

"Ne kadar oldu?" dedim. "Uyuyalı... ya da bayılalı."

Akın kısa bir an düşündü, sonra omzunu silkti. "Sekiz, belki dokuz saat. Tahmini."

Başım ağrıyordu. Uzun süre uyumuş olmanın verdiği rahatsızlıkla kıpırdandım.

Sol yanıma baktım, battaniyenin altında bandajın kabarık hatlarını gördüm. Elimi uzatıp üstünden yokladım. Sert sarılmıştı. Kumaşın altındaki derim, hafif hafif yanıyordu.

"Çok mu kötü?" dedim.

"Çıkan parçayı biraz geç fark ettik," dedi. "Kan kaybın fazlaydı. Ama kontrol altında."

"Ben baygınken dikiş attın yani."

Bakışlarını kaçırmadı, gözümün içine baka baka başını çok hafif salladı. "Hayatta kalman gerekiyordu. İnsan kalmak istiyorsan, bedenini de korumamız lazım."

İnsan kalmak...

Bu, bana ait olmadığını düşündüğüm bir statüydü. Ama o, benim adıma bunu zorunluluk gibi söylüyordu.

Dudaklarımı ıslattım. Dilimin ucu tuzlu bir yanık tadı aldı. "Su var mı?"

Sandalyeden kalkmadan yatağın başucundaki küçük rafın üzerinde duran mataraya uzandı, kapağını açıp bana uzattı. Doğrudan elime vermedi, bileğimden destekleyip

dudaklarıma yanaştırdı. Su boğazımdan geçerken bandajın altındaki sızı yeniden kendini hatırlattı ama içimdeki kuraklığı biraz olsun aldı. Mataranın kenarına dudağımın değdiği an, aklımdan saçma bir düşünce geçti: Bu adam burada, bu kamarada ben baygınken kaç kez su içmişti, kaç kez başımı tutmuştu, kaç kez nabzımı saymıştı?

Matarayı geri çektiğinde gözümü pencereye çevirdim. Küçük, yatay bir dikdörtgen. Dışarıda açık gri, içinde ağır bir deniz vardı. Ufuk çizgisi belirgin değildi, gökyüzüyle su birbirine karışmış, ince bir sis tabakası her şeyi silikleştirmişti. Sanki dünya, dün geceki olanları saklamak için kendini flulaştırmıştı.

"Çıkabiliyor muyum?" dedim. "Yani... güverteye."

Akın, yüzüme şöyle bir baktı. Bileğimin titremesini, nefesimin derinliğini, otururken nasıl zorlandığımı tek seferde okuyordu. Yılların mesafesi, beni analiz etme pratiğini ondan almamıştı.

"Yavaş hareket edersen," dedi. "Ayağa kalkarken ben tutarım."

"Beni taşıyacak değilsin herhalde," dedim sesimde istemsiz ince bir alayla.

Gözlerinin kenarında çok hafif bir kıpırtı oldu. "Gerekirse taşırım."

Bu cümleyi duyduğum an, göğsümde garip bir sıkışma hissettim; acı değil, başka bir şey. Bunu tanımlamaya çalışırsam canım daha çok yanacaktı. O yüzden sadece battaniyeyi yavaşça kenara ittim.

Ayağa kalkmak, sanki yıllar süren bir işkencenin sonundaki final aşaması gibiydi. Önce bedenimin ağırlığını unutmam gerekti, sonra acıya rağmen adımı atmayı hatırlamam.

Kollarımı yatağın iki yanına dayayıp yavaşça doğruldum. Kaburga hizamdaki yara, içerden biri sertçe bastırmış gibi sızladı. Dişlerimi sıktım.

O ayağa kalkma anında Akın refleksle yanıma sokuldu; belime elini koymadı ama avuçiçi, sırtımın birkaç santim uzağında, düşersem tutmak üzere bekliyordu. Bu bile yeterince baskıydı.

"İyiyim," dedim, nefesimi kontrol etmeye çalışarak. "İyiyim Akın, panik yapma."

"Panik yapmıyorum," dedi. "Sadece seni tekrar kanlar içinde görmek istemiyorum."

Bu kadar direkt söylemesi, herhangi bir yumuşatıcı kelime kullanmaması, cümlenin içindeki duyguyu daha fazla keskinleştiriyordu. Bir şey demedim. Çünkü o an söyleyecek her şey ya gözyaşına ya öfkeye karışacaktı. İkisini de göstermek istemiyordum.

Yavaş adımlarla kapıya yöneldik. Kamaranın dar koridoruna çıktığımda yattaki sesler değişti, motorun uğultusu daha derinden geldi; yankı yapan ayak sesleri, uzak bir yerden gelen tencere-tabak şıngırtıları... Poyraz'ın sesi de bu seslerin arasına karıştı.

"Şu çayı dökme, vallahi kendimi denize atarım, Poyraz."

Kendisiyle konuşuyordu. Gülümsedim.

Merdivenleri tırmanırken her basamak kaburgama bir bıçak gibi saplandı ama inatla tuttum kendimi. Akın arkamda çok yakındı, düşsem basamaktan kayan bir gölge gibi beni yakalayacağını biliyordum. Bu bilgi bile sinir bozucuydu. İhtiyaç duymak, âcizlik gibi.

Güverteye adım attığımda yüzüme vuran hava, içeriye sızandan daha keskin, daha tuzluydu. Saçlarım hafif rüzgârla

oynadı; yarama yakın olan tarafta tişörtümün altından içeri giren soğuk, sızıyı biraz daha hissedilir kıldı. Ama denizi görmek, her şeye rağmen iyi geldi.

Yat, ince dalgaların üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Etrafımızda sadece su vardı, ne kara çizgisi ne başka bir tekne ne de medeniyete benzeyen tek bir iz. Gri gökyüzü, aynı renkteki denize değiyor, ufuk çizgisi silikleşiyordu. Dünyadan kopmuş, arada kalmış bir yer gibiydik. Bu, tuhaf bir şekilde içimi rahatlattı. Çünkü dünya, şu an yüzleşmek istemediğim kadar büyük bir yerdi.

Güvertenin ortasında, denize bakan tarafta sabitlenmiş küçük bir masa vardı. Üzerine sanki normal bir sabahmış gibi kahvaltı hazırlanmıştı: iki tabak, bir sürahiye benzeyen termos, küçük çaydanlık, dilimlenmiş ekmek, peynir, zeytin, birkaç domates, salatalık, hatta ince ince kesilmiş elma dilimleri. Her şey fazla normaldi. Tehlikeli derecede normal.

Masaya en yakın yerde güvenlik çemberi gibi etrafta dolaşmak yerine, bir sandalyeye ters dönmüş şekilde otururken buldum Poyraz'ı. Sandalyenin arkalığına kollarını yaslamış, çenesini bileklerinin üzerine koymuştu. Gözlerindeki yorgunluk, dudağının kenarına yerleşen sırıtmaya engel olamamıştı. Bizi görünce kaşlarını kaldırdı.

"Bak bak," dedi. "Ölü dirilmiş."

"Senin hayal kırıklığına uğradığına sevindim," dedim yavaş adımlarla masaya yaklaşırken.

"Yanlış anladınız, Efsun Hanım," dedi göz kırparak. "Eğer ölseydin, emin ol bu kadar özenli kahvaltıyı hazırlamazdım. Şu domatesleri bile sana saygımdan doğradım."

Masaya her şeyi o hazırlamış gibiydi. Domatesler yamuk ama ince, salatalıklar eğri büğrü ama özenli dilimlenmişti.

Ekmeğin uç kısmı hafif yanmıştı, belli ki tost denemesi başarısız olmuş.

Akın, benden bir adım önde masaya doğru ilerledi, sandalye çekmek için elini uzattı. Bu, normalde bir centilmenlik hareketi sayılabilirdi ama Akın'dan gelince daha çok *bu sandalyeye oturacaksın* demek gibiydi.

Sandalyeye otururken göğsümdeki sızı yeniden kendini gösterdi. Dişlerimi sıktım, belli etmemeye çalıştım ama yüzüm yine de istemsizce gerildi. Akın, bunu gözünden kaçırmadı.

"Eğer canın daha fazla yanarsa ayağa kalkmaya kalkışma," dedi.

"Emirlerine uymak zorunda mıyım?" dedim ekmeğe uzanırken.

"Hayır," dedi. "Ama uymadığında her seferinde daha çok acı çekiyorsun."

Poyraz araya girdi, ekmeğin bir parçasını koparıp ağzına attı. "Safkan haklı prenses, bu konuda deneyimli. Kendine işkence etme konusunda da başkalarına etme konusunda da."

Akın ona öyle bir baktı ki normal bir insan o bakışta dilini yutar, kendini denize atardı. Ama Poyraz, Akın'ın sınırlarına dokunabilen tek insandı, gülümsemeye devam etti.

"Soğuk," dedi eliyle termosu yoklayarak. "Çayı tazeledim ama suyu tam kıvamında tutmak zor, kusura bakmayın. Lüks yat ama çay hâlâ benim çayım."

Elimde ekmek parçasıyla istemeden masadaki bu sıradanlığa baktım. Ekmek, peynir, domates, çay... Normalde sabah kahvaltısı demekti bunlar. Sıradan hayatların, sıradan insanların, sınavdan önce aceleyle yaptığı kahvaltıların, işe

yetişirken ayakta atıştırdığı lokmaların, aile sofralarının sembolüydü. Ama bizim masamızın ortasında görünmeyen bir bomba vardı: Ekin Korhan'ın verdiği kart, Nemesis'in koordinatları, Hera, Atlas, taşlar, kurul, savaş... Hepsi masanın üstündeydi aslında, sadece gözle görünmüyordu.

"Ye," dedi Poyraz, bana uzattığı tabaktaki peynirleri göstererek. "Bak, ciddi söylüyorum. Akın'ın midesi zaten taş gibi, aç kalsa da ölmez. Senin daha hassas olduğunu düşünüyorum."

"Düşünme," dedim. "Ben de taş gibiyim."

Tam bu sırada göğsümdeki taş, ince bir titreşimle bu cümleyi yalanladı. İçimden, "*Değilsin*," diye fısıldadı sanki. Ben yine de peynirden küçük bir parça aldım, ekmeğin arasına sıkıştırıp ağzıma attım. İlk lokma boğazımdan geçerken dün gecenin bütün tatları yeniden dilime üşüşmüş gibi oldu. Ama midem, sanıldığı kadar zayıf çıkmadı.

"Nasılsın?" diye sordu Poyraz. "Bu sefer ciddi soruyorum. Ben böyle sorunca herkes dalga geçtiğimi sanıyor ama merak ediyorum."

"İyiyim," dedim refleksle.

"Yalan."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Nereden biliyorsun?"

"Elin titriyor," dedi, çaya uzanmaya çalışan parmaklarıma bakarak. "Ve sadece acıdan titriyor. Bu da demek oluyor ki 'iyiyim' demen hem bedenin hem ruhun adına kötü bir şaka."

İç çektim. Poyraz'ın bu kadar gözlem gücü olması sinir bozucuydu. Akın gibi analiz ediyordu ama onun aksine bunu şakayla yapıyordu.

"Ne duymak istiyorsun?" dedim. "Kötüyüm mü diyeyim? Ölü gibiyim mi diyeyim? Dün gece baban bizi patlatmaya

çalıştı, beni ikinci kez travma çukuruna itti ve ben hâlâ nefes alıyorum, bu sana da garip gelmiyor mu, bunu mu konuşalım?"

"Tam olarak bunu," dedi Poyraz, sesi bir anda ciddileşmişti.

Masaya istesem de istemesem de ağır bir sessizlik oturdu. Dalga sesi bu kez daha yüksek duyulmaya başladı. Yat, hafifçe yan yattı, sonra yeniden dengesini buldu.

Akın, çaydanlıktaki çayı bardağıma doldururken, *Konuyu değiştirelim*, der gibi hareket ediyordu ama ben, dün gece çöken duvarların altında kalmış tüm cümlelerin şimdi çıkması gerektiğini hissediyordum.

"Ekin'in yüzünü son gördüğünde ne hissettin?" diye sordum Poyraz'a, hiç dolandırmadan.

Gözbebekleri hafifçe büyüdü. O dalga geçen, alaycı gülümsemesinin altından ince, siyah bir çizgi gibi acı göründü. Çenesini sıkıp başını yana çevirdi.

"Babamın yüzünü her gördüğümde aynı şeyi hissediyorum," dedi. "Hiçbir şey."

Çayından bir yudum aldı, boğazından aşağı indirirken yüzü buruşturdu, çay gerçekten kötü olmalıydı.

"Benim babam yok, belki seni anlayamamam normaldir," dedim. "Benim bir ailem yok ve bu savaşın ortasındaki boşluğu doğuruyor. Ama seninki... seninki haritanın tam ortasında duran karadelik gibi."

Poyraz başını bana çevirdi, gözlerinde alay kalmamıştı. "Seninki hiç olmamış," dedi. "Benimki keşke hiç olmasaydı dediğim cinsten. İkimiz de eksik kadroyuz sonuçta."

Bu cümle düşündüğümden daha çok canımı yaktı. Ama aynı anda, tuhaf bir yakınlık da hissettirdi. Eksik kadro.

Buradaki herkes eksikti. Belki de birbirimizin eksik yanlarına tutunuyorduk ve bunun farkında değildik.

Akın, bardağıma biraz daha çay doldurdu. Tabağıma peynir itti. "Yeterince konu değişmedi," dedim ona bakarken.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Elimizdeki kart hakkında," dedim. "Hera hakkında. Nemesis hakkında. Atlas hakkında. Ve en çok da... senin hakkında."

Son kelimeyi söylerken gözlerimi ondan ayırmadım. Dalga sesi bile durdu sanki.

Poyraz iç çekip sandalyesini geri itti. "Ben," dedi. "Şu an teknik olarak buradayım ama ruhen kamarada uzanıp ölü taklidi yapmak istiyorum. Yine de kaçmayacağım, merak etmeyin. Sadece kahvaltıyı biraz daha az travmatik hale getirebilirsek sevinirim."

Ama kaçmadı. Sandalyeyi normale çevirip düzgünce oturdu.

Akın, bir süre sessiz kaldı. Yüzünü denize çevirdi, gri suyun üzerinde gezinen gözleri, sanki başka bir coğrafya arıyordu. Sonra yeniden bana döndü.

"Kartı çözmemiz gerekiyor," dedi. "Nemesis'teki tesis, sadece Hera'yı değil, başka şeyleri de saklıyor. Ekin bunu bize öyle kolay vermezdi. Bu, oyunun bir sonraki perdesi."

"Ve ben yine sahnenin ortasındayım," dedim.

"Evet," diye onayladı. "Çünkü taş sende."

"Taş yüzünden mi," dedim, bakışlarımı hafifçe kısarak. "Yoksa... sen istiyorsun diye mi?"

Bu soru, masanın ortasına bırakılmış sessiz bir bomba gibiydi. Poyraz'ın kaşı havaya kalktı. Çayını yudumlayıp hiçbir şey söylememeyi seçti, bu onun için büyük bir başarıydı.

Akın, benden gözlerini çekmedi. "İkisini ayıramıyorum artık," dedi. "Savaş planıyla senin nerede durduğun aynı noktaya geldi."

İçimde bir şey kırıldı, aynı anda da bir şey yerine oturdu. Bu his ikisini birden yaşatıyordu, hem ağırlık hem doğruluk payı vardı.

"Sen," dedim yavaşça. "Bütün hayatını taşlarıyla oynadığın satranç tahtasında geçirdin, Akın. İnsanları taş gibi sürükledin, yerleştirdin, kestin, biçtin. Sonra kalkıp bana '*aşkın için savaş*' dedin. Şimdi kahvaltı masasında oturup sanki hiçbir şey olmamış gibi karttan, savaş planından, denizden, çaydan bahsediyoruz. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Gözleri bir anlığına kararardı. Bu kararma öfke değil, açığa çıkmak istemeyen bir şeyin kendini geri çekme refleksiydi.

"Hayatta kalmaya çalışıyorum," dedi. "Seninle, taşla, Hera'yla, Atlas'la, Poyraz'la, hepsiyle birlikte. Başka bir seçeneğim yok."

"Bizi seçen sensin," dedim. "Ben hiçbir şeyi seçmedim."

"Doğru," dedi. "Ama sen de seçmediğin her şeyin içinde kalmayı tercih ettin. Bu, bir seçimdir."

Poyraz masaya iki kez parmaklarıyla vurdu. "Buradan sonra bu konuşma ya öpüşme sahnesine ya da cinayete bağlanır, söyleyeyim. Ben birinden birini izlemeye hazırım ama kalbim daha çok cinayete yatkın."

Yerinde hafifçe kıpırdanarak göz kırptı. "Şaka yapıyorum," dedi sonra. "Belki de yapmıyorum."

İstemsizce güldüm. Gülmek acıyı hafifletmiyordu ama en azından kısa süreliğine yerini değiştiriyordu.

Ekmeğimden kocaman bir ısırık aldım. Boğazımdan geçerken yine yanma oldu ama midem minnetle karşıladı.

Açlık, bazen ölüm isteğinin üstüne gelen küçük bir tokat gibiydi. "*Daha işin bitmedi,*" diyen bir tokat.

"Bundan sonra ne zaman kara göreceğiz?" diye sordum, konuyu azıcık daha somut bir yere çekmek isteyerek.

"Bir süre görmeyeceğiz," dedi Akın. "Şu an takip edilemiyoruz. Sahilden, uydu hattından uzak bir rotadayız. Seni herhangi bir merkeze götürmek, hedef haline getirmek demek. Burada daha güvendesin."

"Yani," dedim, sandalyede hafifçe geriye yaslanırken. "Akın Mir Safkan'ın yüzen hapishanesindeyim."

"İstersen hapishane de," dedi. "Ama bu sefer gardiyan, seni öldürmek istemiyor."

"Büyük lütuf." Kaşlarımı hafifçe kaldırdım.

Poyraz, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle araya girdi. "Bak," dedi çay bardağını havaya kaldırarak. "Bu bizim versiyonumuzda romantik jest sayılıyor. Akın birini öldürmüyorsa bil ki çok seviyordur."

Akın ona yan gözle baktı. "Devam et," dedi düşük bir sesle. "Bir cümlen daha var gibi, hadi tamamla."

"Tamam patron," dedi Poyraz gülümseyerek. "Sadece Efsun'u kahvaltısında zehirlemediğin günden memnun olduğumu belirtiyorum."

Bir süre sadece çatal bıçak sesleri, dalga sesi ve rüzgârın yatın dışına çarpan ince ıslığı duyuldu. Masadaki peynir azaldı, ekmek küçüldü, çaydanlık hafifledi. Karnım hâlâ tok sayılmazdı ama içimdeki boşluk eskisi kadar acıtmıyordu.

Elimi masadan çekip dizlerimin üzerine koydum. Bandajın altındaki taş, hafif hafif atıyordu. "Taş," dedim, daha çok kendime konuşur gibi. "Dün gece... Ekin kartı uzattığında

sanki göğsümün içinde yankılandı. Burası," diye elimle göğsümün tam ortasını işaret ettim. "Nemesis'i duydu. Bu normal mi?"

Akın, göğsümden çok gözlerime baktı. "Normal değil," dedi. "Ama beklenen."

"Yani?"

"Yani," dedi sesi biraz daha alçalarak. "Taş seni o kasabaya çağırıyor olabilir. Ekin de bunu biliyor. O yüzden kartı sana verdi. Bu sadece veri değil, bu sana yazılmış bir koordinat."

"Beni tuzağa çağırıyor," dedim.

"Aynı zamanda," dedi. "Seni evine çağırıyor olabilir."

Bu kelime, mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi. "Benim evim yok Akın," dedim, kelimelerin boğazımda takıldığını hissederek.

"Belki de," dedi. "Hiç olmadı. Belki de ilk kez olacak."

Poyraz araya girdi, bir yandan ekmek kırıntılarını tabağına sıyırırken, "Evi boş verin," dedi. "Nemesis'e gittiğimizde hepimizi cehennemin deniz manzaralı versiyonu bekliyor. Bunu unutmayalım."

Kendime karşı dürüst olmak zorundaydım: Korkuyordum. Orayı görmekten, Hera'yla yüzleşmekten, taşın benden ne isteyeceğini bilmemekten... hepsinden korkuyordum.

Ama aynı anda ilk kez... bir yere ait olma ihtimali bile içimde tuhaf bir kıpırtı yaratıyordu.

Belki bu da taştan geliyordu.

Belki sadece insan kalmaya çalışan tarafımdan.

"Ne zaman gideceğiz?" dedim.

Akın, bardağındaki son çayı bitirip bardağı masaya bıraktı. Bardağın camı yüzeye çarparken çıkan o küçük ses, sanki bir sözleşmeyi mühürler gibiydi.

"Sen ayağa tam kalkabildiğinde," dedi. "Yaran kabuk bağladığında. Sol tarafın seni yarı yolda bırakmayacak kadar güçlendiğinde. Yani kısa süre sonra."

"Kısa süre," dedim, dudaklarımdan acı bir tebessüm sızarken. "Bizim takvimimizde ne demek, biliyorum. Birkaç gün."

"En fazla," dedi.

Poyraz, sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Kollarını gerip esnedi. "O zaman ben gidip aşağıda koordinatları tarayan o eski tip bilgisayarla biraz daha boğuşayım," dedi. "Belki Atlas'a yardım edebileceğimiz bir şey buluruz."

Atlas.

İsmi, havada asılı kaldı.

O an, masanın üzerinde boş kalan bir yer gördüm sanki.

Sanki biri daha olmalıydı o masada.

Sanki biri eksikti.

"Gidiyorum," dedi Poyraz, bize bakarken. "Biriniz kavga çıkarırsanız haber verin, kaçırmak istemem."

Arkasını dönüp giderken hafifçe bana seslendi. "Bu arada," dedi. "Hayatta kaldığın için sevindim. Kafamı şişirmeye devam etmene tahammül edebileceğimi düşündüm. Garip, biliyorum."

Gülümsedim. "Sen de," dedim. "Ölmeyi beceremeyecek tiplerdensin zaten."

"Genetik," dedi kapıya yönelirken. "Babanı öldürememek gibi bir lanetle doğuyorsan, sen de ölemiyorsun."

Bu cümle, içimde bir yerleri yeniden kanattı. Ama itiraz etmedim. Çünkü haklıydı.

Poyraz içeri girerek gözden kaybolduğunda güvertede sadece ikimiz kaldık: ben ve Akın.

Deniz eskisinden daha sessiz görünüyordu. Rüzgâr, saçlarımı yüzüme doğru savuruyor, tişörtümün ince kumaşını göğsüme yapıştırıyordu. Yarayı, kalbi, taşı birbirine karıştıran bir baskı vardı.

Masadaki tabağa baktım.

Ekmeğin kenarı, elmanın son dilimi, iki üç zeytin.

"Normal bir hayatımız olsaydı," dedim, gözlerimi masadan kaldırmadan. "Bu kahvaltı sıradan olurdu. Okula ya da işe giden bir çift gibi, *bugün ne yapacaksın?* diye konuşurduk. Sen sinirli bir işkolik olurdun, ben de muhtemelen sabahları huysuz bir insan. Poyraz da muhtemelen alt katta sabahın sekizinde müzik açan gıcık komşu olurdu."

Akın'ın nefes alışını duydum ama ses çıkarmadı.

"Normal bir hayatımız yok," diye devam ettim. "Ve benim en çok canımı yakan şey, bunu hayal edebiliyor olmam."

"Hayal kurman," dedi. "İyi bir şey."

"Değil," dedim direkt. "Bende her hayal, bir gün daha fazla canının yanma sebebi."

Bir süre sessizlik oldu. Sandalyesini hafifçe bana doğru çevirdi.

"Biliyor musun?" dedi. "Bu sabah masaya oturduğunda senin öldüğünü düşündüğüm o birkaç saniyeyi hatırladım. Dün gece, tünelden çıkıp da seni güverteye yetiştirene kadar, bir an... gerçekten kaybettiğimi sandım. Bu hissi daha önce sadece bir kez yaşamıştım."

Bakışlarımı ona diktim. "Ne zaman?"

Gözlerini denize çevirdi. Cevap, suyun üzerinde yürüyormuş gibi ağırdı.

"Hera okyanusa açıldığında," dedi. "Onu kaybettiğini sandığın gün."

Boğazım düğümlendi.

"Neden?" dedim, onun için Hera'nın bir öneminin olmadığını biliyordum.

"Onu kurtaramamak seni kaybetmek demekti, Efsun. Tek bir şartla benimle olmayı kabul etmiştin. Hera'yı babamdan kurtarırsam..." Doğru. "İkinci kez," dedi bana yeniden bakarak. "Aynı hissi senin için yeniden yaşadım."

Bu itiraf, masadaki bütün tabakları, bardakları, ekmek kırıntılarını görünmez kılıp sadece kelimenin kendisini bırakmış gibiydi. İki isim, aynı cümlenin içinde, aynı duyguda yan yana duruyordu.

"Bu senin için iyi bir haber değil," diye ekledi sertçe. "Çünkü demek oluyor ki bu savaşta seni taş olarak değil... zaaf olarak taşıyorum."

Kalbim bir anlığına gerçekten durdu sanırım. Sonra bandajın altında yeniden, daha hızlı, daha sert atmaya başladı.

"Zaaflar öldürür," dedim fısıltıyla. Bunu bana o söylemişti. Askerlerin hisleri olmazdı.

"Biliyorum," dedi. "Ve buna rağmen burada oturuyorsun."

Gözlerimi kapattım. Denizin sesi kulağımda yankılandı.

Gri gökyüzü, içime kadar doldu. Belki de ilk kez, aç karnıma değil, dolu bir gerçekliğe yakalanmıştım. Ve bu, en az savaş alanı kadar yakıcıydı.

Çay bardağımı aldım, dudaklarıma yaklaştırdım. Çay soğumuştu, buruklaştı. Yine de içtim. Çünkü acı tatlara alıştım. Çünkü acının içinden geçmeden hiçbir şeyin tadını alamayacağımı biliyordum.

Denize baktım.

Akın'a baktım.

Masadaki yarım kalmış kahvaltıya baktım.

İçimden sadece kendime itiraf edebildiğim bir cümle geçti: Belki de bu kahvaltı, hayatımın en tehlikeli savaş toplantısıydı.

İlk kez sadece hayatta kalmak için değil, **birileri için yaşamak** zorundaydım.

Masada kalan çay bardağının ince camı, rüzgâr her estiğinde hafifçe titriyordu. Sanki ben sustuğum her saniye bardak benim yerime konuşuyor, içimde birikmiş kelimelerin ağırlığını taşıyordu. Akın'ın yüzünde hiçbir zaman tam okuyamadığım o donuk ifade, bu sabah daha da katı bir maskeye dönüşmüştü. Gözlerinin kenarında gizlenen bir yorgunluk vardı ama bunu belirtmek, ona bir zaaf yakıştırmak gibi geldiği için söylemedim. Söylesem bile umursamazdı. O, acılarını kendi içinde saklamayı görev bellemiş bir adamdı.

Rüzgâr yüzüme çarptığında bandajın altında kalan sıcaklığı hatırladım. Tenle kumaş arasına sıkışmış yanma hissi her nefesimde büyüyor ama Akın'ın yanında bunu belli etmek istemiyordum. Zayıflık, onun gözünde ölümün bir adım öncesiydi. Kendimi güçlü göstermek, bir savaş kazanmak gibi değildi; daha çok hayatta kalmaya mecbur kalmış birinin refleksiydi. Çünkü Akın, güçsüz olanı kurtarmazdı. Sadece güçsüz olduğunu fark ettiği anda onun elini daha sıkı tutardı. Bu da başka türden bir tutsaklıktı.

Sandalyede hafifçe doğruldum, göğsümdeki sızı yeniden küçük bir hançer gibi saplandı. Yüzümü buruşturmamaya çalışırken sol yanımı koruyan bir refleksle kolumu sarstım. Akın'ın gözleri hemen hareketime kaydı. Bunu asla kaçırmazdı. Onun için bedenimin her kıpırdayışı bir veri, tek bir nefes bile bir işaret gibiydi.

"Tam olarak ne düşünüyorsun?" dedim nihayet, masadaki kırıntılardan gözümü kaldırmadan. "Sessizliğin, söylediğin şeylerden daha fazla gürültü çıkarıyor."

Akın hafifçe geriye yaslandı. Ellerinin birini masaya koydu, diğerini dizine bıraktı. "Düşünmek zorundayım," dedi. "Nemesis hakkında. Poyraz'ın babası hakkında. Savaş hakkında."

"Benim hakkımda değil yani."

Bakışlarını bana çevirdi. Denizin rengi ne kadar griyse gözleri de o kadar keskin bir çizgiyle koyulaştı. "Sen hakkında düşünmem gereken en son şey olmalıydın," dedi. "Ama olmuyor."

Bu, ondan duyabileceğim en tehlikeli itiraftı. Bir tehdit gibi kurulmuş olsa da içinde bir gerçek vardı:

Ben onun kırılma anıydım.

Ve kırılan şeyler savaşta işe yaramazdı.

Rüzgâr masanın üzerinden ince bir ekmek kırıntısını uçurdu. Sanki her şeyin ağırlığı o kırıntı kadar hafifmiş gibi... Oysa içimde taşınması mümkün olmayan dağlar vardı.

Akın bir süre konuşmadı. Sanki kelimelerini seçmiyor, daha çok susmanın ona sağladığı avantajı tartıyordu. Gözlerini denizden ayırmadan, "Ekin Korhan'la yüzleşmek zorundayız," dedi. "Onun ne bildiğini, neden hâlâ yaşadığını ve neden sana bu kartı verdiğini anlamadan hiçbir adım atamayız."

"Poyraz bundan nefret edecek," dedim usulca. "Aden'in ölümünü hatırlatmak... onun için kolay değil."

"Kolay olmak zorunda değil," diye karşılık verdi Akın. "Savaş kolaylıklarla kazanılmaz."

Başımı yana çevirip onu süzdüm. "Sen hâlâ savaşta olduğunu sanıyorsun. Oysa ben... ben artık sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Hayatta kalmak savaşın başka bir biçimi," dedi.

Bu cümleye cevap vermedim. Çünkü haklıydı. Çünkü haksız olduğunda bile kendine göre haklıydı. Çünkü o, doğruyu kendi istediği gibi eğip bükebilen adamlardan biriydi.

Bir dalga gövdeye çarpıp masanın altını hafifçe salladı. Bu ses, bizi içine kapanan birer gölge olmaktan çıkarıp yeniden yüzeye çekti. O sırada merdivenlerin oradan ayak sesleri geldi. Ritmi, ağırlığı, yürüyüşündeki hafif aksama... tanıdıktı.

Poyraz güverteye çıktığında saçları rüzgârla darmadağın olmuş, yüzünde herhangi bir mizah belirtisi kalmamıştı. Ciddiyeti, Akın'ın gölgesine benzeyen bir ciddiyetti. Ama onda Akın'daki kadar acımasız bir soğukluk yoktu, onun acısı daha insani, daha yaralıydı.

"Konuşmamız lazım," dedi, doğrudan bana bakarak. Sesinde alıştığım o alaycı ton yoktu. "Babam hakkında. Aden hakkında. Ve sizin bilmediğiniz şeyler hakkında."

Kalbim, bandajın altındaki taşın titreşimiyle eşzamanlı hızlandı. Bu konuşmanın ağırlığını hissediyordum. Poyraz'ın gözlerinin altındaki gölgeler daha derin görünüyordu. Dün geceki patlamalar kadar tehlikeli bir şey vardı üstünde. Yıllarca saklanmış, sonra zorla yüzeye çıkarılmış bir acı. Onu anlıyordum çünkü kayıp vermenin ne demek olduğunu biliyordum. Birini mezarın içine koyana kadar her acı insana hafiftir. Fakat onun üzerinde, gözlerinde ölüm ağırlığını hissettim.

Sandalyemi biraz çektim. "Anlat," dedim.

Başını salladı ama oturmadı. Masanın kenarına dayanıp denize bakan tarafa döndü. Ellerini ceplerine sokup nefes verdi.

"Babam," dedi yavaşça. "Sadece kötü bir adam değildi. Onu kötü yapan, yaptıklarının arkasında bir amaç olduğuna inanmasıydı."

Akın kımıldadı. Bu detayı biliyor gibiydi ama Poyraz'ın nasıl söyleyeceğini merak ediyordu.

"Ben onu... öldürmek istemedim," diye devam etti Poyraz. "Aden'i öldürdüğünde bile. Çünkü o zaman... bir çocuğun, bir kız kardeşin ölümünün, bir baba tarafından yapılmış olamayacağına inanmak istedim."

Sesi titredi.

"Aden," dedi Poyraz, gözlerini kapatarak. "Anneme çok benzerdi. Sesine, yürüyüşüne, hatta kahkahasına kadar... Babam onu bir projeye çevirdi. Üzerinde deneyler yaptı."

Projeye çevirmek.

Bir insanı böyle mi görüyorlardı?

Bir nefesi, bir yaşamı, bir kardeşi?

Yumruklarım masanın kenarına istemsizce sıkıldı.

Poyraz devam etti: "O gece... laboratuvar kapısının arkasında saklandım. İçeri giremedim. Sadece onun çığlığını duydum. Babam onun öleceğini bile bile deneyler yaptı."

"Ne deneyi?" dedim kaşlarımı çatarak.

Cümle havada soğudu.

Akın bile bakışlarını kaçırdı.

Poyraz gözlerini açtığında içindeki kırılmış çocuğu gördüm.

"Ben onu öldüremedim," dedi. "Yıllarca nefret ettim ama bir türlü... öldüremedim. Çünkü o benim babamdı. Bazen insanın babası kendi cehennemi olabilirmiş. Bunu gördüm gözlerinde."

Poyraz'ın yüzünde dalgaların üzerine çöken o gri gökyüzünden daha ağır bir şey vardı; yıllarca bastırılmış, üzerine beton dökülmüş, kimse açamasın diye kilitlenmiş bir kapı gibi. O kapının arkasından sızan ilk ses, Aden'in çığlığıydı.

Bunu biliyordum. Sesini duymadan bile biliyordum çünkü travmaların sesi yoktu ama yankısı olurdu. O yankıysa insanın tenine dokunmadan kanını titretebilirdi.

Poyraz başını biraz aşağı eğdi, dirseklerini güvertenin korkuluğuna yasladı. Bir adamın kendi içinden bir çocuk çıkarıp ona bakması gibi duruyordu. Yüzünde yıllardır hissettiği acının yansımasını gördüm. Dudakları titredi. Sanki soğuktan donmak üzereymiş gibi. Gözleri içinde bir okyanusu taşıyordu. Dalgalarını dışarıya vurmak üzeri olan. Konuşmaya başladığında sesi... ne alaycıydı ne öfkeli. Sanki kelimeler değil, hatıralar konuşuyordu.

"Biz... küçükken," dedi. "Akademide dört tane odası olan bir koğuşta kalırdık. Ben, Aden ve iki çocuk daha. Hep aynı battaniyeleri paylaşırdık. Kışları soğuktu ama Aden üşümezdi. Hep bize sarılırdı. Saçlarının kokusu hâlâ burnumda. O kadar... temizdi ki. Hani bazı insanlar vardır ya... dünyanın onlara dokunamayacağına inanırsın. Aden öyleydi işte."

Gözlerini denizden ayırmadan devam etti.

Poyraz da akademide mi büyümüştü? Bir baba kendi çocuğuna neden bunları yaşatırdı? İstemsizce gözlerimi kapattım. Eğer o çocukları yalnızca bir proje için var ediyorsa evet, yaşatırdı. Çünkü onlar evladı değil, askeriydi.

"Bir gece... uyanıp baktım. Aden yok. Battaniyesi hâlâ sıcaktı ama kendi yoktu. Çıkmış olabileceğini düşündüm. Su içmeye gitmiştir, tuvalete gitmiştir diye. Ama koridor kapısı aralıktı. Akademinin koridor kapısı... hiçbir zaman kendiliğinden aralık kalmazdı."

Yüreğim sıkıştı. Kendimi sekiz yaşında bir çocuk haline getirip o koridorda buldum. Ayak sesleri, bembeyaz ışık. Tavanların bile gözetlediği bir yer.

Poyraz sözlerine ara verip boğazını temizledi. Devam etmek onun için bir işkence gibiydi ama durmak... çok daha büyük bir ceza olurdu.

"Sesler vardı," dedi. "Makinelerin sesi. Sonra... Aden'in sesi geldi. Çok hafif. Bir kez. Sadece bir kez."

Bir an sustu. Yutkundu. Gözkapakları titredi.

"Babamın elinde tuttuğu o dosya... hâlâ aklımda. Gözlerinin üstündeki o çizgiler... sanki karar vermek bile zahmet değilmiş gibi. Aden'in adını dosyanın üstüne yazmıştı. KOD: A-380. Proje dışı. Gelişimi uygun değil."

Başımı eğdim.

Çünkü bu acıyla gözlerine bakmak saygısızlık gibi hissettirdi.

Ama o kısık sesle devam etti. "Kapının aralığından baktım. Onu... bir yatakta tutuyorlardı. Küçücük bedenine yüzlerce kablo bağlamışlardı. Ve babam... başında duruyordu. Bir doktor değil... bir cellat gibi. O zaman anlamadım. Daha bilmiyordum. Ama sonra öğrendim."

Bu sefer bana döndü. Gözlerinde kırık bir camın keskinliği vardı.

"Aden'i bizzat o öldürdü, Efsun. Bir baba öldürdü kendi kızını. Bile isteye hem de."

Bandajın altında taşım hafifçe titreşti. Bu titreşim, Poyraz'ın acısını bedenime çivi gibi çakıyordu.

"Ve ben..." dedi, gülümsemeye benzeyen ama acıdan yamulan bir ifadeyle. "O kapının dışında korkudan kımıldayamadım. Kaç yaşındaydım, biliyor musun? On iki. On iki yaşında bir çocuk... Kapının önünde donakalmış. İçeri girmeye cesaret edememiş. Kız kardeşini kurtarmaya gücü yetmemiş."

Elini korkuluğa vurdu.

"Ben bir çocuktum," dedi sertçe. "Ama hâlâ affedemiyorum kendimi. Çünkü kaçmak en kolay yoldu. O gece kaçtım."

Bir süre rüzgâr konuştu. Yatın ön tarafında bir halat çınladı. Deniz kabardı, sonra duruldu.

"Akın biliyor mu?" diye fısıldadım yanımızda olmasına rağmen.

"Biliyor," dedi. "Çünkü beni o halde bulan oydu. Koğuşun önünde. Titriyordum. Bana bir şey söylemedi. Aden'i çıkardıklarında da hiçbir şey söylemedi. Sadece... beni yanına aldı. Bir şeyleri öğretmeye o gün başladı. Güçlenmeyi. Hızlanmayı. Acıyı saklamayı. Duyguyu yok etmeyi."

Gülmeden gülümsedi.

"Ben Aden'i öldüren adamın oğluydum. Ama Akın beni kardeşi gibi aldı. Onun gözünde... ben Aden'in yerine konulan, eksik bir parçaydım belki. Ama benim gözümde o... ailemin kalıntısıydı. En azından öyle sandım."

Bu cümle beni çarptı.

Çünkü Akın'ın kimse için aile olamayacağını sanıyordum ama Poyraz başka bir şey görmüştü.

"Poyraz..." dedim ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

O devam etti. "Sende o masaya oturduğun ilk gün tanıdım bunu. Gözlerindeki o sessiz öfkeyi. O çocukluk izini. Senin de bir parçanı biri koparmış. Belki anneni, babanı... belki kendi adını bile hatırlamadığın günleri. Ama o iz... aynı izdi. Bizim izimizdi."

Akın bana demişti ki *eğer hâlâ hayal edebiliyorsan şanslısın. Eğer bir ailen yoksa şanslısın.* Şimdi ne demek istediğini anlıyordum. Buzdan dağının ardında ne sakladığını şimdi anlıyordum.

Göğsümde aniden bir yanma hissettim.

Bu yanma yara değildi.

Taş da değildi.

Bu... beni olduğum yerden kaldırıp *ben de böyleydim* diyen birinin sıcaklığıydı.

"Ben hiçbir zaman Aden'in mezarına gidememiş biriyim," dedi Poyraz. "Çünkü onun mezarı yok. Onu bile bize çok gördüler. Bedenini... yakarak yok ettiler. Bir iz bırakmadılar. O yüzden onun sesini her duyduğumda... aslında kendi sesimi duyuyorum."

Gözlerinden bir damla yaş akacak sandım. Ama akmadı. Poyraz ağlamazdı. Ağlarsa da kimse görmezdi.

"Bu yüzden," dedi. "Senin düştüğünü gördüğümde... içimde bir şey koptu. Aden'in aynı sesini duydum. Aynı çığlığı. Ve dedim ki kendi kendime: *Eğer bu kız ölürse... yine aynı yerde duracağım. Yine kapının dışında. Yine hiçbir şey yapamadığımı hatırlayacağım.*"

Derin bir nefes aldı.

Bu nefes sanki yıllardır ciğerlerinde birikmiş pası söküyordu. "Bu kez kaçmayacağım," dedi. "Bu kez kapının dışında durmayacağım. Seni de Akın'ı da yalnız bırakmayacağım."

Gözleri benimkine kilitlendi.

Bu bakış... onun duygusal çıplaklığıydı.

"Çünkü," dedi. "Biz aynı karanlıkta büyüdük, Efsun. Aynı koridorlarda koşmayı öğrendik. Aynı kâbuslarla uyandık. Senin çocukluğun da çalındı, benimki de. Bu savaş... belki ilk kez bize ait."

Söyleyecek kelime bulamadım.

Boğazımda bir düğüm vardı, geçmişin düğümü.

Poyraz yanımda durup ellerini ceplerinden çıkardı.

Sesi bu kez daha yumuşaktı. "Biliyor musun... ben Aden'i en çok saçlarını rüzgârda savururken hatırlıyorum. Rüzgârdan korkardı ama yine de rüzgârı severdi. Derdi ki: '*Rüzgâr bana beni hatırlatıyor.*'"

Başımı kaldırdım. Ben de hâlâ hatırlıyordum. Rüzgâr insanı en çok çocukluğuna götürürdü.

Poyraz gülümsedi. Bu gülümseme kırık bir cam parçası gibiydi ama yine de parlıyordu. "Şimdi seni izleyince," dedi. "Aynı şeyi düşünüyorum."

Gözlerimi kapattım.

Çünkü bu kelimeleri bir insan kaldıramazdı.

Poyraz son kez konuştu. "Efsun... sen sandığından çok daha fazlasısın. Taş değil. Seçilmiş kişi değil. Savaşın piyonu değil. Sen... bizim kaybolmuş çocukluğumuzun kanıtısın. Bu yüzden seni koruyacağım. Aden gibi düşmene izin vermeyeceğim. Bu kez kapı kapanmayacak."

Rüzgâr esti. Deniz dalgalandı. Poyraz, yıllardır sakladığı bütün yükleri bana bırakmış gibi derin bir nefes verdi. O sustuğunda deniz de sustu.

Sanki deniz, onun içini dökmesine tanık olmuş da şimdi sessizce yas tutuyordu. Gri gökyüzü biraz daha koyulaştı, rüzgâr yön değiştirdi. Güvertenin korkulukları bile titremeyi kesti çünkü onun kırılganlığı o an hepimizi kırabilecek kadar gerçekti.

Nefes almayı unuttum. Sanki göğsümdeki bandaj değil, yıllardır sakladığım sessizlik sıkıyordu beni.

Poyraz yüzünü denize çevirmişti ama bakmıyordu; gözleri başka bir sahneye, başka bir zamana sabitlenmişti. Aden'in

çığlığı hâlâ oradaydı belli ki... O soğuk tavanlı odada. O çığlık hiç büyümemişti, Poyraz'ın büyümeye zorlanmış halinin tam arkasında duruyordu.

Parmaklarım masanın kenarını tuttu. Tırnaklarım zeminin üzerinde hafifçe sürtündü. Normalde böyle bir anı geçiştirmek isterdim, konuşmak yerine içime gömerdim. Ama Poyraz'ın yüzündeki kırılma... Bu kez sessiz kalırsam sadece onu değil, kendimi de yarım bırakmış olacaktım.

"Benim de kapılarım vardı," dedim sessizce. Poyraz göz ucuyla bana baktı. Bu bakış bir *devam et* çağrısıydı.

"Siyah kapılar. Üzerinde numaralar vardı. Üç, yedi, on... her biri farklı bir şey için açılırdı. Ama hiçbiri dışarı açılmazdı."

Sözlerim birden güvertenin soğuk havasında yoğunlaştı. Daha önce böyle anlatmamıştım. Kimseye. Kendime bile.

"Ben sekiz yaşındaydım," dedim. "Işığı ilk gördüğümde."

Poyraz'ın nefesi kesildi. Onun için de bu cümle ağırdı çünkü akademide "gözünü açmak" çoğunlukla bir acının başlangıcıydı.

"Uzun süre bir makineye bağlı yaşadım," diye devam ettim, sesi titremesin diye kelimeleri sertleştirerek. "Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Sesleri duyuyordum ama hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Gözlerim kapalıydı ama her şeyi hatırlıyordum. Sanki biri beni unutmam için kapatmıştı... ama beynim unutmamıştı."

Poyraz kaşlarını hafifçe kaldırdı. Bu ifade beni anlamaktan çok, kendi içindeki bir boşluğa dokunmuş gibiydi.

"Akademi beni de seçmedi aslında," dedim. "Ben bir proje değildim. Bir hata... Bir yan ürün... Belki bir yanılgıydım. Çoğu zaman öldürüp yerine yenisini koymayı düşündüler. Ama sonra taş, beni seçti."

Elimi göğsüme götürdüm. Bandajın altında bir titreşim oldu. Taş benimle konuşmuyordu ama varlığı, sessizliğin kendisi kadar ağırdı.

"Benim ailem yoktu," dedim. "Bana isim veren bile yoktu. Efsun'u sonradan aldım. Mina'yı da kendime ben koydum. Çünkü küçükken sürekli aynaya bakardım... ve kim olduğumu bilmezdim. O yüzden iki isim seçtim. Biri geçmişime... biri geleceğime ait olsun diye."

Poyraz'ın gözleri büyüdü. Duyduğu her cümleyi, kendi acısıyla kıyaslıyor gibiydi.

"Benim kapım," dedim. "Hep kapalıydı. Hangi kapının arkasına götürürlerse götürsünler... hep aynı hissi yaşadım. Soğuk. Çığlık. Kan. Ve sessizlik."

Başımı rüzgâra doğru çevirdim, saçlarım yüzüme vurdu.

"Senin Aden öldüğünde hissettiğin o çaresizliği... ben kendi kendime hissettim. Çünkü beni öldüren kimse yoktu. Ama ben yine de öldüm. Her gün biraz daha."

Poyraz derin bir nefes aldı. Elini korkuluğa koyarak parmaklarıyla ritim tutar gibi vurdu; bir çocuğun sinirli, çaresiz tepkisi gibi.

"Peki seni kim geri getirdi?" diye sordu kısık bir sesle. Bu soru, bir kardeşin sorusuydu. Kendini değil, karşısındakini anlamaya çalışan bir insanın sorusu.

Cevabı düşündüm. Belki bulamadım. Belki bulmak istemedim.

"Kimse," dedim sonunda. "Beni kimse kurtarmadı. Sadece... hayatta kalmayı öğrendim."

Poyraz'ın çehresi gerildi. Bu cümlenin onun yarasına dokunduğunu biliyordum çünkü o Aden'i kurtaramamıştı.

Ben kendimi bile kurtaramamıştım.

Ama yine de buradaydım.

"Biliyor musun," dedi Poyraz, başını hafifçe yana çevirerek. "Bazen seni izlerken bir yanın çocuk gibi geliyor. Sanki sekiz yaşında bir kızın içeri hapsolmuş hali. Ama diğer yanın... başka bir şey. Çok daha keskin. Çok daha kırıcı. Çok daha güçlü."

Bunu duymak tuhaf bir teselliydi. Çünkü kendimi ikiye bölünmüş gibi hissederdim hep.

Poyraz sözlerine devam etti: "Seni gördüğüm ilk gün, masada oturuşunu izledim. Sana bir kâğıt uzatmışlardı ama sen kâğıda değil, masanın altına bakmıştın. Bu hareketi sadece travma geçirmiş çocuklar yapar. Sanki bir tehdit var mı diye kontrol edersin. O anda anladım."

Sustu.

"Sen... bizim gibisin," dedi. "Onun için seni korumaya çalıştım. Akın yüzünden değil. Taş yüzünden değil. Savaş yüzünden değil. Çünkü sen... bizim kaybolmuş parçamızsın."

Boğazımda bir düğüm daha attı. Bu konuşma fazla gerçekti. Fazla yalın. Fazla çıplak.

"Poyraz," dedim, gözlerimi ona çevirerek. "Bizim gibiler... hep kapı arkasında bırakılır."

"Hayır," dedi şaşırtıcı bir kesinlikle. "Biz kapı arkasında büyüdük ama o kapıları kırmayı öğrendik."

Deniz hafifçe kabardı. Dalgalar yavaş yavaş yükseldi.

O esnada Poyraz yanıma bir adım daha yaklaştı. Aramızda rüzgâr bile geçemeyecek kadar az bir mesafe kaldı.

"Efsun." Sesi fısıltıya yakın ama titremeyen bir tondaydı. "Babam Aden'i öldürdüğünde dünyam bitti sandım. Ama

o gece... beni öldüren şey... hareketsiz kalışımdı. Bir çocuğun kapının önünde donup kalışıydı."

Ben nefes bile almadan onu dinledim.

"Dün gece," dedi. "Sen yere düştüğünde... aynı şeyi gördüm. Aynı kapıyı. Aynı karanlığı. Aynı çaresizliği. Ama bu kez durmadım. Koştum."

Bakışları benimkini delip geçti.

"Bu yüzden... sen düştüğünde artık kimse durmayacak. Akın durmayacak. Ben durmayacağım. Sen de durmayacaksın. Çünkü... biz artık kapısı olmayan bir savaşın içindeyiz."

Rüzgâr, bu sözleri onaylar gibi bir an hızlandı.

Poyraz derin bir nefes aldı. "Sen bizim kaybettiğimiz çocukluğumuzun karşılığısın. Ve ben... Aden'i kurtaramadım ama seni koruyacağım."

Benim için söylenmiş en ağır, en güzel, en acı cümleydi bu. Bandajım sızladı, taşım attı, kalbim hızlandı. Hepsinin sesi birbirine karıştı.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece. Ama aslında demek istediğim şey daha fazlaydı.

Beni anladığın için teşekkür ederim.

Beni görüp kaçmadığın için teşekkür ederim.

Bir kapının önünde donup kalmadığın için teşekkür ederim.

Poyraz başını yana çevirdi, sanki duymak istemiyormuş gibi. Ama duymuştu. Hatta kabul etmişti.

"Bitmedi," dedi yavaşça. "Bu daha başlangıç." Gözlerini bir kez daha denize çevirdi. "Şimdi sıra sende. Bana çocukluğundan bir şey daha anlat."

Bu soru öyle ani, öyle çıplak, öyle korkutucu bir soruydu ki... Tam cevap vereceğim anda içimdeki bütün duvarlar aynı anda titredi.

"Poyraz..." dedim usulca.

"Elimde değil," diye fısıldadı. "Bir gün cesaretim olursa onu ben bitireceğim. Ama şu an... sizin bilmeniz gereken şey şu: Babam yaşadığı sürece, hiçbirimiz güvende değiliz."

Akın, başını çok hafif eğdi. Bu, onay vermek gibiydi.

Poyraz nefes aldı. "Ve ben... sizinle geliyorum."

Gözlerimi ona çevirdim. "Nereye?"

"Nemesis'e."

Akın kısa bir anlığına nefesini tuttu.

"Poyraz..." dedim ama sözümü kesti.

"Benim için bitmedi," dedi. "Aden için. Kendim için. Sizin için değil... ilk kez gerçekten kendim için bir şey yapacağım." Sustu. Gözlerini bana kaldırdı. "Sen... düşme. Bu sefer sen düşersen... hepimiz düşeriz."

Bir an konuşamadım.

Bu cümle, bir kardeşin vasiyeti gibi ağırdı.

Akın, usulca ayağa kalktı. Masadaki boşluğa bir gölge daha düştü. "Toplanıyoruz," dedi. "Savaş başlıyor."

İşte ben... O an anladım:

Bu, kahvaltı masasında biten bir sohbet değil.

Bu, hepimizin kaderini yeniden yazacak bir andı.

10

"SIĞ DENİZLER"

İnsanı var edeni kaybettiğinde kim olur insan? Unutmak bir lütuf mudur yoksa lanet mi? *Lanet*, dedi Hera içinden. *Bu bir lanet.*

Lütuf, dedi Atlas içinden. *Bu bir lütuf.* Çünkü eğer hatırlasaydı çekeceği acıyı biliyordu. Her şeyi düzeltmek için oturdukları masada verdikleri kayıpları, Hera'nın babasının onu bırakarak kaçıp gittiğini, onu bu ateşin içine attığını...

Küçük bedeni, hassas ruhu tüm bunları kaldırabilir miydi? Kapısından girdikleri sitenin üzerindeki büyük, görkemli isme baktı. *ATLANTİS KONUTLARI.* Arabasını durdurmadı, hızla tanıdık sokaklarda ilerlemeye devam etti. Burası, onların eviydi. Burası onların geçmişi, geleceğiydi. Oldukları kişiyi bu sokaklar beslemişti.

Atlas'ın eli arabanın radyosuna uzandı. Telefonunu bağladığı listeyi açarak müziğin aralarında söylenmemiş bazı cümleleri kurmasına izin verdi.

Lana'nın sesi doldurdu kulaklarını. Hera'nın bakışları Atlas'a kaydı. Bu şarkı ona bir şey hatırlatıyor muydu?

*Kaçış yok. Kurtuluş yok. Sonu nasıl bitecekse bitsin, bu aşk için yaşıyoruz.**

İnsanı var edeni kaybettiğinde kim olur insan?

* Lana Del Rey'in "Born to Die" adlı şarkısı. -y.n.

Bu soru, Atlas'ın zihninde yıllardır yankılanıyordu ama ilk kez bu kadar ağırdı. Çünkü bu kez karşısında duran kişi yalnızca geçmişini değil, bizzat kendisini unutmuştu.

Atlantis'in demir kapısı önlerinde yükselirken Atlas arabayı durdurdu. Kontağı kapatmadı. Motorun sesi, konuşulmamış cümlelerin yerine nefes alıyordu. Kapının üzerinde asılı duran görkemli isim, gece ışıklarının altında daha sert, daha soğuk görünüyordu. ATLANTİS. Bir zamanlar ait oldukları yer. Bir zamanlar ev dedikleri şey.

Hera camdan dışarı bakıyordu. Bakışları kapıya değip geri dönmüyordu, sanki demirin ardında duran şey kapının kendisi değilmiş gibi. Onun ötesine çok daha geriye gidiyordu bakışları. Ama zihni oraya ulaşamıyordu. Atlas bunu hissediyordu. Hera'nın bakışları, hatırlayamayan bir bedenin boşluğunda asılı kalmıştı.

Atlas elini direksiyondan çekti. Parmakları istemsizce gevşedi. Buraya gelmek iyi bir fikir miydi, emin değildi. Ama başka bir yer de yoktu. Çünkü her şey burada başlamıştı.

Arabada çalan müzik, aralarındaki sessizliği daha da keskinleştiriyordu. Lana'nın sesi, söylenmemiş cümleleri tamamlar gibiydi. Atlas radyoyu kapatmadı. Hera'nın bu sesi tanıyıp tanımadığını görmek istiyordu. Tanımak zorunda değildi, bedenin bazen zihinden önce hatırladığını biliyordu Atlas.

Hera başını ona çevirmedi. Yalnızca kaşları çok hafif bir anlığına çatıldı. Sanki bir şey çok uzaktan, bulanık bir yerden ona dokunmuştu.

Atlas derin bir nefes aldı.

"Burada," dedi sonunda. Sesi sakin görünüyordu ama göğsünün içinde bir şey sürekli daralıyordu. "Her şey burada başladı."

Hera bakışlarını yavaşça camdan çekip ona döndürdü. Gözlerinde ne öfke vardı ne de meydan okuma. Yorgundu. Bu yorgunluk, Atlas'ı her seferinde hazırlıksız yakalıyordu. Çünkü hatırlamayan birinin bu kadar yorgun olması adil değildi.

"Burada bitmedi ama," dedi Hera. Sesi düzdü. "Hiçbir şey burada kalmadı."

Atlas başını eğdi. Direksiyonun üzerindeki parmaklarını sıkıp bıraktı. Bu cümleyi bekliyordu. Hera'nın ağzından çıkan her kelime, geçmişle bugün arasındaki mesafeyi biraz daha acı verici hale getiriyordu.

"Hatırlamıyorsun," dedi Atlas yavaşça. Bir suçlama gibi çıkmadı ağzından. Bir tespit gibiydi.

Hera'nın bakışları sertleşti. "Hatırlamıyorum," dedi. "Ama bu, hiçbir şey yaşanmadığı anlamına gelmiyor."

Atlas ona baktı. Uzun uzun. Onun yüzünde, bir zamanlar ezbere bildiği çizgiler vardı hâlâ. Kaşlarının arasındaki o ince çizgi. Dudaklarının kenarındaki belli belirsiz sertlik. Hera değişmemişti. Değişen şey, onun içindeki hikâyeydi.

"İlk kez," dedi Atlas, kelimeleri seçerek. "Seni burada değil, okulun bahçesinde gördüm."

Hera'nın nefesi çok kısa bir an için değişti. Bunu kendisi fark etmedi belki ama Atlas fark etti. Çünkü Atlas, Hera'nın nefeslerini sayabilecek kadar uzun süre sevmişti onu.

"Başka bir okulun bahçesindeydin," diye devam etti. "Bizim okul değil. Senin okulun."

Hera'nın bakışları istemsizce yere kaydı. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Bunu bana neden anlatıyorsun?" dedi.

Atlas gözlerini ondan ayırmadı. "Çünkü orası. İlk kez bana baktığını hatırladığım yer, Hera."

Hera kısa bir kahkaha attı. İçinde ne mizah vardı ne de hafiflik. "Benim için mi senin için mi?"

Atlas bir an sustu. Bu sorunun cevabı sandığından daha ağırdı. "İkimiz için," dedi sonunda.

Hera koltuğunda biraz doğruldu. Omuzları gerildi. Sanki bir savunma refleksi devreye girmişti. "Devam et," dedi. "Madem başladın."

Atlas bakışlarını yeniden demir kapıya çevirdi. Sanki kapının üzerinde asılı duran soyadından güç alıyormuş gibi.

"O gün üstünde yırtık bir gömlek vardı."

Hera'nın eli farkında olmadan göğsüne doğru gitti. Parmakları kumaşı yokladı. Ne yaptığını fark edince elini geri çekti.

Atlas başını salladı. "Okulda bir kavgaya karışmıştın. Gömleğin yırtılmıştı," dedi. "Sen de... onu kapatmaya çalışıyordun ama utanmıyordun."

Hera'nın dudakları aralandı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama kelimeler çıkmadı.

"O gün," diye devam etti Atlas. "Herkes sana bakıyordu. Şok içinde, ne olduğunu anlamadan. Öğretmenlerin bile. Ama sen öylece duruyordun. Kimseye eğilmeden. Kimseye açıklama yapmadan."

Hera gözlerini kıstı. "Beni güçlü göstermek için mi anlatıyorsun bunu?"

Atlas başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Seni yanlış anladığımı anlatıyorum."

Hera ona sert bir bakış attı. "Yanlış anlamak mı? Sen beni tanımıyordun bile."

"Tanımıyordum," dedi Atlas. "Tam da bu yüzden yanıldım."

Arabada kısa bir sessizlik oldu. Motor hâlâ çalışıyordu. Müzik çok kısık bir tonda çalmaya devam ediyordu. Hera başını geriye yasladı. Gözlerini kapatmadı ama bakışları bir noktaya sabitlendi.

"O gün," dedi Atlas, sesi biraz daha alçalarak. "Arabaya bindiğinde bana öfkeliydin."

Hera kaşlarını çattı. "Buna şaşırmadım."

"Şaşırmalısın," dedi Atlas. "Çünkü şaşırmıştın da."

Hera başını hızla ona çevirdi. "Ne?"

Adas onun bakışlarını karşıladı. "Beni görünce şaşırmıştın. Ama geri adım atmadın. Sanki birinin seni yargılamaya geldiğini düşünmüş gibiydin."

Hera'nın başı ağrımaya başladı. Bu ani bir ağrı değildi. Yavaş yavaş, kafasının arkasından yayılan bir baskı gibiydi. Elini şakağına götürdü. "Yeter," dedi. "Bunu yapmayı kes."

Atlas hemen sustu. Bir an için konuşmaktan vazgeçti. Onu zorlamak istemiyordu. Ama durmak da istemiyordu. Çünkü durmak, her şeyi yarım bırakmaktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Hera elini geri çekti. "Bir şeyim yok," dedi. "Sadece... saçma bir baş dönmesi."

Atlas'ın içi sıkıştı. Bu ilk işaretti. Çok erken gelmişti. Ama Hera'nın yüzünde hâlâ bilinç kaybına dair bir iz yoktu. Yalnızca huzursuzluk.

"Devam etmemi istemiyorsan..." diye başladı Atlas.

"Hayır," dedi Hera hemen. "Devam et." Sonra ekledi: "Ama şunu bilerek... Ben senin anlattığın bu hikâyede, seni masum görmeyeceğim."

Atlas'ın çenesi gerildi. "Bunu beklemiyorum," dedi. "Beni affetmeni de."

Bekliyordu. Ayaklarına kapanmak istiyordu. *Affet* demek istiyordu. Sevgilim, Küçük Kaplan, çocuksu geçmişten kalan bir lakap. Ama içinde depremler taşıyan.

Hera dudaklarını bastırdı. "İyi."

Atlas yeniden konuştu. "O gün sana baktığımda... sende bir şey olduğunu düşündüm."

Hera alaycı bir gülümseme takındı. "*Katrivas etkisi.*"

Atlas'ın bakışları bir an için dondu.

"Ne dedin?" diye sordu.

Hera omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Ağzımdan çıktı."

Atlas'ın kalbi sert bir şekilde attı. Bu cümle, o gün Atlas'ın zihninden geçen cümlenin aynısıydı. Hera'nın bunu bilmesi imkânsızdı. Kimseye söylememişti. Kimseye anlatmamıştı.

Hera da duraksadı. Kendi söylediğine şaşırmış gibiydi. "Ben neden böyle dedim?"

Atlas cevap vermedi. Veremezdi. Çünkü eğer konuşursa bu küçük çatlak büyüyecekti.

Hera başını iki yana salladı. "Boş ver," dedi. "Devam et."

Atlas derin bir nefes aldı. "O gün senin bana bakışında etkilenme sandığım şey içinde çok daha büyük bir duygu taşıyordu. Aşkı, sevgiyi ve öfkeyi."

Hera'nın bakışları yumuşamadı. Ama bir şey oldu. Göğsünün içinde tanıdık ama adı olmayan bir his kıpırdadı. Sanki biri, çok eski bir kapıyı aralamıştı ama içeri girmesine izin vermemişti.

Atlas cümlesini bitirdi: "Ben bunu çok geç anladım."

Hera gözlerini kapattı. Sadece bir an. Sonra tekrar açtı. Nefesi biraz daha hızlıydı. "Başka bir yere gidelim," dedi. "Burada durmak istemiyorum."

Atlas başını salladı. Bu cümleyi bekliyordu. Kontağı kapatmadığı için arabayı hemen hareket ettirdi. Demir kapı ağır ağır açılırken Hera arkasına bakmadı.

Ama bedeninde o kapının önünden geçerken bıraktığı iz çoktan yerini almıştı.

Atlas arabayı ağır bir hızla site içinde sürerken Hera başını yana çevirdi. Camdan geçen ışıklar yüzüne vuruyor, gölgeler bakışlarının üzerinden akıp gidiyordu.

Atlantis'in içindeki yollar, geceleri daha sessiz olurdu. Gündüzleri taşıdığı ihtişam, gece olduğunda yerini boğucu bir ağırlığa bırakırdı. Hera'nın zihninde bu sokaklara dair tek bir net görüntü yoktu ama bedeninin verdiği tepkiler fazlasıyla tanıdıktı. Kalbi, sanki yanlış bir yerdeymiş gibi hızlı atıyordu. Bir şeyler olması gerekenden daha yakındı.

Atlas bunu hissediyordu. Direksiyonun başında gözlerini yoldan ayırmadan onun nefesini dinliyordu. Hera'nın nefesi düzenli değildi. Kısa, kesik ve bastırılmıştı. Sanki bir şeyi hatırlamamak için bilinçli olarak yüzeyde tutuyordu kendini.

"Partiye gittiğimiz gece," dedi Atlas aniden. Sesi yumuşaktı ama cümle sert bir taş gibi arabanın içine düştü. "Buradan geçmiştik."

Hera başını ona çevirmedi. "Hangi parti?" diye sordu. Tonu ilgisiz görünüyordu ama bu ilgisizlik fazlasıyla kontrollüydü.

"Hatırlamadığın," dedi Atlas. "Ama yaşadığın."

Hera dudaklarını bastırdı. "Senin anlattığın her şey yaşanmış olmak zorunda değil."

Atlas gülümsedi ama bu gülümseme yüzüne ulaşmadı. "Keşke öyle olsaydı," dedi. *Keşke bütün bunlar hiç yaşanmamış*

olsaydı, küçük sevgilim ve sen hâlâ seni tanıdığım ilk gün kadar iyi kalsaydın.

Araba, sitenin daha iç kısımlarına doğru ilerledi. Geniş bahçelerin arasından geçerken Atlas sağa sinyal verdi ve aracı durdurdu. Büyük, gösterişli bir evin önündeydiler. Işıklar kapalıydı. Bahçe karanlıktı ama Atlas için bu yer, karanlıktan ibaret değildi.

"Buraya geldik," dedi.

Hera arabadan inmedi. Kapıyı açmadı. Sadece dışarı baktı. Ev ona yabancı gelmiyordu ama tanıdık da değildi. Sanki bir fotoğrafın içindeydi, detayları silinmiş ama çerçevesi aynı kalmıştı.

"Burada ne oldu?" diye sordu.

Atlas arabayı park etse de kontağı kapatmadı. Yine. "Seninle ilk kez yan yana olduğumuz yer burasıydı," dedi ve ardından ekledi. "En azından benim hatırladığım. Benim farkında olarak bunu yaptığım. Yoksa babalarımız küçük yaşlarımızdan beri ortak Hera. Sen beni yıllarca göğsünde büyüte büyüte sevdin. Sevginle güzelleştirdin."

Hera başını ona çevirdi. "O gece buraya neden geldik?"

Atlas gözlerini ön camdan ayırmadı. "O gece..." dedi. "Baban kaynaşman için seni de götürmemi istemişti. İçeriye benimle girdiğinde herkes sana bakıyordu çünkü sen bu sitenin içinde her şeye sahip olabilecekken silik bir iz gibi uzak tutuyordun kendini. Bir anda, hiçbir şey yokken sitenin en haylaz oğlanıyla o oğlanın partisine geldin. Senin nasıl yürüdüğünü, nasıl güldüğünü, kime baktığını izliyorlardı. Ve ben..." Durdu. Cümleyi tamamlamadan önce kendini toparladı. "Ben ilk kez senin ne kadar güzel bir genç kız olduğunu fark ettim."

Hera yutkundu. Geçmişi aradı Atlas'ın gözlerinde. Bulamadı. Hatırlayamadı. Göğsüne bir ağırlık oturdu ama oraya ulaşamadı.

"Çünkü..." dedi Atlas, nihayet ona bakarak. "Parlıyordun Hera. Bütün ışığa rağmen. Tek bir kırmızı rujla, tüm geceye inat."

Hera'nın göğsünde bir sıkışma oldu. Bu cümle bilmediği bir yerden tanıdıktı. Sanki bir zamanlar buna çok benzer bir şeyi duymuştu. Ama ne zaman, nerede, kimden... bilmiyordu.

"O gece," diye devam etti Atlas. "Üzerinde siyah bir elbise vardı. Basit bir şeydi. Gösterişli değildi. Ama senin üzerinde herkesinkinden daha ağır duruyordu."

Hera istemsizce dizlerini karnına doğru çekti. "Bütün bu detayları nasıl hatırlıyorsun?"

"Çünkü," dedi Atlas. "O gece seni izledim."

Hera alaycı bir nefes verdi. "Ne kadar romantik."

"Romantik değildi," dedi Atlas. "Tehlikeliydi."

Hera'nın bakışları keskinleşti. "Babamı öldüren biri böyle mi anlatır?"

Bu cümle Atlas'ın göğsüne sert bir darbe gibi çarptı. Bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Direksiyonun üzerindeki eli kasıldı. Ama sesini yükseltmedi.

"Ben yapmadım," dedi sakin ama bastırılmış bir tonla. "Hatırladığın o anlar gerçek değil, Hera."

Hera güldü. Bu kez gülüşü daha sertti. "Ne yaşadım ben, Katrivas?" Atlas'ın zihnine Hera'nın geçmişi, ona bu sokaklarda her kızdığında soy ismiyle seslenişi düştü.

Atlas cevap vermedi. Arabanın içindeki sessizlik yeniden büyüdü. Bir süre sonra kapıyı açtı ve indi. Hera birkaç saniye

tereddüt etti. Sonra o da indi. Ayakları yere değdiği an, dizlerinin hafifçe titrediğini hissetti.

Bahçeye doğru birkaç adım attılar. Atlas yürürken Hera'nın biraz geride kaldığını fark etti ama durmadı. Onu zorlamıyordu. Sadece anlatıyordu.

"O gece," dedi. "Seninle mutfağa kaçtık."

Hera durdu. "Kaçtık mı?"

Atlas arkasına döndü. "Evet."

"Ben kimden kaçıyordum?"

Atlas bir an düşündü. "Herkesten," dedi. "Ama en çok kendinden."

Hera'nın başı döndü. Elini bahçedeki taş duvara koydu. Soğukluk avcuna yayıldı. "Devam et."

Atlas birkaç adım geri gelerek ona yaklaştı ama dokunmadı. "Mutfakta ışıklar kapalıydı," dedi. "Sadece bahçeden gelen sarı bir ışık vardı. Sen bana baktın."

Hera'nın nefesi hızlandı. "Nasıl baktım?"

Atlas'ın sesi alçaldı. "Sanki bana kızmak istiyordun ama bunu yaparsan bir şeyleri kaybedeceğini biliyordun."

Hera gözlerini kapattı. Bir anlığına. Gözkapaklarının ardında bir görüntü belirdi. Sarı bir ışık. Cam. Gölgeler.

"Dur," dedi fısıltıyla.

Atlas sustu.

Hera gözlerini açtı. "Devam et," dedi tekrar ama bu kez sesi titriyordu.

Atlas anlatmaya devam etti. "Sonra seninle balkona çıktık. Tüm partiyi yukarıdan izledik. Sarhoştum."

Hera'nın parmakları istemsizce kasıldı. "Hayır," dedi. "Ben... Ben bunu hatırlamıyorum."

"Hatırlaman gerekmiyor," dedi Atlas. "Sadece bilmen yeter."

"Beni zorlama."

Atlas başını salladı. "Asla."

Bir süre bahçede öylece durdular. Atlas yürümeye devam etti. Hera da onu takip etti. Evden uzaklaşıp sitenin içindeki patikaya yöneldiler. Deniz tarafına giden yoldu bu.

"Partiden sonra," dedi Atlas. "Gitmek istedin. Baban seni eve bırakmam için beni görevlendirmişti. Ama sarhoşluğumu bahane ederek seni yanımda tuttum."

"Bahane?" dedim sorgulayarak.

"Evet," dedi. "Neden bilmiyordum, Hera Yarkan ama yanımda kal istiyordum. Çok güzel olduğunu düşünüyordum. Hayır, sana o an âşık değildim ama içimde büyüyen kıvılcımın da farkında değildim. Sadece çekiliyordum. Sonsuz bir denize çekilmek, dibi bulamadıkça daha da batmak, bir taş alıp kaçmak istemek gibi."

"Ama kaçamadın," dedi Hera. "Boğulmaktan."

"Boğulmak," dedi Atlas. Boğazı düğümlendi. Koca adam yıllar sonra yeniden ağlayacak kadar kötü hissetti.

Hera'nın kalbi hızlandı. "Denizi..."

"Şşş," dedi Atlas. "O güne de geleceğim. Seni deniz kenarına götürdüğüm o ana. Herkes partiden çekip gitmişken senin denize koştuğun güne."

"Yüzmekten korkarım ben."

"Eğer Atlas Katrivas yoksa evet, korkarsın boğulmaktan." Atlas onun tepkisini gördü ama durmadı. "Ayakkabılarını çıkardın," dedi. "Kumların üzerinde yürüdün. *Islanmam lazım*, dedin."

Hera başını iki yana salladı. "Bu... bu çok saçma."

"Öyleydi," dedi Atlas. "Ama sen hep içinden geleni seçerdin."

Deniz nihayet karşılarına çıktığında Hera olduğu yerde kaldı. Ayaklarının altındaki zemin değişti. Kum. Soğuk. Tanıdık.

Atlas konuşmayı kesti. Çünkü Hera'nın bedeninde bir şeyler olmaya başlamıştı. Omuzları titredi. Nefesi düzensizleşti.

"Buraya," dedi Atlas sessizce. "Girdiğinde korkmuştun."

Hera dizlerinin üzerine çöktü. Eliyle kumları kavradı. "Hayır," dedi. "Ben... ben suyu severim."

Ne söylediğini, ne hissettiğini o da bilmiyordu.

"Seversin," dedi Atlas. "Ama boğulmaktan korkarsın. Gel." Atlas onu bulundukları yerden çıkarıp arabaya götürdü. "O güne dönelim. O ana dönelim."

Hera itiraz etmedi. Arabaya binerken ne sordu ne de arkasına baktı. Atlas kontağı çevirdiğinde motorun sesi gecenin sessizliğini yarıp geçti. Camlardan içeri dolan hava tuzluydu; daha denizi görmeden, kokusu çoktan kendini hissettirmişti. Araba, sitenin iç yollarından geçerken Atlas bilinçsizce tanıdık dönüşleri aldı; farların aydınlattığı her viraj, yıllar önce aynı hızla geçilmişti. Konuşmadılar. Müzik açılmadı. Sadece lastiklerin asfaltla teması ve Hera'nın bastırılmış nefesi vardı aralarında. Yol yavaş yavaş daraldı, ağaçlar sıklaştı, ışıklar seyrekleşti. Denize giden yoldu bu. Hera, camdan dışarı bakarken kalbinin hızlandığını fark etti ama nedenini kendine bile açıklamadı.

Deniz, henüz görünmüyordu. Sadece tuzlu hava vardı. Sitenin içinden sahile inen yol, ağaçların arasından kıvrılarak ilerliyordu. Gece serindi ama soğuk değildi, insanın üzerine çöken türden bir ağırlığı vardı. Hera yürürken adımlarını

bilinçli atıyordu. Sanki bir yere çok hızlı varırsa geri dönülmez bir şey olacakmış gibi temkinliydi.

Atlas onun birkaç adım önünde yürüyordu. Aralarındaki mesafeyi ne açıyor ne de kapatıyordu. Bilerek. Çünkü Hera'nın şu an en çok ihtiyacı olan şey, kendi hızında ilerlemekti. Onu çekmek, itmek ya da yönlendirmek... bunların hepsi yanlış olurdu.

"Buraya neden geldik?" diye sordu Hera sonunda.

Sesi sert değildi. Yorgundu. Bu yorgunluk, bir gecede oluşmuş bir şey değildi, yıllardır taşınan bir yük gibiydi.

Atlas durdu. Arkasını döndü. "Çünkü burada," dedi. "Kendimiz olarak yaşadık her şeyi. O gece hiç kimse rol yapmıyordu."

Hera kaşlarını çattı. "Ben rol mü yapıyordum?"

"Hayır," dedi Atlas. "Herkes yapıyordu. Sen hariç."

Hera bu cevaptan hoşlanmadı. Bunu yüzünden okumak kolaydı. "Beni idealize etme," dedi. "Hatırlamıyorum diye beni başka biri sanma."

Atlas başını iki yana salladı. "Seni idealize etmiyorum," dedi. "Zaten o yüzden anlatıyorum."

Yürümeye devam ettiler. Kumlar ayakkabılarının altında ezildi. Aralarından sızan ayışığı, yere düzensiz lekeler bırakıyordu. Hera'nın gölgesi, bazen Atlas'ın gölgesiyle üst üste biniyor, sonra tekrar ayrılıyordu.

"O gece," dedi Atlas. "Partide bir noktadan sonra kimseyle konuşmadın."

"Ben kalabalığı sevmem," dedi Hera hemen. Bu cümle refleks gibiydi. Söylediği an duraksadı. "Sevmem... sanırım."

Atlas bunu kaçırmadı ama üzerine gitmedi. "Biliyorum," dedi sadece.

"Bilmiyorsun," diye karşılık verdi Hera. "Beni tanımıyorsun."

Atlas duraksadı. "Tanıyordum," dedi. "Ama bu, tanımaya devam ettiğim anlamına gelmiyor."

Hera'nın adımları yavaşladı. "Beni tanıyan biri," dedi. "Babamı öldüren biri olamaz."

Bu cümle havada asılı kaldı. Atlas'ın göğsünde bir şey sertçe kapandı ama yüzüne yansımadı. Bu suçlama artık yeni değildi. Yine de her seferinde aynı yerden vuruyordu.

Sustu. Cevap vermedi. Onu zihnindekilerden kurtaramayacağını biliyordu.

Hera durdu. Tamamen. Atlas da durmak zorunda kaldı.

"Neden?" dedi Hera. "Her şey bu kadar güzelse. Beni bu kadar çok sevdiysen neden?"

Atlas ona baktı. Uzun uzun. Hera'nın gözlerinde öfke vardı ama bu öfke tek başına değildi. Altında başka bir şey daha vardı. Kararsızlık. Ondan da derinde, anlamlandıramadığı bir sızı.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu Hera tekrar. Bu kez daha açık. Daha savunmasız.

Atlas nefes aldı. "Çünkü," dedi. "Bana inanmanı istemiyorum."

Hera'nın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne?"

"Bana inanma," dedi Atlas. "Sadece dinle."

Hera alaycı bir nefes verdi ama sesi titredi. "Dinlemek de inanmanın bir türü."

"Hayır," dedi Atlas. "Dinle, bil ama içinde hiçbir inanç olmasın, Hera."

Bu cevap Hera'yı susturdu. Yürümeye devam ettiler. Yol hafifçe aşağı eğilmeye başladı. Deniz hâlâ görünmüyordu ama

sesi artık duyuluyordu. Çok uzaktan. Dalgaların düzenli, sakin vuruşları.

Hera'nın omuzları istemsizce gerildi. O da bunu fark etti. Elini kolunun üzerine koydu. "Neden kalbim böyle atıyor?" diye mırıldandı.

Atlas cevap vermedi. Cevap verirse bu soruyu ciddiye almış olacaktı. Şu an buna cesaret edemiyordu.

"O gece," dedi Atlas bir süre sonra. "Bana bir şey söylemiştin."

Hera hemen tepki verdi. "Bunu söyleme."

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun," dedi Atlas.

"Bilmiyorsam," dedi Hera. "Bilmem gerekmiyor demektir."

Atlas başını salladı. "O zaman öğrenmek seni neden bu kadar korkutuyor?"

Hera cevap vermedi. Çünkü korktuğunu inkâr edemezdi. Deniz sesi yaklaştıkça içindeki huzursuzluk da artıyordu. Bu, mantıklı bir korku değildi. Anıya bağlı bir korkuydu. Ama hangi anıya, bilmiyordu.

"O gece," dedi Atlas tekrar ama bu kez daha temkinli. "Bana *kaçmak istiyorum*, demiştin."

Hera'nın nefesi kesildi. Çok kısa bir an. Ama oldu. "Ben... kaçmam," dedi. "Yüzleşirim."

Atlas acı bir tebessümle baktı ona. "İşte o yüzden kaçmak istiyordun."

Bu cümle Hera'nın içine bir diken gibi battı. "Beni tanıyormuş gibi konuşma," dedi sertçe.

Atlas durdu. Hera da durdu. Artık deniz tam karşılarındaydı. Karanlıktı ama ay, suyun üzerinde gümüş bir yol bırakmıştı.

"Ben seni tanıyorum," dedi Atlas. "Ama sen kendini tanımıyorsun."

Hera başını iki yana salladı. "Bu saçmalık."

"Değil," dedi Atlas. "Çünkü o gece denize girmek istedin."

Hera'nın gözleri suya kaydı. Kalbi hızlandı. "Ben... denize girmem."

Atlas sessizce ona baktı. "Girdin," dedi.

Hera bir adım geri attı. "Yalan."

"Yalan söylemem," dedi Atlas. "Sana karşı hiç söylemedim."

Hera'nın boğazı kurudu. Deniz... Gece... Ayışığı... Hepsi fazlasıyla tanıdıktı. Ama zihni bunu kabul etmiyordu.

"Beni neden durdurmadın?" diye sordu aniden.

Atlas'ın yüzü sertleşti. "Çünkü ben vardım."

"Ya boğulsaydım?"

Atlas'ın sesi çok sakin çıktı ama bu sakinlik kırılgandı. "Boğulmadın."

Hera ona baktı. Uzun uzun. "Beni kurtardın mı?"

Atlas bu soruya hemen cevap vermedi. Çünkü bu soru bir eşikti. Orayı geçerlerse geri dönüş olmazdı.

"Bunu," dedi yavaşça. "Henüz anlatmayacağım."

Hera sinirlendi. "Ne demek anlatmayacaksın?"

"Ne kadarını kaldırabileceğini bilmiyorum," dedi Atlas. "Bunu bilmeden anlatırsam... seni kaybedebilirim."

Bu cümle Hera'yı susturdu. İlk kez. Çünkü bu bir tehdit değildi. Bir korkuydu.

Deniz kıyısında durdular. Ayaklarının altındaki kum soğuktu. Hera ayakkabılarını çıkarmadı. Ama ayak parmakları kumun içinden gelen serinliği hissetti.

"Bir şey var," dedi Hera fısıltıyla. "Burada bir şey var."

Atlas onu izledi. "Var," dedi. "Ama henüz açılmak zorunda değil."

Hera gözlerini kapattı. Bir an. Sadece bir an. Su sesi... Kalp atışı... Bir elin ağırlığı...

Gözlerini hızla açtı. "Hayır," dedi. "Şimdi değil."

Adas başını salladı. "Tamam."

Birlikte denize bakarak durdular. Henüz kimse çökmemişti. Henüz hiçbir kriz başlamamıştı. Ama ikisi de biliyordu. Bu sessizlik, fırtınadan önceki son duraktı.

Deniz, gecenin içinde sakin görünüyordu. Dalgalar kıyıya usulca vuruyor, geri çekilirken kumun üzerinde kısa ömürlü izler bırakıyordu. Hera suya bakıyordu ama aslında baktığı şey deniz değildi. Onun bakışı, suyun yüzeyinde değil; suyun altında, adını koyamadığı bir boşlukta dolaşıyordu.

Atlas birkaç adım ötede durdu. Yanma gelmedi. Bilerek. Çünkü Hera'nın şu an en çok ihtiyaç duyduğu şey, kaçabileceği bir mesafeydi. Onu sıkıştırmamak, hatırlananın üstüne gitmemek ama tamamen susmamak da.

"Burası," dedi Atlas, sesi alçak ama netti. "Senin aşkını ilk kez hissettiğim yer."

Hera bakışlarını ondan ayırmadan konuştu. "Hatırlamıyorum."

"Zaten o gece bunu sen de bilmiyordun."

Geçmiş aralarında bir masaldan ibaret gibiydi. Okunmamış, söylenmemiş.

Hera başını hafifçe yana eğdi. "İnsan neden susar?"

Atlas denize baktı. "Çünkü konuşursa bir şeyleri kıracağını bilir."

"Beni mi?" diye sordu Hera.

Atlas tereddüt etmeden cevap verdi. "Kendimi."

Hera bu cevabı beklemiyordu. Omuzları gevşedi ama bu bir rahatlama değildi, daha çok savunmanın yer değiştirmesiydi. Ayışığı yüzünü aydınlatıyordu. Gözlerinin altında yorgunluk vardı. Uykusuzluğun değil, yıllardır taşınan bir boşluğun yorgunluğu.

"O gece," dedi Hera. "Buraya gelirken ben nasıldım?"

Atlas onu süzdü. Cevabını dikkatle seçti. "Heyecanlıydın," dedi. "Ama hissettirmemeye çalışıyordun. Öfkeli davranıyordun ama bağırmıyordun."

"Ben bağırırım," dedi Hera hemen. Sonra durdu. "Sanırım."

"Bağırırsın," dedi Atlas. "Ama o gece bağırmadın. Sessizdin. Heyecanını belli etmemek için öfkesinin, asabiliğinin arkasına sığınmış küçük bir kız çocuğu."

Hera dudaklarını bastırdı. "Neye kızgındım?"

Atlas cevap vermedi. Bilerek. Bunun yerine başka bir yerden girdi. "Ayakkabılarını çıkardın," dedi. "Burada."

Hera istemsizce ayaklarına baktı. Ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Ama sanki bir anlığına, çıplak ayaklarının soğuk kuma bastığını hissetti. Parmaklarını hafifçe oynattı.

"Kimseye bakmadın," diye devam etti Atlas. "Bana bile."

"Bu sana zor gelmiştir," dedi Hera alayla.

Atlas hafifçe gülümsedi. "O gece hayır."

Hera ona baktı. "Neden?"

"Çünkü," dedi Atlas. "İlk kez bana değil, kendine bakıyordun. Kendi hislerine odaklanmıştın. Bir şeyleri çözmeye çalışıyordun."

Hera'nın göğsü sıkıştı. Bu cümle, zihninin bir yerine çarpıp geri sekmişti. Bir anlığına başı döndü ama bunu belli

etmedi. Elini arkasına alıp kumun üzerine bastı. Denge arıyordu.

"Buraya girdiğinde," dedi Atlas. "Su soğuktu."

Hera nefesini tuttu. "Mutlu muydum?"

Atlas başını salladı. "Bilmem, anlayamıyordum."

"Peki o gece?"

"O gece," dedi Atlas. "Normal değildi."

Hera gözlerini denizden ayırarak Atlas'a baktı. "Beni neden durdurmadın?"

Bu soru ikinci kez geliyordu ama bu kez tonu farklıydı. Daha yumuşak. Daha gerçek.

Atlas bir adım attı. Hâlâ ona dokunmuyordu ama mesafe azalmıştı. "Seninle suya girmeyi tercih ettim Hera. Kırgındın. Kırgın ama mutlu, yalnız ama kimsesiz değil."

"Beni kıran şey neydi?" diye sordu Hera.

Atlas'ın boğazı düğümlendi. Bu sorunun cevabı, anlatılacak bir şey değildi; yaşanmış bir şeydi. Ama yine de konuştu. "Herkesin seni bir şeye dönüştürmeye çalışması. Skandala. Günaha. Canavara. Oysa sen herhangi biri olmak isteyen genç bir kadından ibarettin."

Hera'nın yüzü sertleşti. "Bunları sen mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Atlas. "Bunları sana bakan gözler söylüyordu."

Hera başını iki yana salladı. "Ben insanların ne düşündüğünü umursamam."

Atlas acı bir tebessümle baktı ona. "Umursamazdın," dedi. "Ama hissetmek başka bir şey."

Hera cevap vermedi. Denizden gelen sesler, konuşmanın arasına girip çıkıyordu. Bir süre sadece dalgalar vardı. Sonra Hera tekrar konuştu. "Suya girdiğimde yalnız mıydım?"

Atlas'ın kalbi hızlandı ama yüzünü sakladı. "Hayır."

Hera'nın kaşları çatıldı. "Kim vardı?"

Atlas birkaç saniye sustu. "Ben. Arkadaşlarımız."

"Kimdi onlar?"

"Lina," dedi Atlas. "En yakın kız arkadaşındı. Umut vardı sevgilisi. Ve Rüzgâr. Bizim grubumuzun yaramaz oğlanı."

"Neredeler şimdi?"

"Umut ve Lina'nın çocuğu oldu. Hâlâ Atlantis'te yaşıyorlar." Atlas'ın kalbinde bir şeyler kırıldı. O hayata sahip olabilirlerdi.

"Rüzgâr?" dedi Hera.

"Dünyayı geziyor. Resim sergileri var. Kendi alanında bilinen bir ressam oldu."

"Aramıyorlar mıdır bizi?"

"Bilmem," dedi Atlas. "Sen dışında hiçbir şeyi merak edemedim."

Hera gözlerini kapattı. Bu kez biraz daha uzun. Gözkapaklarının ardında bir görüntü belirdi: karanlık su, ayışığı, bir gölge. Gölgenin kolu. Onu saran bir şey.

Gözlerini açtı. "Ben suyun içinde tutunuyor muydum?" diye sordu.

Atlas'ın sesi alçaldı. "Evet."

"Paniğe mi kapılmıştım?"

"Hayır," dedi Atlas. "Aksine. Çok sakindin."

Hera gülümsedi. Ama bu gülümseme mutlu değildi. "Bu daha korkutucu," dedi.

Atlas başını salladı. "Aynısını ben de düşündüm."

Hera bir adım attı. Kum ayaklarının altında biraz çöktü. Dengeyi kaybedecek gibi oldu ama düşmedi. Atlas refleksle

hareket etti, eli havada kaldı. Dokunmadı. Hera bunu fark etti.

"Neden?" diye sordu. "Neden bana dokunmuyorsun?"

Atlas elini indirdi. Ve sustu. Cevap veremedi.

Hera'nın nefesi kesildi. "Bu sahil yeniden bizim için o sahil olsa," dedi ardından. Hera'ya baktı. "Elini tutabilsem."

Hera başını sertçe iki yana salladı. "Hayır."

"Ağladın," dedi Atlas daha net. "Sessizce. Su yüzünden kimse fark etmedi."

Hera'nın gözleri doldu ama yaş düşmedi. Bu yaşlar yeni değildi. Bir yerden sızıyordu sadece. "Neden?" diye sordu.

Atlas bir adım daha yaklaştı. Artık aralarında çok az mesafe vardı. "Çünkü," dedi. "İlk kez birine tutunmayı kabullenmiştin sev..." o kelimeyi tamamlayamadı. İkisinin arasında asılı kaldı.

Hera'nın göğsüne bir şey çöktü. Bu cümle, bir kilidi zorlamıştı ama açmamıştı. Yine de kapı sallanmıştı.

"Ben sana ne demiştim?" diye sordu Hera. Sesinde bir titreme vardı ama hâlâ güçlü durmaya çalışıyordu.

Atlas bir an sustu. Sonra konuştu. "*Beni bırakma*, demiştin."

Hera'nın yüzü bembeyaz kesildi. O kadar alışmıştı ki içine kapanıp kaybolmaya birine bu kadar açmış olmak kalbini ona yabancı geliyordu.

"Ve sonra ekledin: *Ama tutma da*."

Hera gülümsedi. Bu kez gerçekten. Kırık bir gülümsemeydi. "Bu bana benziyor," dedi istemsizce. Sonra durdu. "*Bana benziyor mu?*"

Atlas cevap vermedi. Çünkü bu sorunun cevabı evetti ve evet demek, bir adım daha ileri gitmekti.

Deniz kıyısında rüzgâr hafifçe arttı. Hera saçlarını kulağının arkasına attı. Bu hareket, Atlas'ın içinde bir şeyleri yerinden oynattı.

"Beni neden şimdi buraya getirdin?" diye sordu Hera. "Neden daha önce değil?"

Atlas başını eğdi. "Bulamadım. Öldün sandım. Bana senin ölümünü izlettiler Hera. Anneni alıp giden o suların seni boğduğunu izlettiler. Korktuğun o derin denizlerin."

"Bana senin benimle sevgili olup ailemi yok ettiğini anlattılar, Katrivas. Kime inanacak yüreklerimiz şimdi?"

Atlas ona baktı. Uzun uzun. "Doğru yolu bulacaksın, biliyorum çünkü sen benim sevgilimsin. Dün ya da bugün fark etmez. Ben bu savaşa senin için girdim."

Hera derin bir nefes aldı. "Eğer seni gerçekten tanıdıysam," dedi. "O zaman senden nefret etmem gerek."

Atlas başını salladı. "Biliyorum."

"Ve eğer senden nefret edemiyorsam," diye devam etti Hera. "O zaman bir şey yanlış."

Atlas'ın sesi kısıldı. "Evet."

Hera denize bir kez daha baktı. Bu kez geri adım atmadı. Suyun sesi artık onu boğmuyordu. Sadece çağırıyordu.

"Bir şeyler var," dedi fısıltıyla. "Hatırlamak istemediğim."

Atlas yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

"Eğer hatırlarsam," dedi Hera. "Bir şey olacak."

Atlas'ın kalbi duracak gibi oldu ama sesini sakin tuttu. "Olmak zorunda değil."

Hera ona döndü. "Yalan söylüyorsun."

Atlas cevap vermedi. *Çünkü bu kez yalan söylemişti.*

Denizin kıyısında, ayışığının altında, ikisi de aynı şeyi biliyordu. Henüz hiçbir şey başlamamıştı ama artık geri dönüş de yoktu.

Deniz, geceyle birleştiğinde insanın içini açan bir manzara olmaktan çıkıyordu. Gündüzleri dalgaların sesi rahatlatıcıydı; geceleriyse aynı ses, bir uyarı gibi yankılanıyordu. Hera ayaklarının altındaki kumun her adımda biraz daha çöktüğünü hissediyordu. Sanki zemin sabit değildi. Sanki biraz daha ilerlerse ayakta durmasını sağlayan her şey altından çekilecekmiş gibiydi.

Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu. Saç telleri dudaklarına değdiğinde istemsizce ürperdi. Bu ürperti soğuktan değildi. Tanıdık olmayan ama yabancı da sayılmayan bir his dolaşıyordu bedeninde. Deniz kokusu, tuz, yosun... Hepsi bir araya gelince göğsünün içinde hafif bir baskı oluşuyordu.

Atlas birkaç adım geride durmuştu. Ayışığı omuzlarını, yüzünün bir kısmını aydınlatıyor; geri kalanını karanlıkta bırakıyordu. Hera onu bu haliyle izledi. Yarı aydınlık, yarı karanlık. Bu görüntü, içindeki çelişkiyle rahatsız edici bir uyum içindeydi.

"Burada durmak istemiyorum," dedi Hera aniden. Sesindeki sertlik, kararsızlığını gizlemek içindi.

Atlas hemen karşılık vermedi. Bir anlığına denize baktı. "Gitmek istiyorsan," dedi sakin bir sesle. "Gidebiliriz."

Hera'nın kaşları çatıldı. "Bu kadar mı?"

Atlas ona döndü. "Ne kadar olmasını isterdin?"

"Israr etmeni," dedi Hera. "Ya da etmemenin bir sebebi olmasını."

Atlas'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme sıcak değildi. Daha çok yorgundu. "O gece de," dedi. "Gitmek istemiştin."

Hera irkildi. "Ama gitmemişim."

"Hayır," dedi Atlas. "Gitmemiştin."

Hera bir adım daha attı, denize biraz daha yaklaştı. Ayakkabılarının ucuna su değdi. Ayağını geri çekmedi, bunun yerine aşağı baktı. Dalgalar usulca gelip ayakkabısına çarpıyor, sonra geri çekiliyordu. Bu ritim, kalbinin atışına fazlasıyla benziyordu.

Hera ona döndü. "Zihnim susmuyor. Susmuyor," dedi yorgunlukla, bir robot gibi aynı şeyleri tekrar ederek.

Atlas cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. "Çünkü," dedi sonunda. "Burada kendine daha az yalan söyledin."

Hera kısa bir kahkaha attı ama gülüşü yarım kaldı. "Ben yalan söylemem."

"Bazen..." dedi Atlas. "İnsan yalanlarını en çok kendine söyler."

Rüzgâr bu kez daha sert esti. Hera kollarını göğsünde birleştirdi. Soğuktan değil, korunma içgüdüsüyle. Atlas bunu fark etti ama yine dokunmadı. Dokunmak, şu an her şeyi hızlandırırdı.

"O gece," dedi Atlas. "Suyun kenarında durup uzun süre konuşmadın."

Hera dudaklarını bastırdı. "Bu iyi bir şey."

"Hayır," dedi Atlas. "Bu, fırtına öncesiydi."

Hera başını kaldırıp ona baktı. "Ben fırtına çıkarmam."

Atlas'ın bakışları kararlıydı. "Çıkardın," dedi. "Ama içerde. Kendi içinde Hera. Seni hiç görmedim sandın ama ben bir köşede seni izlemeye devam ettim."

Hera bir süre sustu. Deniz sesi konuşmanın boşluklarını dolduruyordu. Sonra yavaşça, neredeyse fısıltıyla konuştu: "Bana bir şey söyle."

Atlas şaşırdı. "Ne söyleyeyim?"

"Beni buraya getirmene değecek bir şey," dedi. "Ama beni zorlamadan."

Atlas derin bir nefes aldı. "O gece," dedi fakat yine sustu. Aralarında sessiz bir anlaşma gibiydi bazı kelimeler.

Hera gözlerini kapattı. Bir saniyeliğine. Sonra açtı. "Ben sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

"Sor."

"Eğer," dedi Hera yavaşça, kelimeleri tartarak. "Babamı gerçekten sen öldürmediysen bunu kim yaptı?"

Atlas'ın yüzü sertleşti. Ama sesi sakin kaldı. "Ölmedi," dedi.

"Ne?" Hera'nın kaşları çatıldı.

"Bunları konuşamayız, Hera. Şu an değil. Şu an anlatamam."

"Neden?"

"Bana güven," dedi Atlas. "Çok zor biliyorum ama ne olur sadece bana güven."

Hera bu cevaptan tatmin olmadı ama üstelemedi. Çünkü içinde başka bir soru yükseliyordu. "O gece," dedi. "Sana kızgın mıydım?"

Atlas düşünmeden cevap verdi. "Hayır."

"Üzgün müydüm?"

"Evet."

"Peki sen?"

Atlas'ın bakışları denize kaydı. "Korkuyordum."

Hera şaşırdı. "Benden mi?"

Atlas başını iki yana salladı. "Senden değil. Seninle yaşayacağım hislerden. Beni sevmenden."

Hera'nın göğsü sıkıştı. Bu cümle, mantığına uymuyordu. Ama bedeni, bu cümleyi çok iyi tanıyordu. "Beni kaybetmedin," dedi. "Buradayım."

Atlas ona baktı. "Henüz," dedi.

Hera bu kelimeye takıldı. "Henüz mü?"

Atlas cevap vermedi. Çünkü bu kelimeyi açıklamak, her şeyi erkenden açığa çıkarmaktı.

Deniz kenarında bir süre daha durdular. Ayaklarının dibinde dalgalar, aynı cümleyi tekrar eder gibiydi. *Gel, git. Gel, git.*

"Bana bir şey oluyor gibi," dedi Hera sonunda. "Ama korktuğum gibi değil."

Atlas dikkat kesildi. "Nasıl?"

"Bir şey hatırlıyormuşum gibi," dedi Hera. "Ama hatırlamıyorum."

Atlas'ın kalbi sıkıştı ama belli etmedi. "Bazen," dedi. "Hatırlamak zihinde değil, kalptedir."

Hera ona baktı. Uzun uzun. "Bu beni korkutmalı mı?"

Atlas bir adım yaklaştı. Hâlâ dokunmuyordu. "Hayır," dedi. "Ama dikkatli olmalıyız."

Hera dudaklarını bastırdı. "Beni kontrol etme."

Atlas başını salladı. "Seni korumaya çalışıyorum."

"Aradaki farkı biliyorum," dedi Hera. "Ve şu an ne olduğunu bilmiyorum."

Rüzgâr biraz daha şiddetlendi. Hera saçlarını tutmak zorunda kaldı. Atlas refleksle elini kaldırdı ama yine durdu. O hareket yarım kaldı. Hera bunu gördü.

"Benden neden bu kadar kaçıyorsun?" diye sordu.

Atlas acı bir gülümsemeyle baktı ona. "Çünkü sana yaklaşırsam," dedi. "Bir şeyler geri dönmeye başlarsa diye korkuyorum."

Hera'nın sesi kısıldı. "Anlam veremiyorum," dedi.

Atlas cevap vermedi. Çünkü cevabı evet ve hayır arasında bir yerdeydi.

Deniz, karanlığın içinde aynı sabırla dalgalanıyordu. Henüz hiçbir şey olmamıştı. Ama ikisi de biliyordu. Bu gece, hiçbir şey olmamış gibi de bitmeyecekti.

Denizin sesi, konuşmalarının arasına sızmaya devam ediyordu. Dalgalar kıyıya vurdukça Hera'nın göğsünde beliren baskı da aynı ritimde artıp azalıyor, tekrar tekrar kendini hatırlatıyordu. Bir süredir farkındaydı ama üstüne gitmiyordu. Çünkü üstüne gittiği her şey, kontrolünden çıkıyordu.

Ayaklarını kumdan çekip biraz daha yukarı çıktı. Kıyıya paralel duran taşlardan birine oturdu. Taş soğuktu, avuçiçleriyle temas ettiğinde ürperdi. Bu ürperti kısa sürdü ama geride ince bir sızı bıraktı. Hera elini dizinin üzerine koydu, parmaklarını sıkıp gevşetti. Kan dolaşımını kontrol etmek ister gibiydi.

Atlas onun oturduğunu görünce birkaç adım yaklaştı ama yine durdu. Aralarında hâlâ görünmez bir sınır vardı. Bu sınırı ikisi de hissediyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Atlas.

Hera hemen başını kaldırmadı. Gözleri denizin üzerinde gezindi. "Yok," dedi. "Sadece... başım biraz ağırdı."

Atlas'ın yüzü belli belirsiz gerildi. Ama bunu Hera'ya yansıtmadı. "İstersen gidebiliriz," dedi.

Hera bu kez gülümsedi ama gülümsemesi dudaklarına ulaşmadı. "Sen bunu her söylediğinde," dedi. "Sanki gitmemi istiyormuşsun gibi geliyor."

Atlas başını iki yana salladı. "Gitmeni istemiyorum," dedi. "Ama kendini yormak zorunda değilsin."

Hera bu cevabı düşündü. Taşın üzerinde biraz daha doğruldu. Omuzlarını geri attı ama göğsündeki baskı hafiflemedi. "Kalmak istiyorum," dedi. "Ama nedenini bilmiyorum."

Atlas'ın bakışları yumuşadı. "O gece de aynı şeyi söylemiştin."

Hera başını eğdi. Alnında hafif bir zonklama başladı. Çok hafifti, baş ağrısı sayılmazdı. Daha çok, bir yerin içten içe uyarılması gibiydi. Elini şakağına götürmedi. Henüz buna gerek yoktu.

"Burada," dedi Hera yavaşça. "Hava ağır."

Atlas etrafa baktı. "Deniz genelde insanı rahatlatır."

"Beni etmiyor," dedi Hera. "Sanki... Nefes almak için biraz daha uğraşmam gerekiyor."

Atlas'ın eli istemsizce sıkıldı. Ama sesi sakin kaldı. "Yavaş nefes al," dedi. "Zorlamadan."

Hera onun dediğini yaptı. Derin bir nefes aldı ama göğsü tam dolmadı. Bir anlığına ciğerlerinin yarısında bir şey takılı kalmış gibi hissetti. Nefesi geri verdiğinde kaşları hafifçe çatıldı.

"Böyle," dedi. "Biri göğsümün ortasına elini koymuş gibi."

Hera başını tekrar denize çevirdi. Ayışığı suyun üzerinde titriyordu. Gözleri o titreşime takıldığında midesinde hafif bir dalgalanma oldu. Denizle aynı anda hareket ediyormuş gibi hissetti. Bir an için gözlerini kapattı, sonra hemen açtı.

"Bana bak," dedi Atlas yumuşak ama net bir tonla.

Hera ona döndü. "Ne oldu?"

"Gözlerin dalıp gidiyor."

Hera omuz silkti. "Denize bakıyorum."

"Hayır," dedi Atlas. "Geçmişi arıyorsun. O bakışları tanıyorum, Hera. Hatırlamaya çalışıyorsun. Sadece dinle. Kendini zorlama."

Hera taşın üzerinde yer değiştirdi. Dizlerini karnına çekip kollarıyla sardı. Bu hareket bilinçli değildi. Vücudu kendini daha küçük bir alana toplamak istiyordu. Rüzgâr saçlarının arasından geçerken boynunda ince bir ürperti bıraktı.

"O gece," dedi Hera bir süre sonra, sesi daha kısıktı. "Burada uzun mu kaldık?"

Atlas hemen cevap vermedi. Bir süre düşündü. "Hayır ama bizim için yeterliydi," dedi.

Hera kaşlarını çattı. "Yeterli..."

Atlas ona baktı. "Zamanı unuttururdun Hera," dedi. "Yanımda olduğunda. Sana baktığımda."

Hera'nın alnındaki zonklama bir tık daha arttı. Artık fark ediliyordu ama hâlâ dayanılabilirdi.

Denizin sesi bir anlığına daha yüksek geldi. Bir dalga diğerlerinden daha sert vurdu kıyıya. Su sıçradı, Hera'nın ayakkabısına değdi. Soğukluk ayak bileğine kadar çıktı. Hera istemsizce nefesini tuttu.

"Bu," dedi fısıltıyla. "Çok tanıdık."

Atlas'ın kalbi hızlandı ama yüzü sakin kaldı. "Soğuk," dedi. "O yüzden."

Hera başını iki yana salladı. "Hayır. Soğuk değil."

Bir eliyle ayakkabısının ucunu yokladı. Parmakları titriyordu ama bunu fark etmek istemedi. "Mideme de bir

şey oldu," dedi. "Sanki deniz dalgalandıkça içim de dalgalanıyor."

Atlas sesini yumuşattı. "Oturduğun yerden kalkmak ister misin?"

Hera bir an düşündü. Kalkmaya çalıştı. Dizlerinin hafifçe boşaldığını hissetti ama düşmedi. Taşa tutundu. "İyiyim," dedi hemen.

Atlas ona yaklaşmadı ama sesini biraz daha netleştirdi. "Zorunda değilsin. Kendini kanıtlamak zorunda değilsin."

"Bu hayatta başka ne yaptım ki?"

Alnındaki ağrı artık zonklamaya dönüşmüştü. Hafif ama ritmikti. Kalp atışıyla aynıydı. Her atışta kendini hatırlatıyordu. Hera bir an için gözlerini kapatıp açtı. Görüntü bulanıklaşmadı ama keskinliğini kaybetti.

"Bir şey... garip," dedi.

Atlas dikkat kesildi. "Ne gibi?"

"Dalgaların sesi," dedi Hera. "Bazen uzaktan geliyor, bazen kulağımın içinden."

Atlas yutkundu. "O zaman biraz geriye çekilelim."

Hera başını salladı ama bu kez tereddütlüydü. Ayağa kalktı. İki adım attı. Üçüncü adımda durdu. Nefesi hızlandı ama panik değildi bu, daha çok vücudun verdiği bir uyarıydı.

"Atlas." Sesini yükseltmedi ama adı ilk kez bu kadar net çıkmıştı ağzından.

"Buradayım," dedi Atlas hemen.

"Bana bir şey anlatma," dedi Hera. "Sadece burada dur."

Atlas durdu. Hareket etmedi. Konuşmadı. Sadece oradaydı.

Hera derin bir nefes aldı. Bu kez göğsü biraz daha doldu. Alnındaki zonklama azalmadı ama sabitlendi. Midesindeki

dalgalanma duruldu. Ayaklarının altındaki kum hâlâ soğuktu ama artık kaçmak istemiyordu.

Bir süre öyle kaldılar. Deniz, rüzgâr, ayışığı... Hiçbiri acele etmiyordu.

Hera nihayet konuştu. "Hatırlamak istemiyorum. Ama hissetmekten de kaçamıyorum."

Atlas başını eğdi. "İkisi farklı şeyler."

Hera ona baktı. Gözleri yorgundu ama açıktı. "Bu iyi bir şey mi?"

Atlas cevap vermedi, cevabı bilmiyordu. Bildiği tek şey şuydu: Bu küçük sinyaller, bir şeyin başladığını değil, bir şeyin uyanmakta olduğunu söylüyordu.

Ve henüz çok yavaştı.

Hera'nın sesi yarım kaldı. Cümle bitmedi, kelime tamamlanmadı. Ağzı aralıktı ama ses çıkmadı. Sanki boğazının ortasında görünmez bir el duruyor, her kelimeyi orada tutuyordu.

Atlas bunu fark ettiği an, içinden geçen ilk şey korku olmadı. Alışkanlık oldu. Yıllardır bastırdığı, adını koymadığı o refleks. Önce durumu okumak, sonra müdahale etmek. Panik en sona bırakılırdı. Hep böyle yapmıştı.

"Hera," dedi yavaşça. Sesini yükseltmedi. "Bak bana."

Hera bakmadı. Gözleri denize sabitlenmişti ama aslında hiçbir şeyi görmüyordu. Ayışığı suyun üzerinde kırılıp çoğalıyor, o kırık yansımalar gözbebeklerinin içinde titreşiyordu. Görüntü net değildi. Keskinlik gitmişti. Sanki dünya, bir adım geriye çekilmişti.

"Boşluk," dedi sonunda, sesi fısıltıdan da düşüktü. "Boşluk büyüyor."

Atlas diz çöktüğü yerden doğruldu ama ayağa kalkmadı. Aynı hizada kalmak istiyordu. "Bana bakarsan," dedi. "Nerede olduğunu hatırlarsın."

Hera başını iki yana salladı. Bu hareket yavaş değildi, kontrolsüzdü. Boynundaki kaslar bir an için kasıldı, sonra gevşedi. "Hatırlamak istemiyorum." Bu kez sesi biraz daha netti ama içinde bir kırılma vardı. "Bir şey yanlış."

Atlas'ın kalbi hızlandı ama nefesini sabit tutmaya çalıştı. "Tamam," dedi. "Hatırlamayacaksın, sakin ol."

Hera ellerini dizlerinden çekti. Parmakları titriyordu artık. Bu titreme soğuktan değildi. Rüzgâr kesilmişti. Hava hâlâ serindi ama vücudu bunu hissetmiyordu. Sinir uçları, başka bir şeye odaklanmıştı.

"Ellerim," dedi Hera, şaşkınlıkla. "Ellerim bana ait değil gibi."

Atlas bu cümleyi duyduğu an, içinde bir şey sertçe yerinden oynadı. Bu uyarıydı. Çok net. Ama hâlâ kendini tutuyordu.

"Ellerini bana göster," dedi.

Hera yavaşça ellerini kaldırdı. Avuçiçleri açık, parmakları hafifçe bükülüydü. Titreme artık gizlenemiyordu. İnce, düzensiz, durup yeniden başlayan bir titreşim. Atlas gözlerini ellerden ayırmadı.

"Uyuşma var mı?" diye sordu.

Hera bir an düşündü. Düşünmesi uzun sürdü. "Var," dedi sonunda. "Ama aynı zamandan çok fazla hissediyorum."

Atlas başını salladı. "Bu normal," dedi ama sesi eskisi kadar kendinden emin değildi. "Zihnin seni zorluyor, sakin olmaya çalış. Derin bir nefes al."

Hera güldü. Bu gülüş kısa ve tuhaftı. "Karışığım," dedi. "Yıllarca hiçbir zaman ait olamadığım bir şehirde yaşadım. Zihnimde neden olduğunu bilediğim kısa görüntüler var. Acı çekiyorum ama neyin acısını çektiğimi bilmiyorum. Dondurulmuş gibiyim, Atlas. Her ne yaşadıysak içimdeki ben dondurulmuş gibi. Bir adam çıktı karşıma. *Sana geçmişini vereceğim*, dedi. Önüme koyduğu senin yüzündü. Ailemi yok ettiğindi. Efsun'un yüzüydü. Sonra fotoğraflarımız geldi. Ormanın ortasında beni kolumdan tuttuğun. Ağlıyordum. Gözlerimde öfke, korku ve pişmanlık vardı."

Bir anda başını öne eğdi. Omuzları düştü. Göğsünden derin bir nefes çıktı ama nefes tam dolu değildi. Hava sanki ciğerlerinin yarısında takılı kalmıştı.

"Ya her şey yalansa? Ya anlattığın o aşk ailemi yok etmek için başladığın bir oyunsa?" Nefes alış verişleri sıklaştı.

Atlas refleksle bir adım yaklaştı. Bu kez durmadı. Diz çöktüğü yerden doğrulup onun karşısına geçti. Hâlâ dokunmuyordu ama mesafe tehlikeli derecede azalmıştı.

"Hera," dedi daha net. "Nefesine bak."

"Bakıyorum," dedi Hera ama sesi sinirliydi. "Ama dinlemiyor."

Atlas'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

Hera başını kaldırdı. Gözleri Atlas'a odaklandı ama bakışları tam oturmuyordu. Sanki onu bir camın arkasından görüyordu. "Vücudum," dedi. "Beni dinlemiyor."

Atlas yutkundu. Bu noktada geri dönüş yoktu. Kriz başlamıştı. Henüz patlamamıştı ama kapı açılmıştı.

"Oturalım," dedi Atlas. "Sırtını taşa yasla."

Hera itiraz etmedi. Gücü de yoktu. Taşa yaslandığında omurgası bir an için taşa sertçe temas etti, sonra gevşedi.

Başını geriye bıraktı. Ayışığı doğrudan yüzüne vurdu. Gözlerini kapatmak istedi ama kapatamadı. Gözkapakları ağırdı ama itaat etmiyordu.

"Işık," dedi dişlerinin arasından. "Keskin."

Atlas hemen pozisyon değiştirdi. Ayışığını kesmek için önüne geçti. Bu kez Hera'nın omuzuna hafifçe dokundu. Parmaklarını bastırmadı. Sadece oradaydı.

"Böyle?" diye sordu.

Hera'nın nefesi bir an için düzeldi. "Biraz daha iyi," dedi.

Atlas bu "biraz"a tutundu. Çünkü başka tutunacak hiçbir şeyi yoktu.

Ama ardından Hera'nın yüzü gerildi. Kaşları çatıldı. Çenesi kasıldı. Boynundaki damarlar belirginleşti. Göğsü hızla inip kalkmaya başladı.

"Atlas," dedi. Bu kez adı farklıydı. Daha sert, daha derin bir yerden geliyordu. "Bir şey oluyor."

Atlas'ın sesi titremedi ama içi paramparçaydı. "Ne oluyor?" diye sordu.

Hera gözlerini sıkıca kapattı. "Görüntü," dedi. "Ama tam değil."

Atlas'ın eli omzunda biraz daha sabitlendi. "Hatırlamaya çalışma," dedi. "Geçmesine izin ver."

"Geçmiyor," dedi Hera.

Bir anda elini Atlas'ın bileğine attı. Bu tutuş sert değildi ama çaresizdi. Parmakları Atlas'ın derisine gömüldü. Atlas bu teması hissettiği an, içindeki son denge de kaydı.

"Hera!" Bu kez sesi alçak ama keskin bir uyarıydı. "Beni dinle."

Hera başını iki yana salladı. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Su," dedi. "Çok soğuk."

Atlas dondu. Bu kelime, daha önce söylediklerinden farklıydı. Bu bir his değildi. Bu bir görüntüydü.

"Hera," dedi hemen. "Bak bana. Şimdi."

Hera gözlerini açtı. Gözbebekleri büyümüştü. Nefesi düzensizdi. "Ben... nefes alamıyorum," dedi.

Atlas diz çöktü. Artık tamamen onun karşısındaydı. Ellerini Hera'nın yüzüne götürmedi. Sadece önünde durdu. "Alıyorsun," dedi. "Bak, konuşabiliyorsun."

Hera başını salladı. "Ama içimde bir şey sıkışıyor." Göğsünü işaret etti. Tam ortasını. "Burada."

Atlas bu noktada artık inkâr edemezdi. Bu bir panik değildi. Bu bir hatırlama krizi değildi. Bu sistemin verdiği bir tepkiydi.

"Hera." Sesini mümkün olduğunca yumuşatmıştı. "Bana odaklan. Denize değil. Bana."

Ama Hera'nın bakışları kaydı. Denizden uzaklaştırmaya çalıştığı her an, başka bir yere takılıyordu. Gözleri doldu ama ağlamadı. Gözyaşı çıkmadı. Sanki vücut bir şeyleri kilitlemişti.

"Atlas," dedi fısıltıyla. "Ben ölmek istemiyordum."

Bu cümle Atlas'ı kırdı.

Bir saniye daha beklerse, onu kaybedeceğini biliyordu. Artık seçenek yoktu.

"Atlas," dedi Hera.

"Efendim sevgilim?" Sesi telaşına rağmen yumuşacık çıktı.

"Şimdi denizin içindeyim..." Bir masal okur gibi fısıldadı Hera. *"Dalgalarla birlikte süzülüyorum. Karanlıktayım. Susma, sesini arıyorum. Öyle geride durma, seni bulmaya çalışıyorum. Gözlerimi açıyorum, göğsünü yokluyorum. Burada mısın? Ellerini hissedemiyorum."*

Hera'nın zihninde ilk kez gerçek bir an canlandı. İlk kez net bir şekilde, geçmişin kapısını araladı. O güne gitti. Bu deniz kıyısına ilk kez geldikleri akşama.

Gözleri hâlâ kızarıktı. Sarhoştu fakat eskisi kadar kafası bulanık durmuyordu. Muhtemelen tuzlu su onu biraz kendisine getirmişti.

"Alıştın sen yine," dedi elleri ellerimdeyken. Beni kendisine doğru çektiğinde ellerimi çıplak göğsüne koydum. Atlas Katrivas buradaydı, teni ellerimin altındaydı. Yalnızca sarhoşken.

"Neye?" diye mırıldandım. Saatlerdir suyun içerisindeydik. Hava soğuk değildi fakat yazın olduğu kadar da sıcak değildi. Su gece olduğu için soğuktu fakat tenimiz bu soğuğa alışmıştı.

"Kendini boğulacağın sulara bırakmaya," dedi kendimi suyun içerisine itmeme atıfta bulunarak. Yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. Bu gece bize aitti. Bu gece odasında onunla konuşan Hera'ya aitti. Bu gece on yedi yaşıma aitti.

"Sen kurtaracaksın diye Atlas," dedim bütün bunları hatırlamayacağını bilerek. "Sen kurtaracaksın diye."

Bana bir cevap vermedi. Gözleri yüzümde dolaşmaya devam ederken partinin yavaş yavaş dağıldığını biliyordum. Saatlerdir suyun içerisindeydik. Lina, Umut, ben ve Atlas. Bu üçlünün içerisindeki yerim neresiydi bilmiyordum fakat içimde bir yerlerde yaşanılanlara karşı heyecan hissediyordum.

"Üşüdün," dedi Atlas hafif titrediğimi gördüğünde. "Çıkalım."

"Yok," diye mırıldandım aceleyle. Bu gece bitmesin istiyordum. "Üşümedim ben."

Yalan söyledim. Beni bir kere daha o suyun içerisinden çek çıkar istedim.

"Üşüyorsun işte," dedi Atlas inatla ve beni tutarak kıyıya doğru biraz ilerledi. Ellerimi ondan çekerek onunla kıyıya doğru yüzmeye başladığımda Umut ve Lina'nın da kıyı tarafında olduğunu fark ettim.

Bir eliyle Hera'nın bileğini tuttu. Nabzını hissetti. Hızlıydı. Çok hızlı. Telefonunu diğer eliyle cebinden çıkardı. Ekran titriyordu. Parmakları değil, dünya titriyordu sanki.

Efsun'un adını bulması birkaç saniye sürdü ama o birkaç saniye Atlas'a saatler gibi geldi.

Telefonu kulağına götürdü.

"Aç," dedi. "Lütfen."

Hera başını Atlas'ın koluna yasladı. Gücü kalmamıştı. Nefesi hâlâ düzensizdi ama bilinci açıktı. Gözleri yarı aralıktı.

Telefon açıldığında Atlas'ın sesi ilk kez çatladı.

"Efsun," dedi. "Başladı." Durdu. Yutkundu. "Denizdeyiz. Tepki veriyor. Görüntü parçaları var. Nabzı çok hızlı."

Hera dudaklarını oynattı. "Atlas..." dedi. "Gitme."

Atlas telefonu kulağından çekmeden alnını Hera'nın saçlarına yasladı. "Gitmiyorum," dedi. "Buradayım."

Telefonda Efsun'un sesi sertti ama kontrollüydü. Atlas dinlerken başını salladı. "Tamam," dedi. "Tamam... anladım."

Telefonu kapattı ama elinden düşürmedi.

Hera'nın nefesi hâlâ düzensizdi. Ama gözleri Atlas'ı arıyordu. Atlas içinden geçenleri bastırdı. Çünkü şu an güçlü olmak zorundaydı.

Deniz hâlâ oradaydı. Aynı sakinlikte. Aynı umursamazlıkta.

Ama kıyıda, bir şey geri dönmüştü.

Ve bu sadece başlangıçtı.

Hera'nın bedeni, artık kendisine ait olmayan bir şey gibi hareket ediyordu. Atlas onu taşın dibinde yarı oturur halde tutarken omuzlarının istemsizce kasıldığını hissediyordu. Bu kasılmalar ani değildi, dalga dalga geliyordu. Tıpkı deniz gibi. Önce geriliyor, sonra kısa bir gevşeme ardından daha sert bir geri dönüş.

"Hera," dedi Atlas, bu kez daha yakından. Sesi kulağına değecek kadar yakındı. "Bak bana. Sadece bak."

Hera gözlerini açmaya çalıştı ama gözkapakları ağırdı. Açıldığındaysa dünya yerinde durmuyordu. Atlas'ın yüzü bir an için netleşiyor, sonra bozuluyor, sanki biri görüntünün üstüne ince bir sis perdesi çekiyordu. Dudakları kıpırdadı.

"Bilmiyorum," dedi. "Neredeyim?"

Atlas'ın göğsüne soğuk bir şey oturdu. "Denizdesin," dedi hemen. "Yanımdasın. Şu an buradasın."

Hera başını yavaşça sağa sola salladı. Bu hareket baş dönmesini artırdı. Gözlerini tekrar kapattı. "Hayır," dedi. "Başka bir yerdeyim."

Atlas'ın eli, istemsizce Hera'nın ense köküne çıktı. Parmaklarını bastırmadı, sadece oradaydı. Varlığını hissettirmek ister gibi. "Oraya gitme," dedi. "Orada kalma."

Hera birden nefesini tuttu. Göğsü sertçe gerildi. Dudakları aralandı ama hava içeri girmedi. Birkaç saniye... Sonra birkaç saniye daha.

"Hera!" dedi Atlas sertçe. "Nefes al."

Hera göğsünü tutarak sarsıldı. Bir anda hava ciğerlerine doldu ama bu nefes rahatlatıcı değildi, yakıcıydı. Öksürür gibi oldu, sonra sesi boğazında kaldı.

"Su," dedi boğuk bir sesle. "Ağzıma... geliyor."

Atlas başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Şu an su yok. Bak, ayakların kumda."

Hera dizlerini karnına çekmeye çalıştı ama kasları onu dinlemedi. Bacakları bir an için kilitlendi. Panik, yüzüne açıkça yansıdı.

"Atlas," dedi sesi titreyerek. "Ben hareket edemiyorum."

Bu cümle, Atlas'ın içindeki tüm savunma duvarlarını yıktı.

"Hareket ediyorsun," dedi ama bu kez sesi eskisi kadar sakin değildi. "Bak, ellerini sık."

Hera denedi. Parmakları bir an için kıpırdadı, sonra yeniden gevşedi. "Gitmiyor," dedi ağlamaklı bir sesle. Ama hâlâ ağlamıyordu. Gözleri kupkuruydu.

Atlas'ın kalbi kontrolsüzce atıyordu. Nabzını, kendi kulaklarında duyuyordu. Bir eliyle Hera'nın omzunu kavradı, bu kez kaçınmadı. Parmakları sertti. Fazla sert. Ama farkında değildi.

"Dinle beni," dedi. "Şu an geçmişte değilsin."

Hera gözlerini araladı.

"Değil," dedi Atlas hemen. "Şimdi yanımdasın. Bir yabancının yanında. Benim yanımdasın."

"Peki neden her şey aynı?" diye fısıldadı Hera.

Bu soru, Atlas'ı bir an için susturdu. Çünkü cevabı biliyordu ama söyleyemezdi.

Hera'nın başı geriye düştü. Taşa çarptı ama canı yanmadı. Atlas hemen elini başının altına soktu, başını destekledi.

"Uyuma," dedi. "Sakın uyuma."

Hera'nın dudakları titredi. "Yorgunum," dedi. "Çok."

"Uyku değil bu," dedi Atlas. "Bunu yapma."

Hera'nın nefesi yeniden bozuldu. Bu kez hızlıydı. Çok hızlı. Göğsü inip kalkıyor, ritim giderek düzensizleşiyordu. Atlas bir an için ne yapacağını şaşırdı. Yıllardır öğrendiği, kendine öğrettiği her şey bir anda yetersiz gelmişti.

"Hera," dedi. "Bana bir şey söyle."

Hera birkaç saniye sustu. Gözleri kapalıyken konuştu. "Karanlık... Ama korkunç değil."

Atlas'ın boğazı düğümlendi. "Beni duyuyor musun?"

"Duyuyorum," dedi. "Ama sesin uzakta."

Atlas eğildi. Alnını onun alnına değdirdi. Bu kez kaçınmadı. "Buradayım," dedi. "Uzak değilim."

Hera'nın eli, zayıf bir refleksle Atlas'ın kolunu buldu. Parmakları tutunacak bir şey arar gibi kapanıp açıldı. Sonunda kuma değil, Atlas'ın koluna kenetlendi.

"Gitme," dedi. Bu kez netti. Açık bir ricaydı.

Atlas gözlerini kapattı. "Gitmiyorum," dedi. "Söz."

Ama Hera'nm bedeni, bu söze güvenmiyordu. Titreme yeniden başladı. Daha sert. Daha düzensiz. Çenesi kilitlendi. Dişleri birbirine vurdu.

Atlas elini dişlerini sıkmaması için Hera'nın çenesine koydu, "Tamam," dedi. "Tamam, geçecek."

Ama geçmiyordu.

Hera birden irkildi. Gözleri açıldı. Gözbebekleri büyümüştü. "Gördüm," dedi. "Ama tamamını değil."

Atlas'ın içi buz kesti. "Neyi?"

Hera'nın nefesi kesildi. "Bir el," dedi. "Beni çekiyor."

Atlas artık daha fazla bekleyemezdi. Telefonu yeniden eline aldı ama bu kez Efsun'u aramak için değil, konuşmayı açık tutmak için. Telefonu cebine geri koydu. Ellerini Hera'nm yüzüne aldı. Başparmaklarını yanaklarına bastırdı.

"Bana bak," dedi sert ama sevgi dolu bir tonla. "Şimdi. Buradayım."

Hera'nın bakışları Atlas'a kilitlendi. Sonra Hera'nın bedeni gevşedi. Bir anda başını Atlas'ın koluna bıraktı. Nefesi yavaşladı ama bu rahatlatıcı değildi, tehlikeliydi. Çok yavaştı. Çok derindi.

"Hera?" dedi Atlas hemen. Omzunu hafifçe sarstı. "Hera, cevap ver."

Hera gözlerini açmadı ama dudakları kıpırdadı. "Buradayım," dedi fısıltıyla. "Ama çok uzağım."

Atlas'ın sesi ilk kez tamamen çözüldü. "Hayır," dedi. "Uzak değilsin."

Telefonu yeniden çıkardı. Bu kez eli titriyordu. Efsun'u aradı. Bir kez. İkinci kez. Üçüncü kez.

"Aç." Sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Lütfen."

Hera'nın başı Atlas'ın göğsüne yaslıydı. Kalp atışını duyabiliyordu. Bu, onu biraz tutuyordu. Ama bilinci ince bir ipte sallanıyordu.

Telefon açıldığında Atlas konuştu ama sesi fısıltıya düşmüştü. Sanki Hera duymasın ister gibi.

"Bilincini kaybetmek üzere," dedi. "Gevşedi. Tepki azaldı."

Durdu. Dinledi. Başını salladı.

"Evet," dedi. "Nefesi yavaşladı."

Hera'nın eli, Atlas'ın tişörtüne tutundu. Zayıf ama bilinçliydi. Bu, Atlas'ı ayakta tutan tek şeydi.

Telefonu kapattığında Atlas eğildi, dudaklarını Hera'nın saçlarına bastırdı. Çok kısa. Çok sessiz.

"Dayan," dedi. "Biraz daha."

Deniz, hâlâ aynı sakinlikteydi. Ama kıyıda, bir hayat, bilincin ucunda asılıydı. Ve Atlas... artık kaçamazdı.

Atlas'ın dünyası, Hera'nın nefesi yavaşladığında daraldı. Deniz hâlâ aynı denizdi, dalgalar aynı ritimde kıyıya vuruyor, ayışığı suyun üzerinde aynı gümüş yolu çiziyordu. Ama Atlas'ın içinde her şey yerinden sökülüp başka bir düzene zorla oturtuluyordu. Sanki birinin elinde görünmez bir tornavida vardı; kendi kalbini, kendi aklını, kendi sabrını parçalarına ayırıyor; sonra yanlış bir şekilde tekrar birleştiriyordu.

Hera'nın başı göğsüne yaslıydı. Ceketi omuzlarından kaymış, Atlas refleksle tekrar üstüne çekmişti. Hera'nın saçları tuzlu havadan nemlenmişti, Atlas dudaklarının kenarında o tuzu hissediyordu. Onu daha sıkı tutmak istiyordu ama sıkı tutmak da korkutuyordu. Çünkü Hera herhangi bir şey değildi, bir insandı. Ve insan... kırılırdı.

"Hera," dedi tekrar, sesi titremesin diye boğazını sıkarak. "Hera, bana bak."

Hera'nın gözkapakları aralandı. O bakış, Atlas'ı öldürmeye yetti. Çünkü o bakışta nefret yoktu. Suçlama yoktu. Sadece... boşluk vardı. Boşluk ve acı. Ne olduğunu anlamayan bir acı.

"Atlas..." diye fısıldadı Hera. Sesi bir yerlerden güçlükle çıkarılmış gibiydi. "Ben kötü bir şey mi yaptım?"

Atlas'ın içindeki bütün çiviler söküldü. Hera kendini suçluyordu. Yine. Oysa suçlu olan tek kişi, onu bu kıyıya getiren Atlas'tı.

"Hayır," dedi hemen. Kelime, sert bir yemin gibi çıktı. "Hayır. Hiçbir şey yapmadın."

Hera'nın parmakları Atlas'ın tişörtüne tutunmuştu. O tutuş zayıftı ama bilinçliydi. Atlas onu bırakmadı. Onu bırakamazdı.

Telefon hâlâ elindeydi. Efsun'la konuşmuştu. Talimatlar kısa, keskin, tartışmasızdı. Atlas'ın aklıysa ilk kez talimat

almayı reddediyordu. Çünkü bu artık "bir plan" değildi. Bu, canının üstünde yürümekti.

Ayağa kalkması gerekiyordu. Yere çömelmiş halde kalırsa Hera daha çok üşürdü. Üşürse vücudu daha çok zorlanırdı. Atlas bunu biliyordu. Bildiği tek şey bu gibi basit, somut şeylerdi. Gerisi karanlıktı.

Hera'yı kollarının arasına aldı. Onu kaldırırken Hera bir an inledi, acıdan değil, sanki dünya yeniden yerine otururken çıkan bir sesti. Atlas'ın kollarında hafifti. Bu hafiflik kalbini daha çok sıkıştırdı. "O geceki gibi," diye geçirdi içinden. Hera'yı alıp eve götürdüğü o akşam olduğu gibi.

Kumun üzerinde adım atmak zordu. Ayakkabıları kuma gömülüyor, her adım bir öncekinin üstüne basmak gibi geliyordu. Sanki ilerlemiyor, sadece batıyordu. Ama Atlas durmadı. Durursa korku her şeyi ele geçirirdi.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye fısıldadı Hera.

"Arabaya," dedi Atlas, sesi yumuşak olsun diye uğraşarak. "Sıcakta oturacağız. Tamam mı?"

Hera cevap vermedi. Sadece Atlas'ın göğsündeki kalp atışına tutundu. O kalp atışı, Hera'nın sanki ipi olmuştu, koparsa düşecekmiş gibi.

Atlas onu arabaya ulaştırdığında elleri titriyordu. Kapıyı açmak, Hera'yı koltuğa yerleştirmek, emniyet kemerini çekmek... hepsini birer görev gibi yerine getirdi.

Hera koltuğa yerleştiğinde bir an gözleri tamamen kapandı. Atlas'ın içinden bir çığlık yükseldi. Dışarıya çıkmadı. Atlas yalnızca nefesini tuttu. Çünkü bağırırsa Hera daha çok paniklerdi. Panik, çok daha tehlikeliydi.

"Hera," dedi onun yanına eğilerek. "Beni duyuyor musun?"

Hera'nın dudakları kıpırdadı. "Duyuyorum," dedi. "Ama sanki sen değilsin."

Atlas dondu. "O ne demek?"

Hera gözlerini açtı. Bu kez bakışları biraz daha netti. Ama netlik huzur getirmedi; netlik, daha çok soru getirdi. "Sanki senin içinde iki kişi var. Biri beni incitmiş. Biri de beni tutuyor."

Atlas'ın göğsü yandı. Bu cümle, Hera'nın hatırladığını değil, hissettiğini gösteriyordu. Ve bazen his, hatıradan daha tehlikeliydi.

"Ben tek kişiyim," dedi Atlas, ağzından çıkan yalanı fark ederek. Tek kişi değildi. İçinde bir taraf Hera'ya yaklaşmak istiyordu, diğer tarafsa yaklaşırsa onu öldüreceğini biliyordu.

Telefonu yeniden eline aldı. Efsun'u tekrar aramak zorunda değildi belki ama Efsun'un sesi, Atlas'ın dağılmasını engelleyen tek şeydi. Ekrana baktı. Parmaklarının titremesi geçmiyordu. Bir an için kendinden nefret etti. Bu titreme, zayıflık gibi geldi. Oysa zayıflık değildi. Bu insanlıktı. Atlas'ın unuttuğu şey.

Efsun'un mesajı ekrana düştü: kısa, talimat gibi, duygusuz.

Atlas, mesajı okuduğu an gözlerini kapadı. "Tamam," dedi kendi kendine. "Tamam. Yapacağım."

Kontak anahtarını çevirdi. Motor çalıştı. Arabanın içi dışarıdaki soğuğa kıyasla daha güvenli bir kabuğa dönüştü. Hera başını koltuğa yasladı. Nefesi hâlâ düzensizdi ama daha az kırıktı. Klimanın sıcaklığı, yavaşça arabayı doldurdu.

Hera bir süre Atlas'ı izledi. Gözleri ağırdı ama Atlas'ın her hareketini sanki ezberlemeye çalışır gibiydi. "Neden," dedi bir anda. "Beni bırakmıyorsun?"

Atlas direksiyona baktı. Çünkü ona bakarsa çökecekti. "Çünkü," dedi kelimeleri zorlayarak. "Bırakırsam kendimi de bırakmış olurum."

Hera bu cümleyi anlamadı. Ama hissetti. Gözleri doldu. Bu kez bir damla yaş, sessizce yanağından indi. Bu yaş, Atlas'ın içini parçaladı. Çünkü o yaş hafızadan değil, bedenden sızmıştı. Bedense yalan söylemezdi.

Atlas arabayı hareket ettirdi. Kumun kenarından çıkıp site yoluna girdi. Deniz geride kalsa da denizin bıraktığı iz arabadaydı. Tuz gibi, görünmez ama her yerde.

Hera gözlerini kapadı. Bu kez uyku gibi değil, dinlenme gibi. Sanki vücudu bir süreliğine "dur" demişti.

Atlas direksiyonu iki eliyle sıkıca tuttu. İçinde bir cümle, sürekli yankılanıyordu: **"Ben bunu yapıyorum. Ben bunu yapıyorum. Ben onu yeniden öldürmüyorum."**

Telefonunu bir kez daha eline aldı. Efsun'un adını gördü. O isim, Atlas için bir kurtuluş değildi. Bir kapıydı. Karanlığın içindeki tek kapı.

Aramayı başlattı. Telefon çalarken Atlas ön cama baktı ve ilk kez sesini kontrol edemeden fısıldadı: "Yanınıza getiriyorum, Efsun."

Düzenleme
Ny.ozlem

11

"DOĞUMLAR VE ÖLÜMLER"

Denizler geceleri içinde cesetler taşır. Gün boyu güneşin altında parlayan su, gece olunca başka bir şeye dönüşür. Daha ağır, daha soğuk, daha derin. İnsan ne kadar eğitimli olursa olsun, ne kadar planlı yaşarsa yaşasın gece denizi insanın içindeki en ilkel korkuyu uyandırır: Görmediğin bir şeyin seni izlediği korkusu.

Yatın güvertesinde çıplak ayakla yürüdüğümde ahşabın soğuğu ayak tabanlarımdan yukarı doğru tırmanıyordu. Soğuğun bedenimde yayılmasının bir ritmi vardı; önce küçük bir sızı, sonra uyuşma, ardından da insanın kendi bedenine yabancılaşması. Bu yabancılaşmayı iyi bilirdim. Çünkü yıllar boyunca, yaptığım her şeyde kendimi biraz dışarıda tutmak zorunda kalmıştım. Bir şeye çok yaklaşınca insan ya merhamet eder ya da çökerdi. Benim çökmeye hakkım yoktu.

Telefonu kapattığım anda sanki deniz bir saniyeliğine daha koyulaştı. Atlas'ın sesi hâlâ kulağımdaydı ama asıl canımı yakan kelimeler değildi, duraksamalarıydı. Atlas'ın cümle aralarında bıraktığı boşluklar çok şey anlatırdı. Çünkü Atlas konuşmayı bilirdi. Sözü bir silah gibi kullanmazdı ama gerektiğinde bir bıçak kadar keskinleştirirdi. Şimdiyse kelimeleri keskin değildi, titrek ve kırılgandı. Yeniden sevdiği kadını kaybetme korkusuyla karşı karşıya kalmış, yüzleşmek zorunda bırakılmıştı.

Ninova

"Başladı."

Tek kelime ama içimdeki bütün alarm sistemlerini ayağa kaldırmaya yetmişti.

Hera.

İsim zihnimde yankılandığında sanki midemde görünmez bir el dönüp düğüm attı. Çünkü Hera bir isim değildi, bir dosya değildi, bir olay değildi.

Hera, bizim en büyük yalanımızdı. Dünyaya karşı değil... kendimize karşı kurduğumuz yalan. *Bu doğruydu. Bunu yapmak zorundaydık. Başka yol yoktu.* Yıllar boyunca bu cümleleri defalarca tekrarladım. Her tekrarda biraz daha merhamet ettim kendime. Ta ki telefon çalana kadar.

Yatın içinden gelen hafif bir kapı sesi duydum. Ardından ayak sesleri... ölçülü, acele etmeyen ama gecikmeyen adımlar. Bu adımları tanımak için dönmeme gerek yoktu. Akın'm yürüyüşü, kendisini saklamayan ama kendisini asla açık etmeyen bir yürüyüştü. Dünyaya "buradayım" derdi.

"Bir şey oldu," dedi arkamdan. Soru değildi. Başımı çevirmeden cevap verdim.

"Oldu."

Yanıma geldi. Dirseklerini korkuluğa koydu. Denizle göz göze gelmiş gibi durdu ama biliyordum; onun da içinde öfke, karmaşa ve korku vardı.

"Atlas," dedi. İsim ağzından tek bir hece gibi çıktı. "Aradı."

Başımı hafifçe salladım. Bu küçücük hareket bile içimde bir kapıyı açtı. Çünkü Atlas'ın beni araması, planın dışına çıkması demekti.

"Ne durumda?" dedi Akın.

Avcumu istemsizce korkuluğun metaline daha sıkı bastım. Sanki metal, beni yaşadığımız bu ana bağlayacakmış gibi.

"Hera hatırlamaya yaklaşıyor," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkarken boğazımın içi yanıyordu. "Deniz kenarında. Krizin eşiğinde. Görüntü kırıntıları var. Atlas yanında ama sesinden anladım. Zor tutuyor kendini."

Akın başını çok az eğdi. Bu onun düşünme hareketiydi. Sanki beynindeki taşlar yer değiştiriyordu. Bir süre konuşmadı. Yatın motor sesi uzaktan derin bir homurtu gibi geliyordu. Denizden esen rüzgâr, saçlarımı yüzüme vurup duruyordu. Saçlarımı düzeltmedim. Çünkü o an, küçük bir hareket bile lüks gibiydi.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum," dedim. "Ama fazla değil."

Akın'ın bakışları bir an denize kaydı. Sonra bana döndü. O bakışın içinde ne panik vardı ne şaşkınlık. Bu beni ürperten şeydi. Akın'ın duygusuzluğundan değil, kabullenişinden korkardım. Çünkü Akın kabulleniyorsa bu sonu en başından görmüş demekti.

"Demek buraya kadar geldik."

Kurduğu cümle boğazıma düğümlendi. İçimde çok eski bir gece, bir anda ayağa kalktı.

O geceyi hatırladım.

Hera'nın "öldüğü" geceyi.

Sanki deniz, o geceki kokusuyla burnumun dibine kadar gelmişti. Tuz, yosun, ıslak kuma karışmış metal kokusu... O metal kokusunun içine sinmiş bir şey daha: Korku. İnsan korkunun kokusunu da tanır. Çoğu kişi bunu bilmez ama korku, insanın teninden dışarı çıkar.

Bir an için sesim değişti. Kendimi yakaladım ama geç kalmıştım.

"O gece... deniz böyle sakin miydi?"

Akın, soruyu bir saniye bekletti. Sanki cevap vermek istemedi. Sonra konuştu. "Deniz sakindi ama Atlas değildi."

Atlas.

O an Atlas'ın yüzü zihnimde belirdi. Genç değildi artık ama o gece, bir çocuğa dönmüştü. En kıymetlisi elinden alınan, bağırmak isteyip bağıramayan bir çocuk. Atlas'ın bağırması, yalnızca bir ses çıkarmak değildi, bir şeyi kırmak demekti. Kendini. Dünyayı. Kontrolünü.

"O gece," dedim sesimi alçaltarak. "Ben ağlamadım."

Akın gözlerini kısmadı. Bana acımadı. Sadece dinledi. "Ağlamadın," dedi. "Ağlasaydın dururdun."

Bu cümle içimi acıttı. Doğruydu. Eğer ağlasaydım geri adım atardım. Geri adım atarsam Hera ölürdü. Gerçekten ölürdü. Biz onu bir yalanla kurtarmıştık. Ama yalanın bedelini artık ödemek zorundaydık.

Akın bir an durdu. Sonra sesi sertleşti. "Yola çıkıyoruz. İstanbul kıyılarına yanaşıyoruz. Oradan dağ evine geçeceğiz. Durarak çözemeyiz bu işi."

"Biliyorum," dedim.

Akın dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. Bu, onun sinirlendiği anlarda yaptığı küçük bir hareketti ama sinirini bağırarak dışarı kusmazdı. Sinirlendiğinde daha başına buyruk, daha acımasız bir adama dönüşürdü.

"Poyraz nerede?" diye sordu.

"Alt güvertede," dedim. "Muhtemelen silahlarını kontrol ediyordur ya da motor ekibiyle konuşuyordur."

Akın kısa bir nefes verdi. "Hepimiz savaşa her zaman hazırız," dedi. "Her zaman hazır olmak zorundayız. Poyraz da bunun farkında."

"Garip," diye mırıldandım. "Darmadağın olduk. Sonu yok gibi yaşananların. Artık kiminle savaştığımızı bile bilmiyoruz."

Poyraz'ın adını duyunca içimde başka bir ağırlık daha büyüdü. Poyraz, Akın'ın yanında duran en keskin gölgeydi. Sadakati, masum değildi. Sadakatinin içinde yaralanmış bir çocuk vardı. İşte o çocuk, gerektiğinde herkesi yakabilirdi. Bunu biliyordum çünkü aynı çocuğu kendi içimde taşıyordum.

Akın içeri yöneldi. İki adım attıktan sonra durdu. Başını bana çevirdi.

"Efsun," dedi. Adımı söylediğinde, sesinde çok hafif bir yumuşama vardı. Bu yumuşama, onun için nadirdi. "Bu kez Atlas'a yüklenme. Abin olarak görüyorsun ama o artık hiçbir şeyin değil." Yine aynı dille belirdi karşımda. Her şeyi bilen, yöneten bir dille.

"Ben onu seninle el sıkıştığım gün kaybettim," dedim dürüst davranarak. Bir ilişki içinde miydik? Evet. Sevgili miydik? Hayır. Âşık mıydık? Bilmiyordum. Takıntı ya da birbirine muhtaç olmaktan ibaretti her şey.

"Kendini kandırmaya o kadar alıştın ki..."

"Kimin yüzünden?" dedim alayla. "Bana yalan söylemeyi sen öğrettin Akın."

Eli saçıma uzandı. "Sana bıraktım," dedi. "Her şeyimi Mina. Her şeyi. Bana ait olan, benimle olan. Seni ben yaşattım. Seni ben yarattım."

Gözlerindeki kibri gördüm ve aynı zamanda bana karşı olan zaafını.

"Çözemiyorum," dedim itiraf ederek. Zaten bunu biliyordu ama benden duymasını istedim. "Hastalıklı bir manyak

olduğun için mi yaptın tüm bunları? Yoksa gerçekten beni..." tamamlayamadım. Beni...

"Seni?" Birkaç adım yaklaştı. "Bunun cevabını biliyorsun Mina. Bildiğin için yanımdasın. Bildiğin için omzumda ağlıyorsun." Elini belimde hissettim. Belimi güven vererek kavradı. Tek hareketiyle beni yanma çekti.

"Yüzleşmene izin verdim, Mina. Acınla, geçmişinle, ailenle. Ama o acının seni parçalamasına izin vermem." Belimde duran kartı parmakları arasına aldığında kıvrak bir hareketle kendi cebine yerleştirdi. "Bu senin değil, benim savaşım leydim. Bu benim yıkımım. Ben sana bir krallık vereceğim ve sen o krallığın keyfini süreceksin. Savaş senden hiçbir şey eksiltmeyecek."

"Kutsal toprak," diye mırıldandım onun bana aylar önce söylediğini hatırlayarak. Beni biraz daha kendine çekti. Vücutlarımız birbirine yaslandığında her bir zerremde onu hissettim.

"Mona," diye mırıldandı. "Mona. Yalnızca bekliyorum. Savaşın dinmesini. Kafanın biraz olsun rahatlamasını."

"Ne için?" Hislerim düşüncelerimin önüne geçti.

Bir süre sessiz kaldı. Ardından konuyu değiştirdi. "Atlas'a emir vermeyi bırak. Her ne istiyorsa onu yapsın. O çocuk değil. Kapısına gittiğin liseli adam değil. Bu savaşı tanıyor. Sadece fazlasını yapmasına izin verme yeterli."

Sanki göğsümün ortasına bir ağırlık oturdu. Bana sürekli yönetmem gerektiğini söyleyen adam karşıma geçmiş, yönetme diyordu.

"Hera'yı durdurmak, onu kurtaracak mı?" diye sordum.

Akın gözlerini benden ayırmadı. "Bu kez Hera'yı değil," dedi. "Atlas'ı engellemen gerekecek. Bunun için yeteri kadar

doğru bir zaman mı bilmiyorum. Seçim senin, güzelim. Yaşasın istersen yaşar, kendi çabalasın istersen kendisi çabalamak zorunda kalır."

Bu cümle, içimde bir yerde bir şeyi kırdı. Çünkü ilk kez biri bana, "Senin de kırılmaya hakkın var," demiş gibiydi.

Akın içeri girdi. Ben güvertede kaldım. Denizle aramda birkaç metre vardı ama sanki aramızda yıllar vardı. Denize baktım ve yine aynı hissi duydum içimde: *Hera'yı hayatta tutmak için onu öldürdük.* Şimdi onu hayatta tutmak için o ölümü aşmak zorundaydık.

Kapı tekrar açıldı. Bu kez gelen adımlar daha ağırdı. Daha gürültülü ama kontrolü elden bırakmayan adımlar. Poyraz'ın geldiğini anladığımda derin bir nefes aldım ve parmaklarımı soğuk demirliklere yasladım.

"Ne oldu?" Sesinde soru vardı ama içindeki itaat daha fazlaydı. "Akın dedi ki hareket..."

Akın da arkasından çıktı. Poyraz'a bir bakış attı. Kısa, net.

"Hera," dedi Akın. "Hatırlamaya başlıyor. Ve hatırlarsa ölecek."

Poyraz'ın çenesi kasıldı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama söylemedi. Bir iki saniye sadece nefes aldı. Sonra o alışık olduğum askeri düzene geri döndü.

Gerçek bir görev adamıydı. Yaralarını saklamayı bilen. Hislerini mantığının önüne geçirmeyen.

"Ne istiyorsunuz?" dedi. "Ne yapacağız?"

Akın, sanki çok önceden yazılmış bir metni okur gibi konuştu.

"İstanbul'a yanaşıyoruz. Kıyıdan araçla dağ evine geçiyoruz. Efsun, sen benimle geleceksin. Poyraz, güvenlik ve

rota sende. Kimseye haber vermek yok. Bu gece sadece biz varız."

Poyraz başını salladı. "Anlaşıldı."

Sonra bana döndü. "Atlas nerede?"

"Yolda," dedim. "Hera'yla."

Poyraz'ın yüzünde bir an için çok ince, anlaşılmaz bir ifade geçti. Öfke miydi, korku mu, suçluluk mu... bilemedim. Ama şu kesindi: Poyraz, Atlas'a bir şey olsun istemiyordu. Çünkü Poyraz'ın sadakati Akın'a olsa da Atlas'ı da "kendi ordusunun parçası" gibi görüyordu. Akın'ın aksine kendi askerini, kendi ordusunu harcayacak bir adam değildi.

Akın kolsaatine baktı. "Dakika sayma," dedi bana. "Hazırlan."

Hazırlan.

Sanki bir savaşa gidiyoruz.

Oysa biz zaten savaşın içindeydik. Sadece şimdi cephe değiştiriyorduk.

Yatın içine girdim. Koridorlar loştu. Hafif sarı ışıklar, duvarlardaki detayları daha da sıcak gösteriyordu. Yatın içinde bile denizin kokusu vardı. Suyun içinde gibi hissettiriyordu. Dalgalarla birlikte hareketlenen yatın üzerinde dengede yürümeye çalışmak... Şimdi bir yaz tatilinde olabilirdik. Hep beraber eğlenmeye giden bir arkadaş grubu olabilirdik.

Çocukça dertlerimiz olabilirdi. Ama hayır, buradaydık. Hem de doğduğumuz andan beri.

Kabinin kapısını açtım. Aynada kendime baktım. Yüzümde hiçbir şey yok gibiydi. Ne panik, ne korku... Sadece gözlerimde bir ağırlık vardı. Yorgunluk. Daha çok da *kaç yıldır aynı şeyi taşıyorum* yorgunluğu.

Çantamı aldım. İçine her zamanki gibi *gerekenleri* koydum. İğne, ilaç, cihaz... Bu kelimeleri düşünmek bile istemiyordum. Çünkü Hera'nın varlığı, benim için artık bir bilim projesi değildi. Hera, bir insanın hayatıydı. Bizse o hayatın içine kendi karanlığımızı gömmüştük.

Koridora çıktığımda Akın'la göz göze geldim. Bir an konuşmadan durduk. Bu sessizlikte geçmişin bütün yükü vardı. O geceki masa. O kırmızı klasör. "Başka yol yok," cümlesi. Ve Atlas'ın suskunluğu.

Akın, benim suskunluğumu böldü.

"Efsun. Kendini suçlamayı sonra yap."

"Sonra yapamam." Sesim ilk kez kırılacak gibi oldu. "Hep sonra yaptım."

Akın bir an gözlerini kıstı. Sonra yaklaşarak sesini alçalttı. "Bu gece suçlulukla uğraşırsan Hera'yı kaybederiz. Hera'yı kaybedersek... Atlas'ı da kaybederiz."

Atlas'ı kaybederiz.

Bu cümle, kalbimin içine oturdu. Benim ailemdi. O kabullenmese de benim ailemdi ve öyle kalacaktı. Poyraz koridorun ucunda belirdi. Kulaklığı vardı. Birileriyle konuşmuş olmalıydı. Bize yaklaştı.

"Yanaşma hazırlığı tamam," dedi. "İstanbul'da kıyıya çıkmak için en güvenli noktayı seçtim. Kalabalık yok. Kamera kör noktaları var. Araç hazır olacak."

Akın başını salladı. "İyi."

Ben Poyraz'a baktım. "Dağ evine gidiş ne kadar sürer?"

Poyraz cevap verirken fazla açıklama yapmadı. "Trafiğe bağlı. Ama gece hızlı gideriz."

Gece. Bir sığınak gibi söylemişti bu kelimeyi. Akın yürümeye başladı. Ben peşinden. Poyraz önde. Yatın hareketinde

bir değişim oldu. Motor sesi farklılaştı. Yanaşma... Yaklaşma... Kıyı... Şehir...

İstanbul'un ışıkları uzaktan belirmeye başladığında içimde garip bir şey oldu. Şehirler genelde insana "hayatı" hatırlatırdı. Kalabalık, ışık, gürültü... Ama bana "savaşı" hatırlatırdı. Ve saklanan sırları. Çünkü İstanbul, her şeyi yutardı. Herkesin günahını. Herkesin yalanını. Herkesin kaybını.

Kıyıya yaklaşırken Akın durdu. Bana döndü.

"Atlas tekrar ararsa hislerinle değil, mantığınla hareket edeceksin."

"Biliyorum," dedim.

"Ona tek bir şey söyleyeceksin," dedi Akın. "Hera'yı konuşturma. Hatırlamayı tetikleme. Sadece nefes, sadece şimdi."

Başımı salladım.

Akın o anda ilk defa çok kısa bir an yorgun göründü. O yorgunluk yüzüne değil, omuzlarına çökmüştü. Sonra yine düzeldi.

"Yürü," dedi. "Zamanımız yok."

Ben de yürüdüm.

Bazen insan, vicdanını geride bırakır. Birini hayatta tutmak için.

İstanbul kıyıları geceleyin insana iki yüzünü birden gösterir. Gündüz kalabalıkla sakladığı her şeyi, gece ışıklarla örtmeye çalışır. Kör etmeye çalışır insanı. İnsan da buna aldanır. Tıpkı şu an bu şehirde yaşayan herkesin aldandığı bu yalan gibi. Yat kıyıya yaklaştıkça motorun sesi değişti. Denizle olan bağımız gevşiyor, kara denen o sert gerçekliğe yaklaşmaya başlıyorduk.

Kıyıya yanaşırken güvertedeydim. Rüzgâr artık tuz taşımıyordu, şehrin kokusu gelmeye başlamıştı. Egzoz, nem, beton ve geceye sinmiş binlerce hayatın ağırlığı. İstanbul nefes alırken bile insanı yoruyordu. Aynı zamanda da saklıyordu. Bu şehirde kaybolmak kolaydı, yeter ki doğru yerde durmayı bil.

Poyraz önden indi. Hareketleri netti. Gereksiz hiçbir adım yoktu. Kıyıdaki karanlığı süzdü, sonra kulaklığına dokundu. Birilerinin orada olduğundan emindim ama görünmüyorlardı.

"Temiz," dedi kısa bir sesle. "Araç hazır."

Akın yanımdan geçti. Bir an omzuma dokundu. Bu dokunuş kısa ve sertti ama içinde bir anlam vardı: *Şimdi durma zamanı değil.* Başımı salladım. Çünkü konuşursam kelimelerim ya çok sert olacaktı ya da fazla yumuşak. İkisi de bu gece için yetersizdi.

Kıyıya adım attığımda ayakkabılarımın altındaki taş zemini hissettim. Denizden sonra kara insana her zaman fazla katı gelirdi. Yatın soğuğundan sonra beton daha gerçekti. Araca doğru yürürken etrafıma bakmadım. Bakarsam bu şehrin bana hatırlattıkları yüzeye çıkardı. Oysa yüzeyde kalmam gerekiyordu. En azından bu gecelik.

Araç siyah bir SUV'du. Işıkları kısık, camları koyu. İstanbul'da geceye karışmak için daha iyisi yoktu. Poyraz direksiyon başına geçti. Akın ön koltuğa oturdu. Ben arkaya. Kapı kapandığında içerideki sessizlik, denizdeki sessizlikten farklıydı. Daha dar, daha basık. Düşünmek zorunda kaldığımı hissettim.

Araç hareket etti. Kıyı geride kaldı. Şehir, yavaş yavaş üzerimize kapanmaya başladı.

Bir süre kimse konuşmadı, ben de yolu izledim. İzlediğim yol muydu yoksa geçmişim mi, bilmiyordum. Yaşananlar

anbean gözümün önünden geçiyordu. Sessizce geçilen yollar, ışıkların altında akıp giden binalar, birbirine benzeyen sokaklar... Camdan dışarı bakarken kendi yansımamı gördüm. Yüzüm sakin görünüyordu ama gözlerim değildi. Gözlerimde sürekli bir şey arıyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama bulmam gerektiğini hissediyordum.

Akın sessizliği bozdu. "Atlas tekrar aradı mı?"

"Hayır," dedim. "Ama arayacak."

"Her şeye hazırlıklı olman gerektiğini biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," dedim net bir sesle.

"Bu bir savaş Efsun. Ve seyri değişiyor. Tarafları değişiyor. Babam bir şeyler yaparken biz burada küçük bir kız çocuğunu kurtarıyoruz. Üstelik Atlas'ın da nasıl seçimler yapacağını bilemezsin."

Bu cümle içimi acıttı. Çünkü Akın haklıydı. Atlas güçlüydü ama gücünü hep başkaları için kullanmıştı. Kendisi için değil. Kendisi için kullanmadığı güçse bir gün insanı yerle bir ederdi.

"Eğer Hera..." diye başladım. Cümleyi tamamlayamadım.

Akın araya girdi. "Eğer Hera hatırlarsa bu sefer hiçbirimiz kontrol edemeyiz."

"Ben edebilirim," dedim refleksle.

Akın bu kez bana baktı. Bakışı sertti ama içinde öfke yoktu. Daha çok... uyarı vardı. "Hayır," dedi. "Bu sefer edemezsin."

Aracın içi ağırlaştı. Poyraz aynadan bize kısa bir bakış attı ama konuşmadı.

"Efsun," dedi Akın, sesini biraz yumuşatarak. "O gece verdiğimiz kararı hatırlıyor musun?"

Hatırlamaz olur muydum?

Masayı. Klasörleri. Hera'nın fotoğrafını. Denizin plan üzerindeki mavi çizgilerini. "Başka yol yok," cümlesinin kaç kez tekrarlandığını. Ve en sonunda benim susuşumu.

"Hatırlıyorum," dedim.

"Peki," dedi Akın. "O gece sen neyi kurtardığını düşünüyordun?"

Bu soru, bir bıçak gibi içime girdi. O an cevap veremedim. Çünkü yıllardır bu sorunun etrafından dolanıyordum. Hera'yı kurtardığımı düşünmüştüm. Atlas'ı kurtardığımı düşünmüştüm. Hatta belki kendimi.

Ama şimdi...

"Bilmiyorum," dedim sonunda. "Belki sadece zamanını erteledim."

Akın başını salladı. "Zaman bazen en büyük kurtarıcıdır," dedi. "Bazen de en büyük düşman."

"Bunu tersine çevirmek benim elimde," diye mırıldandım.

"Senin elinde," dedi Akın. "Güçlüsün ve öyle olmak zorundasın. Gözündeki kıvılcımı bir konu ben olduğunda görebiliyoruz zaten." Ona göz devirdim. Böyle bir durumda bile alaycı kişiliğini bir kenara bırakmıyordu.

Araba şehirden uzaklaştıkça yollar karardı. Işıklar azaldı. Beton yerini ağaçlara bıraktı. Dağ evine giden yolları iyi bilirdim. Bu yol, her zaman kaçış yolu olmuştu.

Telefonum titreşti. Kalbim hızlandı. Ekrana baktım. Atlas.

Cevaplamadan önce derin bir nefes aldım. Akın aynadan bana baktı. Gözleriyle tek bir şey söyledi: *Sakin.*

"Alo," dedim.

Atlas'ın sesi bu kez daha kısıktı. Ama bu iyiye işaret değildi.

"Neredesiniz?" dedi.

"Yoldayız," dedim. "Şehre indik. Dağ evine geçiyoruz."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Atlas konuştu. "Hera uyuyor," dedi. "Ama bu... normal bir uyku gibi değil."

Gözlerimi kapattım. "Nefesi?" diye sordum.

"Yavaş," dedi. "Ama düzenli."

"Onu uyandırma," dedim. "Konuşma. Sadece yanında ol."

"Efsun," dedi Atlas. Bu kez adımı söylerken sesinde bir kırılma vardı. "Eğer onu bu hale ben getirdiysem..."

"Hayır," dedim sertçe. "Bu senin suçun değil."

Bu cümleyi kaçıncı kez söylediğimi bilmiyordum. Ama her seferinde biraz daha az inandırıcı geliyordu. Bu belki benim belki Akın'ın suçuydu ama Atlas'ın değildi.

"Dağ evine gel," dedim.

"Geliyorum," dedi Atlas. "Ama bir şey var."

"Ne?" dedim.

"Bazen... bana bakarken... sanki beni tanıyor. Sonra bir anda... düşman gibi bakıyor."

Bu cümle içimi parçaladı. Çünkü bu hatırlamanın değil, *hissetmenin* belirtisiydi. Bir yandan ona karşı hislerini tetikliyor, diğer yandan hatırlayamıyordu.

"Bırak," dedim yumuşak bir sesle. "Bırak o bakış geçsin. Şimdi önemli olan bu değil."

Telefonu kapattığımda ellerimin titrediğini fark ettim. Titremeyi durdurmak için avuçlarımı dizlerime bastırdım. Akın aynadan bana baktı.

"Geliyor mu?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Ama çok zorlanıyor."

Akın başını öne eğdi. "Ölmesinden iyidir."

Araba virajlı yollara girdi. Dağ evi yaklaşıyordu. Hava serinledi. Camdan içeri çam kokusu doldu. Bu koku bana her zaman iki şeyi hatırlatırdı: saklanmayı ve beklemeyi.

Bir süre sonra Poyraz konuştu. "Beş dakika. Işıkları kapatıyorum."

Araç karanlığa gömüldü. Sadece önümüzdeki yol görünüyordu. Bu yol, bizi bir sonraki kırılma noktasına götürüyordu. İçimde çok net bir his vardı: Bu gece, hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Dağ evinin silueti ağaçların arasından belirdiğinde kalbim sıkıştı. Çünkü bu ev, geçmişte çok şeyi saklamıştı. Şimdiyse her şeyi açığa çıkaracaktı.

Dağ evi, geceleri hep olduğundan daha büyük görünürdü. Gündüzleri sıradan bir yapıydı; ahşap, taş, ağaçların arasında kaybolan bir sığınak. Ama gece... gece olduğunda ev, içine aldığı her sırrı büyütürdü. Poyraz aracı durdurduğunda motorun sesi kesildi ve sessizlik, kulaklarımda bir basınç gibi yankılandı. Bu sessizlik, denizdekinden farklıydı. Burada kaçacak yer yoktu.

"Buradayız," dedi Poyraz.

Kapıyı açtığımda soğuk hava yüzüme çarptı. Çam kokusu yoğundu. Toprak nemliydi. Ayışığı, ağaçların arasından parçalanarak düşüyordu. Akın önden yürüdü. Ben birkaç adım geride kaldım. Çünkü bu eve her gelişimde, geçmiş benden önce girerdi.

Benim geçmişim Akın'dı.

Kapıyı Poyraz açtı. İçerisi karanlıktı. Işıkları yakmadı. Sadece küçük bir lambayı açtı; loş, sarı bir ışık.

"Klimayı açıyorum," dedi Poyraz.

"Gerek yok," dedim. "Biraz soğuk iyi gelir."

Akın bana baktı. "Kendin için mi, onun için mi?"

Cevap vermedim.

İçimdeki saat, Atlas'ın gelişine kilitlenmişti. Dakikalar ilerlemiyordu. Zaman burada, hep olduğu gibi ağırdı. Oturmadım. Ayakta kaldım. Çünkü oturur← sam beklemek daha zor olurdu.

Kapıdan bir ses geldi. Ayak sesleri. Kapı açıldığında Atlas'ı gördüm.

İlk gördüğüm şey yüzüydü. Yorgundu. Ama bu yorgunluk uykusuzluk değildi. Bu... *Taşıyamama* yorgunluğuydu.

Kollarında Hera vardı. Fakat taşıyamadığı yaşanmışlıklardı. Kucağındaki ince beden değil.

Bir an için nefesim kesildi. Onu daha önce böyle görmüştüm ama bu sefer farklıydı. Hera'nın başı Atlas'ın göğsüne yaslanmıştı. Saçları yüzüne dökülmüştü ve teni solgundu. Ama yaşıyordu. Bunu biliyordum. Göğsünün ritmi, Atlas'ın kalbine karşılık veriyordu.

"Yavaş," dedim farkında olmadan. "Merdiven var."

Atlas başını salladı ama durmadı. Hera'yı dikkatle içeri taşıdı. Sanki onu yanlış bir yere koyarsa kırılacakmış gibi.

"Buraya," dedim. "Şu odaya."

Hera'yı yatağa yatırırken Atlas'ın elleri titriyordu. Bunu saklamıyordu artık. Saklayacak gücü yoktu.

"Uyuyor," dedi Atlas. "Ama... tam değil."

Yanına yaklaşarak dizlerimin üstüne çöktüm. Hera'nın yüzüne baktım. Gözkapakları hafif aralıktı. Kirpikleri titriyordu. Bu, bilincinin hâlâ yerinde olduğunu gösteriyordu.

"Hera," dedim yumuşak bir sesle. Adını söylediğimde dudakları kıpırdadı.

Atlas hemen eğildi. "Buradayım," dedi. "Tam buradayım."

Hera'nın kaşları çatıldı. Nefesi hızlandı. Bu, krizin geri dönmek üzere olduğunun ilk işaretiydi.

"Konuşma," dedim Atlas'a alçak sesle. "Ses tonunu düşür."

Atlas bana baktı. Gözlerinde panik vardı. "Ama beni duyuyor. Beni duyduğunu hissediyorum."

"Duyuyor," dedim. "Ama hatırlıyor da."

Hera birden irkildi. Gözleri açıldı. O bakış... tanıdıktı. Boşlukla korkunun arasında asılı kalan o bakış. "Buradayım," dedi fısıltıyla. "Ama... yanlış."

Atlas dondu. "Ne yanlış?"

Hera başını iki yana salladı. "Yer," dedi. "Sesler."

Elimi Hera'nın bileğine koydum. Nabzı hızlıydı ama düzensiz değildi. Bu iyiydi. Ama yeterli değildi.

"Hera," dedim. "Şu an güvendesin."

Hera bana baktı. Bakışı bir an için netleşti. Sonra kaşlarını çattı. "Sen..." dedi. "Seni tanıyorum."

Bu cümle Atlas'ın içine bir bıçak gibi girdi. Bunu hissettim. Omuzları gerildi.

"Efsun," dedi Atlas kısık bir sesle. "Bu iyi mi, kötü mü?" Cevap vermedim. Çünkü cevap net değildi.

Hera birden elini çekti. "Hayır," dedi. "Sen... sen oradaydın."

Odaya bir ağırlık çöktü. Akın kapının yanında duruyordu. Poyraz eşiğin biraz gerisindeydi. Kimse konuşmadı.

"Orada mı?" dedi Atlas. Sesi çatladı. "Nerede?"

Hera gözlerini kapattı. "Su," dedi. "Soğuk." Elimi hemen geri çektim. Bu, ikinci dalgaydı.

"Hera," dedim sertleşerek. "Bana bak."

Gözlerini açtı. Bu kez bakışı bana kilitlendi. "Neden... neden herkes bana bakıyor?" dedi. "Ben bir şey mi yaptım?"

Atlas dayanamayıp diz çöktü. "Hayır," dedi. "Hiçbir şey yapmadın."

Hera başını ona çevirdi. Bakışları değişti. Sertleşti. "Sen... sen..."

Atlas nefesini tuttu. "Ben," dedi.

Hera'nın sesi titredi. "Beni... bırakmıştın."

Bu cümle odanın ortasına düştü. Kimse hareket etmedi.

"Hayır," dedi Atlas. Bu kez sesi yalvarıyordu. "Hiç bırakmadım."

Hera yüzünü buruşturdu. Gözlerinden yaş aktı. "Ama öyle hissettim," dedi. "Suda yalnızdım."

Elimi Hera'nm omzuna koydum. "Bu bir görüntü," dedim. "Gerçek değil."

Hera bana döndü. Gözleri öfkeyle doluydu. "Gerçek değil mi? O zaman neden bu kadar acıtıyor?"

Bu soru cevapsızdı.

Akın bir adım attı. "Efsun," dedi. "Yeter."

Başımı salladım. "Bir dakika."

Hera'nın nefesi yeniden hızlandı. Göğsü sıkışıyordu. Bu noktada daha fazla zorlayamazdık.

"Atlas," dedim. "Çık."

Atlas başını kaldırdı. "Ne?"

"Şimdi," dedim net bir sesle. "Çık."

"Hayır. Yanında kalacağım."

"Şimdi değil," dedim. "Eğer kalırsan, zihni seni hedef alır."

Atlas ayağa kalkmadı. Ellerini yumruk yaptı. "Onu yalnız bırakamam."

Hera gözlerini kapattı. "Gitme," dedi zayıf bir sesle.

Bu an kırılma anıydı. Atlas'ın yüzü çözüldü. Bana baktı. O bakışta her şey vardı: korku, aşk, suçluluk, öfke.

"Efsun," dedi. "Bir daha onu kaybetmek istemiyorum."

Sesim alçaldı. "Ben de istemiyorum."

Akın yaklaştı. Atlas'ın omzuna elini koydu. "Çık. Bu bir emir değil. Onu korumak için çık."

Atlas bir an daha durdu. Sonra yavaşça ayağa kalkarak Hera'nın elini bıraktı. Kapıya doğru yürürken adımları ağırdı.

Kapı kapandığında Hera'nın nefesi biraz düzeldi. Ama gözleri hâlâ doluydu.

Yanına eğildim. "Şimdi dinlenmen gerekiyor," dedim.

"Hatırlarsam," dedi Hera. "Ölür müyüm?"

Bu soru... içimi dondurdu.

Yutkundum. "Hayır." Yine yalan söyledim. "Ama canın çok yanar."

Hera gözlerini kapattı. "O zaman... istemiyorum. Ama hissetmek de istemiyorum."

Elini tuttum. "Şimdi uyuyacaksın," dedim. "Gerisini sonra konuşuruz."

İlacını hazırladım. Akın kapıdan izliyordu. Poyraz sessizdi. Hera gözlerini kapattığında odada sadece nefesinin sesi kaldı.

Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. Dışarı çıktığımda Atlas duvara yaslanmıştı. Gözleri kızarmıştı ama ağlamıyordu.

"Onu..." diye başladı.

"Durumu şimdilik stabil," dedim. "Ama bu daha başlangıç."

Atlas başını öne eğdi. "Beni hatırlıyor. Ama yanlış."

"Hatırlamıyor," dedim. "Hissediyor."

Akın yanımıza geldi. "Bu gece burada kalıyoruz. Yarın... başka bir plan yaparız."

Ben Atlas'a baktım. "Hazır ol," dedim. "Bunun geri dönüşü yok."

Atlas gözlerini kapattı. "Zaten çoktan geri dönülmezdi," dedi.

İşte o an anladım: Bu hikâyede artık kimse masum değildi. Ve hiçbirimiz eskisi gibi kalmayacaktık.

Gece, dağ evinin içine çöktüğünde bunu ilk hisseden ben oldum. Önce içimde bir şey çöktü. Sanki yıllardır ayakta tuttuğum bir duvar, çatırdayarak yere doğru eğildi. Dışarıda hiçbir şey olmuyordu, rüzgâr yoktu, ağaçlar kıpırdamıyordu, ay bile yerinde donmuş gibiydi. Ama içeride... içeride zaman akmıyordu. Zaman, kan gibi ağırlaşıp zemine yayılıyordu.

Tezgâha yaslandım. Ellerimi soğuk mermerin üzerine koydum. Parmaklarım titremiyordu ama içimdeki şey titriyordu. Atlas arkamdaydı. Onu görmeme gerek yoktu. Varlığını sırtımda hissediyordum; yaklaşmayan, dokunmayan ama kaçamayan geçmişten bir parça gibiydi. Onunla aramdaki mesafe her zaman böyleydi. Fiziksel değil, zihinseldi. Ne kadar yakın olursak olalım, aramızda hep görünmez bir boşluk kalırdı.

"Bunu," dedi arkamdan, sesi bastırılmış ama keskindi. "Bana önceden söylemeliydin."

Gülümsedim. Ama bu bir gülümseme değildi. Daha çok içimde bir yerin bıçaklanması gibiydi. Başımı kaldırmadım.

"Hangi kısmını?" dedim. "Öldü gösterilmesini mi, hafızasının silinmesini mi yoksa sana hâlâ hayatta olduğunu söylememem gerektiğini mi?"

Sessizlik oldu. O sessizlikte Hera'nın nefesini duydum. Kapının ardında, yarım bir bilinçle uyuyordu. Atlas bir adım attı. Bunu hissettim. Arkamda duran bir gölge gibi değil, üstüme çöken bir ağırlık gibiydi.

"Ne istedin benden Efsun?" dedi beni döndürüp gözlerimin içine bakarak. "Bizden ne istedin? Herhangi biriydim ben. Yarına dair hayalleri olan. Sevdiği kadına iyi bir hayat sunmaya çalışan. Hatalar yapan, kendini affettiren."

"Ben değil," dedim inatla. "Anlamadığın şey bu. Bunu sana yaşatan ben değildim, babandı. Babanızdı. Ya ben olmasaydım o kız gerçekten ölmüş olacaktı. Ben kapına gelmeseydim o kız ölmüş olacaktı. Akın babasının yerine geçmiş olacaktı ve ben onun yanında bütün bu gücün sahibi olacaktım. Ama bok vardı da bir abim olduğuna inandım. Bok vardı da onun sevgilisini kurtarmak istedim." Artık cümleler ağzımdan öfkeyle saçılıyordu.

Ağlamadım. Ağlamadım diye canım hiç yanmadı sandı. "Bak, benden bu hayatta her şeyimi aldılar Atlas. Bir çocuğum olmayacak. Gözyaşım hiç akmayacak. Bir ailem olamayacak. Bir sen vardın ve ben seni kurtarmak istedim." Elimi koluna koydum. Kolunu çekmedi. "Ama bu hayatta en fazla bu kadarı oluyor."

İçimde bir şey sıkıştı. Çünkü bu cümlede bir suçlama yoktu. Bir itiraf vardı.

"Ben yaşadım mı sanıyorsun?" diye devam etti. "Her gece aynı kâbusla uyuyacağını bilmek yaşamak mı?"

Döndüm. İlk kez yüzüne baktım. Gözlerinin altında uykusuzluk değil, *uzun süreli bir yas* vardı.

"Ben de yaşadım." Sesim az öncekinden daha sakindi. "Aynı kâbusla değil belki ama aynı gerçekle."

Kahkaha attı. Kısa, kırık bir ses çıktı boğazından. "Gerçek mi? Gerçek dediğin... senin elinde şekillenen şeydi Efsun. Bu savaş senindi. Benim değil."

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedim. "Baban seni bu savaş için habersizce yetiştirirken hâlâ suçlu ben miyim? Bir ben sığmadım o iğrenç hayatınıza ya. Bir günahsız ben sığmadım."

Sustu. Çünkü cevap verseydi, kendini de suçlaması gerekecekti.

"Ben," dedi bir süre sonra, sesi daha düşüktü. "Onu sevdim." Bu cümle odanın içine düştü. Sert bir şey gibi. Kırılgan ama ağır. "Kontrol etmedim. Yönlendirmedim. Korumaya çalıştım."

İçimde bir yer, acı bir tebessümle kıvrıldı.

"Korumak," dedim. "Bir savaşta mümkün değil."

Bakışları sertleşti. Bana doğru döndü. "Bana tek bir cevap ver Efsun. Onu gerçekten korumak mı istedin yoksa bu savaşı kazanmanın başka bir yolu muydu? Güveneceğim. Bana tek bir cevap ver."

Bu soru... Bu soru benim için yeni değildi. Yıllardır kendi kendime sorduğum soruydu bu. Ama Atlas'ın ağzından duyunca içimde başka bir yankı yaptı.

"Ben..." Masaya doğru yürüdüm. "Onu yaşatmaya çalıştım."

"Beni hayatta bırakarak mı?" dedi.

Duraksadım. Çünkü bu sorunun cevabı evet ve hayır arasında bir yerdeydi. İkisi de doğruydu. İkisi de yanlıştı.

"Seni hayatta bırakarak," dedim net bir şekilde. "Çünkü seni o gerçekle bıraksaydım Atlas... Sen onu bulana kadar dünyayı yakardın. O sırada Hera da çoktan ölmüş olurdu."

Sesim yükseldi. Fark etmedim. İçimde yıllardır tuttuğum her şey, bu cümleyle birlikte dışarı sızdı.

"Eğer seni o gece o görüntülerle baş başa bırakmasaydım," diye devam ettim. "Sen bugün hâlâ burada olmazdın. O da hâlâ nefes alıyor olmazdı."

"Ben onu bulurdum... Bir yolunu bulurdum."

Acı acı güldüm. "Evet," dedim. "Ve o yol Hera'nın sonuna yol açardı."

İşte o an sustu. Çünkü ilk kez söylediğim şeyin ne demek olduğunu gerçekten anladı. O an, geçmiş gözümün önüne geldi. Hera'nın öldü gösterildiği o gece...

Ekranda donmuş bir görüntü.

Deniz. Dalga. Karanlık. Atlas'a izletilen o saniyeler.

*Onu öldürmedik. Ama ölümü **ona yaşattık.***

Bense...

Ben o kararı verirken elim titremedi. Çünkü bazen birini yaşatmak için başka birini parçalara ayırmak gerekirdi. Ve o "başka biri" bazen... sensindir.

YILLAR ÖNCE

O sabah uyandığımda içimde bir boşluk vardı.

İnsan bazen bir şeylerin kopacağını önceden hisseder, vücudu bunu senden önce bilir. Göğsümde, kaburgalarımın tam altında nefesle birlikte inip çıkan ağır bir taş vardı. Yerinden oynamıyordu. Sadece varlığıyla beni izliyordu.

Atlas'ı spor salonunda bulduğumda o taş biraz daha ağırlaştı.

Kum torbasına vururken çıkardığı ses, duvarlara çarpıp geri dönüyordu. Tok. Sert. Öfkeyle karışık bir ritim. Ama ben

onun öfkeden vurmadığını biliyordum. Atlas öfkelendiğinde kontrolünü kaybetmezdi. O anki vuruşlar... **cezaydı**. Kendine kestiği bir ceza.

Ter, boynundan aşağı süzülüyor, kürekkemiklerinin arasından kayboluyordu. Sargı hâlâ duruyordu. Yarası hâlâ kapanmamıştı. Acıyı hatırlamak isterdi. Çünkü acı, onu ayakta tutan tek şeydi.

"Yaran daha iyileşmedi bile," dedim.

Sesim odada yankılanmadı. Atlas vurmaya devam etti. Bir kere daha. Bir kere daha. Her darbe, içimde başka bir şeye çarpıyordu.

Bir an için gözlerimi kapattım.

Ve düşündüm: *Bir insan kendini ne zamana kadar koruyabilir?*

Atlas sonunda durdu. Torba hâlâ yavaş yavaş sallanıyordu. Hareketi durmuş bir şeyin artçı sarsıntısı gibiydi. Yere oturdu. Başını ellerinin arasına aldı. Omuzları hafifçe çöktü. O an... onu bir asker, bir lider, bir tehdit olarak değil; *yorulmuş bir insan* olarak gördüm.

Baş etmesi zorlaşıyordu.

Bunu söylemesine gerek yoktu. Bedeninden okunuyordu.

Ona yaklaştım ama dokunmadım. "Kendine eziyet ediyorsun," dedim.

Bu cümleyi kaç kez söylediğimi bilmiyordum. Belki yüz. Belki bin. Ama her seferinde içimde başka bir cümle daha yankılanıyordu: *Ben de ediyorum.*

Atlas başını kaldırdı. Gözleri kızarmıştı ama ağlamamıştı. Henüz. Ağlamayı hep sona saklardı. Bana baktığında yine o tanıdık his boğazıma oturdu.

Biz... çok benziyorduk.

Bu benzerlik insanları rahatlatırdı. "Aynı kandan" derler. "Aynı kök." Ama ben bu benzerliği hiçbir zaman sıcak bir şey olarak hissetmedim. Bana göre bu, aynı hatanın iki kez yapılmasıydı. Babamızın bize bıraktığı korkunç bir mirastı.

"Beni karanlığına çektin." Sesi sert değildi. Daha kötüsü yorgundu. Bu cümleyi suçlamak için değil, *bir anlam bulmak için* söylüyordu. Bir sebep arıyordu. *İnsan, acısına bir fail bulamazsa delirirdi.*

"Ben karanlıkta olmasaydım," dedim yavaşça. "Sen sahip olduğun hiçbir şeye sahip olamazdın."

Bu söz ağzımdan çıktığında içimde bir yer sızladı. Çünkü bu bir savunma değildi. Bu bir gerçekti. Her gerçeğin söylenmesi gerekmezdi. Bunu biliyor fakat zehirli yanıma hâkim olamıyordum.

Atlas'ın yüzü sertleşti. Bir an için bana değil, arkamdaki boşluğa bakıyormuş gibi oldu. Sonra konuştu. "Böyle bitmemeliydi."

Bu cümle...

Bu cümle beni yordu.

Çünkü ben biten hikâyeleri tanırdım. Bir şeyin bitip bitmediğini duygular değil, sistem belirlerdi. Sistem de Hera'yı bu hikâyenin içine alırken baştan bir son yazmıştı.

"Daha bitmedi," dedim. "Hera bugün sınava girdi."

Hera'nın adını söylediğimde Atlas'ın bakışları değişti. Sertlik gitti. Yerine başka bir şey geldi. Daha yumuşak, daha kırılgan, daha tehlikeli.

Hera.

Onu düşündüğümde içimde garip bir çelişki oluşurdu. Bir yanım onu korumak ister, diğer yanım ondan korkardı.

Çünkü Hera, bu dünyanın kirlenmemiş yerlerinden biriydi. Kirli bir dünyadaysa temiz kalan her şey hedefti.

"Gözü hep telefonda," dedim. "Senden mesaj bekliyor."

Atlas sustu.

Susması, konuşmasından daha çok şey anlattı.

İşte o an, içimdeki taş içime biraz daha bastırdı. Çünkü ben, Atlas'ın içinden geçenleri görebiliyordum. Gitmek istiyordu. Kalmak istiyordu. Koruyarak yok ediyordu. Yok ederek koruyordu.

Bense...

Ben bu çelişkiyi çok iyi tanıyordum.

O an, bir kez daha aynı cümleyi söyledim. Belki yüzüncü kez. Belki bininci.

"Onu buraya getir."

Bu cümle benim için bir teklif değil, bir zorunluluktu. Akademi bir sığınak değildi ama *kontrol alanıydı*. Kontrol, hayatta kalmanın tek yoluydu.

Atlas'ın cevabı yine aynıydı. "Hera bu akademiye ayak basmayacak."

Bu inat...

Bu inat onu öldürecekti.

"Hata yapıyorsun," dedim.

Arkamı döndüm. Çünkü daha fazla bakarsam bir anlığına haklı olduğunu düşünecektim. Biz bu savaşın içinde hislerimizle veyahut haklılıkla değil, olasılıklarla yaşıyorduk.

O odadan çıktığımda, içimde çok net bir his vardı: *Bir şey olacak.*

Üstelik bu his...

Hiçbir zaman yanıldığına şahit olmamıştım.

Çıkarken kapıyı kapatmadım. Atlas içeride kaldı, kum torbasının hâlâ hafif hafif sallanan gölgesi duvara vuruyordu. O gölge, sanki onun içinden çıkmış da duvara asılmış gibiydi.

Benim gölgemse peşimden geliyordu.

Koridor boyunca yürürken adımlarım yankılanmadı. Akademi böyleydi. Sesleri yutardı. İnsanların adımlarını, çığlıklarını, bazen nefeslerini bile. Burada yürürken hep aynı şeyi hissederdim: *Bir yer seni izliyormuş gibi.* Duvarların hafızası varmış gibi. Bir zamanlar burada bağıranları, ağlayanları, susanları hatırlıyormuş gibi.

Odamın kapısını kapattım. Bu kez kapıyı kilitledim. Çünkü birazdan göreceklerim... yalnız bana ait olmalıydı.

Bilgisayarın başına geçtiğimde ekran henüz karanlıktı.

Sisteme girdim. Parmaklarım klavyede mekanik hareket ediyordu ama zihnim... Zihnim çoktan birkaç adım öndeydi. Hera'nın güzergâhı. Sınav çıkışı. Lina. Kapı önü. Kısa bir duraksama. Saçını kulağının arkasına atışı. Omzundaki çantanın kayışı. Bütün bu küçük detayları ezbere biliyordum. Çünkü bir insanı korumaya başladığında onun en sıradan anlarını bile ezberlerdin.

Ekranlar açıldı. Kamera görüntüleri, sensör verileri, zaman çizelgeleri. Her şey olması gerektiği gibiydi. Fazla düzgündü. Fazla... sakin.

Bu beni rahatsız etti. Çünkü tehlike gelmeden önce dünya her zaman bir anlığına sakinleşirdi.

Hera sınavdan çıkmıştı. Lina'yla sarıldıklarını gördüm. İki genç kız... sıradan. Hiçbir dertleri yokmuş gibi. O görüntü içimde garip bir sızı yarattı. Ben hiçbir zaman böyle sarılamamıştım kimseye. Neşeyle. Korkmadan. Etrafı düşünmeden.

Keşke, dedim içimden. *Keşke gerçekten öyle olsalardı.*

Sonra... Bir an.

Sinyal gecikti.

Bu tür gecikmeleri normalde umursamazdım. Sistem her zaman kusursuz çalışmazdı. Ama bu gecikme... farklıydı. Küçük değildi. Ölçüsüzdü. Sanki biri bilerek nefesini tutmuş gibiydi.

Ekrana biraz daha yaklaştım. Parmaklarım farkında olmadan masanın kenarını sıktı. Ekrandaki noktaya baktım. Hera'nm konumu sabitlenmedi.

Akın'ın bunu yaptığını biliyordum.

Bir kez daha denedim.

Yeniden.

Yine.

"Hayır," dedim fısıltıyla. Sesim odaya yayılmadı. Boğazımda kaldı.

O an, kapının sertçe açıldığını duydum. Atlas içeri girdi. Yüzünde az önce görmediğim bir ifade vardı. Bu, öfke değildi. Panik değildi. Bu... **önseziydi**. İnsan, başına gelecek şeyi hissettiğinde böyle bakardı.

"Akademiden çıktım," dedi hızlı hızlı. "Hera'yı gözetleyen adamı ara. Konumu nerede baktır."

Konuşurken nefes almayı unutuyordu. Bu da beni daha çok korkuttu.

Ekrana baktım. Bir an duraksadım. Bu duraksama saniyeler sürdü belki ama bana dakikalar gibi geldi. Çünkü bazı cümleler vardı, söylendiği anda geri dönüşü yoktu.

"Konumu gözükmüyor," dedim.

Atlas'ın yüzü o an çöktü. Sanki biri içinden bir tuğla çekip almıştı. Omuzları hafifçe düştü. Gözleri boşluğa takıldı. Ama bu boşluk, bilgisayar ekranı değildi. Daha eski bir boşluktu.

"Ne demek gözükmüyor?" Sesi yükselmedi. Bu daha kötüydü.

"Yani," dedim yavaşça. "Sinyal yok."

Bu cümleyle birlikte içimde başka cümleler yankılandı.

Alındı.

Götürüldü.

Birileri devrede.

Atlas geriye doğru bir adım atarak sandalyeye çarptı. Oturmadı, ayakta kaldı. Ellerini yumruk yaptı. Bir şey söylemek istiyordu ama kelimeler ağzına sığmıyordu.

"Hera yok," dedim.

Bu kez sesim titredi. Bunu saklayamadım. Çünkü bu cümle yalnızca bir durum bildirimi değildi. Bu, benim dünyama giren birinin daha kaybolmasıydı.

Atlas'ın bakışları bana kilitlendi. Gözlerinde tek bir şey vardı: Emir.

"Bul," dedi.

Sadece bu.

Tek kelime, bana yıllar önce verilen ilk komutları hatırlattı. Laboratuvarda. Soğuk ışıkların altında. *Bul. Çöz. Devam et.*

Ama bu sefer farklıydı.

"*Bul*" demek bu kez "*beni yalnız bırakma*" demekti.

"Bulacağım," dedim.

Bu sözü Atlas'a söylesem de aslında kendime söylemiştim. Çünkü bulamazsam... bir daha aynada kendime bakamazdım.

Ekranlara yeniden döndüm. Verileri genişlettim. Şehir

kameraları. Trafik akışı. Liman girişleri. Deniz sinyalleri. Akademinin dışına uzanan bütün kör noktalar. Sistem ağırlaştı. Bilerek. Çünkü biri, bu verilerin görünmesini istemiyordu.

Ve sonra...

Bir şey yakaladım.

Ona yalanlar söylüyordum. O gün hem ona hem kendime yalan söylüyordum çünkü bu sırrı bizden başka hiç kimse bilmemeliydi.

Zayıf bir sinyal. Kesik kesik. Sanki biri ışığı yakıp söndürüyordu. Haritada beliren nokta, bir süre sabit kaldıktan sonra kıyıdan uzaklaştı.

Gözlerim haritanın üzerine kilitlendi.

Atlas Okyanusu.

İçimde bir şey soğudu.

"Yanıltıyorlardır," dedi Atlas. Sesinde inkâr vardı. İnsanın hayatta kalmak için söylediği türden.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Yanıltma olsa bu kadar açık yapılmaz."

Bu bir mesajdı.

Bir davet.

Ve ben bu davetlerin kimden geldiğini biliyordum.

Akın.

İsmini içimden geçirirken bile omurgamda bir ürperti hissettim. Akın, benim geçmişimin hâlâ yaşayan bir parçasıydı. Onun olduğu hiçbir şey tesadüf değildi.

Atlas bana döndü. Gözlerinde *şimdi ne yapacağız* sorusu vardı.

Benim cevabım hazırdı ama söylemek istemedim. Çünkü söylediğim anda, bu iş geri dönülmez bir yere gidecekti.

İşte o an...

Ekranımda bir bildirim gözüktü.

Bir çağrı.

Hera'nın konumundan.

Kalbim göğsümde sertçe attı. Bir an için zaman durdu. Sonra kulaklığı elime aldım. Parmaklarım titremedi. Ama içimdeki her şey titriyordu.

"Çağrı var," dedi Atlas.

Kulaklığı taktım. Sinyali açtım. Ekrana odaklandım. İçimden tek bir cümle geçti:

Ne olursa olsun... Hazır ol.

Arabayı çalıştırdığım an, motorun sesi göğsümdeki baskıyı bastırmak yerine daha da büyüttü. Metalin titreşimi direksiyon aracılığıyla kollarıma, oradan omuzlarıma yayıldı. Sanki bedenim, o titreşimle birlikte dağılmaya hazırlanıyordu. Emniyet kemerini takmadım. Bilerek. Kendime kızgındım ve canımın yanmasını hak ettiğimi düşünüyordum.

Kontak anahtarını çevirdiğimde parmaklarım titriyordu. Bu titreme korkudan değildi. Öfkeydi. Bastırılmış, yıllardır içimde biriken, şimdi ilk kez kontrolsüzce yüzeye çıkan bir öfke. Camı indirdim. Yaz gecesi yüzüme çarptı. Sıcak, nemli, yapışkan. İstanbul'un yazı böyleydi. İnsan nefes aldığını sanırdı ama aslında sadece boğazına sıcak hava dolardı.

Derin bir nefes almaya çalıştım. Olmadı. Göğsüm açılmadı. Bir kez daha denedim. Bu sefer boğazım yandı. Sanki ciğerlerim değil, sadece boğazım çalışıyordu. Elimi direksiyona vuracak gibi oldum. Kendimi tuttum. Henüz değildi.

Yola çıktığımda saat kaçtı bilmiyordum. Zaman, anlamını yitirmişti. Trafik yoktu. Ama yol düzgün değildi. Direksiyon

sanki bana ait değildi. Araba, hafif hafif yalpalıyordu. Ya da ben öyle hissediyordum. Ellerim direksiyonu fazla sıkıyordu. Parmak eklemlerim beyazlamıştı. Çenemi sıktığımı fark ettim. Dişlerim ağrıyordu.

Senin yüzünden, diye geçirdim içimden.

Ama kime söylediğimi bilmiyordum.

Hera'nın yüzü geldi gözümün önüne. O anki hali. Titreyen sesi. Suyun içindeki görüntüsü. Midem kasıldı. Gözlerimi kırptım. Görüntü gitmedi. Daha da netleşti. Atlas'ın dizlerinin üstüne çöküşü. Bana sarılışı. "Kardeşim," deyişi. O kelime... içimde bir yerleri koparmıştı.

"Kapa," dedim kendime. Sesli çıktı bu kez. "Kapa artık."

Camdan içeri dolan sıcak hava beni daha da sinirlendirdi. Sanki şehir bile bana karşıydı. Klimayı açtım. Bir anlığına serinlik geldi ama yetmedi. Hiçbir şey yetmiyordu. Göğsümdeki baskı, direksiyonla birlikte beni de sıkıştırıyordu.

Arabayı biraz daha hızlandırdım. Bilerek. Mantıksızca. Kendimi durdurmak istemiyordum. İçimdeki her şey ileri gitmek istiyordu. Ne olursa olsun. Bir şey olacaksa olsun. Bu belirsizlik, bu bekleme hali... bundan daha kötüsü yoktu.

Yol boyunca zihnim susmadı. Susturamadım.

Ben yaptım.

Ben izin verdim.

Ben sustum.

Her cümle bir öncekinden daha ağırdı. Omuzlarım çöktü. Direksiyona biraz daha eğildim. Sanki böyle daha az hissedecektim. Yanılmıştım.

Binaya yaklaştığımda boğazım tamamen kapandı. Yutkunmaya çalıştım. Olmadı. Dilim damağıma yapıştı.

Nefesim kısa kısa çıktı. Arabayı park ederken çizgiye bile bakmadım. Umurumda değildi. Motoru kapattım ama içeride birkaç saniye daha kaldım. Kapıyı açamadım. Ellerim kilitlenmiş gibiydi.

"Şimdi," dedim kendime.

Kapıyı açtım. Sıcak yüzüme tekrar çarptı. Ayağımı yere bastığımda dizlerim titredi. Bu kez saklamadım. Titresinler. Hak ediyordum. Kapıyı sertçe kapattım. Ses geceye yayıldı. Umurumda değildi.

Binanın kapısından içeri girdiğimde serin hava yüzüme vurdu. Bir an başım döndü. Dengeyi kaybedecek gibi oldum. Duvara yaslanarak gözlerimi kapattım. Bir saniye. Sadece bir saniye. Nefes almaya çalıştım. Göğsüm hâlâ açılmıyordu.

Merdivenlere yöneldim. Asansöre binmedim. Kapalı bir alanda kalamazdım. Merdivenler daha güvenliydi. Daha gerçekti. Basamakları çıkarken her adımda kalbim daha da hızlandı. Ayaklarım yere sert basıyordu. Bilerek. Canımın yanmasını istiyordum.

İkinci katta nefesim tamamen bozuldu. Üçüncüde görüşüm kararda. Korkuluğa tutundum. Soğuktu. Avcumda iz bıraktı. O soğukluk beni ayakta tuttu. Bir an için.

Dördüncü katta durdum. Kapıyı görebiliyordum. Ama yürüyemedim. Göğsümdeki baskı, bir anda dayanılmaz hale geldi. Dizlerim çözüldü. Olduğum yere çöktüm. Merdiven boşluğunda yankılanan tek şey nefesimdi. Kırık, kesik, düzensiz.

"Hayır," dedim. "Hayır, hayır, hayır..."

Ellerim titriyordu. Parmaklarımı hissetmiyordum. Göğsümdeki acı, fiziksel bir şeye dönüşmüştü. Kalbim sanki yanlış yerde atıyordu. Yanlış ritimde. Başımı ellerimin arasına

alarak saçlarımı çektim. Acı hissetmek istedim. Bir şey hissetmek istedim.

Senin yüzünden, diye bağırdı zihnim bu kez daha net. *Senin yüzünden ben onun hayatını mahvediyorum.*

Ayağa kalktım ama nasıl kalktığımı bilmiyordum. Vücudum otomatikti artık. Kapıya doğru yürüdüm. Yumruğumu kaldırdım ama bir an durdum. O bir saniye... her şeyin toplandığı andı. Sonra vurdum.

Kapı açıldığında Akın karşımdaydı. Yüzündeki sakin ifade... beni delirten şey buydu. Hiçbir şey olmamış gibi bakıyordu. O an içimdeki her şey patladı.

"Senin yüzünden!" Sesim boğazımdan yırtılarak çıktı.

İçeri girip kapıyı kapattım. Salon genişti. Fazla düzenliydi. Bu düzen bana hakaret gibiydi. Birkaç adım attım. Nefesim hâlâ düzensizdi. Göğsüm kalkıp iniyordu.

"Senin yüzünden ben onun hayatını mahvediyorum!" Sözler ağzımdan kontrolsüzce dökülüyordu. "Senin oyunların yüzünden! Senin hesapların yüzünden!"

Akın konuşmaya çalıştı. Duymadım. Duymak istemedim. Ellerim titriyordu. Gözlerim yanıyordu. Bir adım daha attım. Dizlerim çözüldü. Bu kez gerçekten. Halının üzerine çöktüm.

Ve ağladım.

Sessizce değil.

Parçalanarak.

"Ben onun hayatını mahvediyorum," dedim hıçkırıklar arasında. "Ben... ben onu karanlığa ittim."

Ellerim yüzümdeydi. Omuzlarım sarsılıyordu. Nefes alamıyordum. Küfürler ağzımdan kendiliğinden çıkıyordu. Kontrol yoktu. Filtre yoktu. Sadece acı vardı.

"Bunu istemedim," dedim. "Yemin ederim istemedim."

Sözlerim yerde dağılıyordu. Toplayamıyordum. Akın'ın ayakta duruşunu hissediyordum. Bakışlarını. Sessizliğini. Bu sessizlik... beni daha da parçaladı.

Çünkü bazı insanlar bağır, bazıları susardı. Ve bazen susanlar, en çok yıkanlardı.

Akın konuşmadı. Bu, beni bağırmasından daha çok yaraladı.

Halıya çökmüş halde dizlerimin üzerine kapanmışken onun ayakta duruşunun farkındaydım. Bakışlarını. Sessizliğini. Bu evdeki her şey fazla düzgündü. Koltuklar, masanın üzerindeki cam sürahi, duvarda asılı tablo... Hepsi yerli yerindeydi. Sanki hiçbir şey olmamıştı. Bir insanın hayatı paramparça olmamış gibi.

Benim içimdeyse hiçbir şey yerinde değildi.

Göğsüm acıyordu.

Ama kalp gibi değil.

Daha derinde.

Daha yaygın.

Sanki bütün göğüskafesim içe doğru çöküyordu.

"Nefes al," dedim kendime.

Alamadım.

Akın nihayet hareket etti. Ayak sesleri yaklaştı. Halının üzerinde yumuşak ama kararlı adımları vardı. Yanıma kadar gelmedi. Bilerek. Aramızda bir mesafe bıraktı. O mesafe... beni ayağa kaldıracak kadar değildi ama yere daha da bastıracak kadar güçlüydü.

"Bağırman bitti mi?" Sesi sakindi. Fazla sakindi. O sakinlikte merhamet yoktu. Yorgunluk da yoktu. Sadece kontrol vardı. Ve kontrol benim için artık dayanılmazdı.

Başımı kaldırdım. Gözlerim yanıyordu. Görüşüm bulanıktı ama onu net seçebiliyordum. Çünkü bazı yüzler, insanın zihnine kazınırdı. Net görmek gerekmezdi.

"Sen..." Sesim kırıldı. Yutkundum. Boğazımda bir şey düğümlenmişti. "Senin yüzünden..."

"Benim yüzümden ne?" diye sordu. Sesi hâlâ aynıydı. Sanki bir toplantı odasındaydık. Sanki birazdan not alacaktı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Dizlerim tutmadı. Bir elimle koltuğun kenarına tutundum. Kalktım ama dengede duramadım. Bir an sendeledim. Akın yardım etmedi. Etmeyeceğini biliyordum zaten. Bu da içimdeki bir başka parçayı kırdı.

"Ben," dedim dişlerimi sıkarak. "Ben onu kurtardığımı sandım."

Bu cümle ağzımdan çıktığında içimde bir şey koptu. Çünkü o ana kadar hâlâ kendime yalan söylüyordum. Hâlâ yaptığım şeyin bir tür fedakârlık olduğuna inanmak istiyordum.

"Ben onu hayatta tuttum sandım. Onu sakladım. Onu korudum sandım." Sesim yükseldi. Kontrolüm gitti. "Ama ben onu parçaladım!" diye bağırdım. "Ben onun hayatını parçaladım!"

Ellerim titriyordu. Göğsüm inip kalkıyordu. Gözlerimden yaşlar akıyordu ama bu ağlamak değildi. Bu... bedenimin çözülmesiydi. Sinir sistemim iflas ediyordu.

Akın başını hafifçe eğdi. Beni inceler gibi baktı. Bir bilim insanı gibi. "Bunu şimdi mi fark ettin?" dedi.

O an... O an ayağa fırladım.

Nasıl fırladığımı bilmiyordum. Bedenim bana ait değildi artık. Bir adım attım. Bir tane daha. Aramızdaki mesafeyi kapattım. Göğsüme bastıran öfke artık dışarı çıkmak istiyordu.

"Sus," dedim dişlerimin arasından. "Sus artık!"

"Gerçekler can yakar," dedi sakinlikle. "Özellikle de geç fark edilirse."

Elimi kaldırdım. Vurmak için değil. Kendimi tutmak için. Parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Tırnaklarım saç derime battı. Canım yandı ama yetmedi.

"Senin yüzünden," dedim yeniden, bu kez daha boğuk bir sesle. "Ben Atlas'ın da hayatını mahvediyorum."

Bu ismi söylediğimde dizlerim tekrar çözüldü. Atlas. Onun dizlerinin üstüne çöküşü geldi gözümün önüne. Bana sarılışı. "Kardeşim," deyişi.

O an... O an ben artık güçlü değildim.

"Ben her şeyi kontrol edebilirim sandım," dedim ağlayarak. "Sistemi, zamanı, insanları ama insan ruhunu kontrol edemezsin."

Akın bana baktı. Uzun uzun. Sonra ilk kez sesi değişti. Çok az. Ama yeterince.

"İşte bu. İlk doğru cümlen." Başımı kaldırdım. Gözlerim kan çanağı gibiydi. "Sen onu kurtarmadın," dedi net bir tonla. "Sen onu bizim oyunumuzun içine aldın." Kalbim duracak sandım. "Bir oyunun içine giren herkes," diye devam etti. "Ya buzdan bir taş olur ya da kırılır."

"Yeter!" diye bağırdım. Avuçiçlerimle göğsüne vurdum. "Yeter artık!"

Nefes alamıyordum. Gerçekten alamıyordum. Göğsüm sıkıştı. Kulaklarım uğuldadı. Görüşüm kararardı. Bir an bayılacağımı sandım. Akın bunu fark etti. Ama yine de yaklaşmadı.

"Bak," dedi sakin ama sert bir sesle. "Şu an yaşadığın şey pişmanlık değil." Başımı salladım. Ama o devam etti. "Bu, kontrol kaybı."

Bu kelime... Beni paramparça etti.

Çünkü hayatım boyunca tek dayanağım kontroldü. Kontrol edersem kimse ölmezdi. Kontrol edersem kimse kaybolmazdı. Kontrol edersem kendim de dağılmazdım. Ama şimdi... Her şey elimden kaymıştı.

"Sen güçlü olduğun için değil," dedi Akın. "Gerekli olduğun için buradasın."

Gözlerimden yaşlar süzüldü sandım. Yavaşça. Sessizce.

"Ve gerek kalmadığında," diye ekledi. "Kimse seni tutmaz."

Bu sözle birlikte içimde bir şey tamamen söndü. Ayağa kalkamadım. Olduğum yere çöktüm. Ellerim yanlara düştü. Omuzlarım çöktü.

"Ben onu kurtaramadım," dedim fısıltıyla. "Hiçbirini kurtaramadım."

Akın sessiz kaldı. O sessizlikte ilk kez gerçekten yalnız olduğumu anladım.

Yerdeyken insanın boyu kısalırdı.

Sadece bedeni değil, iddiaları da küçülürdü. Ayağa kalkamadığım o anda yıllardır taşıdığım her şey omuzlarımdan kayıp yere düştü. Güç dediğim şeyin ne kadar kırılgan olduğunu ilk kez bu kadar net gördüm. Kontrol, bir masaldı. İnanmayı seçtiğim bir masal.

Ellerim yanlarımda gevşek duruyordu. Parmaklarımın ucunda karıncalanma vardı. Nefesim hâlâ düzensizdi ama artık panik değil, tükenmişlikti bu. İçimde bir yerlerde hâlâ bağırmak isteyen bir taraf vardı fakat sesi çıkmıyordu. Sanki boğazım değil, ruhum kısılmıştı.

Akın'ın ayak seslerini duydum. Bu kez yaklaştı. Çok değil. Bir adım. Belki iki. Yanıma çömelmedi. Yukarıdan baktı. Her zaman olduğu gibi. Yukarıdan.

"Şimdi dinle," dedi.

Bu iki kelime... Bir emir gibiydi. Ama daha kötüsü, bir vaatti.

Başımı kaldırmadım. Gözlerim yerdeydi. Halının liflerine takıldı bakışım. İnce çizgiler. Düzgün dokuma. Bu evde her şey planlıydı. Benim hayatım hariç.

"Sen kendini suçlayarak rahatladığını sanıyorsun. Bu, en kolay kaçış."

Bir şey söylemek istedim. Söyleyemedim. Çünkü haklıydı. Suçluluk, bazen sorumluluk gibi giyilen bir maskeydi. Altında hâlâ korku vardı.

"Onu kurtarmadın," diye devam etti. "Onu saklamadın. Onu korumadın." Durdu. Bilerek. Kelimelerin yere düşmesine izin verdi. "Onu," dedi daha alçak bir sesle. "Oyundan çekemedin."

Kalbim bir kez daha sıkıştı. Ama bu sefer çığlık yoktu. Gözyaşı yoktu. Sadece ağır bir kabulleniş vardı.

"Ve Atlas," dedi adını özellikle vurgulayarak. "Senin hatalarınla baş etmeye çalışıyor." Başımı kaldırdım. İlk kez. Gözlerimin içine baktı. "Bu seni suçlu yapar ve suçluluk kimseyi kurtarmaz."

Ayağa kalktı. Ceketini düzeltti. Hareketleri sakindi. O kadar sakindi ki sinir bozucuydu. Dünya yanarken bile düzenini bozmayan türden bir sakinlik.

"Şimdi sana gerçeği söyleyeceğim," dedi. "Ve bu gerçeği ya kabul edersin ya da altında ezilirsin." Nefes aldım. Bu kez

derin. Göğsüm ilk kez açıldı. Çünkü kaçacak yer kalmamıştı. "Ona bir yaşam verdin. Sen olmasaydın, ben olmasaydım Hera bugün gerçekten ölmüş olacaktı."

Bir adım attı. Bir adım daha.

"Beni şeytan yaptınız," diye devam etti. "Düşman, canavar." Gülümsedi. Ama bu bir gülümseme değildi. Dudakların yaptığı bir hareketti sadece. "Oysa hepsi bizim sayemizde hayatta leydim. Bunu unutma. Bunu kabullen."

Bu cümle...

Odayı ikiye böldü.

"Atlas," dedi sakinlikle. "Öfkesini bana yönelttiği için yaşıyor." Bir an durdu. "Hera hayatta kaldıysa bu benim sabrım yüzünden."

Kalbim hızlandı. Nefesim yine bozuldu ama bu kez korkudan değil, öngörüden.

"Ve sen," dedi bana dönerek. "Kendini güçlü sandığın için değil..." Yaklaştı. Çok yaklaştı. "Benimle olduğun için yaşıyorsun. Sana o gücü ben verdim." Sustu. Sonra indirdi darbeyi. "Ben hepinizi koruyacağım." Bu kez sesi yüksekti. Netti. Tartışmasız. "Bu dünyada," dedi. "Kontrolü olanlar hayatta kalır."

Bir adım geri çekilerek bana alan açtı. Nefes alacak bir boşluk verdi. Ama o boşluk, bir özgürlük değildi. Bir kafesti.

"Kuralları ben koyacağım," dedi. "Kim yaşayacak, kim saklanacak, kim feda edilecek, ben karar vereceğim." Dudaklarım aralandı. Sesim çıkmadı. "Siz de benim kurallarımla güvende olacaksınız."

Bir an için... Bir an için bu cümle cazip geldi.

Güven.

Kontrol.

Birinin direksiyonda olması.

Bu düşünce beni ürküttü. Çünkü yorgundum. Çünkü kırılmıştım. Çünkü bir anlığına teslim olmak istedim.

"İstemezsen," dedi omzunu silkerek. "Kapı orada."

Önce kapıya baktım, sonra yere ve tekrar ona.

Ayağa kalktım. Bu kez yavaşça. Dengemi toplayarak. İçimdeki titreme hâlâ geçmemişti ama ayakta durabiliyordum. Bu bile bir şeydi.

"Koruma," dedim kısık ama net bir sesle. "Buna koruma diyorsun."

Gözlerimdeki kararlılığı gördü. İlk kez. Çok kısa bir an.

"Ben buna düzen derim," dedi. "Kaosun alternatifi."

Başımı salladım. "Düzen," dedim. "Birilerinin kanıyla kurulduysa adı düzen değildir."

Sessizlik oldu. Uzun. Ağır. Sonra Akın gülümsedi. Bu kez gerçekten.

"İşte bu. İşte bu yüzden seni tutuyorum." Yanımdan geçip kapıya yöneldi. "Dinlen," dedi arkasını dönmeden. "Yarın, kim olduğuna karar vereceksin."

Kapı kapandı. Ve ben ilk kez şunu anladım: Bu bir teklif değildi. Bu bir sözleşmeydi. İmzayı atmamış olabilirdim ama sayfayı açmıştım.

Atlas Katriwas

&

Hera Yarkan

Ninova

12

"KURBANLAR VE AVCILAR"

Yol insanı nereye götürür? Geçmişin midir arkandan ittiren yoksa şimdiki sen mi veriyorsun kararlarını? Çaresiz bekleyen abim yukarıda Hera'nın kapısında oturuyordu. Ben alt katta, salonda yerde oturmuş sırtımı duvara yaslamıştım. Hemen karşımdaysa bu hikâyenin kötüsü olduğuna inanmak istediğimiz ama kalbimin üzerinde hâkimiyet kuran adam duruyordu. Belki de bütün suçu Akın'a yükleyen bizdik.

O da bizim kadar kurbandı. Sadece kendini avcı olarak göstermek kendini korumanın başka bir yöntemiydi ve karşısına geçmek yerine babasının yanında duruyor gibi davranmayı tercih etmişti. Ona baktım. Onu izledim. Uzun süredir bunu kendi içimde yapmak istiyordum.

Ona baktığımda sadece geçmişimdeki o çocuğu gördüm. Büyük kahve gözlerini bana diken meraklı oyun arkadaşımı. Yanı başımda bana masallar anlatan oyun arkadaşımı. Kibritçi Kız ve Tanrı Adamı. Benim Tanrı Adamı'm Akın'dı. Ona kalan kibrit bendim. O ise beni kül etmemek uğruna bütün dünyayı yakmayı seçmişti.

Bu bağlılığın sebebi neydi? Takıntısı mı? Aşkı mı? Bu sorunun cevabını bilemeyecektim. Emin olduğum tek şey benim ona karşı olan hislerimin bu bağlılıktan beslendiğiydi. Açtım. Sevgiye, ilk olmaya, tercih edilmeye. Akın'ın da her koşulda beni tercih edeceğini biliyordum. Onunla ilk

kez el sıkıştığımda gözlerinde gördüğüm ateş bunu anlamama yetmişti.

"Kendini çok yoruyorsun," dedi Akın. "Bu senin suçun değil. Artık bundan vazgeç." Yanıma oturduğunu fark ettiğimde sırtımı duvardan ayırıp onun göğsüne doğru yasladım. Yerde oturuyorduk. Çaresizlikten miydi yoksa sakinleşmek istediğimden mi bilmiyordum.

"Hayır," dedim keskin bir dille. "Artık değil. Suçlamalardan ve mızmızlanmalardan bıktım, Safkan. Savaş istiyorum. Kan almak istiyorum. Kaos istiyorum. Yakmak istiyorum."

Yüzünde gülümseme oluştu. "Yakarım," dedi yalnızca. Biz değil, ben. Senin için. "Yıkarım."

"Ben," dedim ona karşı çıkarak. "Ben yapmak istiyorum. Ekin Korhan'a kurduğu o düzeni mezar yapacağım." Beni oturduğum yerden kucağına doğru çekti.

"Leydim," dedi kısık sesle. "Senin yanında savaşacağıma emin olabilirsiniz."

"Hani sen kimse için savaşmazdın?" dedim ona laf atarak.

"Sen kimse değilsin."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Senin olağanüstü zekânın bir ürünüyüm. İçimdeki bu taş olmasa belki yaşamaya bile devam edemeyeceğim."

"Ölmene izin vermem." Netti. Keskin bir çizgi. Ölüm insandan izin alır mıydı? Hayır, sen bile geçemezsin bunun önüne. "Öyle bir ihtimal yok"

"Keşke," dedim. "Keşke önüne geçebiliyor olsaydık."

"Çözmemiz gereken çok şey var. Taşla arandaki durum ne? İncelememiz gerek. Seninle nasıl iletişime geçebiliyor? Etrafı nasıl yönetiyor ve yönlendiriyor? Bir gün..."

"Bir gün beni de yönetebilir mi?" Onda iki taş da vardı. İçindeki karmaşanın sebebi bu muydu? Beyaz ve lacivert. İki kanın karışımı. Araf gibi.

"Akın," dedim yüzünü avuçiçime alarak. Üzerinde biraz hareket ettim.

Bacaklarının üzerinde oturuyor olmamdan büyük bir keyif aldığını hissedebiliyordum. Fakat şu an duygularım ve endişem hislerimin önüne geçiyordu. "Sana ne söylersem söyleyeyim hayatıma bir ışık yaktığını biliyorum." Gözlerimin dolacağını sandım. Öfkemi bir kenara bıraktım. Ölüme yürüyen bir kadın gibi. "Bana bir şans, bir hayat sundun. Sana bunu söylemek zor ama benim yaşama arzum nefretimden besleniyor. Eğer suçlayacak biri olmasaydı karşımda kendimi suçlayacaktım."

"Biliyorum, Kibritçi Kız," dedi devam etmemi beklemeden. "Biliyorum ve ben Tanrı Adamı yerine Şeytan olmayı kabul ettim. Sen Tanrı Adamı uğruna kendini yakma diye. Bu yüzden tek bir söz ver bana. Ne olursa olsun yaşayacağına dair."

"Yaşayacağım ve senin de ölmene izin vermeyeceğim, kötü adam," dedim.

"Kendine bunu yapma." Yine içimi görüyordu, içimden geçen her hissi. *Peki sen, sen neden bana bunu yapıyorsun?* "Gözünden bir damla yaş akmıyor diye canının yanmadığına inandırma kimseyi."

"Biliyorsun," dedim acıyla. "Ağlayamadığımı biliyorsun." Benim hislerim yok. Benim kimliğim yok. Hep olmaya çalıştığım biri var ama olabildiğim hiçbir şey yok.

"Biliyorum güzelim," dedi saçımı okşarken. "Biliyorum Mona. Herkesten iyi biliyorum. Ama gözünden yaş

akmasına ihtiyacım yok. İçine düşen her bir damla için, ağlayamadıkların için bile canlarını yakacağım." Eliyle çenemi tutarak başımı ona doğru kaldırdı. "İzin versen tek bir cümlenle o abinin de canını okuyacağım ama elimi kolumu bağlıyorsun, güzelim. Tek bir cümlenle hem de."

Tek bir cümlemle. O benim elimdeki pimi çekilmiş bir bomba gibiydi. Bir yanım ona güvenmek istemiyorken diğer yanım çoktan sırtını ona dayamıştı.

"Bazen anlamıyorum," dedim bir itirafla. "Bana karşı olan hassasiyetini. Senin askerin olan ben miyim? Yoksa sen mi bana aitsin, bilmiyorum."

"Mina," dedi karanlık gözlerini bir an bile benden ayırmadan. "Bunun bir savaştan ibaret olmadığını göremiyor musun? Bu daha gerçek bir şey." Elini kalbimin üzerine getirdi. "Bu bana ait bir şey." Kalbimin üzerindeki eli yukarıya doğru tırmandı.

İçimde bir parça koptu ve nabzım anbean yükseldi. Eli göğsüme doğru tırmandı. Avuçiçi usulca sol göğsümü kavradı ve sıktı. Canım içimde hissettiğim hazla birlikte hafifçe yandığında inlememek için kendimi zor tuttum.

"Bu bize ait bir şey. Sana bunu öğreteceğim güzelim. Ruhun artık benim. Ruhum artık senin."

"O ne demek?" dedim kısık sesle.

"Kabul etsen de etmesen de..." Eli, mahrem bölgelerimde dolaşmaya devam etti. "Ruhun için savaşmayı öğrendin. Kendini korumayı öğrendin. Şimdi..."

"Şimdi," dedim onu öpmek isterken kendimi tutmaya çalışarak. Bana yeniden aynı cümleyi söyledi.

"Şimdi aşkın için savaşacaksın, Mona."

Mona, dedi bana yeniden. Ona ait olduğumu iddia ederken bile, ona ne kadar ulaşılamaz olduğumu hatırlatarak. Mona, *ulaşılamaz arzu.*

Elini, avuçladığı göğsümden çekmeden usulca dudaklarıma uzandı. Üstdudağımı kavradı. Nefesimin heyecanla tükendiğini hissettim. İçimdeki acı yerini heyecana bıraktı.

O büyülü bir adamdı. Tek bir cümlesiyle bana yaşadığım her şeyi unutturuyordu. Tek bir temasla bütün doğrularımı sarsıyordu.

O bir limandı. Bütün bu savaşın içinde. Herkese düşman, bana sığınak. En değerlisi olduğumu kalbime, ruhuma işleyen bir *taçsız kral.* Öpüşü derinleştiğinde kendimi ona daha fazla yasladım. Üstümde hissettiğim baskı içimdeki ateşi harladı. Ait hissediyordum.

Hiçbir yere ait hissedemeyen ben onun dudaklarına, kokusuna ait hissediyordum. Üstdudağını emerek kendime çektiğimde gülümsediğini hissettim. Dudağını bırakarak yüzümü boynuna, kokusunun yayıldığı o noktaya bastırdım. Dilim, tuzlu teninin üzerinde gezindi. İçimde fırtınalar kopuyordu.

"Zamanı gelecek leydim," dedi her zamanki tavrıyla. "Zamanı gelecek. O tenin üzerinde hükümler süreceğim zaman gelecek."

"Bu bizi yok edecek," diye mırıldandım zar zor dilimi boynundan ayırarak. "Bu bizi mahvedecek."

"Yanlış," dedi kesin bir dille. "Ben bir şey istiyorsam onu alırım ve benim olduğum masada kaybetmenin bir yolu yok. Bu onları mahvedecek." Elime dokundu, titreyen elimi kasıklarına doğru götürdü.

"Hissediyor musun?" dedi ve oyalanmadan avcumu benim bacak arama doğru çevirdi. "Hissediyor musun leydim? Nasıl bana ait olduğunu, nasıl sana ait olduğumu."

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama bir yanım... Bir yanım ona ve içimde hissettiğim bu tutkuya güveniyordu. Bir sonucu olacağını biliyordum. Bu tarafı seçmenin bir bedeli olacağının farkındaydım. Fakat Akın haklıydı. Ben, Hera için onun kapısına gittiğim gün, bu oyunu onunla oynamayı kabul ettiğim gün çoktan o seçimi yapmış, eşikten geçmiştim.

Ruhumu ona teslim etmiştim. Benim için savaşmasına izin vermiştim.

Şimdi sıra kalbimdeydi. ***Aşkıma teslim olacak, o aşk için savaşacaktım.***

"Hissediyorum," dedim. "En başından beri."

"Şimdi seni buraya yatırabilirdim ama üst katımızda yarı zamanlı abin olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım."

Söylediklerine güldüm. "Abim, abim olmakla pek ilgilenmiyor ama."

Tek kaşını kaldırdı. Eli bellimi kavradı. "Yatırayım yani?" dedi gözlerini kısarak.

"Şu an bundan çok daha önemli bir işimiz var Akın. İşlediğimiz günahın bedelini ödemek zorundayız. Bu kartı kullanacağız ya da bir yol çizeceğiz. Atlas'ı çağıralım," dedim kucağından kalkarak. "Artık harekete geçmeliyiz, kaybedecek zamanımız yok. Onu kurtarmanın tek yolu bu."

Bir şeyler yapmak zorundaydık. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. Bütün bunları umursamadığını ama benim için savaştığını bilecek kadar onu tanıyordum.

Belki bu hikâyenin kötü adamıydı ama benim için dünyayı ateşe verecek o adamdı.

Konuşmak için salonda toplandık. Üst kattaki koridorun ucunda abimin ayak sesleri hâlâ yankılanıyordu. Hera'nın

kapısında oturan bir adamın sabrı, insanın kendine kurduğu en büyük yalandı. O kapı açılmayacaktı. O kapıdan bir mucize çıkmayacaktı. Biz mucizeleri istemiyorduk artık. Biz, mucizeyi zorla yaratacak kadar kirlenmiştik.

Salonun içindeki sessizlik boğazıma çöken bir düğüm gibiydi. Bu, korkudan doğan bir sessizlik değildi. Daha çok, çoktan verilmiş kararların geriye bıraktığı bir yankıydı. İnsan paniklediğinde konuşur, hızlanır, kaçmak isterdi. Oysa ben kaçmıyordum. Yürümeye hazırlanıyordum. Masanın başına oturmuştum.

Masadaki ahşap, avuçiçimin altına soğuk bir gerçek gibi yapışıyordu. Sanki o soğuk, içimdeki ateşi dengelemek için oradaydı yoksa ben çoktan kendi öfkemle yanıp kül olacaktım. Atlas'ın salona girişini kapının gıcırtısından değil, havanın değişmesinden anladım. O geldiğinde hava hep değişirdi. Çünkü Atlas bir insan gibi değil, bir karar gibi yürürdü. Yanlış bir anda, yanlış bir kelimeyle bütün düzeni devirecek bir karar.

Atlas salona girdiğinde gözleri ilk bana değil, Akın'a kaydı. Akın ise sanki o bakışı bekliyormuş gibi sakin kaldı, bir avcının sakinliğiydi. Avını izlerken nefes bile almayan bir canlının.

"Ne var?" dedi Atlas. Sesinde uykusuzluk vardı. "Hera'dan hâlâ ses yok. Nabız düştü. Yirmi dakika önce bir an yükseldi, sonra tekrar..."

"Sanki biri kapıyı kilitledi," dedim istemsizce. Ağzımdan çıkan cümle, içimde büyüttüğüm korkunun kıyısından kopup yere düştü.

Akın masanın ucuna yaslanmıştı. "Kilitli kapılar açılır," dedi. "Ama doğru anahtarla."

O anahtar.

Dilim, o kelimeyi söylemek istemedi. Çünkü o kelimeyi söylediğim an, Ekin Korhan'ın yüzü zihnimin içine çakılacaktı. Onun adını her düşündüğümde bir şey kaybediyordum. Yutkundum.

Kart.

Cebimin içindeki sert plastik, sanki kalbimin üzerinde taş gibi duruyordu. Ekin'in bana verdiği şey, bir "iyilik" değildi. Ekin Korhan'ın dünyasında iyilik yoktu. Orada sadece borç vardı. Bir gün ödemek üzere saklanan borç.

Akın, bakışlarını cebime kaydırdı. Sanki kartın varlığını görüyordu. Sanki elim cebime gitmeden bile onun ağırlığını hissediyordu.

"Çıkar," dedi.

"Emir verme." Sesimdeki sertlik, kendime verdiğim bir tokattı aslında. Çünkü içimde o adamın tek bir kelimesiyle hizaya giren bir taraf vardı. Bunu inkâr etmeye çalışmak, bir yangının içindeyken ateşi yok saymak gibiydi.

Akın'ın ağzının kenarı kıvrıldı. O gülümseme, beni sinirlendirecek kadar tanıdıktı. "Sana emir vermiyorum," dedi. "Sana hayatını kurtaracak seçeneği hatırlatıyorum."

Atlas sandalye çekip oturdu. Omuzları genişti ama o an sanki dünyayı tek başına sırtlanmış bir adam gibi çökmüş görünüyordu. "Bu kart," dedi. "Ekin'in kartı mı?"

Evet.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonunda cebimden kartı çıkardım ve masaya koydum. Koyu renkti, üzerinde hiçbir logo yoktu. Sade. Sessiz. Tıpkı Ekin'in varlığı gibi. Dışarıdan bakınca bir şey ifade etmeyen ama içine girdiğinde bütün hayatını değiştiren bir şey.

Atlas kartı eline almadı. Sadece baktı. Akın ise baktı ve "tamam" der gibi başını eğdi.

"Bu kart bir kapıyı açıyor," dedim. "Ama hangi kapıyı açtığını bilmiyorum. Ekin... bunu verirken... *Bana geleceksin ve beni seçeceksin*, dedi."

Akın'ın gözleri kısıldı. "Ekin'in en sevdiği şey, insanlara yarım bilgi verip onları kendi kibirlerinde boğmak."

Atlas araya girdi. "Peki plan? *Artık harekete geçiyoruz*, dedin. Ne yapıyoruz?"

İşte orada nefesim ikiye bölündü. Çünkü plan dediğin şey, bazen bir yol haritası değil; kendini mezara nasıl düzgün sokacağını anlatan bir talimattı. Masaya eğildim. Parmaklarımı kartın üzerine koydum ama kaldırmadım. Sanki kaldırırsam bu iş resmileşecek ve artık geri dönüş olmayacaktı.

"Ekin'i arayacağım," dedim. Cümle salonda bir kurşun gibi yankılandı. Atlas'ın yüzü gerildi. Akın'ın gözlerindeyse... sadece bir sakinlik vardı. Kötü bir sakinlik. Kabul edilmiş bir felaketin sakinliği.

Atlas, "Hayır," dedi. "Hayır Mina. O adamla yalnız görüşemezsin."

"Görüşeceğim. Çünkü Hera'yı kurtaracak bilgi onda. Başka kimsede yok. O bilgi de bir pazarlıkla alınır."

Akın, dizlerini hafifçe açarak oturduğu yerden bana yaklaştı. "Ne teklif edeceksin?" Sorusu basitti ama altındaki anlam, mideme yumruk gibi indi.

Kendimi düz tuttum. "Kendimi."

Atlas'ın sandalyeyi geri itişi, yerle kavga eden bir çığlık gibiydi. Ayağa kalktı. "Delirdin mi sen?"

"Delirmedim," dedim. "Sadece... artık bu oyunda 'iyi kız' rolü kalmadı. Benim hayatım zaten bir proje. Ruhum zaten

bir taşın içinde sıkışmış. Benim kendimi feda etmem, en azından bir işe yarasın."

Akın, sesini yükseltmedi. Hiç yükseltmezdi. O, insanları bağırarak değil, susturarak yönetirdi. "Bunu tek başına yapmayacaksın," dedi. "Sen Ekin'e *tek başımayım* hissi vereceksin. Ama tek başına olmayacaksın."

Atlas dişlerini sıktı. "Bu *tek başına değilsin*, cümlesi genelde birinin ölmeden önce duyduğu son tesellidir."

Akın ona baktı. "Dramı kes. Ölmesine izin vermem."

Akın'ın kurduğu cümle aralarında yıllardır biriken tüm duyguları bir anlığına ortaya çıkardı. Atlas'ın yumrukları sıkıldı. Akın'ın gözleri sabit kaldı. Ben araya girmeseydim, salonda plan değil, kan konuşulacaktı.

"İkiniz de susun." Sesim şaşırtıcı biçimde sakindi. "Şimdi dinleyin. Ben Ekin'i arıyorum. Ona diyorum ki: *Hera'yı kurtaracak bilgilere karşılık seninle geleceğim. Senin düzeninin parçası olacağım.*"

Atlas, "Buna inanır mı?" dedi. Sesinde küçümseme yoktu, sadece korku vardı.

"İnanmayacak," dedim. "Ama merak edecek. Ekin Korhan'ın tek zaafı çıkarları. Merakı, onu bir gün öldürecek. Biz de o günü öne çekeceğiz."

Akın başını hafifçe yana eğdi. "Devam."

"Ekin beni üsse çağıracak," dedim. "Bunu yapmasını sağlamalıyız. Sonrasında siz devreye gireceksiniz."

Atlas, "Senin taşını ölçemez," dedi sert bir sesle. "O taş..."

"Ölçer," dedi Akın. "Çünkü Ekin'in elinde de teknoloji var. Hem Türkiye'de hem yurtdışında. O yurtdışındaki üssü kimsenin bilmediğini sanıyor ama biliyoruz. İşte asıl mesele... asıl mesele orası."

"Ne?" Fulya'nın yurtdışında olduğunu ve bu emri Akın'ın verdiğini biliyordum ama sebebi hakkında bir fikrim yoktu.

"Fulya oraya sızdı. Ekin'in yurtdışı üssünün içini bilir. Koridorların kör noktalarını, kapıların şifresini, kameraların körleştiği saniyeleri... ama tek başına bir şeye yetmez. Oraya girmek için içeriden bir el gerekiyor. Fulya o el. Atlas da dışarıdan gelen bıçak," dedi Akın.

Atlas, "Ben Fulya'nın yanına Ekin'e çaktırmadan gireceğim," dedi. Bu cümle, onun için dua gibiydi. Hera'nm adını ağzına almadan söylediği bir dua. "Fulya beni içeri sokacak. Ben de Hera'yı kurtaracak bilgileri alacağım."

Benim boğazım düğümlendi ama belli etmedim. "Evet," dedim. "Sen oraya girerken... burada bir kaos çıkacak."

Atlas kaşlarını kaldırdı. "Kaos?"

Akın, çok sakin bir tonla sanki hava durumunu konuşuyormuş gibi söyledi: "Poyraz ve ben yakalanacağız."

O an salondaki hava sanki bir santim çöktü. Atlas'ın bakışları Akın'a çakıldı. Bense nefesimi tuttum. Çünkü bunu plan diye söylemek kolaydı ama o an geldiğinde, yakalanmanın ne demek olduğunu hepimiz biliyorduk. Bu adamların "yakalamak" dediği şey, bir bileğe kelepçe takmak değildi. Bu adamların yakalaması ölümdü.

"Bilerek," dedim. "Bilerek yakalanacaksınız. Ekin'in farkında olduğunu bile bile. Çünkü senin dediğin gibi... Ekin merak eder. Kaos olduğunda gözünü buraya diker. Dikkati bölünür. Yurtdışına gidecek haber geç gider ya da yanlış gider."

Akın bana baktı. "Poyraz ve ben hallederiz."

Poyraz'ın ismi, içimde bir bıçak gibi dönüyordu. Babasına yakalanacaktı. Bu nefret, Poyraz'ın kanma karışmış bir zehir

gibiydi. Ama aynı zamanda bir gerçek vardı. Ekin Korhan, Poyraz'ı öldürmezdi. Ekin, kendi oğlunu kaybetmeyi göze alamazdı. Bu da planın en kirli avantajıydı.

"Bu son şansımız ve başka bir ihtimal yok."

Akın ayağa kalktı. Üzerinde o ağır, karanlık otorite vardı. "Tamam," dedi. "Ekin bizimle ilgilenirken Atlas özel jetle gidecek. Koordinatları sana Fulya sağlayacak. Onunla iletişimde olacaksın. Beni ve Poyraz'ı yakaladığındaysa kazandığını sanacak."

Akın kendini ortaya atıyordu ve bunu kimse için değil, benim için yaptığını biliyordum.

Atlas, "Peki ya Mina yurtdışındaki üsse götürülünce?" dedi.

Ben kartı masadan aldım. Avuçiçimde bir mezar taşı gibi durdu. "Her şey sende olacak, Ekin'i esir alacaksın. Bugünün geleceğini biliyordum ve önlemimi aldım. Yurt dışında ekiplerim var. Tek bir haberler oyunu baştan kurabiliriz."

O an, planın içindeki en büyük çentik ortaya çıktı. Ekin Korhan kadar zeki biri bile kendi gölgesinin altında boğulabiliyordu.

Akın gözlerini bana çevirdi. Atlas da. "Ben kartla protokolü devre dışı bırakacağım. Ekipleri siz halledeceksiniz. Onu kendi kanıyla boğacağız."

Atlas küfredecek gibi oldu ama kendini tuttu. "Bu... bu resmen şeytan işi."

Akın gülümsedi. "Evet."

Salondaki sessizlik bir yemin gibiydi. Üst katta Hera'nın varlığı, bize hâlâ "insan" kalmış bir parçamızın olduğunu hatırlatıyordu ama aşağıda konuştuğumuz şey... insan işi

değildi. Bu bir avcı masalıydı. Masalın sonunda kimin av, kimin avcı olacağını ise bilmiyorduk.

Elimi telefona uzattım. Ekran kardı, sonra yüzümü yansıttı. Bir an kendime baktım. Gözlerimde yaş yoktu. Ama içimde ağlayamadığım her şeyin ağırlığı vardı.

Akın'ın sesi, kulağıma bir bıçak gibi yaklaştı. "Arayacaksın."

"Arayacağım," dedim.

Atlas nefesini bıraktı. "Ve sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Zaten hiçbir şey eskisi gibi değil," dedim ve numarayı çevirdim.

Telefon çalarken kart avuçiçimde sanki ısındı. Sanki Ekin'in parmak izi hâlâ üzerindeydi. Sanki o kart, bana ait değildi de ben ona aittim.

Birinci çalma.

İkinci çalma.

Üçüncü çalma.

Ve bir tık.

"Efsun Mina Öner," dedi Ekin Korhan'ın sesi. Ne şaşırmıştı ne sevinmişti. Sadece... bekliyormuş gibiydi. "Sonunda."

Gözlerimi bir an Akın'a çevirdim. O bakış, "geri dönüş yok" dedi.

"Bir anlaşma yapacağız," dedim Ekin'e. "Hera'yı kurtaracak bilgileri istiyorum."

"Bu ne hız?" dedi Ekin eğlenir bor tonda. "Önce bi nasılsın deseydin üç yüz seksen."

"Sesini kes," dedim sert bir sesle.

Ekin'in ses tonundan güldüğünü anladım. "Karşılığında ne alacağım?"

Avuçiçimdeki kartı daha sıkı tuttum. "Ben." Salondaki bütün hava, o kelimenin ardından bir mezar gibi kapandı.

O kelimeyi söyler söylemez, sanki sesim telefondan çıkıp Ekin Korhan'ın avuçiçine düştü. Bir insanın kendi canını pazarlık masasına koyması, iki tarafı da çıplak bırakırdı.

Telefondan kısa bir sessizlik geldi. O sessizliğin içinde Ekin'in düşündüğünü değil, ölçtüğünü hissettim. Nabzımı, sesimin titreyip titremediğini, kelimemin içindeki yalanı... Ekin, insanın yalanını yüzünden değil, boğazından anlardı. İnsan doğruyu söylerken yutkunmazdı. Yalan söylerken boğazına bir düğüm otururdu.

Ben yutkunmadım.

"Ne kadar şiirsel," dedi Ekin sonunda. Sesinde alay yoktu. Alay olsa daha kolay olurdu. Ekin'in tehlikesi, alay etmemesiydi. Ekin insanı aşağılamazdı, kullanırdı. "Kendini bana teklif ediyorsun... çünkü diğerleriyle baş edemiyorsun."

"Diğerleri umurumda değil," dedim. "Hera umurumda. Bana gerekli olan bilgiyi ver. Ne istiyorsan al."

Akın'ın varlığını omzumda hissediyordum. Hiç konuşmuyordu. Sadece oradaydı. Gözleriyle duvarları, pencereleri, ihtimalleri tarıyordu. Atlas masanın öbür ucunda taş kesilmişti. Ben konuşurken abimin yukarıda oturduğunu düşündüm; Hera'nın kapısına yaslanmış, kapıyı yumruklamadan, kapıyı kırmadan bekleyen bir adam. Bir insanın beklemesi kadar çaresiz bir şey yoktu.

Ekin'in sesi yine geldi: "Beni kandırdığını sanıyorsun."

"Sanmıyorum," dedim. "Senin beni kıstıracağını biliyorum."

O an Akın'ın dudaklarının kenarı kıpırdadı. Gülümsemedi. Ama sanki içinden *aferin* dedi.

Ekin telefonda hafifçe nefes verdi. Bu nefes, bir adamın sinirlenmesi değildi. Bu nefes, bir adamın keyif almasıydı. "Güzel," dedi. "O zaman başlıyoruz."

"Yer söyle."

"Yer söylemem. Yol söyleyeceğim. Çünkü senin gibi kızlar, yer bildi mi kaçmayı da bilir."

Kaşlarım çatıldı. "Kaçmıyorum."

"Kaçmıyorsun," diye tekrar etti, bir kelimeyi ağzında çiğner gibi. "Şimdi dinle, Mina. Telefonunu kapatma. Konuşmayı kaydetme. Yanında kimse olmasın. Bir saat sonra evinden çık."

Akın'ın gözleri bana kilitlendi. Bir saat. Demek ki Ekin hız istiyordu. Bu iyiye işaretti. Ekin hızlı davranıyorsa ya panikliyordu ya da bir şeyi kaçırmak istemiyordu. Ekin Korhan panikleyen bir adam değildi. O zaman ikinci ihtimal, bir şeyi yakalamak istiyordu.

"Bir saat sonra," dedim.

"Çantana hiçbir şey alma. Sadece kartı al."

Kart avuçiçimde hâlâ ısınıyordu. Sanki kartın içinde bir kalp atıyordu. Kendi kalbi. Ekin'in kalbi.

"Sonra?" dedim.

"Sana vereceğim konuma gel," dedi Ekin. "Tek başına ve yanında kart dışında hiçbir şey olmayacak. Herhangi bir yanlışında araç seni yanlış yere götürür."

"Yanlış yer derken?" diye sordum.

Ekin güldü. İlk kez. O gülüşte bir mezar kokusu vardı. "Yanlış yer, Mina. Yanlış yer."

Dişlerimi sıktım. "Beni korkutamazsın."

"Korkutmak istemiyorum," dedi sakince. "Sadece kimin dünyasına girdiğini hatırlatıyorum. Bu bir anlaşma değil. Bu bir geçiş. Bir kere geçtiğinde geri dönemezsin."

Akın'ın parmakları masanın kenarında hafifçe kıpırdadı. Sanki "konuşma" der gibiydi. Ama ben konuşmaya devam ettim. Çünkü Ekin'in ağzından çıkacak her kelime, planımızda bir boşluğa ışık tutabilirdi.

"Bilgiyi ne zaman veriyorsun?"

"Bilgi," dedi Ekin, kelimeyi küçümser gibi. "Senin istediğin şey bilgi değil. Senin istediğin şey bir hayat. Hera'nm hayatı. Sen de bir hayat için bir hayat veriyorsun."

"Ne zaman?" diye tekrarladım.

Ekin bir an sustu. "İlk kontrol noktası geçildikten sonra... İkinci kontrol noktası geçildikten sonra... üçüncüde beni göreceksin."

"Bana güvenmiyorsun," dedim.

"Hayır," dedi net. "Sana güvenmiyorum. Ama senin zaaflarına güveniyorum. Zaaflar sadakat üretir."

Telefondan bir tık sesi geldi. Görüşme bitmedi. Ama sanki Ekin konuşmayı bitirmek üzereydi.

"Ve Mina," dedi son anda. Ses tonu bir anda daha düşük, daha yakındı. "Eğer yanındakiler bunu duyuyorsa... onlara söyle. Benim evime girenin ya dizleri kırılır ya kanı akar. Hangisini seçtiklerini şimdiden bilmek isterim."

"Seçimi ben yaparım," dedim.

"Göreceğiz," dedi Ekin. "Bir saat."

Telefon kapandı ve ekranı karardı. Bir saniye boyunca evin içindeki bütün sesler bana geri döndü: Hera'nın yukarıdaki nefesi... Salonun lambasının hafif cızırtısı... Atlas'ın dişlerinin birbirine sürtünmesi... Akın'ın sessizliği.

Akın, sanki zaten her şeyi biliyormuş gibi ayağa kalktı. "Bir saat," dedi. "Güzel. Zaman çizelgesi oturdu."

Atlas'ın gerginliği sesinden anlaşılıyordu. "Bu adam," dedi. "Seni adım adım tedirgin etmeye çalışacak."

"Yapamaz," dedim. Kartı masaya bıraktım. "Ben zaten o karanlığın içinde büyüdüm. Daha alacağı bir şey yok."

Akın, beni bir an baştan aşağı süzdü. Bakışı, bir komutanın bakışıydı. Bütün hamlelerimizi kontrol eden bir bakış. "Var," dedi sadece. "Alacağı bir şey var."

"Ne?" dedim.

Akın yaklaşarak kartı aldı. Parmaklarının arasında çevirdi. "Senin inancın. Bizim birbirimize olan inancımız. Ekin bunu kırmak isteyecek."

Atlas nefes verdi. "İzin vermeyeceğiz."

Akın başını salladı. "Vermeyeceğiz. Ama bunun için herkes rolünü kusursuz oynayacak." Sanki bir oyun sahnesindeydik. Tek fark bu oyunda alkış yoktu. Sadece kan vardı. Akın, Atlas'a döndü. "Fulya," dedi.

Atlas'ın bakışları bir an uzaklara kaydı. Fulya ismi odada bir çatlak gibi durdu. Fulya; içeride olan, dışarıda görünen, dışarıda olup içeride yaşayan kadın. "Bağlantı kurarım," dedi Atlas kısaca. "Ama şimdi değil. Ekin'in radarı açık olabilir."

Akın bana döndü. "Bir saat içinde çıkıyorsun. Çantanda hiçbir şey yok. Sadece kart."

Kart artık Akın'ın parmaklarının arasındaydı. Sanki bana geri vermek istemiyordu. Kartın bizi sürükleyeceği felaketten, yaşanacaklardan çekiniyordu ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Kart bana ait değilmiş gibi.

"Elimde olacak," dedim. "Ekin onu isteyecek ya da bir kapı açacak, bilmiyorum."

Akın kartı avcuma bıraktı. Parmaklarımız bir an temas etti. O temas beni ateşe veren eski bir hatıra gibi değil, beni ayakta tutan güç gibi geldi. Dokunuşu beni savaşa hazırladı gibi hissettim.

"Dinle," dedi. "Birinci kontrol: Araç. İkinci kontrol: Aktarım. Üçüncüsü: Ekin. Bu süreçte seni yalnız bırakacaklarını sanma. Her adımda bir göz olacak. Sen o gözleri görmeye çalışma. Tedirgin olduğunu hissettir ki teksin sansın. Sadece yürümeye devam et."

Atlas, "Ya müdahale etmeleri gerekirse?" dedi.

"Etmeyecekler," dedim hızlıca. "Ekin beni öldürmek istemiyor. Beni istiyor. O yüzden beni yakalamak isteyecek."

Kendi cümlemi kurarken bile içim üşüdü. İnsan kendini birinin elinde hamur gibi hayal edince bütün kemikleri sızlardı.

Akın, "Türkiye üssü kısmı da bu yüzden önemli," dedi. "Sen içeri alınırken ben ve Poyraz ortalığı karıştıracağız."

Poyraz adı geçince Atlas'ın yüzündeki sertlik arttı. Çünkü Poyraz'ın hikâyesi, bu planın altındaki en keskin bıçaktı: Ekin'in oğlu. İtiraf etmesi zordu ama babası kardeşini öldürmüştü. Poyraz'ın içinde bir patlama vardı ve biz o patlamayı saat gibi kullanmaya çalışıyorduk.

"Poyraz nerede?" diye sordum.

Akın gözünü kapıya çevirdi. Sanki Poyraz'ı çağıracakmış gibi. "Hazır," dedi. "Her zamanki gibi."

Aşağıdan bir sessizlik yükseldi, sonra kapıdan bir gölge geçti. Poyraz salona girdiğinde hiçbir şey söylemedi. Onun varlığı, konuşmadan daha ağırdı. Omuzları geniş, bakışları buz gibiydi. Gözleri Atlas'ı gördü. Bir saniye durdu. Sonra bana baktı. Bende takılı kaldı.

"Aradın mı?" dedi.

"Evet," dedim. "Bir saat."

Poyraz başını salladı. Sanki bir infaz saatini öğrenmiş gibi. "Üç aşama," dedi. "Araba, aktarım, kapı."

"Biliyorsun," dedim.

"Biliyorum," dedi ve gözleri bir an kardı. "Onu tanıyorum."

Akın, Poyraz'ın omzuna dokunmadı. Dokunsa bir baba-oğul sahnesi olurdu. Akın buna izin vermedi. O, duyguyu işin içine sokmadı. "Bu iş bizim için kolay, ortak," dedi Poyraz'a.

Poyraz'ın ağzı kıpırdadı. Gülmedi. Ama alay ettiği açıktı. "Bir işi batırıyor gibi yapmak -yalandan bile olsa- zor olacak."

"Tamam, gevşekliği bırakalım," dedi Akın. "Şimdi zamanı Mina, hazırlan."

Hazırlanmak... Ne için? Bir saat sonra bir araca binecektim. Bir aracın içinde birinci kontrol, ikinci kontrol, üçüncü kontrol... Ve Ekin Korhan'ın nefesi.

Başaracaktık, başka şansımız yoktu. Bu işin üstesinden gelecektik.

Aşağı indim. Salonun kapısında Akın bekliyordu. Elini belime dolamadı. Beni kendine çekmedi. Sadece gözlerimin içine baktı.

"Hazır mısın?" dedi.

"Olmadığım an mı var?" dedim rahat davranarak. "Onu oraya gömeceğim."

Akın başını salladı. "Güzel. Bana bak, tek bilmen gereken hepimiz ölecek bile olsak seni bırakmayacağım. Bunu bilerek emin adımlarla ilerleyeceksin."

"Biliyorum," dedim.

"Birkaç saat bensiz idare et. Sonra yanındayım, Mona."

Gülümsedim. Ne yapıp edip orada olacağını biliyordum. Bir saat sonra kapıdan çıktım.

Arabanın kapısını kapattığımda çıkan ses gecenin içine gereksizce yayıldı. Umursamadım. Kontağı çevirdiğim an motorun titreşimi avuçlarımda kaldı, sakinleştirmesi gerekiyordu ama işe yaramadı. Telefona Ekin'in verdiği koordinatları girdim. Haritanın kenarında, bilinçli olarak seçilmiş bir nokta.

Yola çıktığımda sokak lambaları yüzümü parça parça aydınlatıyordu. Işıklar üzerimden kayıp giderken içimde kalan tek şey huzursuzluktu. Direksiyonu sıkıca tuttum. Ekin'in sesi zihnime yapışmıştı, söylediklerinden çok sakladıkları ağırdı.

Şehir geride kaldıkça yol daraldı, asfalt pürüzlendi. Ayağımı gazdan çekmedim. Bu bir hata olabilirdi ama artık geri dönmek istemiyordum. Eğer bu bir tuzaksa içine kendi ayaklarımla girmeyi seçmiştim.

Uzaklaştıkça takip edildiğimi hissettim. Sanki bütün bunları Ekin Korhan'ın oyunuydu ya da zihnim bana oyunlar oynuyordu bilmiyordum.

Navigasyon sustuğunda yalnız kaldım. Motorun sesi, kalbimin ritmine karıştı. Farların aydınlattığı karanlığa doğru ilerlerken tek bir şeyi biliyordum. Bu koordinat bir adres değildi. Bir eşikti. Ben de çoktan geçmiştim.

Arabadan indiğimde sokağın başında, Ekin'in dediği gibi siyah bir araç duruyordu. Plakası okunmuyordu. Sanki ışık bile plakanın üzerinden kayıp gidiyordu. Kapısı kilitli değildi. Beni bekliyordu. Arkamı dönmedim, ilerleyerek aracın arka kapısını açtım.

İçerisi deri kokuyordu. Keskin bir koku. Şoför aynadan bana bakmadı. Kafasını çevirmedi. Kapıyı kapattığım anda araç hareket etti.

Yol boyunca şoför tek kelime etmedi. Ön koltukla aramda yarım bir mesafe vardı ama o mesafe insanı rahatlatacak türden değildi; tam tersine, sanki beni yakın tutup *kontrol altında* tutmak için ayarlanmıştı. Camlar koyuydu. Dışarıyı görmüyordum, sadece arada bir sokak lambalarının ışığı camın üstünde kayıp gidiyor, içeri düşmeden yok oluyordu. Ellerim dizlerimin üstündeydi. Kart cebimdeydi. Telefonum yoktu. Çantam yoktu. Ekin'in söylediği her şey birebir uygulanmıştı. Şoför araçtan inerek yanıma geldi ve elindeki kumaşla gözlerimi bağlayarak yerine geri döndü. Karanlığa hapsoldum fakat yolu bilmem için görmeme gerek yoktu.

İçimdeki taş zaman zaman huzursuzluğunu belli ediyordu fakat aldırmamaya çalışıyordum.

Araba birkaç dakika boyunca normal bir şehir trafiğinde gibi ilerledi. Sonra rota değişti. Aniden sağa döndük, sonra hemen ardından tekrar sola... Üstelik bunlar "trafikten kaçma" gibi görünmüyordu, sanki birileri bizi takip eder ihtimaline karşı planlıydı. Şoför bir tünele girdi, tünelden çıktığındaysa ben artık nerede olduğumuzu anlayamadım. İçimde bir şey istemsizce gerildi ama yüzümde belli etmedim. Çünkü burada soru sormak, "korktum" demekti.

İlk kez şoför konuştu. "Başını öne eğ." Eğdim.

Bir an sustu, sonra ekledi: "Konuşma." Ben de sustum.

Araba yavaşladı. Durduğumuzu hissettim. Dışarıdaki sesler hâlâ çok az geliyordu ama kapı açılmadan önce bile dışarıdaki düzeni hissedebiliyordum: araçların durduğu yerlerin çok net çizildiği, insanların rasgele dolaşmadığı, her hareketin

bir prosedür gibi aktığı bir yerdi burası. Kapı dışarıdan açıldı. Soğuk hava yüzüme vurdu.

"İn."

İndim. Başımı kaldırmadım ama kumaşın izin verdiği ölçüde zemini, ayak izlerini, ışık yönlerini gördüm. Birisi uzanıp gözümdeki kumaş parçasını açtı. İki adam yanımdaydı. Üstleri siyahtı, kulaklarında belli ki kulaklık takılıydı. Üçüncü bir adam biraz geride duruyordu, elinde cihaz vardı.

"Kart."

Cebime uzanmadan avcumdaki kartı uzattım. Adam kartı aldı, bir okutucuya sürttü. Okutucunun ekranı yeşil yandı. Sonra aynı adam kartı ikinci bir cihaza daha tuttu; bu cihaz daha küçük ve daha hassastı, sanki kartın "replika mı yoksa gerçek mi" olduğunu anlamak için test ediyordu.

"Ellerini aç."

Ellerimi iki yana açtım. Yaklaşan adam elindeki tarama cihazını önce avuçiçlerimden başlattı. Bilek, dirsek içi, boyun altı, bel, pantolon dikişleri... Cihazın ekrana bakan gözleri vardı, bana bakmıyordu bile. Beni bir insan gibi değil, bir risk listesi gibi tarıyordu.

"Dön."

Sağa döndüm.

"Saçı."

Başımı hafifçe eğdirdiler. Tarayıcı saç diplerimde dolaştı. Sonra kulağımın arkasında durdu. Bir saniye, iki saniye... Cihaz ötmedi ama adamın eli havada kaldı. Bu bekleme bile bilerek yapılmıştı: "Bir şey bulursak tepkini ölçeceğiz" demekti.

"Tamam," dedi sonunda.

"Ayakkabı."

Ayakkabılarımı çıkardım. Tabanlarını çevirip içini kontrol ettiler. Ayakkabının içine ince bir çubuk sokup yokladılar. Geri verdiler.

"Yürü."

Önümde kapalı bir konteynır kapısı vardı. İçeri girdim. Kapı arkamdan kapandı. İçeride aydınlık sertti. Beyaz ışık gözümü alıyordu. Konteynırın içi boş görünse de boş değildi: duvar köşelerinde küçük kameralar, tavanda sensörler, bir köşede sinyal kesici cihazlar... Burada "kaçmak" değil, "düşünmek" bile zorlaşırdı.

Karşımda bir kadın duruyordu. Siyah kıyafet, eldiven, sıkı toplanmış saç. Yüzünde neredeyse hiç ifade yoktu. Bana bakışı, "tanıma" değil, "ölçme" bakışıydı.

"Kol," dedi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Doğrulama."

Bileğimi uzattım. Kan aldı. Tüpü küçük bir analiz cihazına koydu. Cihaz birkaç saniye çalıştı. Kadın ekrana baktı.

"Taşıyıcı," dedi.

"Bunu zaten biliyorsunuz," dedim.

"Her ihtimali değerlendiriyoruz." Bu cümle "seni koruyoruz" demek değildi. Bu cümle "yanlış kişiyi içeri sokarsak sistem bozulur" demekti. Yani benim güvenliğim değil, prosedürün güvenliği önemliydi.

Kadın eliyle işaret etti. Bir kapı açıldı. İki adam içeri girdi. Biri elinde daha gelişmiş bir tarayıcı taşıyordu. Diğeri siyah bir çanta.

"Üst," dedi biri.

Bu sefer sadece tarama değildi, kontrol daha sertti. Kıyafetimin dikiş yerleri tek tek yoklandı. Düğme yoktu, fermuarın

dişleri incelendi, bel kısmı kontrol edildi. Üzerimde metal yoktu, zaten metal aramıyorlardı; mikro cihaz, ince kablo, iğne ucu verici gibi şeylerin peşindeydiler.

"Çip," dedi birisi.

Boynumun altına tarayıcıyı yaklaştırdı. Cihaz kısa bir titreşim verdi. Adamın gözleri ekrana kaydı.

"Yok," dedi.

Kadın bana baktı. "Bu alanın içinde," dedi. "Sinyal yok." Kontrol tamamlandı. Kadın başını hafifçe çevirdi.

Kapı tekrar açıldı. "Araç değişimi."

Dışarı çıktım. İlk geldiğimiz araç ortada yoktu. Yerine başka bir araç vardı. Aynı koyu cam, aynı sessizlik. Bu, takip zincirini kırmak için yapılan standart hamleydi. Biri bizi izlese bile hangi araçla çıktığımızı artık bilemezdi. Araca binip kapıyı kapattım.

Şoför yine konuşmadı. Araba hareket etti.

Bir süre sonra ikinci bir bariyerden geçtik. Bu bariyer ilkine göre daha "askeri"ydi. Yol iki taraftan beton bloklarla daraltılmıştı. Yolun her iki yanında silahlı nöbetçiler vardı. Silahlarını göstermeye çalışmıyorlardı, zaten göstermelerine gerek yoktu. Yine de ben, tepelerde bir şey var mı diye bakmadım.

Araba durdu ama kapı açılmadı. Ön camın önünde bir gölge belirdi. Şoför camı indirmedi. Adam, ön kaputun yanındaki küçük bir panelden bir şey okuttu. Aracın içine kısa bir bip sesi geldi. Ardından bariyerin açılmasıyla içeri girdik.

Birkaç dakika sonra araç yavaşladı. Bu kez kapı açıldı. Beni indirdiler. Burası daha büyük bir alandı dışarıdan depo gibi duran ama etrafı askeri düzenle çevrili bir tesis. Yüksek

duvarlar, tel örgüler, her köşede devriye... Ayrıca *görünmeyen* gözler de vardı, ben görmesem bile oradaydılar.

"Yürü."

Beni bir koridora soktular. İçimde korku yoktu ama tedirginlik zaman zaman yokluyordu. Koridorun iki yanında kapılar vardı. Kapılar kapalıydı ama içeride insan olduğu belliydi; kapı altlarından gelen ayak sesleri, kısa telsiz konuşmaları... Benim geçtiğim koridor belli ki herkesin kullandığı bir koridor değildi. Bu, "özel geçiş" koridoruydu.

Bir kapının önünde durduk. Adam, kapının yanındaki paneli okuttu. Kapı açıldı. İçeri girdiğim an kapı arkamdan kapandı. Bu oda da beyazdı ama konteynır gibi değildi; daha kalıcı, daha "kurum" kokan bir yerdi. Ortada bir masa yoktu. Oturtmadılar. Yine ayaktaydım.

Karşımda bu kez bir adam vardı. Orta yaşlıydı ve sert yüz hatlarına sahipti. Kollarını bağlamıştı. Bu tipler "güç gösterisi" yapmazdı, güç zaten onların arkasındaydı.

"Adın," dedi.

"Efsun Mina Öner."

"Kod?"

"Üç Yüz Seksen."

Bu numarayı söylemek ağzımda taş gibi durdu ama söyledim. Çünkü burada duygusallık yoktu.

Adam başını salladı. "Ne için geldin?" dedi.

"Hera için," dedim.

"Kim çağırdı?" dedi.

"Ekin Korhan."

Adam bir an bekledi. "Ekin Korhan'ın seni çağırdığını nereden biliyoruz?" dedi.

"Kart," dedim.

Adam işaret etti. Kartı tekrar istediler. Bu kez kartı bir cihaza değil, iki farklı cihaza okuttular. Biri kartın kendisini doğruluyor, diğeri kartla benim biyometrik eşleşmeyi kontrol ediyordu. Birkaç saniye sürdü.

"Tamam," dedi adam.

Kapı açıldı. Beni tekrar koridora çıkardılar. Bir süre yürüdük. İleride büyük bir kapı vardı. Bu kapının yanında daha fazla asker bekliyordu.

Tam kapıya yaklaşmıştık ki dışarıdan bir telsiz sesi duyuldu. Kısa ve keskin. İçeriye gelmeyecek kadar düşük tutulmuş bir konuşma... ama ben yine de birkaç kelime yakaladım:

"...araç temiz, geçiş..."

Beni kapının önünde durdurdular.

"Bekle," dediler ve mecburen bekledim.

Bir asker yan taraftan geldi, elinde dosya değil; tablet gibi ince bir cihaz vardı. Cihazda benim bilgilerim akıyor olmalıydı. Asker, bana bakmadan konuştu: "Ekin'le temas kurdun mu?"

"Evet."

"Ne dedin?"

"Hera'yı kurtaracak bilgileri istedim."

"Karşılığında?"

Bu sorunun asıl amacı cevabım değildi, cevabı söylerken vücudumun vereceği tepkilerdi. Yine de net konuştum: "Kendimi."

Kendine yalan söylemeyi iyi bilen biri için kolay bir sınavdı. Her şeyi kayıt altına aldı. Asker başını kaldırdı. İlk kez gözlerime baktı. Bir saniye. İki saniye.

Askerin yüzü değişmedi. Sadece eliyle işaret etti: "Geç."

Kapı açıldı.

O kapıdan geçerken şunu net anladım: Burada hiçbir şey "tesadüf" değildi. Birinci kontrolün amacı beni aramak değildi. Birinci kontrolün amacı, beni yavaş yavaş Ekin'in düzenine alıştırmaktı. Yani bana "sen artık kendi başına değilsin" dedirtmekti.

Kapı arkamdan kapandı. İçeride bir koridor daha vardı. Bu koridorun ucunda ikinci kontrolün başlayacağı yer duruyordu.

Kapı arkamdan kapandığında içerideki sessizlik ilk kontroldekinden bile daha rahatsız ediciydi. Çünkü bu sefer bağıran yoktu, emir yağdıran yoktu, silah gösteren yoktu. Sanki insan unsurunu tamamen çekmişlerdi ve geriye yalnızca sistem kalmıştı.

İçimde yavaş yavaş korkular belirdi.

Atlas'ın başını belaya sokmamasını diledim ve Akın'ın şu an burada olmasını. İçimde büyük bir korku vardı. Her şeyi batırmaktan korkuyordum. Bir yanımsa göğsündeki taştan alıyordu gücünü.

Yapabilirim dedim usulca kendime.

Koridor düz, temiz ve aydınlıktı. Duvarlarda işaret yoktu. "Şuraya git" diyen bir tabela yoktu. Buna gerek de yoktu. Yanlış yöne gitmem mümkün değildi çünkü seçenek bırakılmamıştı. Adımlarım yankılanmıyordu. Zemindeki kaplama, sesi yutuyordu. Bu yüzden yürürken kendi varlığımı bile daha az hissediyordum.

Koridorun sonunda tek bir kapı vardı. Kapının yanında kart okuyucu yoktu. Asker yoktu. Buna rağmen o kapı

"korunmuyor" değildi. Yaklaştığım an kapı açıldı ve ben içeri girdim. Kapı arkamdan yine sessizce kapandı.

Oda sade ve soğuktu. Ortada şeffaf bir kapsül vardı. Bir insanın içine gireceği kadar dar, ayakta durmaya zorlayan türden. Kapsülün yanında küçük bir panel bulunuyordu, panelde ekran ve birkaç ışık vardı. Duvarlarda hiçbir şey yoktu. Oturacak yer yoktu. Askı yoktu. İnsanın dikkati dağılsın, oyalansın diye konulmuş tek bir eşya bile yoktu.

Ben daha bir şey sormadan bir kadın sesi duyuldu.

"Kapsüle girin."

Sesin kaynağı görünmüyordu. Hoparlör müydü, başka bir sistem mi, bilmiyordum ama ses netti. Kibar değildi. Kaba da değildi. Sadece tartışmaya kapalıydı.

Kapsülün kapağını açıp içeri girdim. Kapak kapandığında içerideki hava hafifçe değişti. Koku bile farklıydı: steril ve kuru. Ekran yandı.

"Üzerinizdekileri çıkarın."

Bir an donup kaldım. Çıplaklık, utanmakla ilgili değildi. Bu, bir insanı tamamen kontrol altına almanın en kısa yoluydu. Üzerindeki her şeyi çıkarınca yanında getirdiğin her ihtimali de çıkarırdın. Gizli bir cihaz, bir bıçak, bir iğne ucu... hatta bir not kâğıdı bile kalmazdı.

Yine de tereddüt etmedim. Çünkü tereddüt, onlara güç verirdi.

Üstümdekileri çıkardım. Ayakkabılarımı da. Her şeyi kapsülün içinde yere koymamı bile istemediler. Ekranda bir çizgi belirdi, "eşyaları" o çizginin altına itmem gerektiğini anladım. Hepsini ittim. Sonra ekrandan yeni komut geldi.

"Saçınızı çözün." Saçımı çözdüm. "Kollarınızı iki yana açın." Açtım.

Kapsülün içinden yukarıdan aşağı ince bir ışık geçti. Sonra bir daha. Üçüncüde daha yavaşladı. Bu bir "üst arama" değildi, baştan aşağı taramaydı. Saç dipleri, deri altı... ne varsa hepsi için.

Işık boğazımın altına geldiğinde bir an durdu. Çipin olduğu yeri biliyorlardı. Ben de biliyordum. O an nefesimi değiştirmedim. "Yakalandım" hissini göstermemem gerekiyordu çünkü burada her tepki ölçülüyordu.

Ekranda kısa bir yazı belirdi: STABİL.

Yazı kayboldu. Ardından yeni komut geldi.

"Kıpırdamayın."

Kımıldamadım.

Kapsülün içindeki hava kısa süreliğine daha kuru hale geldi. Tenime batırılan iğneyle çipin olduğu yer çizildi. Gözlerim yandı. Burnumun içi sızladı.

İğnenin tenime değdiği an, bedenim refleksle kasılmak istedi. İzin vermedim. Canımın yandığını göstermek burada zayıflıktı. Dişlerimi birbirine bastırdım. Gözlerimi kapatmadım. Acı geçsin diye değil, kaçmadığımı anlasınlar diye.

Çipin olduğu yer ısındı önce. Sonra derin, rahatsız edici bir baskı hissettim. Sanki bedenime ait olmayan bir şey, ait olmadığı bir yerden sökülüyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi ama ritmini bozmadım. İçimde yükselen panik, dışarı çıkamadı. Çıkmasına izin vermedim.

Kısa bir ses duydum. Ardından hafif bir çekilme. Acı bir anda kesilmedi, sadece yön değiştirdi. Göğsümün içinde boşluk oluştu. Orası artık korumasızdı. Ya da özgür.

Sıcak bir sıvı tenimden aşağı süzüldü. Kan değildi sadece. Yıllardır taşımak zorunda bırakıldığım bir ağırlık da akıyordu sanki. Çip çıkarıldığında bedenim değil, zihnim titredi.

Kapak açıldı.

Bu kez içeri bir kadın girdi. Kadın siyah giyinmişti. Saçları sıkıca toplanmıştı. Eldivenleri vardı. Gözleri önce bana değil, paneldeki ekrana gitti. Oradan bir şey kontrol etti. Sonra kısa bir cümle kurdu.

"Çıkın."

Kapsülden çıktım. Ayaklarım soğuk zemine bastı. Kadın bana örtü uzatmadı. Çünkü bu sistemde *rahat ettirmek* diye bir amaç yoktu.

Kadın yan taraftaki dolaptan bir paket çıkarıp açtı. İçinden tek parça, siyah bir kıyafet çıktı. Fermuar yoktu. Düğme yoktu. Kumaş kalındı ama sert değildi. İç çamaşırı da vardı. Ayakkabı da vardı. Her şey yeniydi, seri üretim gibi değil, özel hazırlanmış gibiydi.

"Bunu giyin," dedi.

Giydim. Kadın arkasını dönmedi, ben giyinirken bekledi. Ama bekleyişi rahatsız edici değildi, prosedürdü. Üstümü giydikten sonra yanımdan geçti, elindeki küçük tarayıcıyı bu kez sıfırdan kıyafetin üstünde gezdirdi. Dikiş yerleri, bel hattı, paçalar, ayakkabı tabanı... Kıyafetin "temiz" olduğu zaten belliydi. Bu kontrol, aslında beni değil, kuralı doğruluyordu.

Sonra saçlarıma geldi. Saç diplerimi hızlıca kontrol etti. Saçımı tek bir modelde topladı. Tokayı takmadan önce tokayı da taradı. Bu detayı görmemi bile istedi. Çünkü bana şunu anlatıyordu: "Bundan sonra kendi bedenin üzerinde bile serbest değilsin."

Kadın tarayıcıyı boğazımın altına tuttu. Çip bölgesinde durdu. Ekrana baktı.

"Stabil."

Yine aynı kelime. Aynı ton. Aynı duygu yokluğu. Ardından kan süzülen boynumu pamukla temizleyerek yarabandı yapıştırdı.

Ben, "Bitti mi?" diye sordum. Kadın bir saniye durdu. Sonra düz bir cevap verdi.

"Şimdi yalnız kalacaksın."

Kapı açıldı. Kadın beni dışarı çıkardı ve kapı yine arkamdan kapandı. Koridor bu kez daha genişti. Kameralar görünüyordu. Görünür olmaları bile bir mesajdı: Gizlemeye gerek duymuyoruz.

İki görevli beni iki yandan takip etti ama yanıma yaklaşmadı. Koluma girmedi. Dokunmadı. Bunun sebebi "saygı" değildi. Bu da bir taktikti: İnsan yalnız yürütülünce daha çabuk kırılırdı. Yanında biri olursa en azından bir sıcaklık kalırdı. Ekin bu sıcaklığı istemiyordu.

Bir kapının önünde durduk. Kapı diğerlerinden daha kalındı. Üstünde kilit sistemi vardı. Yanında asker yoktu ama bu kapının üstüne yerleştirilmiş kameralar fazlaydı. Burada artık "ikinci protokol" bitmişti.

Üzerimdeki kıyafet bana ait değildi. Saçım bile bana ait değildi. Üstümde "ben"den kalan bir şey kalmamıştı.

Bu da ikinci kontrolün asıl amacıydı. Kapı açıldı. "Yürü," dediler. Dediklerine aynen uyum sağladım.

Öndeki kapı açıldığında içeri adımımı attım ve ortamın ciddiyetini tek bakışta anladım. Burası "içeri alınanların" geçtiği sıradan bir koridor değildi. Burası, emirlerin fısıltıyla verildiği, her cümlenin bir kod gibi havada asılı kaldığı bir kontrol hattıydı.

Duvar boyunca ekranlar vardı. Çatılar, dış çevre, kapılar, geçiş noktaları... Her şey bir kameranın gözünden akıyordu.

Ekranlarda yüzler seçilmiyordu, hareket seçiliyordu. Koşan gölgeler, kapanan kapılar, birinin düştüğü an... Hepsi kısa kısa.

İki görevli beni bir çizginin gerisine aldı.

"Burada," dediler.

Ellerimi önümde birleştirdim. Bu, teslim olmak değildi. Sadece bu dakikada gereksiz bir hareket yapmayacağımı göstermenin en güvenli yoluydu. İçimdeki taş titreşti. Normalde duyulmayacak bir ses işittim. Dışarıdan tekli atış sesleri geldi. Aralıklı. Temiz. Bu seslerin kime ait olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi ama yalnızca ben duyuyordum.

Ben biliyordum.

Planın başladığını hissettim.

Bir kapı açıldı. O kapıdan çıkan insanlar diğerlerinden farklıydı. Silahları daha "gösterişli" değildi ama daha kesindi. Duruşları daha sertti. İçlerinden biri kulaklığa dokundu, kısa bir şey söyledi. Ardından içerideki hava daha da gerildi. Sanki herkes aynı anda nefesini biraz daha kısa almaya başladı.

Sonra... Ekin Korhan içeri girdi.

Onu ilk gördüğümde telefondaki sesi gözlerimin önüne geldi. Bu adamın asıl silahı, yanında taşıdığı adamlar değildi. Bu adamın asıl silahı, bulunduğu yere "benim" damgasını vurmasıydı. İçeri girer girmez kimse bağırmadı, kimse "komutanım" demedi. Ama herkes duruşunu düzeltti. Gözler ekrana sabitlendi. Cümleler kısaldı.

Ekin'in bakışı bana geldiğinde sanki odada herkes yok oldu. Bir an için sadece ben ve o kaldık. Bu yalnızlık, beni rahatsız etmekten çok sinirlendirdi. Çünkü o yalnızlığı özellikle kurduğunu biliyordum.

Ekin, önüme kadar gelmedi. Aramızda iki üç adım bıraktı. Mesafe bıraktı çünkü o mesafeyle beni daha iyi kontrol ediyordu.

"Geldin," dedi.

"Kabul ettin," dedim.

Başını hafifçe eğdi. Gülümsemedi ama yüzünde o tanıdık memnuniyet gezindi. Sanki bir şeyin olacağına zaten emindi ve şimdi sadece teyit alıyordu.

"Üstünden her şeyi aldılar mı?" diye sordu, arkasındaki adama.

Adam, bana bakmadan cevap verdi. "İkinci protokol tamam. Tarama temiz."

Ekin'in gözleri tekrar bana döndü. "Yalnız geldin," dedi.

Yalnız kelimesini öyle bir söyledi ki sanki bu bir başarıydı. Sanki "kimsen yok" demek istiyordu. Ben de bunu duymamış gibi yapmadım.

"Yalnız gelmemi sen istedin," dedim.

Ekin bir adım attı. Sesini yükseltmedi. "Ben birçok şey isterim, insanlar da genelde yapar."

"Ben insan değil miyim?"

Bu cümle ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. Ekin'in bana "denek" muamelesi yapmasına fırsat vermemeliydim. Ama bazen sinir, dili önden götürürdü.

Ekin'in bakışı bir an keskinleşti. "Sen çoktan insandan fazlası oldun. O yüzden buradasın."

"Ben burada Hera için varım," dedim. "Ne istediğini söyle."

Ekin'in gözleri, bir an yüzümün üstünde gezindi. Sanki duygumu okumaya çalışmıyordu da açığımı arıyordu.

"Bana kendini teklif ettin," dedi. "Bu cesaret mi, çaresizlik mi?"

"İkisi de," dedim dürüstçe. "Ama seni ilgilendiren kısım şu: Hera'yı kurtaracak bilgiyi almak için gereken bedeli ödemeye geldim."

"Bedel," dedi Ekin. Kelimeyi ağzında tarttı. "Bedel dediğin şeyin ne olduğunu biliyor musun, Mina?"

"Söyle," dedim.

Ekin, gözlerini bana kilitledi. "Seni buraya getiren adamın," dedi. "Sana ne anlattığını biliyorum. Sana nasıl dokunduğunu da sana nasıl söz verdiğini de..."

Dişlerimi sıktım. Bunu özellikle yapıyordu. Akın'ın adını anmadan bile üstüme bir gölge gibi düşürmek istiyordu.

"Akın hakkında konuşmayı bırak," dedim. "Konumuz o değil."

Ekin'in kaşları çok az kalktı. "Konumuz o," dedi sakin bir sesle. "Çünkü sen kendini bana verirken onu arkanda bırakacağını sanıyorsun. Ama o adam arkanda kalmaz."

"Senin derdin ne?" dedim.

Ekin başını çok hafif yana çevirdi. "Derdim," dedi. "Seni gerçek bir anlaşmanın içine sokmak. Kör, aptal bir teslimiyet istemiyorum. Bilerek teslim ol."

İçimden bir öfke geçti. Çünkü bana "bilerek teslim ol" diyen adam, hayatımın başından beri beni teslim alan adamdı.

"Bana bilgiyi ver," dedim. "Sonra ne istersen konuş."

Ekin birkaç saniye sustu. O suskunluk, dışarıdaki silah seslerinden daha ağır geldi. Sanki çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi konuştu: "Önce bir şey duyman gerek."

"Ne?" dedim.

Ekin'in sesi alçaldı. "Akın... Sandığın kadar senin değil."

Kalbim hızlandı. Belli etmedim. Çünkü belli edersem kazandı sayılacaktı. İçimdeki şüpheyi büyütmek istemedim ama

Ekin kelimeyi öyle yerleştirdi ki beynimin bir köşesine çivi gibi çakıldı.

"Devam et," dedim.

"Üç Yüz Seksen," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bu güzellik, bu duruluk ve zekâ. Akıl alır gibi değil. Her şeyin sahibi olabilecekken hiçbir şey olmayı seçiyor olman da öyle."

"En azından orospu çocuğu değilim," dedim bakışlarımı indirmeden.

"Nedense hep biz kazanıyoruz." Yüzünde alaylı bir gülümseme oluştu. Kalbim hızla atıyordu. "Bana kızıyorsun ama gerçeği gördüğünde sen de burada yanımda duracaksın." O kadar kendinden emin konuşuyordu ki rol mü yapıyordu, çözemiyordum.

"Ne gerçeği?"

"Akın neden seninle bu kadar ilgilendi Efsun?" dedi aklıma şüphe tohumları ekmeye çalışarak. "Neden seni özel meselesi gördü. Neden zaafı oldun?"

"Ne zırvalıyorsun ya?" dedim sabırsızca, açık konuşmasını istiyordum. Birkaç adım bana yaklaştı. Yüzüne yumruk atmak istiyordum fakat ne yeri ne zamanıydı.

"Sen kimin klonusun, hiç düşündün mü?"

"Ne?"

Ekin tam devam edecekti ki kulağına yaklaşan bir adamın fısıltısını dinledi. Adam kısa konuştu: "İç hatta yaklaşıyorlar."

Ekin başını salladı. Bana döndü. "Görüyor musun?" dedi. "Sen buraya gelirken bile... seni rahat bırakmıyor."

Ben dışarıdaki atışların artışını duydum. Şimdi daha yakındı. Daha yoğun. İçimdeki cümle, sanki kendi kendine yükseldi: Başlıyoruz.

Ekin, arkasındaki adama baktı. "Getirin," dedi.

Kapılardan biri açıldı. İçeri iki asker girdi. Ardından iki gölge... Akın ve Poyraz.

BİRKAÇ SAAT ÖNCE

Arabanın kapıları aynı anda açıldı.

Akın önce indi. Üzerindeki askeri üniforma, onu sivil hayattan tamamen koparıyordu. Omzundaki silahı kontrol ederken yüzünde tek bir tereddüt yoktu, bu onun için bir baskın değil, hesaplaşmaydı. Kulak içi telsizini düzeltti, gözlerini yukarı kaldırdı. Binanın karanlık silueti geceye saplanmış bir bıçak gibiydi.

Poyraz arabadan daha sert çıktı. Çelik yeleğini çekip düzeltti, belindeki patlayıcıları yokladı. Parmakları alışkındı ama kalbi değildi. Nefesi biraz daha hızlıydı. Çünkü bu sefer hedef bir üs değil, Efsun'du.

"Hazırım," dedi Poyraz.

Akın başını salladı. "Tepeden giriyoruz."

"Eski günlerdeki gibi," dedi Poyraz ve Akın ona karşı gülümseyerek başını eğdi.

Sessiz helikopter çoktan pozisyon almıştı. Dönen pervanelerin yarattığı gürültü geceyi parçalıyor, yeraltındaki sessizliğe meydan okuyordu. Işıklar açıldı. Halatlar sarkıtıldı.

Akın ipi tuttu.

Aşağı bakmadı. Çünkü aşağıda ne olduğunu biliyordu.

Poyraz onu takip etti. Ağırlıkları halata bindiğinde bina, saldırıyı hissetmiş gibi titredi. Ayakları çatıya değdiği an Akın diz çöktü, çevreyi taradı. Rüzgâr üniformasının kenarlarını savururken yüzündeki ifade değişmedi.

"Temiz," dedi.

Ama temiz değildi. Sadece henüz patlamamıştı.

Poyraz telsizden Atlas'a bağlanarak onay aldı.

"Hazır mısın Katrivas?"

"Patlat."

Poyraz bombayı çıkardı. Parmakları bir an duraksadı. Aşağıda, betonun altında Efsun'un nefes aldığını biliyordu. Bu düşünce boğazına oturdu. Akın bunu fark etti.

"Şimdi değilse," dedi sertçe. "Hiçbir zaman."

Poyraz gözlerini kapatıp bombayı bıraktı. İlk patlama binayı sarsmadı. Yıktı.

Camlar dışarı fırladı. Alarm sesleri bir anda yükseldi. İçerideki düzen, tek bir saniyede kaosa dönüştü.

İkinci patlama daha derindeydi. Elektrik gitti. Işıklar söndü. Koridorlarda koşma sesleri, bağırışlar, metalin metale çarpma sesi yankılandı.

Akın ipi yeniden tuttu. Bu kez aşağı iniyorlardı.

Kurşun sesleri helikopterin uğultusuna karıştı. Akın inerken ateş açtı, hareketleri kontrollüydü ama içinde bastırılmış bir öfke vardı. Bu operasyon onun için bir görev değil, sınavdı.

Poyraz arkasındaydı. Bir askeri yere indirdi, nefesi kesildi. Gözleri kararda ama durmadı.

Binanın içi dışarıdan göründüğünden daha dar, daha boğucuydu. Burada sessiz bir kaos vardı; kablolar sarkıyor, acil durum ışıkları kırmızıya çalan solgun bir tonla koridorları yıkıyordu. Hava ağırdı. Toz değil, bekleyiş vardı.

Akın önden ilerliyordu. Her adımı bilinçliydi, ayağını yere koymadan önce dinliyor, omuzlarını koridora göre ayarlıyor, silahını bedeninin doğal bir uzantısı gibi taşıyordu. Bu bina

onun için yabancı değildi ama tanıdık da sayılmazdı. Tanıdığı tek şey, bu tarz yerlerin insanı nasıl öğüttüğüydü.

Poyraz birkaç adım gerideydi. Nefesini dizginlemeye çalışmıyordu artık, ritmini olduğu gibi kabul etmişti. Adrenalin damarlarında dolaşıyor, reflekslerini keskinleştiriyordu. Bir köşeyi dönerken omzunu fazla açtığını fark etmedi bile. O an, koridorun sonundaki gölge hareket etti. Silah doğrultuldu.

Zaman bir anlığına genişledi. Poyraz tetiğe gidecek parmağını hissederken Akın çoktan hamle yapmıştı. Sert bir çekişle Poyraz'ı geriye aldı. Kurşun, Poyraz'ın az önce durduğu noktayı sıyırıp duvara gömüldü. Akın karşılık verdi ama aceleci değildi; iki kontrollü atış, susturucunun boğduğu bir ses ve yere düşen bir beden.

Poyraz bir anlığına dengesini toparladı. Kalbi göğsünü yumrukluyordu ama yüzüne yansımadı. Gözlerini yerdeki askerden ayırmadan dişlerini sıktı. "Reflekslerim körelmiş," dedi, bunu ciddiye almaktan çok kendisiyle dalga geçmek ister gibiydi. Akın cevap vermedi. Yalnızca yanından geçerken omzuna hafifçe dokundu. Bu azarlama değildi, *devam et* demenin sessiz yoluydu.

Koridor uzadıkça sessizlik ağırlaştı. Bir sonraki noktada iki asker daha vardı. Saklanıyorlardı ama korkuyla değil, görev bilinciyle. Akın duvara yaslanarak elini kaldırdı. Poyraz onun ne demek istediğini çoktan anlamıştı. İkisi aynı anda hareket etti. Akın sağdan çıkıp dikkati üzerine çekti. Poyraz soldan ilerledi.

Gürültü yoktu. Çatışma, bağırış çağırıştan ibaret değildi burada; yakın mesafe, boğuk sesler, kısa mücadeleler vardı. Bir asker Poyraz'a doğru döndüğünde namluyu kaldırmasına fırsat kalmadı. Akın arkadan yetişip bileğini büktü, silahı

düşürdü. Adamın nefesi kesilirken Akın kulağına eğildi: "Yanlış yerde durdun."

Her şey birkaç saniyede olup bitti. Koridor yeniden sessizdi. Işıklar titreşti ama sönmedi. Poyraz sırtını duvara yaslayarak derin bir nefes aldı. "Bunu Efsun'a anlatmayacağım," dedi. "Kahramanlık payımı çalmasın."

Akın bu kez baktı ona. Bakışı sertti ama altında başka bir şey vardı; tanıdık, adı konmayan bir sorumluluk. "Bir daha böyle bir boşluk verirsen," dedi sakin bir tonla. "Efsun'a anlatacak kimse kalmaz." Sonra yürümeye devam etti.

Kat yakındı. İçeride birileri onların geldiğini biliyordu. Ve bu binada artık kimse yalnız değildi.

Kapının önünde durduklarında bina neredeyse nefes almayı bırakmıştı. Koridor burada daha dardı, duvarlar metaldi; ses geri dönüyor, her fısıltı iki kat ağırlaşıyordu. Akın kapının yanındaki panele kısa bir bakış attı. İçeridekilerin panik halinde olmadığını, tam tersine bir şey beklediklerini hissediyordu. Bu tür yerlerde beklemek, ateş etmekten daha tehlikeliydi.

Poyraz belindeki kapsülü çıkardı. Küçük, masum görünümlüydü ama etkisi yıkıcıydı. Parmakları kapsülün üzerinde bir an durdu. İçeride kimin olduğunu ikisi de biliyordu. Akın gözlerini kapıdan ayırmadan başını hafifçe salladı. Bu bir emir değildi, şimdi demekti.

Kapsül yere bırakıldı.

Metal zemine değdiği anda sessizce aktive oldu.

İlk saniyede hiçbir şey olmadı.

Sonra sis yayıldı.

Beyaz değil, griye çalan, yoğun ve ağır bir sis. Havaya karışırken acele etmiyor, yavaş yavaş alanı ele geçiriyordu. Görüş

mesafesi saniyeler içinde düştü. Sensörler çalışmaya devam etse bile insan gözü için içerisi artık bir belirsizlikten ibaretti. Sis, içerideki düzeni bozmak için değil, insanı kendisiyle baş başa bırakmak için tasarlanmıştı.

Akın maskesini taktı. Poyraz onu takip etti. Kapı açıldığında sis dalga gibi dışarı taştı. İçeriden boğuk sesler geldi. Öksürük değil, şaşkınlık. Çünkü sis panik yaratmıyordu, yön duygusunu yok ediyordu.

İçeri girdiler.

Adımlarını yavaşlattılar. Burada hız değil, farkındalık hayatta tutardı. Akın silahını kaldırdı ama tetiğe dokunmadı. Sis içinde bir siluet belirdi. Tereddüt eden bir asker. Görmediği bir düşmana ateş edemeyen biri. Akın yaklaştı, silahın namlusunu indirdi, adamın alnına bastırdı. Tek bir ses. Kısa. Temiz.

Poyraz arka taraftan ilerledi. Sis tenine çarpıyor, nefesini boğuyordu ama panik yoktu. Bir askerin gölgesi sağından geçti. Yakındı. Fazla yakındı. Poyraz refleksle hamle yaparak adamı duvara yasladı. Direnç kısa sürdü. Sis, adamın gözlerini yaşartırken Poyraz kulağına eğildi: "Görmediğin şeyden korkman gerekiyordu." Sonra sessizlik.

Odanın ortasına geldiklerinde sis artık her yeri kaplamıştı. Işıklar hâlâ yanıyordu ama anlamsızdı, beyazlığın içinde hiçbir şey seçilmiyordu. Akın durdu. Başını hafifçe çevirdi. Bu nokta... burasıydı.

"Burada," dedi alçak sesle.

Poyraz başını kaldırdı.

Sis içinde bir cam yüzey silueti belirdi.

Bir kapsül.

Ve içinde biri.

Akın bir adım attı. O an sisin içinde duran figür, sanki onları hissetmiş gibi başını kaldırdı. Görmüyordu belki ama biliyordu. Bu odada hava değişmişti. Bu artık bir operasyon alanı değil, bir kesişim noktasıydı.

Ve sisin içinde Efsun'a giden yol açılıyordu.

Koridorun içi bir anda hareketlendi. Sis hâlâ yer yer asılıydı ama askerler artık saklanmıyordu. Ayak sesleri çoğalmış, metal zeminde yankılanmaya başlamıştı. Akın bunu duyduğunda refleksle silahını kaldırdı. Bu, içgüdü değildi; oynanması gereken rolün bir parçasıydı. Buradan temiz çıkmayacaklarını biliyordu. Ama doğru şekilde yakalanırlarsa tam da olmak istedikleri yere götürüleceklerdi.

İlk ateşi Akın açtı. Bilinçli olarak hedefi biraz yukarıdan aldı. Askerler karşılık verdi. Gürültü arttı. Kargaşa büyüdü. Bu artık sessiz ilerleme değil, göze sokulan bir varlık gösterisiydi.

Akın Atlas'a kısa bir sinyal yolladı. Bu yakalanmak üzere olduklarını belli edeceği sinyaldi ve ikisi arasında gerçekleşecek son iletişimdi. Atlas'ın cevabı da geldiğinde bağlantıyı kestiler.

Poyraz öne çıktı. Silah değiştirirken bilerek geç kaldı. Bir askeri indirdi, diğerini yaraladı ama geri çekilmedi. Akın'ın omzunun üzerinden ateş ederken arkasını açık bıraktığını fark etti. Fark etmemiş gibi yaptı.

Tam o anda arkasında beliren asker silahın namlusunu Poyraz'ın ense köküne dayadı.

"Silahı bırak."

Ses sakindi. Tecrübeli biriydi. Tetiğe basmaya gerek duymuyordu.

Poyraz'ın parmakları tetiğin üzerindeydi. Bir saniye daha sıksa her şey başka yere giderdi. Ama sıkmadı. Silahını yavaşça yere bıraktı. Bu teslimiyet değildi, seçilmiş bir duraktı.

Akın bunu gördüğünde ateşi kesti. Silahını indirdi ama bırakmadı. Bir adım geri attı. Sonra bir adım daha. Askerler çevrelerini sardı. Namlular doğrultuldu. Sayı fazlaydı. Hesaplanan buydu.

"Diz çök," dediler.

Poyraz ilk çöken oldu. Abartısız, sakince. Akın da onu takip etti. Dizleri yere değdiğinde ikisinin de sırtı dümdüzdü. Başları eğilmedi. Bu, yakalanmış adamların değil, hedefe ulaşmış askerlerin duruşuydu.

Silahlar alındı. Kelepçeler çıkarıldı ama henüz takılmadı.

Akın, Poyraz'a yan gözle baktı. "Güzel oynadın," dedi alçak sesle. "Tam arkandan gelmeleri gerekiyordu."

Poyraz burnundan nefes verdi. Dudak kenarı seğirdi. "Bir gün şu 'arkamı kollama' işini sen yapacaksın diye umut ediyorum," dedi. "Ama o gün bugün değil galiba."

Akın dudaklarını kıvırdı. "Boku yedik mi?"

Poyraz kısa bir kahkaha attı. Sessiz ama net. "Yedik," dedi. "Ama menü buydu zaten."

Arkalarından biri kelepçeleri takarken metalin sesi yankılandı. Soğuktu. Sertti. Ama ikisinin de yüzünde panik yoktu. Poyraz başını hafifçe eğdi.

"Abi," dedi. "Sence çok mu kolay yakalandık?"

Akın gözlerini ileri dikti. "Kolay değil," dedi. "İkna edici."

Askerler onları ayağa kaldırdı. Kelepçeli halde ilerlerken Poyraz bir an durdu, Akın'a doğru eğildi. "Efsun'a gidiyoruz, değil mi?" diye fısıldadı.

Akın başını bile çevirmedi. "Gitmezsek," dedi. "Zaten bütün bu rezilliğin anlamı kalmazdı."

Koridorun sonunda kapılar açılırken ikisi de şunu biliyordu: Bu bir kayıp değildi. Bu, içeri alınmanın tek yoluydu.

EFSUN MİNA ÖNER

Kapı açıldığında ayağa kalkmadım. Çünkü bu bir refleks olsaydı, gücü ona vermiş olurdum. Ekin Korhan'ın dünyasında ayağa kalkmak saygı değil, boyun eğmeydi. Ben ne saygı göstermeye gelmiştim ne de eğilmeye.

İki asker önce içeri girdi. Ardından Akın ve Poyraz.

Onları ilk gördüğüm an kalbim hızlanmadı. Aksine yavaşladı. Sanki vücudum, bu anı çok önceden kabul etmişti de şimdi sadece "tamam" diyordu. Akın'ın elleri arkadan kelepçeliydi. Duruşu değişmemişti ama bakışı... bakışı farklıydı. Bana değil, bir noktanın içinden bakıyordu. Sanki beni görse plan bozulacaktı.

Poyraz'ın yüzündeyse öfke vardı. Gizlemediği, süslemediği bir öfke. Dişleri sıkılıydı. Çenesi sertti. Babasına benziyordu. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Ekin, onları görünce yerinden kalkmadı. Oturduğu yerden baktı. İnsanları ayakta tutup kendisi oturan adamların gücü, sandığımızdan daha kirli olurdu.

"Güzel," dedi sakin bir sesle. "Aile fotoğrafı tamamlandı."

Poyraz başını kaldırdı. Gözleri Ekin'e kilitlendi. "Aile," dedi. Tek kelime. İçinde tiksinti vardı.

Ekin bunu umursamadı. Bakışlarını Akın'a çevirdi. "Sana yakıştı," dedi. "Sessiz durmak. Her zaman böylesin. Konuşmadan önce her ihtimali tartarsın."

Akın cevap vermedi.

Bu suskunluk beni rahatsız etti. Çünkü Akın konuşmadığında genelde bir şeyi saklıyor olurdu. Onun benden bir şey saklamasına alışık değildim. Ya da alışık olduğumu sanıyordum.

Ekin ayağa kalktı. Yaklaşmadı. Mesafeyi korudu. Çünkü mesafe, kontrol demekti.

"Poyraz," dedi. İsmi söylerken sesi yumuşamadı. Sertleşmedi de. Düzdü. "Seni öldürmedim. Bunu bir lütuf gibi algılama. Sadece zamanlama."

Poyraz güldü. Kısa, boğuk bir gülüştü. "Alışkınsın evladını öldürmeye aslında," dedi.

O an odanın içindeki hava gerçekten ağırlaştı. Bu kez mecaz değildi. Nefes almak zorlaştı. Çünkü söylenen şey doğruydu.

Ekin'in bakışı ilk kez sertleşti. Ama geri adım atmadı. "Aden," dedi. İsmi bilerek söyledi. Yavaş. Net. "Aden Korhan."

O isim, beynimin içinde bir yere çarptı. Daha önce duymuştum. Akın'ın hiç anlatmadığı, Atlas'ın adını ağzına almadığı, dosyalarda bile eksik bırakılmış bir isimdi.

"Kızım," dedi Ekin. "Benim öldürdüğüm kızım."

Kalbim bir an için durdu sandım. Sonra tekrar atmaya başladı ama bu kez ritmi bozuktu.

Poyraz'ın nefesi değişti. Öfkesi bir anlık yerini şoka bıraktı. Sonra tekrar sertleşti. "Onu sen öldürdün," dedi. "Ama yıllarca insanlara başka bir hikâye anlattın."

Ekin başını hafifçe yana eğdi. "Çünkü gerçek bazen birini ayakta tutmak için fazla ağırdır." Bu cümleyi söylerken bana baktı. "Değil mi Mina?"

İçimde bir şey çatladı. Çünkü o an anladım: Bu konuşma sadece Poyraz için değildi. Bu, beni de hedef alan bir konuşmaydı.

Akın hâlâ susuyordu. Bu suskunluk artık canımı yakıyordu.

"Aden," dedi Ekin devam ederek. "Kontrol edilmesi gerekiyordu."

Poyraz dişlerini sıktı. "Çocuktu," dedi. "O daha çocuktu."

Ekin omuz silkti. "Benim dünyamda yaşın yoktur oğlum."

Bu cümleyi duyduğum an midem kasıldı. Çünkü aynı cümle, farklı kelimelerle bana da söylenmişti yıllar önce. Ekin bakışlarını tekrar Akın'a çevirdi. "Sen niye hiç konuşmuyorsun, küçük Safkan? Bildiklerin hakkında tek kelime etmiyorsun," dedi. Bu cümle odaya bomba gibi düşmedi. Daha kötüsü oldu. Sessizce yayıldı.

"Ne biliyordun?" dedim istemeden.

Akın gözlerini kapadı. Bir an. Sadece bir an. Sonra bana baktı. Bakışı kaçmadı. Ama içinde bir şey vardı. Saklanan bir şey.

"Akın." Sesim sakin çıktı ama içimde fırtına kopuyordu. "Ne biliyordun?"

Ekin konuşmama izin vermeden araya girdi. "Sana söylemedi," dedi memnuniyetle. "Bunu seviyorum. Sırlar insanları daha sadık yapar."

"Kes," dedim. "Konuşma."

Ekin masanın kenarına yaslandığında odanın havası değişti. Konuşmak için acele etmiyordu. Bu, onun tarzı değildi. İnsanları hazırlardı önce, neye hazırlanacaklarını bilmeden. Bakışlarını üzerimde gezdirirken bir şeyi arar gibiydi ama bulduğundan emin birinin rahatlığı vardı yüzünde. Bu beni sinirlendirdi. Daha doğrusu huzursuz etti. Çünkü

tanımadığım bir bakış değildi bu. Sanki daha önce bir yerlerde, bana ait olmayan bir aynaya bakmıştı.

"Hiç düşündün mü," dedi sonunda. "Neden bazı yüzler eskimez?"

Cevap vermedim. Vermememi beklediğini biliyordum.

Masaya doğru yürüdü. Elini ceketinin içcebine attı. Çıkardığı şey silah değildi, belge de. İnce, eski bir fotoğraftı. Masaya bırakmadı. Doğrudan avcuma bıraktı. Kâğıdın soğukluğu, tenime değdiği an içime işledi. Bakmak istemedim. Ama gözlerim, ihanet eder gibi, kendi kendine aşağı kaydı.

Bir çocuk.

Sekiz, dokuz yaşlarında. Kısa koyu saçlar. Sert bakışlar. Dudaklar aynı çizgide. Yüz... benim yüzümdü. Daha ham, daha küçük ama inkâr edilemeyecek kadar tanıdıktı.

Nefesim boğazımda sıkıştı. Fotoğrafı ters çevirmek istedim ama parmaklarım kilitlenmişti. Ekin ikinci fotoğrafı da bıraktı. Bu kez daha yeni bir baskıydı. Kenarları düzgün, kâğıdı parlaktı.

Ben. Ya da sandığım ben.

Çocukluğuma ait olduğunu bildiğim bir kare. Aynı bakış. Aynı kaş aralığı. Aynı duruluk. Fotoğraflar yan yana durduğunda artık kaçacak bir yer kalmamıştı. Sanki biri, hayatım boyunca önümde duran ama asla yan yana getirmediğim iki parçayı zorla birleştirmişti.

"Farkı göremiyorsun, değil mi?" dedi Ekin sakince. "Kimse göremezdi."

Kalbim hızlanmadı. Aksine, içine çöktü. Sanki göğsümdeki boşluk genişledi de kalbim oraya düşüp küçüldü. Ellerim titremedi. Midem bulanmadı. Vücudum tepki vermeyi reddetti. Çünkü bu bir şok değildi. Bu... bir doğrulamaydı.

"Bu imkânsız." Sesim beklediğimden daha uzaktan geldi. "Ben hatırlıyorum. Çocukluğumu hatırlıyorum."

Ekin başını hafifçe eğdi. "Hatırlıyorsun," dedi.

Fotoğraflara baktım tekrar. Çocuğun bakışı benimkinden daha sertti. Ama o sertliğin altında tanıdık bir yalnızlık vardı. O yalnızlığı ben de tanıyordum. İçimde taşıdığım, adını koyamadığım bir boşluk gibi.

"Aden Korhan," dedi Ekin. İsmi bu kez normal bir kelime gibi kullandı. "Benim kızım." O an içimde bir şey koptu. Gürültüyle değil. Sessizce. Bir camın, çatlamadan dağılması gibi. "Sen onun klonusun, Efsun. Geliştirilmiş. Düzeltilmiş. Daha dayanıklı."

Başımı iki yana salladım. Bu bir ret değildi. Daha çok vücudun alışkanlığı, gerçeği fiziksel olarak geri itme çabasıydı.

"Akın biliyordu," dedi Ekin o an. Bilerek söyledi bunu. Zamanlaması kusursuzdu. "En başından beri."

Bakışlarım istemsizce Akın'a kaydı. Diz çökmüştü ama hâlâ dikti. Yüzünde ne şaşkınlık vardı ne inkâr. Gözleri benimkilerle buluşmadı. İşte bu... işte bu canımı yaktı. Birinin gerçeği bilmesi değil. Benden saklaması.

Bak bana, demek istedim. Diyemedim. Sesim çıkmadı. Kalbim sanki bir buz parçası gibi ortasından ayrılmıştı, bir yarısı hâlâ hayatta kalmaya çalışıyordu ama diğer yarısı çoktan vazgeçmişti.

Ekin konuşmaya devam etti ama artık kelimeler değil, anlamlar giriyordu içime. Aden'in ölümü. Proje. Devam etme zorunluluğu. Benim neden "özel" olduğum. Neden sistemin benden vazgeçemediği.

Ama ben sadece Akın'a bakıyordum.

"Ne kadarını biliyordun?" diye sordum sonunda. Sesim kısıktı. Çatlak değildi. Bu daha korkunçtu.

Akın başını kaldırdı. Göz göze geldik. Orada yalan yoktu. Ama merhamet de yoktu. Sadece karar.

"Yeterince," dedi. İşte o an, içimdeki ikinci parça da düştü.

Fotoğraflar hâlâ avuçlarımdaydı. Parmaklarımın arasından kayıp düşmemeleri için istemsizce daha sıkı kavradım. Kâğıdın kenarı avcumu kesiyordu ama acı hissetmiyordum. Ayakta durmam gerekiyordu. Ayakta durmalıydım. Bu düşünce, zihnimde bir dua gibi tekrar ediyordu. Dizlerimin titrediğini fark ettim. Bedenim, benden izinsiz geri çekilmeye çalışıyordu.

Hayır. Ayakta durmalıydım. Hera için.

Nefesimi yavaşlattım. Ciğerlerim yanıyordu ama yüzüme yansıtmadım. Eğer şimdi çökersem Ekin kazanacaktı. Eğer şimdi çökersem bu gerçeği bir daha ayağa kalkamayacağım bir yerden öğrenmiş olacaktım. Fotoğrafları masaya bıraktım. Ellerim boş kaldığında daha da savunmasız hissettim ama sırtımı dikleştirdim.

Gözlerim Akın'ı buldu.

O da bana bakıyordu artık. İlk kez kaçmıyordu bakışları. O an, kelimelere ihtiyacımız yoktu. Aramızda dolaşan şey ne suçtu ne de savunma. Bu, paylaşılan bir yükün bakışıydı. Bana *buradayım* demiyordu. *Kaçamam* diyordu. Ben de bunu anladım.

Hera'nın yüzü geçti aklımdan. O an burada olmamın tek sebebi. Eğer yıkılırsam onu da yıkacaktım.

"Buna inanma."

Ses Poyraz'dan geldi. Sert, kırık, öfkeyle dolu. Diz çökmüş olmasına rağmen başını kaldırmış, Ekin'e bakıyordu. Gözlerinde korku yoktu. Utanç hiç yoktu. Sadece tiksinti vardı.

"İnanma ona," diye bağırdı. Sesi odada yankılandı. "Bizi dinle, Efsun. Her söylediği şey seni yalnız bırakmak için."

Ekin başını ona çevirdi. Sakinliğini bozmadı ama gözlerinin içi sertleşti.

Poyraz artık kendini tutmuyordu. "Sen benim babam değilsin," dedi dişlerinin arasından. "Hiç olmadın." Göğsü inip kalkıyordu.

O kelime havada asılı kaldı. Kimse hareket etmedi.

"Buna inanma!" diye tekrar etti bana bakarak. "Bizi dinle. Akın'ı dinle. Beni dinle. Hepimiz için..."

Ekin'in yüzünde kısa, anlık bir şey geçti. Öfke değildi. Kırgınlık da değil. Daha çok, bir hatanın kabulü gibiydi.

Kendi oğlunu bile hata olarak görüyordu.

"Yeter," dedi.

Elini kaldırdı. Hareketi yavaştı ama kararlıydı. Bu, bir refleks değil, önceden verilmiş bir karardı. O an içimde kötü bir his yükseldi. Bir adım atmak istedim ama geç kalmıştım.

"Hayır..." dedim.

Keskin bir ses duyuldu. Hava, metalik bir kokuya büründü. Başımın içi aniden boşaldı. Dünya bir anlığına ekseninden kaydı. *Ayakta durmalıyım* diye düşündüm ama cümle, zihnimde yarım kaldı.

Poyraz önce düştü. Sesi sertti. Akın onu izledi. Dizleri çözülürken bana baktı. O bakış... özür değildi. Daha çok, "dayan" der gibiydi.

Sonra ben.

Gözlerim karardı. Ayaklarım beni taşıyamadı. Yere düşerken soğuğu hissettim. Bilincim kapanmadan önce duyduğum son şey Ekin'in sesi oldu.

"Onu güvenli yere alın," dedi sakince. "Diğerlerini de."

Hera. İsmi zihnimde yankılandı. Ve karanlık, üzerime kapandı.

Bazen uyanmak, gözlerini açmak değildir. Sadece bedeninin hâlâ burada olduğunu fark edersin. Kulaklarımın içi doluydu. Basınç. Sürekli, tekdüze bir uğultu vardı. Gözlerimi açmadım. Açarsam gerçek başlayacaktı.

Boğazım kuruydu. Dilimin ucunda kötü bir tat vardı. İlaç. Uyuşturucu değil, bilincimi parçalamak için verilmişti.

Kıpırdadım. Bileklerimde kelepçe yoktu. Bu rahatlatmadı. Tam tersine içime bir ağırlık çöktü. Kelepçe takma ihtiyacı duymamıştı çünkü kaçabileceğim herhangi bir alan olmadığını biliyordu.

Gözlerimi açtım.

Tavan beyazdı. Özel bir jetin içindeydik. Akın ve Poyraz koltuklara bağlanmıştı. Koltuklar geniş, kemerler kalındı. Rahatlık için değil, kontrol için tasarlanmıştı her şey. Camlar koyuydu. Gündüz mü, gece mi bilmiyordum. Bilmem istenmiyordu.

Akın iki koltuk ötede uyuyordu. Kollarını bağlı olmasına rağmen yüzü sakindi. Fazla sakin. Bu planımız tıkır tıkır işlediği içindi, farkındaydım. Fakat anlam veremediğim Ekin'in söylediklerine karşılık susuyor olmasıydı. Gözlerimi bir süre ondan çekmedim.

Koltuğun altından çıkan kayış belimi sabitliyordu. Ayağa kalktığım an sertleşecek şekilde ayarlanmıştı. Ekin hâlâ aynıydı. Önce özgür hissettirir, sonra o hissi boğazında kırardı.

Hoparlörden bir tık sesi geldi.

"Uyanmışsınız." Ekin. Ses yakın, rahatsız edici derecede sakindi.

"Neredeyim?" dedim.

"Yanlış soru," dedi. "Nereye gidiyorsun? Londra'ya," diye ekleyerek kendi sorusunu cevapladı.

Poyraz homurdandı. Küfretti. Kayışı zorladı, sistem anında kilitlendi. Gülümsedi. O gülümseme, patlamaya hazır gibiydi.

Akın hâlâ konuşmuyordu. Sonra gözlerini açtı. Yavaşça. Bana baktı. O bakışta tek bir cümle vardı: Sakin ol.

"Güzel," dedi Ekin. "Kadro tamam."

Akın ilk kez konuştu. "Kaç saat?"

Ekin güldü. "Yetişecek bir yerin mi var?"

"Var," dedi Akın. "Senden önce."

Poyraz kısa bir kahkaha attı. İçimdeki direnç kıpırdadı. Umut değil. Daha karanlık bir şey. İntikam alma içgüdüsü.

"Aden," dedi Ekin bir anda. Kalbim tek bir saniye şaşırdı. Ekin o saniyeyi aldı, cebine koydu. Nabzımı, nefesimi, sessizliğimi. "Aden Korhan... Yalnızca bir kız çocuğu sandınız. Oysa bir başlangıçtı."

"Kes," dedi Poyraz.

"Ben konuşurum," dedi Ekin. "Siz dinlersiniz."

Akın sesi yükseltmedi. "Onu kullanma. Mina'yı bu işin içine daha fazla çekme."

Mina.

Uçağın içi daraldı. Motor sesi daha ağır geldi. Yurtdışındaki üs yaklaşıyordu. Bu uçaktan indiğimde hiçbir şeyin aynı kalmayacağını biliyordum.

Bu bir yolculuk değildi. Savaşı bitirmek üzere attığımız ilk adımdı.

Uçak tamamen durduğunda kabinin içindeki uğultu kesildi. Işıklar kısıldı. Kimse acele etmiyordu. Acele, kontrolsüzlük demekti.

Kapı açıldığında içeri giren askerler aynıydı. Siyah giyimli, işaretsiz, yüzlerinde duygu taşımayan adamlar. Önce bana baktılar. Sonra Akın'a. En son Poyraz'a. Bakışları birer yoklama gibiydi, "kim ne kadar dirençli" ölçülüyordu.

"İnin."

Kemerlerimizi çözdüler. İlk olarak Akın ayağa kalktı. Hareketleri sakin ama dikkatliydi. Çevreyi süzdü; tavana, kapıya, camlara. Poyraz da doğruldu. Omuzları sertti, çenesi kilitliydi. Öfkesi kontrol altında değildi ama dizginlenmişti. İkisi de konuşmadı. Burada kelimelerden çok duruş geçerliydi.

Uçaktan kapalı bir geçitle çıktık. Geceydi. Soğuk, yüzümü değil, kemiklerimi yokladı. Pist sessizdi. Fazla sessiz. Işıklar azdı ama yetiyordu. Görmemiz gereken kadar.

Tam merdivenden indiğimiz anda askerler harekete geçti. Önce Akın'ın arkasına geçtiler. Sonra Poyraz'ın. Kelepçeleri olmasına rağmen kollarına girildi. Beni iki adım öne aldılar. Bilerek. Aramızda mesafe bıraktılar.

Gözlerim bağlanmadı. Bu da bilinçliydi. Akın'la göz göze geldik. Çok kısa. Bir bakış. *Buradayım.*

Poyraz dişlerini sıktı. Nefesini tuttum.

Yürüdük. Zemin betondan metale geçti. Kapılar açıldı ve hemen ardından kapandı. Telsiz sesleri kulağıma bir uğultu gibi geliyordu.

Önümüzde bekleyen aracın kapısı açıldı. Beni öne aldılar, Akın ve Poyraz'ı arkaya. Kapılar aynı anda kapandı. Motor

çalıştı. Araç hareket ettiğinde yön duygum yavaş yavaş silindi. Dönüşler kasıtlıydı. Sağ, sol, ani duruşlar... Bu bir rota değil, şaşırtmaydı.

Yolculuk kısa sürdü. Araç durduğunda hava daha ağırdı. Beton kokusu aldım, kapalı bir alandaydık. Yeraltı ya da kalın duvarlı bir yapı. Kapılar açıldı ve indik. Bu kez durmadılar.

"Yürü."

Geniş bir kapı açıldı ve üs koridoruna girdik. Koridor uzun ve fazla düzgündü. Duvarlar gri, ışıklar beyazdı. Kameralar gizlenmemişti, özellikle görüş açısına yerleştirilmişti. Her adımımız izleniyordu. Zemindeki sesler yutuluyordu.

Akın'ı sağa aldılar. Poyraz'ı sola. Beni ortaya.

İki adım gerimdeydiler ama nefeslerini hissedebiliyordum. Akın'ın sakinliği yanıltıcıydı. Poyraz'ın öfkesiyse bastırılmış bir patlama gibiydi. Askerler bunun farkındaydı. O yüzden aramızdaki mesafeyi koruyorlardı.

Bir kapının önünde durduk.

Kapı kalındı. Yanında asker yoktu ama kameralar fazlaydı. Bu, içeridekinin kim olduğunu anlatıyordu.

Akın, başını hafifçe kaldırdı. Bana bakmadı ama sesini duydum. "Buradayız," dedi. Ne bana ne askerlere. Duruma.

Poyraz kısa bir nefes verdi. "Belli," dedi.

Kapı açıldı.

Işık içeri taştı. Beyaz. Sert. Ayakta durmamızı isteyen bir ışık. İçeri ilk ben alındım. Ardından Akın ve Poyraz.

Kapı arkamızdan kapandı. İşte o an anladım: Uçaktan iniş bitmişti. Transfer tamamlanmıştı. Ama asıl oyun şimdi başlıyordu.

Oda sessizdi ama bu sessizlik güvene ait değildi. Bu, yıllardır sorgulanmadan işleyen bir düzenin sessizliğiydi. Herkesin nerede duracağını bildiği, kimsenin nedenini sormadığı bir sistem... Ekin Korhan bu sessizliği seviyordu.

Ekin öne doğru birkaç adım attı. Rahattı. Ellerini cebine sokmadı, buna ihtiyacı yoktu. Gücünü göstermek zorunda kalmayacak kadar alışkındı güce. Kameraların altında durdu. Bilerek. Kendini saklamadı.

"Askeri düzen böyledir," dedi sakince. "Kaos ancak disiplin çöktüğünde ortaya çıkar."

Akın konuşmadı. Sırtı dikti. Bakışları Ekin'in üzerinde sabit değildi, odadaki herkesi tek tek tarıyordu. Çıkış noktalarını, kör alanları, silahların açısını... Savaş başlamadan önce oluşan sessizlik.

Poyraz ise tam tersiydi. Olduğu yerde kıpırdamıyordu ama içindeki hareket hissediliyordu. Bir zincirin son halkası gibi gerilmişti. Kopması an meselesiydi.

Ben Ekin'e bakıyordum. Çünkü odadaki ilk çatlağı onun yüzünde gördüm. Kapının önünde duran askerlerden biri yer değiştirdi. Küçük bir adımdı. Neredeyse fark edilmeyecek kadar sıradan. Ama yanlış bir anda atılmıştı. Bu odada yanlış zamanlama, ölüm demekti.

Ekin'in bakışları askere kaydı. Kaşları çok hafif çatıldı. Emir vermedi. Çünkü hâlâ bunun kendi kontrolünde olduğuna inanıyordu.

"Asker." Sesi sakindi. "Yerinde dur." Asker cevap vermedi. Bir saniyelik boşluk oldu. Sonra asker silahını kaldırdı.

Namlu Ekin'e döndü.

O an oda gerçekten sustu. Akın'ın omuzları çok hafif gerildi. Poyraz'ın çenesi kilitlendi. Ben nefesimi tuttum. Çünkü

güç böyle anlarda el değiştirirdi. Bağırarak değil, bir namlunun yön değiştirmesiyle.

"Bu ne demek oluyor?" dedi Ekin.

Sesini yükseltmedi. Yükseltseydi kabul etmiş olurdu. Bunun bir hata olmadığını. Cevap gelmedi.

Bir asker daha silahını kaldırdı. Sonra bir diğeri. Namlular tek tek Ekin'e döndü. O ana kadar Ekin'in olan oda, bir saniye içinde ona düşman kesildi. Güç, sessizce el değiştirdi.

Tam o anda, üs genelinden yankılanan mekanik anons duyuldu. Ses metalikti. Duygusuzdu. Ama etkisi bir patlama gibiydi.

"DİKKAT! DİKKAT!
GÜVENLİK PROTOKOLÜ DELTA DEVREDE.
ÜS KONTROLÜ ELE GEÇİRİLMİŞTİR."

Ekin başını yavaşça çevirdi. Kameralara baktı. İlk kez yüzündeki o mutlak hâkimiyet ifadesi çatladı. Tamamen kaybolmadı ama kırıldı. Bu, onun için yeterince büyüktü.

"Delta protokolü..." diye mırıldandı. "Bu imkânsız."

Akın o an konuştu. "İmkânsız değil. Çünkü bir Safkan bir yere girdiyse orası artık onundur."

Ekin bakışlarını Akın'a çevirdi. Gözlerinde öfke yoktu. Daha kötüsü vardı: Hesap. "Sen mi?"

Akın gülümsedi. Kısa. Soğuk. "Hayır," dedi. "Ben sadece kapıyı açık tuttum."

Poyraz o anda hareket etti.

Askerlerden birinin silahını tek hamlede aşağı bastırdı. Dizini askerin karnına geçirdi. Adam nefessiz kalırken Poyraz

silahı çekip aldı. Hareketleri sertti ama kontrolsüz değildi. Öfkesini bile disiplinle kullanıyordu.

"Bu taraf temiz," dedi. Silahı çevirdi. Namlu Ekin'e döndü. Ekin ilk kez geri adım attı.

"Poyraz," dedi dişlerinin arasından. "Oğlum..."

Poyraz güldü. Kısa, sinirli bir kahkaha. "Babam öleli çok oldu Ekin." Yüzünde aynı ifade vardı.

Bir asker daha hamle yaptı. Akın anında karşılık verdi. Adamın kolunu yakalayıp duvara çarptı. Silah yere düştü. Akın eğilip aldı. Silahı kullanmadı. Sadece tuttu. Bu bile yeterliydi.

"Üs artık senin değil," dedi Akın. "Ve Aden'in adını bir daha ağzına almayacaksın."

O isim odanın içinde yankılandı. Ekin'in bakışları bir anlığına bana kaydı. Çok kısa. Ama o bakışta bir söz vardı: Henüz bitmedi. Gözlerimi kıstım. Akın'ı bu kadar öfkelendiren ismin sebebi neydi? Aden Korhan neden bu kadar kilit bir noktadaydı?

Belki de haklıydı. Ama şu an, bu saniyede oyunun kontrolü onun elinde değildi. Anons yeniden geçti. Daha sert. Daha net.

"TÜM BİRİMLER:
KOMUTA DEĞİŞİKLİĞİ TAMAMLANMIŞTIR."

Silahlar hâlâ Ekin'e dönüktü. Poyraz dimdik duruyordu. Akın gözünü ondan ayırmıyordu. Bütün yaşananlar göz önüne alınınca şunu biliyordum: Bu sadece bir ele geçirme değildi. Bu, savaşın açıkça başladığı andı. Anons ikinci kez yankılandığında üs artık aynı yer değildi. Ses, duvarlardan sekip geri dönüyor, metalin içinden geçip kemiklere işliyordu.

"GÜVENLİK PROTOKOLÜ DELTA DEVREDE.
KOMUTA DEĞİŞİKLİĞİ TAMAMLANMIŞTIR."

Ekin Korhan başını yavaşça kaldırdı. İlk kez çevresine baktı. Kameralara, askerlere, silahların yönüne... İlk kez bu odada herkesin ona ait olmadığını fark etti. Kontrol kaybolduğunda Ekin bağırmazdı. Paniklemezdi. Daha tehlikeli bir şey yapardı: Düşünürdü.

Tam o anda kapı yeniden açıldı. Ama bu kez sert değildi.

Fulya içeri girdiğinde odadaki hava değişti. Üzerinde üs üniforması yoktu ama kimse silah doğrultmadı. Çünkü Fulya'yı durdurmak için refleks değil, yetki gerekirdi. Elindeki tabletin ekranında sistem katmanları birer birer düşüyordu. Güvenlik duvarları, kilitler, erişim izinleri... Hepsi.

"Alt kat temiz," dedi başını kaldırmadan. "Üçüncü koridor izole. Kapsül hattı açık."

Ekin'in gözleri ilk kez büyüdü. "Sen..." dedi. "Fulya sen ne yapıyorsun?"

"İhtiyar," dedi Fulya alayla. "Çok çabuk kanıyorsunuz."

Atlas içeri girdiğinde kimse konuşmadı. Adımları yavaştı. Sanki acele etse her şey bozulacakmış gibi temkinliydi. Üzerinde silah vardı ama elinde değildi. Atlas silahını son ana saklayanlardandı. Odayı tek tek süzdü. Askerler. Kameralar. Çıkışlar. Ekin.

Ekin Atlas'a baktı. Gülümsedi. "Katrivas," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

Atlas cevap vermedi. Fulya yanımıza geldi. Önce Akın'ın kelepçesine yöneldi. Parmakları hızlı ama sakindi. Manyetik kilidi çözerken bile ekrana göz ucuyla baktı. Akın ayağa

kalktığında omuzlarını gerdi. İlk refleksi etrafı kontrol etmek oldu.

Sonra Poyraz.

Kelepçe çözülür çözülmez Poyraz bir adım attı. Askerlerden biri refleksle silahını kaldıracak oldu. Poyraz bakışıyla durdurdu. Bu bakış tehdit değildi. Bir vaatti.

Fulya en son bana geldi. Bileğimdeki kilidi çözerken gözlerimin içine baktı. "Zamanımız yok," dedi. "Ama yetişiriz."

Kelepçe düştüğü an kanım geri gelmiş gibi hissettim. Uyuşukluk yerini soğuk bir berraklığa bıraktı. Artık buradaydım. Kaçamazdım. Kaçmak istemiyordum.

Akın, Fulya'ya döndü. "Belgeler."

Fulya başını iki yana salladı. "Önce Hera."

Bu isim odanın içine düştüğünde Ekin kahkaha attı. Bu kez saklamadı. "Hâlâ o kız mı?" dedi. "Geç kaldınız. Onun protokolleri..."

Atlas o anda hareket etti. Hızlı değildi. Sert de değildi. Kesindi. Ekin'in masasındaki veri ünitesini aldı. Tek hamlede Fulya'ya attı. "Bunlar," dedi. "Medikal çekirdek. Canlı aktarım."

Fulya tableti bağladı. Ekran anında doldu. Grafikler, nabızlar, kimyasal değerler... Yüzü bir an gerildi. Sonra netleşti. "Hayatta," dedi. "Ama zaman dar."

Akın Poyraz'a döndü. "Onu al."

Poyraz silahını yerden aldı. "Zaten alacaktım," dedi. Yüzünde o tehlikeli gülümseme vardı. Askerlerden biri önüne geçmeye yeltendi. Poyraz silahı kaldırmadı bile. Omzuyla adamı kenara savurdu. Akın arkasından çıktı. Kapı kapandığında odada yalnız kaldık.

Ben, Fulya, Atlas, Ekin Korhan.

Ekin yavaşça Atlas'a döndü. "Aden'i kurtaramadın," dedi. "Bunu Hera'yla mı telafi ediyorsun?"

Aden'in Atlas'la bağlantısı neydi?

Ekin, Atlas'a baktı. Uzun uzun. "Beni burada vuramazsın," dedi. "Bu üs hâlâ..."

Atlas silahını çıkardı. O an odadaki herkesin nefesi kesildi. Silahı kaldırmadı hemen. Ekin'e yaklaştı. Çok yaklaştı. "Burası," dedi sakin bir sesle. "Artık senin değil."

Ekin bir şey söyleyecekti ki Atlas tetiği çekti.

Silahın sesi kısa ve netti. Kurşun Ekin Korhan'ın kaburgasının altına girdi. Bedenini geriye savurdu. Duvara çarparak yere düştü. Kan hızla yayıldı. Yalnızca olanları izledim.

"Üç Yüz Seksen oyunu bitirdi," dedim Ekin'e eğilerek.

Atlas yanıma çömeldi. "Bu Aden için değil," dedi. "Bu, Hera'ya dokunduğun içindi."

Ekin kanlı dudaklarını araladı. Gülmeye çalıştı. Başaramadı. Can çekiştiğini görürken çalan alarmlar onu orada bırakarak kapıya yönelmeme sebep oldu.

Fulya kapıya yöneldi. "Hera'ya gidiyoruz," dedi. Bana baktı. "Şimdi." Arkamızdan anons bir kez daha geçti.

"ÜS KONTROLÜ M.E.F. TARAFINDADIR."

Kapıdan çıktığımızda Ekin Korhan yerde kan kaybediyordu. Kimse dönüp bakmadı. Çünkü bu artık bir hesaplaşma değildi. Onu oyunun dışında bırakmıştık.

Aden Korhan kimdi öğrenecektim. Ekin Korhan bana neyi fısıldıyordu, öğrenecektim. Bir piyonu elemiştim

hayatımızdan ama bütün bunların bir sebebi olduğunu biliyordum.

Aşkın için savaş demişti Akın.

Kimdi âşık olduğum adam?

Akın Mir Safkan mı?

Bana bu taşı miras bırakan adam mı?

Ben aşkım için savaşıyorum Akın, Atlas aşkı için savaşıyor. Peki ya sen? Sen kimin için savaşıyorsun? Senin aşkın kim?

Devam edecek...

BONUS

Oda beyazdı. Fazla beyaz.

Hastane odalarının insana verdiği o sahte güven hissi vardı, sanki temiz duvarlar geçmişte yapılanları silebilirdi. Monitörlerden gelen düzenli bip sesi, Ekin Korhan'ın hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu. Ama hayatta olmak, güvende olmak demek değildi. Hele bu odada.

Ekin yatağın içinde yarı doğrulmuştu. Göğsündeki bandaj kanı tamamen gizleyemiyordu. Ağrıkesiciler zihnini bulanıklaştırmıştı ama korku hâlâ berraktı. Çünkü karşısındaki koltuk doluydu.

Adam sessizce oturuyordu.

Üzerinde ameliyathane kıyafeti yoktu. Üniforma da değildi. Sade, koyu renk bir takım giymişti. Ellerini dizlerinin üzerine koymuştu. Rahattı. Sanki buraya misafirliğe gelmişti. Sanki bu oda ona aitti.

Yakuza.

Ekin yutkundu. Gözlerini ondan ayırmamaya çalıştı ama başaramadı. Bakışları kaçtı, geri geldi. Bu bile bir teslimiyetti.

"Sen..." dedi sesi çatlayarak. "Sen mi kurtardın beni?"

Yakuza hafifçe gülümsedi. Bu bir tebessüm değildi. Bir insanın değil, bir oyunun gülümsemesi gibiydi. "Hayır," dedi sakin bir sesle. "Seni kurtarmadım."

Ekin'in nefesi hızlandı. "Ama... buradayım. Yaşıyorum."

"Geçici," dedi Yakuza. Başını hafifçe yana eğdi. "Seni hayatta tutmak, kurtarmak değildir. Sadece zamanı uzatmaktır."

Ekin yatağın kenarına tutundu. Parmakları titriyordu. "Ben... ben senin için çalıştım," dedi aceleyle. "Bunca yıl..."

"Yanlış," diye kesti Yakuza. Sesini yükseltmedi. Buna gerek yoktu. "Sen benim için çalışmadın."

Ekin'in yüzü gerildi. "O zaman neydim?"

Yakuza gözlerini Ekin'in gözlerine dikti. İlk kez bakışlarını saklamadı. "Bir piyon," dedi net bir şekilde. "Hep piyon oldun."

Bu kelime odanın içinde yankılanmadı ama Ekin'in göğsüne çarptı. Yutkundu. "Ama oyunu ben kurdum," dedi çaresizce. "Üsler, deneyler, Korhanlar..."

Yakuza başını iki yana salladı. "Sen oyunu kurmadın," dedi. "Sana oynadığını düşündürdük. Bu ikisi çok farklı şeyler."

Ekin'in gözleri doldu. Sesini kontrol etmeye çalıştı ama beceremedi. "Beni harcayamazsın," dedi. "Hâlâ işe yararım."

Yakuza ayağa kalktı.

Bu hareket bile Ekin'in kalp ritmini bozdu. Adam yatağa yaklaşmadı. Dokunmadı. Aralarında mesafe bıraktı. Çünkü Yakuza dokunmazdı.

"Oyun şimdi başlıyor," dedi Yakuza. "Ve sen... oyunun içinde değilsin."

Kapıya doğru başını çevirdi. O an kapı sessizce açıldı. İçeri bir asker girdi. Üniformalıydı. Yüzü ifadesizdi. Gözleri yere bakıyordu. Bu onun ilk işi değildi.

Ekin panikle başını Yakuza'ya çevirdi. "Dur," dedi. "Lütfen. Ben..." Yakuza elini kaldırdı. Asker durdu.

Yakuza son kez Ekin'e baktı. "Şunu bil," dedi. "Hiçbir zaman önemli değildin. Sadece doğru zamanda doğru yerde duran bir araçtın."

Elini indirdi. Asker silahını kaldırdı.

Ekin'in sesi çıkmadı bu kez. Yalvarmak için bile geç kalmıştı. Silah sesi odada kısa ve net yankılandı. Monitör bir anlık çığlık atar gibi ses çıkardı, sonra düz bir çizgiye döndü.

Yakuza dönüp kapıya yöneldi. Arkasına bakmadı.

Çünkü piyonlar devrildiğinde oyunun efendileri arkalarını dönmezdi.

Ve oyun...

Artık gerçekten başlamıştı.

Ninova